
BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
14
15 A
4

SYNESII CYRENÆI EPISCOPI EPISTOLÆ.

Græcis cum antiquis codd. mss. accuratè collatis.

Cum interpretatione Latina viri Eruditißimi & Notis.

PARISIIS,
Apud Marcum Orry, via Iacobæa, ad insigne Leonis salientis.

M. DCV.

Cum Priuilegio Regis.

TYPOGRAPHVS LECTORI.

VI nobis ab amplissimo Senatore Iacobo Gilloto traditus est codex, eiusmodi fuit, Lector, vt præter interpretationem ex ore docentis quondam Hadriani Turnebi ab ipso exceptam, etiam notatiunculas aliquas contineret, raptim, vt fieri solet, adnotatas. Nostræ verò operæ cùm non satis intelligerent quò quæque illarum spectaret, alienum quandoque locum illis attribuerit. interdum etiam manum eius qui scripserat parum assecutæ, aliud pro alio

verbum ſubſtituerit : quod ne clariſsimi virj Manibus fraudi eſſet, præcipuos locos in quibus peccatum erat ab operis, viſum colligere & tibi indicare. Simul etiam nonnulla heic adiecimus, quæ ſuis locis prætermiſſa, negligenda non duximus.

Pag.2. *in margine.* Diſputat hic. *non eſt hoc argumentum epiſtolæ huius : ſed ad prima tantum verba iſta pertinent. quos etiam alibi obſeruabis.*

p.4. ὅ τι ἂν αὐτῷ λάθρᾳ χαρίσωμαι. *alludit perſpicue ad ea quæ dicuntur Iuriſconſultis, tacite relicta, & fideicommiſſa tacita.*

p.7. ἐξήρτη τότε. *leg.* ἐξηρτημένα τι.

p.8. τῆ πλέον ἢ Κέκροπος. *gloſſema ſapiunt iſta : & ſunt fortaſſe tollenda.*

Τυβίνς. *leg.* Τιβίνς: ἀπέδοτο eſt nuptum collocauit: *& ita Turnebus.*

Οὐγκαρικόν. *leg.* Ὑκκαρικόν. *& in ora,* Hyccara, *nam Græci* Ὕκκαρα, *vt ait Stephanus. neque aliter Turn. deinde diſtingue,* ἡ τεκοῦσα τὸν ἀδελφόν, καὶ αὐτὴ vel αὕτη.

p.10. Poſtea aper. *mutanda in vtroque textu diſtinctio. male enim ante iſta punctum perfectum ponitur.*

p.11. φυγεῖν παρ' ἡμῶν. *leg.* ὑμῶν.

p.12. δυοκαιδεκάτων παίδων. *leg.* δυοκαίδεκα τῶν παίδων.

p.16. *οὐ γὰρ δὴ πληστόμεθα. leg. πλησόμεθα. & ita Turn.*

p.23. *τῷ ζῆν ἠρτ. leg. τὸ ζῆν.*

p.25. *dele ista in ora libri* : locus est apud Aristotelem in hoc vocabulo. *in vetere libro Iacob. Bongarsij pro παραχάψων legitur περιχάψων*, circunscripturus. *quod non reijciendum. at παραχάφειν, est* obijcere *παραχαφὴν*, atque exceptione submouere. *Mox cum dicit Synesius, se in naufragij periculo constitutum metuisse ex Homeri versu ne eo genere: mortis etiam animus humanus periret ac penitus exstingueretur: satis declarat hanc epistolam se scripsisse priusquam esset Episcopus, & Graecanicam disciplinam bona fide adhuc exuisset.* Hoc autem eo diligentius obseruandum, quod proximam epistolam à Synesio iam Episcopo constet esse scriptam. Sed hæc accuratius expendere huius loci non est.

p.29. Nescio autem an aliquando iucundius viderimus. *Scribe* : eo quidem cum gaudio, vt nesciam an vnquam maiore.

p.32. *συνόδου τῶν ἀστέρων. Manuscr. ἄστρων. de tychais Aristoteles & Theophrastus.*

p.34. *ἐγχείψαντες. Manuscr. ἐγχείψαντες.*

πεφευκότων. Manuscr. πεφροντικότων. minus rectè.

ἀπείας. leg. ἀπειθείας.

ἴδη δὲ ὑποφ. leg. ἤδη δ. mox manuscr. ὡς ἴδῃ θαρρῆσαι: non ὥς.

p.36. *σωτὴρ καὶ δαίμων ἀγαθὸς ἐπικαλούμενος. Liber Bongarsij, ἀποκαλούμενος: idque rectius. quod & Turnebus censuit: qui* vocatus *vertit, non* inuocatus.

ἢ ἡμέραι. dele ἤ.

p.39. *πέμμα ἐκ κριθῶν. Cod.Bong. πέμματα.*

p.41. Id autem non ita est vt etiam com. &c. *scribe*, id vero secus se habet, estque adeo res commemoratione digna: præf.

p.43. *Ἄμμωμα. leg. Ἄμμωνα.*

αἱ δὲ συμφοιτῶσιν. tolle punctum & insequentibus iunge. scribe etiam δωροφοροῦσιν. non δοροφ.

p.45. Præterea non sperans. *scrib.* qui non sperauerim. *tum nempe cum inter fluctus versans, morti proximus mihi videbar.*

Habuerim commentaria. *scrib.* sim habiturus. pro *ἐφαρμόσας liber Bong.præfert, ἐφαρμόσαις: quod sine magna mutatione ferri non potest.tu cogita lector.*

p.47. *Κωνπαῖον ὄνομα. scribe Κωνπαῖς, ex emendatione viri cuiusdam eruditi; cuius obseruationes in hunc auctorem breui nos edituros speramus. ijs quæ in ora libri sunt adnotata subijce,* Et propriæ inuentor. *Nam hic Eunomius non tantum sectatus est impietatem Arrianam: sed & familiam ipse quoque duxit.*

p.55. *Πῶς δοκεῖτε; δέδηγμαι τὴν καρδίαν. imitatur primum versum ex Acharnensibus Aristophanis: ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν.*

p.56. *χρὴ δὲ μὴ τὸ λεγόμενον. negationem in Latina versione prætermiserunt operæ: at doctissimus Turnebus pro χρὴ legendum monuerat ἔχειν: & ita verterat:* par autem erat, non quod dici solet.

p.59. *Θεοφίλῳ ἀρχιεπισκόπῳ. etiam Bongarsij codex ἐπισκόπῳ. erat hic Theophilus Archiepiscopus & Patriarcha Alexandrinus.*

p.61. *Dele quæ ascripta sunt in ora ad finem epistolæ nonæ.*

p.63. *ὁμιλίσας. lege ὁμιλήσας.*

p.65. ⁃ Non descensum esse philosophiæ, verùm ascensum. *scrib.* non esse abscessionem à philosophia, sed transcensionem illius. *eadem verba legas etiam in epistola* XCVI.

p.72. *Restitue voculas negligentia operarum omissas, ac scribe, τῶν ἀπελθόντων ἡ μνήμη· μέχρις ἐκεῖνοι ζῆν ἄξιον Σωκέσιον, μέχρις ἂν ἀπ.* deinde *καὶ μετέβαλεν ἡ γλυκύτης.*

p.75. *καὶ εἰ μὴ μέλει σοὶ, οὐδὲ ἐμοὶ τούτου μέλει. etiamsi tu me & mea non cures, ego tamen parum id curo: neque ea propter minus te amo, aut sum de te sollicitus. Hoc enim vult, quod aliȷs verbis epistola* XXIII. *ὑμῖν καὶ τῶν ἅλις ἔχει.*

p.78. Vos qui mihi. *dele,* mihi. *corrumpit namque sententiam.*

p.79. *τὸν ἐπεῖζε τρόπον. leg. τὸν ἀόζε.*

p.80. *πῶς δὲ οὐ μέλει. scrib. πῶς δὲ οὐ μέλλει; nempe μνήμην τῶν.*

p.83. *παρ' ἡμῶν ἐπιζητεῖται. scribe ὑμῶν. ita Turnebus.*

p.84. *ὡς εἰκὸς ἅπαξ ποτέ. Vir eruditus perspicue turbata verba ita restituebat: ὡς εἰκὸς, καὶ οὓς εἰκὸς· ἅπαξ ποτὲ κλέψας σαυτόν. si ita impediris negotiis, vt scribere sicut par erat, & ad quos par erat non queas, semel saltem furare te negotiȷs, vt si nihil aliud, hoc tamen ipsum significes.*

p.87. *Εἰ δὲ φιλοσοφίας τιμᾶς ἀρετὴν, οὐ μ. Idem sic ista scribenda censet: εἰ δὲ φιλοσοφίαν τιμᾶς, ἀρετὴν οὐ μόνον* &c. *Vt sit sensus: si vere philosophus es, & ex sapientiæ præceptis vitam censes tibi degendam: virtutem*

& in viuis honorabis & in defunctis.

p.90. exiſtimabo. *leg.* exiſtimato.

p.93. quoad poteſt homo Deum imitari. *nemo hac intelliget. at Turnebus ita verterat:* contingere tibi meritam remunerationem pro imitatione illius, quoad eius ab homine fieri poteſt. *planiſſime.*

p.94. in curuam nauim. *Turnebus dixerat, & ſcripſerat Gillotus,* cauam.

p.99. *μόνος ταύτην. ſcr. ταύτης.*

p.100. *φιμῶ. leg. φιλῶ. poſtea, ὅτις πρεσβύτερον. ſcr. ὅς τις ὢν πρεσβ.*

p.108. *λέγειν μὲν γάρ. leg. λέγε μὲν γ.*

p.110. Ego quidem valde mihi videor. *ſcribe:* Ego vero, cum is ſim qui facile conſuetudine capiar, videor mihi etiam illo modo facinus quidem odio perſecuturus: ſed tui tamen miſerturus.

p.110. honori tibi vertetur. *erat ſcriptum;* vtile erit tibi. *rectè.*

p.113. Craſſo corporeo. *ſcr.* corpore. *poſtea,* vellicandoque *non* bellic.

p.120. *εἴτ' ἀδίκημα γίγνεται. ſcrib. εἴτι ἀδίκημα γ. vel εἴγε.*

p.123. *τὸν καταχθέντα κάδιτον. pro καταταχθέντα perperam ſcripſerunt καταχθ. Sed delebat Turnebus eam vocem, vt gloſſema dictionis κάδιτον.*

p.131. *Ἀειθμεῖ καὶ Π. ſcr. ἀείθμει.*

p.132. *συμφορᾶς ἄπνουν. melius ἄπνος.*

p.137. *ὡς δεῖν ἦθος ἀνοίκειον ἰσοψίᾳ τινί. deeſt negatio quam Turnebus expreſſit. Vir eruditus ſcribebat: καὶ πρὸς*

αὐτῷ τὸ ἐγχείρημα, ὧν ἐστιν ἦθος οὐκ ἀνοίκειον ὑποψίας τινί. instituta accuſatio ijs conuenit, quorum mores non ſunt alieni à ſuſpicione quadam: *nempe τοῦ συκοφαντεῖν, & improba calumnia.*

p.165. vincebant. *ſcrib.* vincebam.

p.166. tollens dicauit. *dele vocem* tollens.

p.167. ἐφόβει μιν. *ſcrib.* με.

p.183. εἰς θέατρον. *ſcrib.* εἰς θάτερον.

καὶ εἰ δυνατὸν ἦν ἀγγέλῳ πλεῖν ἢ τριάκοντα ἐνιαυτοὺς συνανθρωπεῦσαι. *Eruditus vir exiſtimabat ſcripſiſſe Syneſium, εἰ δυνατὸν ἦν ἀγγέλῳ ὀλίγῳ πλεῖν ἢ τρ. poſtulat enim argumentatio Syneſij, vt dicat Dominum noſtrum verſatum in terris non multo plureis annos quàm triginta. Eſtque magna vis poſita in voce ὀλίγῳ: cum contra vulgata lectio ſit ὑπό τι ἄτοπος & à mente auctoris aliena. neque abſimile vero eſt, poſt vocem ἀγγέλῳ omiſſum fuiſſe verbum ὀλίγῳ. familiari more veterum librariorum.*

p.194. ὡς ὅταν ἐξῇ καλοῦντα καλεῖσθαι. *Fortaſſe* καθαρὸν ὄντα καλεῖσθαι. *vel*, ὁ καλοῦντα καλεῖσθαι.

p.205. ſolum ſtragulum. *leg.* ſolus.

p.208. νῦν ὅτι χολάζειν κολακείας ἁπάσης ὑπόνοια. corrige. χολάζει. nunc cum ceſſat ſuſpicio omnis adulationis.

p.210. abeſt æqualitate facta, *clare ſcriptum erat*, abeſt ab æqualitate facti, *id eſt, ab eo vt ſit æqualis facto: quoniam, vt ille ait, impar redhoſtimentum eſt, verba pro præſtito beneficio.*

p.220. ἐν αἷς τό τε δῆμον. *ſcrib.* τόν τε δῆμον.

p.232. οὐκ εἶχεν ἀποδ. *ſcrib.* εἶχον.

p.235. κἀκεῖ πρεσβύτερῳ. *ſcr.* πρεσβυτέρῳ.

p.243. τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἕνα σκέψεως. *leg.* ἕνεκα.

p.247. τὸ γὰρ ὁμολογῆσαι. *lege.* τῷ γὰρ ὁμολ.

p.256. περινοστοῦσί τινες βασκάντιβοι. *ſcribe*, βακάντιβοι. *expreßit vt potuit Latinam vocem* vacantes, *tranſlatam à re militari: nam ea notione leges apud Ammianum Marcellinum & alios. Sed dictionem Romanam varie corrumpebant Cyrenaici tractus incolæ, & Afri.*

p.261. Ne enim iuſtam vnquam cædem attingas. *ſcribe.* cædem enim ne iuſtam quidem vnquam attingas.

p.267. ὑπηρβώσαμεν. *ſcr.* ὑπηγορβώσαμεν.

p.268. πόσοι διὰ τούτων ἀλῶνται. *Turnebus*, διὰ τοῦτον. *& iterum mox*, διὰ τοῦτον ἀπαισχύνονται.

p.269. Si conditionem aſpergeris. *ſcribe.* aſperneris.

p.270. inuidia quæ in alterum ſuſcipi ſolet. *ſcrib.* ſuſcepta erat.

p.272. καὶ τούτῳ Τρωΐλος. *Turnebus.* τούτων.

p.301. ſoluit. *ſcr.* coluit.

p.304. ἀμφοῖν μὲν ἡμῶν. *ſcrib.* ὑμῶν.

p.320. καὶ ζῆν οὐκ ἂν ἀπῆλθέ με. *Tollenda negatio, & ita Turnebus.* ἔτι ποίνυν. *ſcrib.* ὅτι τοίνυν.

p.340. τοῦ νεμεθέντος. *leg.* νεμηθέντος. *& vide ad p.65.*

p.341. cum ea natura. *leg.* cum mea natura.

p.351. δοῦναι γέγραφα. *ſcrib.* δοῦναι ἂν γέγραφα.

p.353. Rurſum enim lingua. *leg.* mea lingua.

p.367. ἀρχοῦντες. *leg.* ἀρκοῦντες.

p.378. in fontem. *leg.* in frontem *mox* faciens nomina ordinum. *leg.* quæ ſunt nomina certarum aciei ordinationum. ποιῶν *non eſt à* ποιέω, *ſed à* ποιός.

p.380. ἐξμάτων. *leg.* ἐξαμμάτων.

p.385. Arnalis m. *leg.* arualis.

p.387. τοῖς Πτολεμαΐοις. pro Πτολεμαΐεῦσι, vel Πτολεμαΐταις.

p.388. διαπίσιον. *leg.* χαπίσιον.

p.393. anoxorem. *leg.* angorem.

p.423. δυνάσθαί σε πολλὰ τῷ υἱῷ. *leg.* παρὰ τῷ υἱῷ.

p.424. δι' ἑνὸς οὐκ ἀ. *leg.* οἰῶν ἀ.

p.425. & tu caussam habebis. *leg.* & tu auctor habeberis.

p.439. Τῇ φιλοσόφῳ Ὑπατίᾳ. Scribendum ex codice Iacob. Bongarsij Τρωΐλῳ. ad virum enim scriptam esse hanc epistolam, non ad feminam, vel illud arguit, quod patrem illum vocat.

p.441. Philosophiæ. *leg.* Philosophæ.

p.447. *μηδὲν εἶναι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθῶν ἢ κακῶν. scribendum. ἀγαθὸν ἢ κακόν. dogma Stoicum paßim apud Epictetum, Arrianum, & alios eius familiæ scriptores.*

p.450. equus Eumeli. *leg.* equis Eumeli.

p.456. *χασάμδρυς ἱππικήν. Aristophanes in* Nubibus. *Τούτων γενοῦ μοι χασάμδυος τὴν ἱππικήν.*

p.457. & maxime propter te. *leg.* ac tua quidem causa (etsi ex omnibus quos isthic habeo amicos, amicissimus est Pylæmenes:) verumtamen, per honorandam tuam amicitiam, fac.

p.458. Et vt sodalis Troilus da operam. *leg.* & da operam, vt sod. Tr.

p.460. *ὤνιος ἄνθρωπος, ἐλαχίστου δόξης ἀμβυής. scribendum, ὤνιος ἄνθρωπος ἐλαχίστου, δόξης ἀμελής.*

p.461. & ne prolixior sim Romanorum imperium. *lege*: & ne diutius morer res Romanas. *id vult quod Horatius dixit*, peccare in publica com-

moda. *nam Simplicius hic è præcipuis erat magistratibus.* τὰ Ῥωμαίων πράγματα, *sunt publica negotia eorum qui Rom. remp. administrant.*

p.465. qui præda esset recentis tempestatis. *scrib.* qui periret nupera tempestate.

p.478. ne satis quidem fid. leg. ne ipse quidem satis. *& mox:* non mentientes virum.

p.479. ζητῶ δ' ἄνδρες. *l.* ἄνδρας. *&* ἐνταῦθα. ἀσκρεύλλιων.

p.483. ὅτῳ βούλεται δ. *leg.* ὅτῳ βουλήσεται δῶσι.

p.488. ἄλλως ἐποίει. *leg.* ἄλλος ποιεῖ.

p.493. itaque videre mihi palmo & digito factus esse, licet a. *erat scriptum:* itaque videor mihi amplius quàm palmo & digito factus esse doctior. lic.

p.495. Αἴγυπτος τρέφει τὰς Ὑπατίας ληξαμένη γονάς. *si nihil subest vitij, sensus est: ætate nostra philosophiam, quæ iam Athenis exulat, alit fouetque Ægyptus, patria Hypatiæ.* ληξαμένη γονάς, *periphrasis est patriæ, sententia manifesta: sed potest dubitari de verbo* τρέφει. *nam fortasse melius scribatur* πρέπει *excellit; aut* τρυφᾷ, *vel tale quid.*

p.498. dico. *imò Turn.* tribuo. *deinde sic:* & cum plurimis quidem versatur: sed ob humana commercia cœtus instituit: phil.

p.524. οὐχ ἑτέραν αἰτίαν εὑρίσκω τῆς τροφῆς αὐτοῦ. *legendum,* τρυφῆς.

p.525. τοῖς αὐτοῦ φ. *leg.* ἢ τοῖς ἀ.

p.536. τοῦ σφοδροῦ τῆς εἰς τὴν συντυχίαν ἡμῶν συστάσεως. *Vir eruditus emendabat,* τῆς εἰς τ. σ. ἡ. ἐνστάσεως. *Vox est Synesij* ἔνστασις, *de summo studio quod alicui rei

adhibetur. ostenderat literis suis Synesio Herculianus se desiderio ipsius videndi sic esse incensum, vt ipsum dies noctesque coqueret ea cura. Atque hoc est quod hisce verbis significatur.

SERIES EPISTOLARVM.

EX SVIDA.

Συνέσιος ἐπίσκοπος ἐκ Πτολεμαΐδος πενταπόλεως, τῆς ἐν λιβύῃ Θηβαΐδος, φιλόσοφος τῶν ἱερατικῶν γενόμενος, ἔγραψε βιβλία διάφορα, γραμματικά τε καὶ φιλόσοφα, καὶ λόγους βασιλικούς, πανηγυρικοὺς ἢ ἐπιδεικτικούς, ἐγκώμιόν τε φαλάκρας· καὶ περὶ προνοίας λόγοι θαυμάσιοι, ἑλληνικῷ χαρακτῆρι· καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ διάφορα βιβλία συνέταξε, καὶ τὰς θαυμαζομένας ἐπιστολάς. Hoc eſt:

Syneſius epiſcopus Ptolemaidis, quæ eſt vna de quinque vrbibus Thebaidis Africanæ, philoſophus ex eorum numero qui res ſacras profitentur: ſcripſit varios libros, grammaticos & philoſophicos, & orationes de regibus panegyricas, demonſtratiui generis: encomiúmque caluitij, & orationem de Prouidentia admirabilem, Græca dictione. plurima etiam alia varij generis volumina compoſuit: & eas, quæ ſunt in admiratione hominum, Epiſtolas.

SINESII EPISTOLÆ.

NICANDRO. 1

Disputat hic de philosophia, eamque facit veluti uxorem castã. De rhetorica loquitur vt de muliere quadam vulgari & cõcubina. Itaque libros oratorios numerat in spuriis & illegitimis.

IBEROS ego libros genui, quosdam ex castissima Philosophia; & ex Poëtica, quæ in eodem templo colitur in quo & Philosophia: Quosdam ex vulgari Rhetorica. Sed agnouerit quis vno patre omnes esse genitos, modo in serium quoddam studium, modo in voluptatẽ declinante ac deflectente. Igitur præsens iste liber cuius sit partis, ex ipsa professione & inscriptione sua ostendet. Hunc autem librum tãto amore prosequor, vt libentissimè ipsũ adoptaturus sim philosophiæ, & legitimis inseruerim. Sed illud quidẽ se permissuras negant leges ciuitatis.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΝΙΚΑΝΔΡΩ.

ΑΙΔΑΣ ἐγὼ λόγους ἐγεννησάμην, τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς σεμνοτάτης φιλοσοφίας, καὶ τῆς συννάου ταύτῃ ποιητικῆς· τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς πανδήμου ῥητορικῆς· ἀλλ' ἐπιγνοίη τις ἂν ὅτι πατρὸς ἑνός εἰσιν ἅπαντες, νῦν μὲν εἰς σπουδήν, νῦν δὲ εἰς ἡδονὴν ἀποκλίναντος. ὁ δὴ παρὼν ἐστὶ λόγος ἧς τινος μὲν ἐστι μεθόδου, ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως αὐτοῦ κατερεῖ· παρ' ἐμοῦ δὲ οὕτως ἠγαπήθη διαφερόντως, ὡς ἥδιστ' ἂν αὐτὸν εἰσποιῆσαι φιλοσοφίᾳ, καὶ τοῖς γνησίοις ἐγκρῖναι. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὔ φασιν ἐπιτρέπειν, οὐδὲ οἱ νόμοι τῆς πολιτείας.

δεινοὶ γὰρ εἰσὶν εὐηθείας περιεστάναι. ἔχω δὲ κέρδος, ὅ, τι ἂν αὐτῷ λύτρα χαρίσωμαι. καὶ πολλὰ τῆς σπουδαίας μερίδος εἰς αὐτὸν * εἰσήνεγκα. ἀλλὰ μὴν οὖν καὶ σοὶ δοκῇ, κοινῶσαι τὸν λόγον τοῖς Ἕλλησιν· ἀποψηφισθεὶς δ' ἐπιλυέτω περὶ τὸν πέμψαντα. τὰς πιθήκους γάρ φασιν ἐπειδὰν τέκωσιν, ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. οὕτως ἐστὶν ἡ φύσις φιλότεκνον· τὰ δὲ ἀλλήλων ὁρῶσιν, ἅπερ ἐστι, πιθήκων παιδία. ἑτέροις οὖν ἐπιτρεπτέον ἐξετάζειν τὰ * ἔκγονα. αἱ γὰρ εὔνοιαι, δειναὶ δεκάσαι τὰς ψήφους· διὰ τοῦτο Λύσιππος Ἀπελλῆν εἰς τὰς γραφὰς εἰσῆγε, καὶ Λύσιππον Ἀπελλῆς.

* χ. συνεισήνεγκα.

* χ. ἔγγονα.

ΙΩΑΝΝΗι.

ΑΦΟΒΙΑ μεγίστη, τὸ φοβεῖσθαι τοὺς νόμους· σὺ δὲ αὐτοὺς ἠτίμωθης, ἀεὶ φανῇ φοβούμενος. τοιγαροῦν δέδιθι τοὺς ἐχθρούς, καὶ μετὰ τούτων τοὺς δικαστάς, ἂν μὴ κλέπτωσι. κἂν κλέπτωσι μὲν, μὴ σὺ δὲ ἧς ὁ τὰ πλείω διδούς, οὐδὲν ἧττον εὐλαβητέον.

Acres enim ſunt ingenuitatis patronæ. Habet autem lucrum quidquid ei clam donauero: & multa feriæ partis in ipſum cōtuli. Si igitur tibi videtur, communicato librum cum Græcis. Verùm damnatus & improbatus ad eum reuertatur qui miſit. Simias enim aiunt poſtquam pepererunt, intentis oculis in catulos tanquam ſacras imagines intueri, admirantes ob pulchritudinem. Vſque adeo natura liberos amat. fœtus[1] autē ſeu catulos aliæ aliarum ſimiarum quales ſunt, cernunt. Aliis igitur mandare & permittere oportet de liberis iudiciū. Nam beneuolentiæ poſſunt corrumpere calculos. Idcirco[2] *Lyſippus* ad ſuas picturas Apellem introducebat & Lyſippum Apelles.

1 Aliarum ſimiarum catuli illis deformes ſunt: ſui duntaxat ſunt pulcherrimi.

2 Vt ſcilicet Lyſippus de picturis iudicaret, Apelles de ſtatuis.

IOANNI. 2

SECVRITAS ac metus vacuitas maxima eſt metuere leges. Tu autem turpe putaſti eas ſemper metuere videri. Proinde timeto aduerſarios, & cum his iudices, ſi nō ſint fures. Quod ſi furentur, tu autē non ſis ille qui plura largiatur, nihilominus timendū eſt.

Metus legum maxima eſt animi ſecuritas. nam qui leges metuit nullum ſcelus patrat.

Irascuntur[1] enim pro legibus, cùm etiam aliquos præbitores nacti sunt.

[1] Iudices etiam non integri ægre ferunt leges violatas esse, etsi mercedis largitores nacti sint.

FRATRI [2] EVOPTIO. 3

[2] Euoptio, apud Nicephorum.

Tertius dies erat Aeschini iacenti & sepulto. fratris autem filia tum primum venit ad sepulchrum. Non enim, opinor, consuetudo est nouis nuptis ad funus ire. Sed in amiculo tunc erat puniceo, & pellucidum ac tenue erat reticulum, & monilia & gemmas suspenderat ac sibi circumdederat, ne sponso omen infaustum esset. Itaque sedens in ancipiti sella[3] vt aiunt, habente pedem argenteum, multum incusabat intempestiuitatem calamitatis: quòd aut ante oportebat aut post nuptias mori: & nobis quòd infelices essemus, irascebatur. Proinde vix expectato septimo die, quo quidem nos epulum dederamus funebre, & seipsam & deliram & nugacem anum nutricem in vehiculum[4] mulare iunctum tollens, referto * foro, cum omnibus insignibus pompæ more proficiscebatur recta ad Theuchiros[5] pergens, & currum agens.

[3] Hæc sella erat prope duplex in qua nouæ nuptæ sedebāt, quæ vtrimque accubitum & puluinum habebat.

[4] ὀρεὺς dicitur mulus siue ἡμίονος. ideo autem ὀρεὺς dicitur quod in montibus arare potest.

** Meridie.*

[5] Teuchiri vrbs Africæ.

ὀργίζονται γὰρ ὑπὲρ τῶν νόμων, ὅταν καὶ κ. μάχονται.
μισθοδότας προσλάβωσιν.

Τῷ ἀδελφῷ Εὐοπλίῳ. γ

Τρίτη μὲν ἦν Αἰγίνῃ κειμένῃ. ἡ δὲ ἀδελφιδῆ τότε πρῶτον ἧκεν ἐπὶ τὸν τάφον. οὐ γάρ, οἶμαι, νομίζεται νυμφευτρίας βαδίζειν ἐπὶ * ἐκφοράν, ἀλλ' ἐν φοινικίδι ἦν τότε, καὶ διαφανὴς ὁ κεκρύφαλος, καὶ χρυσία καὶ λίθους ἐξήρτητο τότε καὶ περιέκειτο, ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολον ἀπαίσιος γένηται. καθεζομένη οὖν ἐπὶ ἀμφικεφάλου κ. χρυσῶ. καθέδρας, φασίν, ἀργυρόποδος, πολλὰ κατεμέμφετο τὴν ἀκαιρίαν τῆς συμφορᾶς· ὡς ἢ πρότερον ἐχρῆν, ἢ μετὰ τὸν γάμον ἀποθανεῖν· καὶ πρὸς ἡμᾶς, ἐφ' οἷς ἐδυστυχοῦμεν ἐμήνιε. μόλις δ' οὖν περιμείνασα τὴν ἑβδόμην, καθ' ἣν ἡμεῖς εἱστιάκειμεν τὸ δεῖπνον τὸ ἐπιτάφιον, αὐτήν τε καὶ τὴν φλυάφον γραῦν τὴν τιτθίδα, ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιβασαμένη τὸ ὀρεικόν, πληθούσης ἀγορᾶς, ἅπασι τοῖς παρασίμοις ἐπόμπευεν εὐθὺ Τευχείρων ἐλαύνουσα.

μὲν γὰρ καὶ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἑβδόμην, ταινιώσεσθαί τε καὶ πυρσοφόρος, καθάπερ ἡ Κυβέλη, περιελεύσεσθαι. τούτοις ἡμεῖς μὲν οὐδὲν ἀδικούμεθα, πλὴν τοῦ καταφανεῖς γεγονέναι, λίαν ἀναισθήτους ἔχοντες συγγενεῖς. ὁ δ' ἀδικούμενος, Ἁρμόνιός ἐστιν ὁ τοῦ θυρωροῦ πατήρ, ὡς ἂν εἴποι Σαπφώ. τὰ μὲν ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν βίῳ γενόμενος· ἀλλ' ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητῶν τῷ Κέκροπι διετέλεσε. τούτου τοῦ πλέον ἢ Κέκροπος τὴν θυγατριδῆν, ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρός, εἷς Σωσίας τε καὶ Τυβίοις ἀπέδοτο. πλὴν εἰ μή τι λέγουσιν, ὅσοι καὶ τὸν νυμφίον ἡμῖν μηδὲν ἀποσεμνύνουσι, γενεαλογοῦντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐν φήμῃ Λαΐδος. ἡ γὰρ Λαΐς, ἔφη τις ἤδη

* γ. Συλκ. λογογράφος, ἀνδράποδον ἦν * Οὐκαρικόν, ἐκ Σικελίας ἐωνημένον. ὅθεν ἡ καλλίπαις ἡ τεκοῦσα τὸν περιβόητον, καὶ αὐτὴ πάλαι μὲν ἐπαλλακεύετο ναυκλήρῳ δεσπότῃ. ἔπειτα μὲν τοι ῥήτορι, καὶ τούτῳ δεσπότῃ. τρίτα μετ' ἐκείνοις ὁμοδούλῳ, καὶ λάθρα τῇ πόλει.

futurum enim eſt ſequenti ſeptimo die vt tæniis coronetur, & vt turrigera, quemadmodum Cybele, circumeat. His quidem nos non lædimur, niſi quòd cognitum eſt nos nimium ſtultos habere cognatos. Qui autem læditur Harmonius eſt auſpicis ſeu pronubi [1] pater, ſicut diceret Sappho: qui in cæteris quidem frugi & modeſtus in ſua vita fuit. Verumtamen nobiliorem ſeſe ſemper putauit Cecrope [veteri rege Athenarum.] Huius qui ſe Cecrope nobiliorem putat, neptem ex filia Herodes auunculus & auſpex, Soſiis & Tybiis vendidit. niſi forte verum ſit quod dicunt, *qui ſponſum nobis à matre* honeſtant, & extollunt genus illius ducentes à nobili Laide. Lais enim, ait quidam auctor hiſtoricus, mancipium erat Hyccaricum [2] ex Sicilia emptum. Ex quo oppido parens formoſę prolis quæ peperit clarum & illuſtrem iſtum ſponſum: & ipſa mater ſponſi hero nauclero concubina erat. Deinde vero oratori & iſti hero. Tertio poſt illos conſeruo: & clam vrbi.

1 Vocabulum eſt Sapphus poetriæ, θυρωρός. propriè ianitorem ſignificat, hîc auſpicem.

2 Hyccaris vrbs eſt Siciliæ, ex qua Lais nata eſt. de qua vide Ariſtoph.

Postea aperte vrbi & arti præfuit: cuius posteaquam quæstum sub laxa ruga soluit & dimisit, adolescentulas quæ sunt in iuuenta erudit [1] & peregrinis pro se substituit. Nam filius orator se liberatum esse dicit necessitate legis, matrem meretricem alendi. Remoue teipsum ab ista lege. Iis enim qui sic nati sunt, certa quidem est mater, reliquus autem parentum, incertissimus. Quantum igitur ab iis qui bene nati sunt vtrisque debetur: istud omne venire oportebat à spuriis in matres.

1 Metaphora est sumpta ab his qui dicti sunt pædotribæ. Erant autem ij qui in gymnasio pueros docebant.

Eidem. 4

Soluentes nauim è Bendidio [templo [2] Dianæ] ante diluculum matutinum: vix vltra meridiem Pharium [3] Myrmeca præteriuimus, cùm nauis bis fere & ter solo & vado prorsus inhæsisset. Statim igitur etiam id malum omen visum est, & consultũ fuisset è naui descendere, à primis carceribus non felicibus. Sed crimine timiditatis apud vos reos esse nos puduit. Et ob id [4] nullo modo licebat refugere neque detrectare. Ita vt si

2 Hoc templũ erat in portu Alexandrino.

3 Iuxta Pharum mare est vadosum, de quo vide Strabonem.

4 Vide Homerum lib. 18. Il.

ἔπειτα λαμπρῶς τῇ πόλει, καὶ προσεύσῃ τῆς τέχνης, ἧς ἐπειδὴ τὴν ἐργασίαν ὑπὸ χαλαρᾶς ῥυτίδι κατέλυσε, τὰς ἐν ἡλικίᾳ παιδοτριβεῖ, καὶ τοῖς ξένοις αὐτικαθίστησιν. ὁ γὰρ υἱὸς ὁ ῥήτωρ, ἀφεῖσθαί φησι τῆς ἀνάγκης τοῦ νόμου, μητέρα τρέφειν ἑταίραν. ἄπαγε τοῦ νόμου. τοῖς γὰρ οὕτω γεγονόσιν, ἀποδέδεικται μὲν ἡ μήτηρ, ὁ δὲ λοιπὸς τῶν γονέων, ἀμφισβητήσιμος. ὅσοι οὖν ἀμφοτέροις παρὰ τῶν εὖ γεγονότων ὀφείλεται, τοῦτο πολὺ ἥκειν ἔδει παρὰ τῶν ἀπατόρων εἰς τὰς μητέρας.

Τῷ αὐτῷ. δ.

Λύσαντες ἐκ Βενδιδείου πρὸς δείλης ἑῴας, μόλις ὑπὲρ μεσοῦσαν ἡμέραν, τὸν Φάληρον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, δίς που καὶ τρεὶς ἐνσχεθείσης τῆς νεὼς τῷ τοῦ λιμένος ἐδάφει. εὐθὺς μὲν οὖν, καὶ τοῦτο κακὸς οἰωνὸς ἐδόκει· καὶ σοφὸν ἦν ἀποβῆναι νεώς, ἐκ πρώτης ἀφετηρίας οὐκ εὐτυχοῦς. ἀλλὰ φυγεῖν παρ' ἡμῖν ἔγκλημα δειλίας ᾐσχύνθημεν. καὶ διὰ τοῦτο οὔπω ἔτι « ἔσχεν ὑποστρέψαι, οὐδ' ἀναδῦναι, ὥστε καὶ «

εἴ τι συμβαίη, δι' ὑμᾶς ἀπολούμεθα. καί-
τοι τί δεινὸν ἦν ὑμᾶς τε γελᾶν, καὶ ἡμᾶς
ἔξω κινδύνων ἑστάναι. ἀλλὰ τοὺς Ἐπιμηθεῖς,
* φασι, τὸ μὲν μέλλειν, οὐκ ἦν· τὸ δὲ μετα-
* μέλειν, ἐνῆν, ὥσπερ ἡμῖν. τότε γὰρ ἐξὸν σώ-
ζεσθαι, νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς συναυ-
λίαν ὀλοφυρόμεθα, καὶ πρὸς Ἀλεξάνδρειαν
ὁρῶντες, ὡς οἷόν τε, καὶ πρὸς τὴν μητέρα
Κυρήνην. ὧν τὴν μὲν ἔχοντες ἀπελίπομεν,
τὴν δὲ εὑρεῖν οὐ δυνάμεθα, ἰδόντες τε καὶ
παθόντες, ἃ μὴ δι' ὄναρ ἠλπίσαμεν. ἄ-
κουε γὰρ, ἵνα μηδὲ σὺ πάνυ χαίρειν σχολά-
ζῃς· καὶ πρῶτον ὅπως ἡμῖν εἶχε τὰ τοῦ
πληρώματος, ὁ μὲν ναύκληρος ἐθανάτα
κατὰ χρέως ὤν. ναυτῶν δὲ ὄντων δυοκαιδε-
κάτων πάντων (τρεισκαιδέκατος γὰρ ὁ κυ-
βερνήτης ἦν) ὑπὲρ ἥμισυ μὲν καὶ ὁ κυ-
βερνήτης, ἦσαν Ἰουδαῖοι, γένος ἔκσπονδον,
καὶ εὐσεβεῖν ἀναπεπεισμένον, ἢν ὅτι πλεί-
στους ἄνδρας Ἕλληνας ἀποθάνειν αἴτιοι γέ-
νωνται. τὸ δὲ λοιπὸν, ἀγελαῖοι, γεωργοί, πέ-

quid humanitus accidat, propter vos peribimus. Attamen quid mali esset, & vos ridere & nos extra pericula consistere. Sed Epimetheo, vt aiunt, [1] *cura & prudentia non inerat, pœnitentia autem inerat*, vt nobis. Tunc enim cum liceret seruari, nunc ad deserta littora concentum [2] quendam lamentationis lamentamur, & ad Alexandriam flectentes oculos, vt possumus, & ad Cyrenas vrbem patriam meam. Quarum illã cùm teneremus reliquimus, hanc autem inuenire non possumus, cùm viderimus & passi simus quæ ne per somnium quidem vnquam sperauimus. Audi igitur, vt ne tu quidem admodum gaudere queas. Et primũ queadmodũ nobis sese habebant homines qui implebãt nauigiũ. Nauicularius mortem optabat ære alieno obrutus. Cùm autẽ nautæ omnes essent duodecim, (nam decimustertius erat gubernator) vltra dimidiũ quidem, & gubernator, erãt Iudęi, natio scelerata & fœdifraga, se pietatẽ colere persuasi, si vt quamplurimi homines Græci moriantur autores sint. Reliquũ autẽ gregarij, agricolæ qui ante hunc annũ

1 Versus est Iãbicus ex aliquo veteri poeta sumptus.

2 Trãslatio ducta à concentu duarum tibiarum. Aristophanem hic imitatus est in Equitibus, κλαυσομένην συναυλίαν.

nunquam remum attigerant. Communiter autem & isti & illi mutilati & capti prorsus aliqua parte corporis erant. Proinde quandiu nil incommodi nobis erat, iocabantur, & appellabant alij alios, non ex nominibus, sed ex infortuniis, claudum, ramicosum, scæuolam, strabum. Vnus quisque aliquod habebat insigne, & nobis id non mediocrem afferebat voluptatem. In ipso autem vsu & necessitate non iam risus erat: ob hæc ipsa lamentamur: cum essemus vectores plus quàm quinquaginta, tertia pars admodum mulieres. Plures adolescentulæ & formosæ. Sed ne inuideas. Aulæum enim nos separabat, idque firmissimum, non iamdudum rupti veli frustum, temperantibus hominibus murus Semiramidis. fortasse etiam Priapus modestus fuisset cum Amaranto nauigans. Nam quandiù cum eo nauigauimus nunquã metus vacatio data est. sed semper de extremo periculo cogitandũ fuit. Qui primũ, postquã quod apud vos est Neptuni tẽplum fleximus, cursum

ρεσιν οὔπω κώπης ἡμμένοι. κοινῇ δὲ οὗτοί τε κἀκεῖνοι, πεπηρωμένοι πάντως ἕν γέ τι μέρος τοῦ σώματος. τοιγαροῦν ὡς οὐδὲν δεινὸν ἦν ἡμῖν, ἐκωμῳδοῦντο· καὶ ἐκάλουν ἀλλήλους, οὐκ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλὸς, ὁ κηλήτης, ὁ ἀριστερόχειρ, ὁ παραβλώψ. ἕκαστος ἕν γέ τι εἶχε τοὐπίσημον, καὶ ἡμῖν τὸ τοιοῦτον, οὐ μετρίαν παρεῖχε τὴν διατριβήν. ἐν τῇ χρείᾳ δὲ οὐκ ἔτι γέλως ἦν, ἀλλ' ἐπὶ τούτοις αὖθις ἀποιμώζομεν, ὄντες ἐπιβάται πλεῖν, ἢ πεντήκοντα, τριτημόριόν που μάλιστα γυναῖκες, αἱ πλείους νέαι, καὶ ἀγαθαὶ τὰς ὄψεις, ἀλλὰ μὴ φθόνει. παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπετείχιζε, καὶ τοῦτο ἐρρωμενέστατον οὐ πάλαι διερρωγότος ἱστίου τεμμάχιον· σωφρονοῦσιν ἀνθρώποις τὸ τεῖχος τὸ Σεμιράμιδος. ἴσως δὲ καὶ ὁ Πρίαπος ἐσωφρόνησεν, Ἀμαράντῳ συμπλέων· ὡς οὐκ ἔστιν ὁπότε σχολάζειν ἡμᾶς εἴασεν, ἀπὸ τοῦ δεδιέναι τὸν ἔσχατον κίνδυνον. ὅς τις πρῶτον μὲν ἐπειδὴ τὸν περὶ ὑμῖν τοῦ Πο-

σιδώνος νεῶν κατεκάμψαμεν, ἄρας ὅλοις ἱστίοις ἠξίου πλεῖν εὐθὺ Ταφοσίριδος. καὶ ἀπεπειρᾶτο τῆς σκύλλης, ἣν ἐν τοῖς γραμ-
*abest τὸ οὐ à C.M. ματίοις ἀποδειπνιαζόμεθα. συνεγνωκότων δὲ ἡμῶν καὶ ἀνακεκραγότων * οὐ πρὶν ἢ ἐν χρῷ γενέσθαι τοῦ κινδύνου, μόλις ἐκβιασθεὶς, ἀπέστη τοῦ διαναυμαχῆσαι πρὸς τὰς σπιλάδας. ἐντεῦθεν ὥσπερ ἐκ μετανοίας ἀποστρέψας τὴν ναῦν, ἐπαφίησι τοῖς πελάγει. τέως μὲν ὡς ἐδύνατο καὶ πρὸς κῦμα παραβιαζόμενος. ἔπειτα δὲ καὶ νότος συνεπιλαμβάνει λαμπρὸς, ὑφ' οὗ ταχὺ μὲν τὴν γῆν ἀπεκρύπτομεν· ταχὺ δὲ μετὰ τῶν ὁλκάδων ἦμεν τῶν διαρμενιζουσῶν, αἷς οὐδὲν ἔδει Λιβύης τῆς καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ πλοῦν ἕτερον ἔπλεον. σχετλιαζόντων δὲ ἡμῶν καὶ ἐν δεινῷ ποιουμένων τὸ ἀπηρτῆσθαι τοσοῦτον τῆς γῆς, ὁ Ιαπετὸς Αμαράντος, ἐπὶ τῶν ἰκρίων ἑστὼς, ἐπραγῴδει τὰς παλαμναιοτάτας ἀράς. οὐ γὰρ δὴ πτησόμεθα, ἔφη. ὑμῖν δὲ πῶς ἄν τις καὶ χρήσαιτο, οἳ καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν ὑποπτεύετε; οὐκ, ἥν γέ τις αὐταῖς χρῷτο καλῶς, ὦ λῷστε ἀμαθ-

tendens passis velis nauigare volebat recta ad Taphosirim, & tentabat Scyllam quam in libellis auersamur. Cùm autem nos animaduertissemus & clamaremus non ante quam in cute essemus periculi, vix vi subact⁹ destitit decertare cum scopulis. Inde auersa naui tãquam pœnitentia quadam sese mittit in altum mare, interea tamen vt poterat cum fluctu pugnans. Deinde & Auster vna adiuuat vehemens, cuius vi celeriter quidem terram abscondebamus: celeriter autem cum onerariis eramus bina trahentibus vela, quibus non opus erat Lybia nostra, sed alio cursum tenebant. Conquerentibus nobis & indignum ducentibus quòd disiungeremur vsque adeo à terra, vesanus *Amarantus in tabulatis nauis stans, tragicè canebat sceleratissimas execrationes. Non enim volabimus aiebat. Vobis autem quomodo quis vti queat, qui & terram & mare formidatis? Minimè; si quis iis vtatur recte, ô optime Amarante, ad

Vide Pollucem lib. 1. vbi de nauigatione loquitur.

**Iapetus vnus ex Titanibus, pater Promethei, aliquando vsurpatur pro amente.*

B

Malebamus nimirum viuere quā naufragium facere.

Pētapolis prouincia est Cyrene.

cum dicebam. Nobis autem Taphosiride opus non erat, vita opus erat. Et nunc quid alto mari opus est? Verum nauigemus, inquam, recta Pentapolim versus, distantes à terra, quantum decet, vt si quid incommodi eueniat, cuiusmodi sunt casus maris: (incertum autem mare & est & apud vos ita dicitur,) portus aliquis è propinquo nos recipiat. Non tamen persuadebam ita dicens, sed surdus erat sceleratus, * donec ventus Septentrionalis ingruit ingens, fluctum pellens altum & asperum. Ille repente ingruens velum in contrarium pepulit, & quæ tumida erant caua reddidit. Parum autem abfuit quin in puppim nauis subuerteretur. Itaque vix ipsam quietam reddidimus. Tum infelix Amarantus, tale est inquit arte nauigare. Expectasse enim se iamdudum à pelago ventū, & ob id in alto salo se nauigasse. Nunc se descendere obliquum, concedente spatio addere longitudini. Hanc autem esse nauigationem nostram quę non fuisset, si prope

κάθαρμα

Quintus Curtius hoc nomen videtur explicasse cum dicit: purgamenta suarum vrbiū.

Ἀμάραντε, πρὸς αὐτὸν ἔφην. ἡμῖν δὲ οὐδὲ Ταφοσίριδος ἔδει· ζῆν γὰρ ἔδει. καὶ νῦν τοῦ πελάγους τί δεῖ; ἀλλὰ πλέωμεν, ἔφην, ἐπὶ Πενταπόλεως, ἀπέχοντες τῆς γῆς, ὅσον μέτριον, ἵν' εἴ τι καὶ χαλεπὸν, οἷα δὴ τὰ θαλάττης. ἄδηλον δὲ δήπου καὶ ἔστι καὶ παρ' ὑμῖν λέγεται· λιμήν τις ἡμᾶς ἐκ τοῦ σχεδὸν ὑποδέξοιτο.. οὐκ ἔπειθον λέγων, ἀλλ' ἐξεκώφει τὸ κάθαρμα, ἕως ἄνεμος ἀπαρκτίας ἐπαρχάσει πολὺς, κῦμα ἐλαύνων ὑψηλὸν καὶ τραχύ. τοῦτο ἄφνω προσπεσὸν, τὸ ἱστίον ἔμπαλιν ὤθησε, καὶ τὰ κυρτὰ κοῖλα πεποίηκεν. ἡ δὲ ναῦς ἐγγὺς ἦλθεν ἐπὶ πρύμναν; ἀνατετράφθαι. μόλις δὴ οὕτω αὐτὴν κατεστήσαμεν. καὶ ὁ βαρύστονος Ἀμάραντος, τοιοῦτον ἔφη τὸ τέχνῃ ναυτίλλεσθαι. προσδέχεσθαι γὰρ αὐτὸς πάλαι τὸν ἐκ πελάγους ἄνεμον, καὶ διὰ τοῦτο μετεώρους πλεῖν. κατιέναι γὰρ νῦν εὐκαίρως, ἐνδιδόντος τοῦ διαστήματος περιστῆναι τῷ μήκει. τοῦτον δὲ εἶναι τὸν πλοῦν τὸν ἡμέτερον. οὐκ ἂν, εἴ γε παρὰ τὰς ἀκτὰς

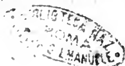
ἐπλέομεν· προσόμενα πεπλάσθαι γὰρ αὖ τῇ γῇ. καὶ ἡμεῖς ἀπεδεχόμεθα λέγοντος, ἕως ἡμέρα τε ἦν, καὶ τὰ δεινὰ οὔπω παρῆν. ἤρξατο γὰρ δὴ μετὰ τῆς νυκτὸς, ἀεὶ προϊόντος ἐπὶ μεῖζον τοῦ κλύδωνος. ἡμέρα μὲν οὖν ἦν, ἣν τινα ἄγουσιν οἱ Ἰουδαῖοι παρασκευήν· τὴν δὲ νύκτα, τῇ μετ' αὐτὴν ἡμέρᾳ λογίζονται, καθ' ἣν οὐδενὶ θέμις ἐστὶν ἐνεργὸν ἔχειν τὴν χεῖρα, ἀλλὰ τιμῶντες διαφερόντως αὐτὴν, ἄγουσιν ἀπραξίαν. μεθῆκεν οὖν ἐκ τῶν χειρῶν ὁ κυβερνήτης τὸ πηδάλιον, ἐπειδὴ τὸν ἥλιον εἴκαζεν ἀπολελοιπέναι τὴν γῆν. καὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν πατεῖν παρεῖχε, τῷ θέλοντι ναυτίλων. ἡμεῖς δὲ τὴν μὲν οὖσαν αἰτίαν, οὐκ εὐθὺς ἐπὶ νοῦν ἐβαλλόμεθα. ἀπόγνωσιν δὲ τὸ πρᾶγμα οἰόμενοι, προσῄειμεν· ἐλιπαροῦμεν μὴ καταπροέσθαι μηδέπω τὰς ἐσχάτας ἐλπίδας. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐπῆσαν αἱ τρικυμίαι τοῦ πελάγους ἐπὶ πρὸς ἑαυτὸ στασιάσαντος. γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτο*, ὅταν μὴ τῷ
χ. δὲ τὸ. λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ συ-

littora nauigassemus: Futurum enim fuisse vt impingeremur in terram. Et nos probabamus eum ista dicentem, quandiu dies erat, & incommoda nondum aderant. Inceperunt enim simul cum nocte, semper progrediente in maius fluctu. Ac sane dies erat quam agunt Iudæi parasceuam*. Noctem autem, diei qui post illam noctem est tribuunt, quo die nemini licet operosam habere manum, sed colentes eximie eum diem, cessant otiosique sunt. Dimisit igitur è manibus gubernator clauum, postquam solem coniecit reliquisse terram: & abiiciens seipsum calcare præbebat cuiuis volenti nauigantium. Nos autem veram eius rei causam non statim in animum inducebamus. Desperationem salutis eam rem existimantes, accedebamus, precabamurque ne relinqueret adhuc vltimam spem. Etenim inuaserunt ingentes fluctus, mari secum seditionem exercente. Hoc autem efficit *, cùm fluctus à vento orti, vna non desinunt & cessant,

Iudæi diem ab occasu solis ordiuntur.

Iudæi παρασκευὴν vocant diem Veneris, propterea quod apparatus erat Sabbati.

Id est, sic solet mare pugnare.

ſed firmum habentes tamquam incitamentum motionis, occurrunt flatus vi dominanti, & inferuntur contra incurſus. Opus enim erat tumidis verbis, vt ne magna mala humiliùs narrem. His igitur qui in tali nauigant, è tenui filo ſuſpenſam eſſe vitam dicunt. Si autem gubernator legis magiſter & interpres eſſet, quemnam animum habere oportet? Poſtquam autem intellleximus cauſſam dimiſſionis claui. (precantibus enim nobis vt ſeruaret totis viribus nauem, librum Moſis prælegebat) de perſuaſione cùm deſperaremus, vim tum demum afferebamus. Et quidam miles generoſus (nauigabant autem nobiſcum Arabes multi qui ſunt è turmis equitum) gladio ſtricto, minatus eſt homini illi caput ſe amputaturum: niſi clauum preheaderet & nauim regeret. Ille autem plane Maccabæus permanebat in ſententia. Cùm autem iam media nox eſſet, in animum inducit ſuum, clauo aſſidere. Nunc

καταπαύσῃ) κύματα, ἀλλ' ἰσχύον ἔχοντα τὸ ἐνδόσιμον τῆς κινήσεως, ὑπαντιάζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ἐπικρατείᾳ, καὶ ἀντεμβάλλῃ ταῖς ἐμβολαῖς. * ἔδει γάρ μοι καὶ φλεγμαινόντων ὀνομάτων, ἵνα μὴ τὰ μεγάλα κακὰ, σμικροπρεπέστερον διηγήσωμαι. τοῖς οὖν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν, ἀπὸ λεπτοῦ φασὶ μίτου τῷ ζῶν ἠρτῆσθαι. εἰ δὲ καὶ ὁ κυβερνήτης νομοδιδάσκαλος εἴη, τίνα δεῖ ψυχὴν ἔχειν; ἐπεὶ δ' οὖν συνήκαμεν τὸν νοῦν τῆς ἀπολείψεως τῶν πηδαλίων· δεομένων γὰρ ἡμῶν σώζειν ἐκ τῶν ἐνόντων τὴν ναῦν, τὸ βιβλίον ὑπανεγίνωσκε. πειθοῦς ἀπογνόντες, ἀνάγκην ἤδη προσήγομεν. καί τις στρατιώτης γεννάδας· συμπλέουσι δὲ ἡμῖν Ἀῤῥάβιοι συχνοὶ τῶν ἀπὸ τοῦ τάγματος τῶν ἱππέων, τὸ ξίφος σπασάμενος, ἠπείλησε τὸν ἄνθρωπον τὴν κεφαλὴν ἀποκόψειν, εἰ μὴ ἀντιλήψοιτο τοῦ σκάφους. ὁ δὲ αὐτόχρημα Μακκαβαῖος, οἷος ἦν ἐγκαρτερῆσαι τῷ δόγματι. μεσούσης δὲ ἤδη τῆς νυκτὸς, ἀνατίθεται πρὸς ἑαυτοῦ πρὸς τῇ καθέδρᾳ

γρ. ἐφόδους τῶν κυμάτων.

γ. ἐπανεγί.

ζῆσθαι· νυνὶ γὰρ φησιν ὁ νόμος ἐφίησιν, ἐπειδὴ νυνὶ σαφῶς τὸ περὶ τῆς ψυχῆς θεώμενον. πρὸς τοῦτο αἴρεται θόρυβος ἐξ ἀρχῆς, ἀνδρῶν οἰμωγή, γυναικῶν ὀλολυγή· ἅπαντες Ἐτεοκλύτου, ἐπολλώνιδος, τῶν φιλτάτων ὑπεμιμνήσκοντο. μόνος Ἀμάραντος ἄθυμος ἦν, ὡς αὐτίκα ἂν* παραγγείλων τοῖς δανείσας. ἐμὲ δὲ ἐν τοῖς ἔθνοις, ὄμνυμί σοι θεὸν ὃν φιλοσοφία πρεσβεύει, ὃ Ὁμηρικὸν ἔθραττεν* ἐκεῖνο, μὴ ἄρα ἀληθὲς εἴη, τὸν καθ᾽ ὕδατος θάνατον, ὀλέθριον εἶναι καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς. λέγει γὰρ ἐστιν ὅπου τῶν ἐπῶν,

χρ. παραγγελλόμενος

χρ. ἐφόβει.

Αἴας δ᾽ ἐξαπόλωλεν, ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ.

τὸν ἐν θαλάττῃ θάνατον ἀκριβέστατον ἀπώλειαν εἶναι, *πιθόμενος. οὐδένα γὰρ ἄλλον ἐξαπολωλέναι φησίν, ἀλλ᾽ ἕκαστος ἀποθνήσκων, ἀΐδος δὲ βεβήκει. ταῦτ᾽ ἄρα καὶ ἐν δυοῖν νεκύαιν ὁ μικρὸς Αἴας οὐδαμοῦ τοῦ δράματος εἰσενήνεκται, ὡς τῆς ψυχῆς οὐκ οὔσης ἐν ᾅδου. καὶ Ἀχιλλεύς, ἀνὴρ εὔψυ-

χρ. πιθόμενος.

enim, inquit, lex permittit, quandoquidem planè de vita cursum currimus. Ad hoc tollitur tumultus denuo, virorum ploratus, mulierum vlulatus: omnes Deorum fidem implorabant, conquerebantur. Charissimorum pignorum recordatio illis in mentem veniebat. solus Amarantus lætus erat, vt extemplo fraudaturus creditores. Me autem in illo periculo (iuro tibi Deum quem philosophia colit) Homericum perturbabat illud, ne forte verum esset, mortem in aqua, interitum & exitium esse etiam ipsius animi. Dicit enim alicubi in versibus suis, *Iocus est apud Aristotele in hoc vocabulo.*

,, *Aiax interiit, postquam salsam bibit vndam.*

mortem in mari perpetuum quendam interitum esse statuens. Nullum itaque alium interiisse ait. sed

-vnusquisque obiens descendit ad Orcum. *Hom. Odyss. 3 21.24.*

Proinde in duabus mortuorum recensionibus, Aiax nusquam in fabula introductus est: quasi animus eius in Orco non esset. Et Achilles *Il. φ.*

vir generosissimus & periculorum amantissimus, mortem in aqua reformidat: quam quidem etiam tetram vocat. Has omnes voluens rationes apud me, video milites omnes traxisse gladios: ac interrogans cognoscebam ab iis, honestum esse, cum in nauis tabulato essent adhuc in aerem animam eructare, non autem in vndam hiantes. Hos milites sponte naturæ Homeri * sectatores existimaui, & eorum sententiam approbaui. Deinde prædicat quidã appendi aurum, quibus esset. Et quibus erat suspendebatur, & aurum & quidquid auri pretio censebatur. Et mulieres ipsæ sese parabant: & iis qui non habebant funiculos, distribuebant. cùm iampridem ostensum sit hoc facere. Huius autem rei tale est consilium. Adferre oportet pretium funebre naufragum cadauer. Qui enim in littore cadauer repererit, & pretium illud lucratus fuerit, leges Nemeseos reuerebitur, nisi paruam aliquam partem tribuat ei [naufrago] qui multo plus largitus sit. Et hi quidem in illis

Ὁμηρίδαι dicebãtur qui versus Homeri canebãt, atque etiam qui Homerum secuti sunt, & qui eum didicerunt.

Ἀδράστεια dea scelerũ & malefactorum vltrix. apud Platonem dicitur fatum propterea quod euitari non potest.

χότατός τε καὶ φιλοκινδυνότατος, ἀποδει-
λιᾷ πρὸς τὸν ἐν ὕδατι θάνατον, ὅν γε
καὶ λευγαλέον καλεῖ. τούτοις ἑλίττων τοὺς
λογισμούς, ὁρῶ τοὺς στρατιώτας ἀπόλυτας
ἐσπασμένους μαχαίρας· καὶ πυθόμενος,
ἐμάνθανον παρ' αὐτῶν, ὡς καλὸν ἐπὶ τοῦ
καταστρώματος ὄντας ἔτι, πρὸς τὸν ἀέρα
τὴν ψυχὴν ἐρυγεῖν, ἀλλὰ μὴ πρὸς κῦ-
μα χάνοντας. τούτους αὐτοφυεῖς Ομηρείδας
ἐνόμισα, καὶ ἐθέμην τῷ δόγματι. Εἶτα
κηρύττει τις ἐξαρτᾶσθαι χρυσίον οἷς ἐστι· καὶ
οἷς ἦν, ἐξήρτητο, καὶ χρυσίον, καὶ ὅ, τι ἄ-
ξιον χρυσίου. καὶ αἱ γυναῖκες αὐταί τε ἐ-
σκευάζοντο, καὶ τοῖς δεομένοις ἀρπεδόνας
διένεμον, πάλαι καταδεδειγμένον τοῦτο
ποιεῖν. νοῦν δὲ ἔχει τοιοῦτον. φέρειν δεῖ τι-
μὴν ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρόν. ὁ
γὰρ περιτυχὼν καὶ κερδάνας, νόμους ἀ-
δραστείας αἰδέσεται, μὴ οὐχὶ μικρόν τι
μέρος ἀποδάσασθαι τῷ χαρισαμένῳ
τὸ πολλαπλάσιον. καὶ οἱ μὲν ἦσαν πρὸς

τούτοις. ἐγὼ δὲ παρακαθήμενος τὸ παλαμναῖον βαλάντιον τὴν παρακαταθήκην τοῦ ξένου ἔκλαιον, ὡς οἶδεν ὁ ξένιος, οὐκ εἰ τεθνηξοίμην, ἀλλ' εἰ ὁ θρᾷξ ἀποστερήσοιτο τῶν χρημάτων ἕνεκεν. ὃν καὶ ἀποθανὼν ἂν ᾐσχυνόμην. ἐνταῦθα μὲν γε τὸ ἐξαπολωλέναι κέρδος ἦν, καὶ συναπολωλέναι, καὶ * συναποδρᾶναι τὴν αἴσθησιν. ὁ δὲ ἐποίει παρὰ πόδας τὸν κίνδυνον, οὐχ ἕτερον ἦν, ἀλλ' ὅτι πᾶσιν ἱστίοις ἡ ναῦς ἐφέρετο. ὑποτεμέσθαι δὲ οὐκ ἦν. ἀλλὰ πολλάκις ἐπιχειρήσαντες τοῖς καλωδίοις, ἀπηγορεύκειμεν, τῶν ἔργων ἐνδακόντων. καὶ ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον, εἰ καὶ διαφευξοίμεθα ἐκ τοῦ κλύδωνος, οὕτως ἔχοντας ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ. φθάνει δὲ ἡμέρα, καὶ ὁρῶμεν τὸν ἥλιον, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ ποτε ἥδιον· τὸ δὲ πνεῦμα ῥᾷον ἐγίνετο τῆς ἀλέας ἐπιδιδούσης. καὶ ἡ δρόσος ἐξισταμένη, παρεῖχεν ἡμῖν κεχρῆσθαι τοῖς καλωδίοις, καὶ τὸ ἱστίον μεταχειρίζεσθαι. ὑπαλλάττειν μὲν οὖν ἱστίον ἕτερον

* γρ. ἀποδρᾶσαι.

rebus erant occupati. Ego autem adſidens, ſceleratam crumenam depoſitum hoſpitis lamentabar, quemadmodum nouit Iuppiter hoſpitalis, non ſi moriturus eſſem, verùm ſi Thrax [hoſpes meus] ſuo depoſito fraudaretur ob pecuniam. Qui me etiam mortuum pudore & rubore affeciſſet. Hic ſane quidem penitus interire lucrum erat, & cum marſupio perire & effugere ac amittere ſenſus. Quod autem faciebat præſens periculum, non aliud erat, quàm quod totis velis nauis ferebatur. Detrahere non licebat; ſed ſæpenumero aggreſſi rudentes, animum deſponderamus, trocleis mordentibus: & ſuberat metus non minor, ſi ſalui euaderemus è fluctu & tempeſtate, eo in ſtatu, noctu appropinquare terræ. Venit autem dies, & videmus Solem Neſcio autem an aliquando iucundius [viderimus.] Flatus autem lenior erat tepore augeſcente, & ros tabeſcens concedebat vt nos uteremur rudentibus, & velum tractaremus. At ſummittere velum aliud

Mallem (inquit) penitus & animi & corpore interiiſſe quàm fraudator haberi.

hoc fit quando ægri uiuerſantur Trocleæ.

*id est *paruum velum: non mustum.*

ſpurium * non poteramus. Nam obæratum erat. Colligebamus autem illud tanquam tunicarum ſinus: & intra ſpatium quatuor horarum deſcendimus, qui mori ſperaueramus, in extremam quandam regionem prorſus ſolam, nec vrbem nec agrum habentem propinquum, diſtantem fermè ſtadiis centum & triginta, à regione culta. Nauis igitur ſtabat in ſalo. Locus enim portum non habebat: & ſtabat in vna anchora. Altera autem erat vendita. Tertiam porrò anchoram Amarantus non habebat. Nos autem poſtquam ad chariſſimam peruenimus terram, complectebamur, veluti matrem viuentem, & ſacrificantes cantica deo gratulatoria, vt ſolemus: adiecimus ipſis recentem fortunam, à qua præter opinionem ſeruati ſumus, per duos deinceps permanentes dies, donec deſæuiret pelagus. Quoniam autem nõ licebat itineri ſe committere cum nullum hominem omnes videremus, rurſus auſi ſumus nos mari committere: & ſoluentes ſtatim oriente die vento

νόθον οὐκ εἴχομεν. ἠνεχυρίαστο γάρ, ἀνελαμβανόμεθα δὲ αὐτό, καθάπερ τῶν χιτώνων τοὺς κόλπους· καὶ περὶ ὥρας εἶτα τέτταρας ἀποβαίνομεν οἱ τεθνάναι προσδοκήσαντες, ἐν ἐσχατιᾷ τινὶ πολυερήμῳ. καὶ οὔτε πόλιν, οὔτε ἀγρὸν ἐχούσῃ γείτονα, σταδίους ἑκατόν που πρὸς τοῖς τριάκοντα κατόπιν ἀγροῦ. ἡ μὲν οὖν ναῦς ἐσάλευσεν ἐπὶ μετεώρου. λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν, καὶ ἐσάλευεν ἐπ' ἀγκύρας μιᾶς. ἡ ἑτέρα δὲ ἀπημπόλητο. τρίτην γὰρ ἄγκυραν Ἀμάραντος οὐκ ἐκτήσατο. ἡμεῖς δὲ ἐπειδὴ τῆς φιλτάτης ἡψάμεθα γῆς, περιεβάλλομεν, ὥσπερ ἔμψυχον οὖσαν μητέρα. καὶ ἀποθύσαντες ὕμνους τῷ θεῷ χαριστηρίους, ὥσπερ εἰώθειμεν, προσεθήκαμεν αὐτοῖς καὶ τὴν ἔναγχος τύχην ἀφ' ἧς παρὰ δόξαν ἐσώθημεν. δύο ἑξῆς ἐπιμείναντες ἡμέρας, ἕως ἂν ἀφυβρίσῃ τὸ πέλαγος. ἐπεὶ δὲ ἄπορον ἦν ὁδῷ χρήσασθαι, μηδενὸς ἀνθρώπων ὁρωμένου, πάλιν ἐπετολμήσαμεν τῇ θαλάττῃ. καὶ ἄραντες εὐθὺς ἀρχομένης ἡμέ-

ρας, ἐπλέομεν ἐκ πρύμνης ἀνέμῳ πᾶσαν αὐτὴν καὶ τὴν ἐπιγενομένην ἡμέραν. ἧς ἤδη ληγούσης, τὸ πνεῦμα ἀπέλιπεν ἡμᾶς· καὶ ἡμεῖς ἠνιάθημεν. ἐμέλλομεν δὲ ἄρα ποθήσειν γαλήνην. ἦν μὲν οὖν τρισκαιδεκάτη φθίνοντος. ἐπηωρημένου δὲ τοσούτου κινδύνου, μελλούσης εἰς ταυτὸ συνδραμεῖσθαι τῆς τε συνόδου τῶν ἀστέρων καὶ τῶν πολυθρυλλήτων τυχαίων, ἃ μηδείς φασι πλέων ἐθάρρησε, καὶ δέον ἡμᾶς ἐγχρονίζειν, οἱ δ' ἐξηνήχθημεν αὖθις ἀναδεδραμηκότες ἐπὶ τὸ πέλαγος. ἡ δὲ στάσις, ἤρξατο μὲν ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν πνευμάτων. καὶ ὗσέ γε πολλὰ κατὰ τὴν συνοδικὴν νύκτα. ἔπειτα ἠκόσμει τὰ πνεύματα, καὶ ἡ θάλασσα κυκεὼν ἐγεγόνει. τὰ δὲ περὶ ἡμᾶς, οἷα εἰκὸς ἦν ἐν τοῖς τοιούτοις, ἵνα μὴ πάθη παραπλήσια, οἷς ἀφηγώμεθα ἐν οἷς ἦν, ὤνησέ τι τὸ μέγεθος τοῦ χειμῶνος· τὸ κέρας ἐτετρίγει, καὶ ἡμεῖς ᾠόμεθα περιτρονίζειν τὴν ναῦν. εἶτα κατεαγὸς μέσον, ἐδέησε μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς. ἐπεὶ

γρ. οἶδ' ἤ.

γρ. εἰκὸς ἐν.

δ' οὐκ

vento ſecundo & proſpero nauiga-
bamus, toto & illo ſequenti die: quo
iam deſinente, flatus reliquit nos,
& nos dolore affecti ſumus. Eramus
autem deſideraturi tranquillitatem.
Hic itaque decimus tertius dies erat
deſinentis menſis. Impendente au-
tem tanto periculo, cùm eſſet eo-
dem concurſurus coitus * aſtrorum *Solis & Lunæ.
& peruulgatorum periculorum, quæ
nemo vnquam, vt aiunt, nauigans
ſubire auſus eſt; & cùm nos oporte-
ret in portu manere. Ipſi nos im-
prudentes rurſus procucurreramus
in mare. Seditio autem incœpit à
Septentrionalibus flatibus, & mul-
tum pluit nocte illa coniunctionis.
Deinde ſæuiebant flatus, & ma-
re valde turbatum eſt. Res autem
noſtræ tales erant, quales veriſi-
mile eſt in eo * ſtatu, vt ne caſus *in illa tempeſtatis conditione,
ſimiles bis narremus. Interim pro-
fuit nonnihil magnitudo tempeſta-
tis. Antemna ſtridebat, & nos exiſti-
bamus rudentes nauis tendere. Dein-
de fracta media antemna, parum ab-
fuit quin interficeret nos omnes. quia

autem non perdidit, id profecto hoc etiam seruauit. Non enim aliter poterat ferri vis venti ac flatus. Rursum autem contumax erat velum, nec volubile * ad deductionem. Sic igitur cùm præter opinionem exonerassemus immoderationem violentissimi impetus. diem deinceps vnum & noctem vecti sumus. Iam secundum erat gallicinium, cùm imprudẽtes illati sumus extemplo in saxum prominens & proiectum è terra: ita vt esset parua pene insula. Clamore exorto, posteaquam quidam denunnunciauit, nos terræ ipsi appropinquasse, fremitus sublatus est multus, isque dissonus, nautis quidem formidantibus; nobis autem ob imperitiam manibus plaudentibus, & nos mutuò amplectentibus, & nescientibus quomodo tanta vi lætitiæ vteremur. Dicebatur verò maximũ id esse periculorũ quæ nobis euenerant. Iam autem sublucente die manum mouet homo quidã rustico cultu vestitus, & ostendit manu loca suspecta, & alia quę sine periculo tentari poterant. Ac

* *Propter orbiculos & trocleas, quæ non versabantur. Maduerant enim, ideóque mordebant, vt dixit sup.*

οὐκ ἀπολώλεκεν, αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ περιέσωσεν· οὐ γὰρ ἦν ὅλως ἀνέχειν τὴν βίαν τοῦ πνεύματος. πάλιν δὲ διαστάντες ἐπὶ τὸ ἱστίον, καὶ οὐκ εὔοχον εἰς καθαίρεσιν. οὕτως οὖν παρὰ δόξαν ἀποφορτισάμενοι τὴν ἀπληστίαν τῆς βιαίας φορᾶς, ἡμέραν ἑξῆς καὶ νύκτα ἠνέχθημεν· ἧς ἤδη περὶ δευτέραν οὔσης ὀρνίθων ᾠδὴν, ἐλάθομεν ἐξοκείλαντες ἀκρῆ πέτρᾳ προβεβλημένῃ τῆς γῆς, ὅσον εἶναι βραχεῖαν χερρόνησον. βοῆς δὲ γινομένης, ἐπειδή τις προενεγγόνησεν αὐτῇ γῇ πελάσαι, θεοῦς ἤρθη πολύς, καὶ ἥκιστα ξύμφωνος, τῶν μὲν ναυτῶν * πεφρικότων, ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπειρίας τὼ χεῖρε ἐπικροτούντων, καὶ περιβαλλόντων ἀλλήλους, καὶ οὐκ ἐχόντων ὅπως χρησόμεθα τῷ πλήθει τῆς χαρᾶς. ἐγένετο δὲ ὁ μέγιστος αὐτὸς εἶναι τῶν περιστάντων ἡμᾶς κινδύνων. ἤδη δὲ ὑποφαινομένης ἡμέρας, κατασείει τις ἄνθρωπος χωρικῶς ἐσταλμένος, καὶ δείκνυσι τῇ χειρὶ τόπους ὑποπλόους, καὶ ἑτέρους οὓς ἔδει θαρρῆσαι. καὶ

* γρ. πεφροντικότων

τέλος μόνος ἦλθεν ἐπὶ κελητίου διοκώχιμου· ὅσπερ ἐξάψας τοῦ πλοίου, μεταχειρίζεται τὸ πηδάλιον. ὁ δὲ Σύρος ἄσμενος ἐξέστη τῆς προεδρίας· διελθούσας δὲ σταδίους οὐ πλείους, ἢ πεντήκοντα, τήν τε ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσκῳ παρήκοντι· Ἀζάριον οἶμαι καλοῦσιν αὐτό· καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ἀπεβίβασε, σωτὴρ καὶ δαίμων ἀγαθὸς ἐπικαλούμενος. καὶ μετὰ μικρὸν ἑτέραν ὁλκάδα

γρ. μάλα εἰσήλασε, καὶ* πάλιν ἄλλην, καὶ πρὶν ἑσπέραν εἶναι, πέντε γεγόναμεν ὑπὸ τοῦ θεσπεσίου πρεσβύτου περισωθεῖσαι φορτίδες, πρᾶγμα ἐναντιώτατον τῷ Ναυπλίῳ

γρ. ἠὐχως ποιοῦντος. * καὶ γὰρ οὐχ ὁμοίως ἐκεῖνος τοὺς ἀπὸ τοῦ χειμῶνος ἐδέξατο· ἐς δὲ τὴν ὑστεραίαν ἄλλοι κατῆραν, ὧν ἔνιοι τῶν προλαβόντων ἡμᾶς ἦσαν ἀπὸ Ἀλεξανδρείας ἡ ἡμέραν· καὶ νῦν ὁλόκληρος ἐσμὲν στόλος, ἐν νεωρίῳ μικρῷ. ἐπεὶ δὲ ἡμῖν ἤδη καὶ τὰ ἐφόδια κατεδήδοτο· οὐ γὰρ ὄντες ἐθάδες ἀτυχεῖν, οὐδ' ἐλπίσαντες ὑπερήμεροι γενέσθαι, μέτριά γε ἐνεπιθέμεθα, καὶ τόδε

deniq; ſolus in ſcapham venit duorũ ſcalmorum, quam religaſſet de noſtro nauigio, clauum gubernare cœpit. Ac Syrus * libenter ceſſit prima ſede. Remenſus autem ſtadia non plura quàm quinquaginta, nauim noſtrã inducit in paruulum portum iucundum atq; amœnum. Eum Aſarium, vt arbitror, vocant: & nos in littore expoſuit, ſeruator & bonus dęmõ vocatus. Et paulò pòſt alteram nauem onerariam in portum induxit. Et rurſum aliam: vt priuſquam veſper eſſet quinq; fuerimus à diuino illo ſene ſeruatæ naues onerariæ: rem maxime contrariam Nauplio faciente. Etenim non ſimiliter ille Græcos qui tempeſtatem fugerant, excepit. Poſtero autem die, alij etiam appulerunt, quorum nonnulli erant ex iis qui vno die ante nos ab Alexandria profecti erãt. Ac nunc quidem integra & iuſta ſumus claſſis in paruulo portu. Sed quoniam nobis iam viaticum adeſum erat: non enim aſſueti infortuniis, neque rati longius ac diutius quàm oporteret moraturos eſſe, pauca imponebamus, nec

Amarantus conceßit vt ad clauũ ſederet.

Nauplius pater Palamedis.

his moderatè vtebamur. Senex etiam huic rei medicinam adtribuit, largiens quidem nihil (nec enim similis erat habenti, verum ostendens saxa in quibus prandium dicebat & cœnam latêre iis qui vellent laborare: isto piscatu iam sustinemus & toleramus septimum diem: qui perfecta sunt ætate murænas & locustas capientes prægrandes: Adolescentes autem ex gobiis pascebantur & iulidibus. Ego verò & religiosus Romanus ex patellis sustentabamur. Patella autem ostreum est cauum, quod postquam saxum apprehenderit, fortiter & tenaciter inhæret. Primùm igitur parce ac duriter viuebamus ex venatione, cùm vnusquisque retineret quidquid nactus erat. Nullus autem munera vlli dabat. Nunc autem in maiore copia omnes viuimus tali de caussa. Mulieres mulieribus, Libyssæ nauigantibus vellent libenter & gallinarum lac dare. Itaque donant quæcunque ipsis aër producit & terra, caseos, farinam, placentas ex ordeo, carnes agninas,

τούτοις μετρίως ἐχρώμεθα. ὁ δὲ πρεσβύτης καὶ τοῦτο ἠκέσατο, διδοὺς μὲν οὐδέν· οὐ γὰρ οὐδὲ ὅμοιος ἦν ἔχειν· δείξας δὲ πέτρας, ἐν αἷς ἄριστον ἔφη καὶ δεῖπνον ἑκάστης ἡμέρας κεκρύφθαι τοῖς βουλομένοις πονεῖν· ἐντεῦθεν ἰχθυώμενοι, ζῶμεν ἡμέραν ἑβδόμην ἤδη, οἱ μὲν ἐντελεῖς, μυραίνας τε καὶ καράβους εὐμεγέθεις αἱροῦντες· τὰ δὲ μειράκια ἐπὶ κωβιοῖς εὐωχεῖ καὶ ἰούλοις. ἐγὼ δὲ καὶ ὁ Θρησκευτὴς ὁ Ῥωμαῖος, ἐπὶ ταῖς λεπάσι ῥωννύμεθα. ἡ δὲ λεπάς, ὄστρεόν ἐστι κοῖλον, ὅπερ ἐπειδὰν λάβηται πέτρας, ἀπιχυεῖ(ζε). τὰ μὲν οὖν πρῶτα, γλίσχρως ἐζῶμεν ἀπὸ τῆς θήρας, περιερχόμενος ἕκαστος ὅπου καὶ λάβοιτο· ἐδίδου δὲ δῶρα οὐδεὶς οὐδενί. νυνὶ δὲ ἐν ἀφθονωτέροις ἅπαντες ἀπὸ τοιᾶσδε αἰτίας. αἱ γυναῖκες ταῖς γυναιξίν, αἱ Λίβυσσαι ταῖς πλεούσαις, βούλοιντο μὲν ἂν καὶ τὸ τῶν ὀρνίθων γάλα παρέχειν· παρέχουσι γοῦν ὅσα αὐταῖς ἄρτι φέρει καὶ γῆ, τυρούς, ἄλευρα,* πέμμα ἐκ κριθῶν, κρέα ἄρνια, γ. πέμματα.

ἀλεκτορίδας, ᾠὰ ἀλεκτορίδων· ἤδη δέ τις καὶ ὠτίδα ἔδωκεν, ὄρνεον ἐκτόπως ἡδύ· ἰδὼν ἂν ἀγροίκους ἐπείποι ταὼν. αὗται δὴ καταχομίζουσιν ἐπὶ τὴν ναῦν τὰ δῶρα· αἱ δὲ δεχόμεναι κοινοῦνται τοῖς βουλομένοις· οἱ δὲ ἡμῖν ἤδη τὰ ἀπὸ τῆς θήρας δωροῦνται. καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ, παῖς ἐπ᾽ ἀνδρὶ, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδὶ, φέρων ἀεί τί μοι ξένιον· ὁ μὲν ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι πάντως ἕν γέ τι ἀγαθὸν, ὧν φέρουσι πέτραι. ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστι βουλομένῳ τὰ παρὰ τῶν γυναικῶν δέχεσθαι, σὺν χάριν καὶ τύχῃ, ἵνα μή τις ἐκεχειρία μοι πρὸς αὐτὰς γένηται, κἂν τὰ ἐπὶ ἐξόμνυσθαι δέῃ, διαπορεῖν ἀρνούμενος· ἐπεὶ τί γε ἐκώλυε τὸ ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις τρυφᾶν. οὕτω πολλὰ πολλαχόθεν συρρεῖ. σὺ

γρ. ἀρετὴν μὲν οὖν * ἀρετῇ λογικῇ τὴν φιλοσοφίαν τῶν ἐγχωρίων, ἣν εἰς τὰς ἐπιξενουμένας ἐνδείκνυνται· τὸ δὲ ἑτεροῖόν ἐστιν, οὗ ἄξιον

γρ. ἡμῶν εἶναι καὶ διηγήσασθαι, καὶ ταῦτα ἐπὶ τῆς νεὼς * ἐμοὶ παρούσης σχολῆς· μνήμα Ἀφροδίτης, ὡς

gallinas, oua gallinacea. Iam etiã aliquis Otidẽ dedit, auem eximiè suauẽ: quam cernẽs rusticus aliquis & rudis pauonem appellauerit. Ipsæ igitur ad nauem munera deferũt. Mulieres autem munera quæ acceperunt volentibus impertiũt. Illi autem * quæ piscati sunt, nobis donant. & venit alius post aliũ, puer post virũ; & vir post puerũ, certatim ferens semper aliquod mihi donum: vnus quidẽ hamo captũ pisciculũ, alius autem aliud quidpiã, prorsus vnum aliquod bonũ ex his quæ saxa ferunt. Nolo enim mulierum dona recipere: idq; tua causa facio, vt ne aliquæ induciæ mihi cũ his intercedant: deinde cùm oporteat eierare, * negãs & inficians perplexus animiq; dubius sim. Alioqui * quid vetabat, quod quidẽ ad victũ attinet, & ea quæ sunt necessaria in deliciis versari? Sic magna victus copia vndique cõfluit. Tu vero fortasse virtuti adscribes comitatẽ & humanitatẽ incolarũ, quã in externas & peregrinas mulieres ostẽdunt & exercẽt. Id autẽ non ita est vt etiam cõmemoratione dignum sit. Idq; presertim in præsenti otio quod mihi est;

& pueri & viri.

** iure iurando negare mihi aliquid rei fuisse cũ mulieribus.*

** Si accipere voluissem munera quæ à mulieribus offerebantur.*

ira Veneris, vt cõiicere licet, illam regionem inuasit & occupauit. Itaq; illa calamitate premũtur, qua olim Lemniæ mulieres. Illæ enim Libycæ prægrandes habent mammas & immania pectora, vt infantes non ex axilla, verùm ex humeris sugant papillam reiectam. Nisi quis dicat Iouem Ammonem, vel Ammonis terram non magis esse ouium nutricem, quàm puerorũ educatricem bonam: edidisse autem naturam hominibus similiter & pecudibus copiosiores & maiores lactis fõtes, & ad eam rem opus esse maioribus vberib. & saccis. Intelligentes igitur ex viris, quibus commercium fuit cũ hominib. exteris, quod non omnis fœmina talis est, † verum esse nõ credunt: & vbi nactæ sunt mulierẽ peregrinã & exterã, omni comitate & benignitate ad se alliciunt, vt vlnas & sinũ scrutari possint. Quæ autẽ viderit, alteri narrat, & aliæ alias vocant, quẽadmodum Cicones. Quæ autẽ ad spectaculum veniunt, hac de causa dona adferunt. Erat autem nobis è ponto Euxina seruula, quam conuenientes ars & natura, vltra formicam

Libycarum mulierum vbera.

quales scilicet sunt ipsæ.

Homer. Odyss. 9. in init.

Εἰκάσαι, κατέχει τὴν χώραν. δυστυχοῦσι
* γοῦν ὥσπερ αἱ Λήμνιαι· αὗται γὰρ ὑπερ- γ. γὰρ ὑπερ
μαζῶσι, καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρ-
νων, ὥστε τὰ βρέφη μὴ διὰ μάλης, ἀλλὰ
δι' ὤμων ἀπὸ τῆς θηλῆς ἀναβεβλημένης.
Εἰ μή τις εἴποι τὸν Ἄμμωμα, καὶ τὴν
Ἄμμωνος γῆν, οὐ μᾶλλον εἶναι μηλοτρό-
φον ἢ κουροτρόφον ἀγαθήν· αἰτίαν δὲ τὴν
φύσιν ἀνθρώποις ὁμοίως καὶ κτήνεσι δα-
ψιλεστέρας καὶ ἁδροτέρας τὰς τοῦ γαλά-
κτος πίδακας, καὶ εἰς τοῦτο δεῖν ἁδροτέρων
οὐθάτων τε καὶ θυλάκων. μανθάνουσαι δὲ
παρὰ τῶν ἀνδρῶν, οἷς περὶ συμβόλαια γέ-
γονε πρὸς ἄνθρωπον ὑπερόριον, ὅτι μὴ
πάνυ τὸ θῆλυ προσηνές ἐστιν, ἀπιστοῦσι· καὶ
ἐπειδὰν λάβωνται γυναικὸς ξένης, φιλο-
φρονοῦνται, καὶ πάντα δρῶσιν, ἐς τ' ἂν τὰς
ἀγκάλας διερευνήσωνται. ἡ δὲ ἰδοῦσα, λέ-
γει πρὸς ἄλλην, ἃ καλοῦσιν ἀλλήλας ὥσ-
περ οἱ Κίκονες· αἱ δὲ συμφοιτῶσιν. ἐπὶ τὴν
θέαν, καὶ ἐπὶ τούτῳ διεσφορεῦσιν. ἡμῖν δὲ
ἦν καὶ τὸ ἐκ Πόντου θεραπαινίδιον, ὃ συνη-
θοῦσαι τέχνη καὶ φύσις, ὑπὲρ τοὺς μύρμη-

χας ἔννομον ἔδοξαν. ἀμφὶ τοῦτο ἦν ἅπα-
σα σπουδή, καὶ τοῦτο παρὰ τῶν γυναικῶν
πλεῖστα ἐνεπορεύετο· καὶ μετεπέμποντο αὐτὸ
προσέτειτα ἄλλη περὶ ὅλης, γυναῖκες τῶν
ἀγρογειτόνων εὐδαίμονες. ὃ δὲ οὕτω τοι
σφόδρα ἱταμὸν ἦν, ὥστε καὶ ἀποδύσα-
σθαι. τοῦτό τοι δρᾶμα ἐκ τραγικοῦ κω-
μικὸν ὅ, τε δαίμων ἡμῖν ἐνήρμοσε, κἀγὼ
τοῖς πρὸς σὲ γράμμασι. οἶδα μὲν ἐκ-
τείνας τὴν ἐπιστολὴν εἰς μῆκος τοῦ μετρίου
μεῖζον· ἀλλ' ὥσπερ τοῦ συνεῖναί τοι κατὰ
πρόσωπον, οὕτω καὶ τοῦ γράφειν ἀπλή-
γ. ἔχων στως * ἔχω· ἅμα δὲ οὐδὲ ἠπίσας ἔτι τοι
διαλέξεσθαι, νῦν ἐπειδὴ ἔξον ἐμφοροῦ-
μαι. ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι περὶ ἃς
γ. ἐφαρμόσαις ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν * ἐφαρμόσας,
ὡς συχνῶν ἡμερῶν ἔχοιμ' ἂν ὑπομνήματα.
ἔρρωσο, καὶ τὸν υἱὸν Διόσκορον κέλευε μετὰ τῆς μη-
τρὸς ἢ τῆς τίτθης, ἃς ἐγὼ καὶ φιλῶ, καὶ ἐν
ἀδελφαῖς ἄγω. ἄσπασαι τὴν σεβασμιωτά-
την καὶ θεοφιλεστάτην φιλόσοφον, καὶ τὸν εὐ-
δαίμονα χορὸν τὸν ἀπολαύοντα τῆς θεσπε-

inſectam exhibuerant. Circa illam ancillam omnis erat cura, eáque ab iſtis mulieribus lucrum magnum conſequebatur: & accerſebant eam nudius tertius, alia ab alia, mulieres agro vicinæ, felices ac beatæ. Illa autem vſque adeò impudens erat, vt ſe nudaret. Hanc tibi fabulã è TragicaComicam, fortuna ipſa nobis aptauit & accommodauit, & literis quas ad te miſi, inſerui. Ac ſcio quidem me produxiſſe epiſtolam vltra modum, vt longior ſit quàm mediocritas poſtulet. Verùm quemadmodum & tecum verſandi, ſic etiam ſcribẽdi inexplebilis ſum. Præterea non ſperans adhuc tecum me collocuturum eſſe; nunc, quandoquidẽ licet, me ſatio & expleo. Sed etiam diurnis meis quorũ ſtudioſus ſum, epiſtolã inſerens & adiungens tanquam multorum dierum habuerim commentaria. Vale, & filiũ tuum Dioſcorum iube ſaluere cum matre & nutrice, quas ego amo & ſororũ loco habeo. Salutato quammaximè venerandã & Deo chariſſimam Philoſopham,* & beatũ cœtum illius *Hypatiam.*

diuina voce fruentem. Ex omnibus autem valde ſacratiſſimum patrem Theotecnum,& ſodalem noſtrum Athanaſium. Caium autem nobis animo & voluntate coniunctiſſimum, ſat ſcio quòd, ſentiens quæ ego, in propinquis habes. Cùm his igitur & ſalutetur eximius grammaticus Theodoſius, qui quamuis vates eſſet, nos fallebat. Præſagiens enim, quibus in periculis futurus eſſem, volũtatem & ſtudium abiecit nobiſcum profectionis. Verumtamen ego & illum amo & ſaluto. Tu autem numquam nauigaueris: quòd ſi aliquando oportuerit, ſaltem non finiente menſe.

Preſbyteris. 5.

Melius eſt confidere in domino, quàm confidere in homine. Verumtamen illos qui ſunt ex valde impia Eunomij ſecta audio Quintiani nominis, & fretos patrocinio potentiæ quæ exercitibus præeſt ab illis celebratæ, rurſum corrumpere Eccle-

Eunomius episcopus erat Sisyphenus propugnator Arrianæ ſectæ

σίας αὐτῆς. ἐκ πάντων δὲ μάλιστα τὸν ἱερώτατον πατέρα Θεότεκνον, καὶ τὸν ἑταῖρον ἡμῶν Ἀθανάσιον· τὸν δὲ ὁμοψυχότατον ἡμῖν Γάϊον, εὖ οἶδ᾽ ὅτι φρονῶν ὅσα ἐγώ, μετὰ τῶν συγγενῶν πάντων. μετ᾽ ἐκείνων γοῦν προσερρήσθω, καὶ ὁ θαυμάσιος γραμματικὸς Θεοδόσιος, ὃς εἰ καὶ μάντις ὢν ἐκρύπτεν ἡμᾶς· προγνοὺς γὰρ ἐν οἷς ἔσομαι, κατέβαλε τὴν προθυμίαν τῆς σὺν ἡμῖν ἀποδημίας· ἀλλ᾽ οὖν ἔγωγε αὐτὸν καὶ φιλῶ, καὶ ἀσπάζομαι· σὺ δὲ μηδέποτε πλεύσειας. εἰ δέ ποτε πάντως δεήσοι, ἀλλά μή τοι φθίνοντός γε μηνός.

Τοῖς πρεσβυτέροις.

Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον, ἢ πεποιθέναι ἐπ᾽ ἄνθρωπον· ἀλλὰ τοὺς ἐκ τῆς ἀθεωτάτης αἱρέσεως Εὐνομίου πυνθάνομαι Κυζικηνὸν ὄνομα, καὶ τὴν ἐπὶ στρατοπέδου θρυλλουμένην ὑπ᾽ αὐτῶν δυναστείαν προστησαμένους, μοιχᾶσθαι πάλιν τὴν

ἐκκλησίαν, καὶ ψευδοδιδασκάλους τινὰς ἐφιστάναι, παγίδα ταῖς τῶν ἀκεραιοτέρων ψυχαῖς, οὓς ἔναγχος οἱ παρὰ Κυντιανοῦ, σταλέντες, ἐπ' αὐτὸ τοῦτο καταπεπλεύκασιν ἄγοντες. ἡ γὰρ δίκη, πρόσχημα τῆς ἀσεβείας ἐστί· μᾶλλον δὲ ἀγὼν ὑπὲρ ἀσεβείας. οὗτοι τοίνυν οἱ νόθοι πρεσβύτεροι, νεήλυδες ἀπόστολοι τοῦ διαβόλου τε καὶ Κυντιανοῦ, μὴ λάθωσιν ὑμᾶς ἐμπηδήσαντες ᾧ ποιμαίνετε ποιμνίῳ· μὴ λάθωσιν ὑμᾶς τῷ σίτῳ τὸ ζιζάνιον παρασπείροντες. κατάδηλοι πᾶσίν εἰσιν αἱ τούτων καταφυγαί. ἴστε τίνες ἀγροὶ δέξαιντ' ἂν αὐτούς· ἴστε τίνες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνεῴγασι. μετέλθετε τοὺς φῶρας ῥινηλατοῦντες· ζηλωταὶ γίνεσθε τῆς εὐλογίας τῆς μωσαϊκῆς, ἣν εὐλόγησε τοὺς ἄνδρας, οἳ κατὰ τῶν ἠσεβηκότων ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ γνώμην καὶ χεῖρας ἐκίνησαν. ἐκεῖνο δὲ εἰπεῖν ἄξιον πρὸς ὑμᾶς ἀδελφοί, τὰ καλὰ καλῶς γινέσθω· ἡ ὑπὲρ κέρδους ἔρις ἀπηρήσθω· ἅπαντα διὰ τὸν θεὸν ἐγχειρείσθω. οὐ δεῖ τὴν αὐτὴν ἀρετῆς

τῆ

Ecclesiam, & improbos doctores aliquos præficere, quo laqueum tendant simpliciorum animis, qui nuper à Quintiano missi sunt, atque ad hoc ipsum huc appulerunt. Iudicium enim prætextus est impietatis; immo verò contentio pro impietate. Isti igitur hæretici sacerdotes, recentes apostoli diaboli & Quintiani, ne* vos fallant insilientes in gregem, quem pascitis: ne lateant vos cum tritico lolium inserentes. Noti sunt omnibus horum receptus. Scitis qui agri recepturi sunt illos. Scitis quæ familiæ latronibus apertæ sunt. Persequimini fures naribus sagaciter inuestigantes. Cupidi sitis & æmuli faustæ precationis & gratulationis Mosaïcæ, qua bene precatus est viris illis, qui contra eos qui impiè fecerunt in castris, & animum & manus moueant. Cæterùm illud operæ pretium est apud vos fratres dicere; honesta honestè gerantur. Pro lucro contentio funditus tollatur. Omnia propter Deum suscipiantur. Eandem virtutis

Laqueus malæ doctrinæ.

**Ne vobis imprudentibus impetum faciant, & in gregem vestrũ cui scilicet præestis insiliant, & lolium cum tritico inserãt.*

Curiones hic intelligit.

& improbitatis caussam esse non oportet. Pro pietate cursus: Pro animorum salute certandum * est, ne aliquos Ecclesiæ surripiant*, quam consuetudinem iam induxerunt. Qui autem Ecclesiam prætexens*, auxerit crumenam, & quia videtur esse vtilis in temporibus flagitantibus seueritatem & acerbitatem, opes & potentiam sibi parari; ille est quem ex conuentu & cœtu Christianorum exterminamus. Inchoatam & debilem virtutem Deus non fecit: non indiget improbitatis subsidio. Deo non deficiunt milites decori Ecclesiis. Inueniet adiutores hic quidem mercedē non quęrentes, sed qui in cœlo veram & solidam mercedem recipient. Vos ij sitis. Honestum enim recte agentibus comprecari: honestum etiam transgredientes detestari & execrari. Quicunque igitur mollem se præstiterit & pietatis causam prodiderit, & qui persecutus quidē fuerit, ex aliorū autē bonis aliquid rapuerit, ne sit Deo vltra culpā. Hoc vnū in mediū proferte, & improbos trapezitas qui decretū

Desperati enim sunt ij qui in hæresim sūt prolapsi.

** colore, specie & nomine præ se ferens Ecclesiam.*

Neque nundinātes lucrum, & quæstum petentes.

εἶναι τὸ πορνείας ὑπόθεσιν· ὑπὲρ εὐσεβείας ὁ δρόμος· ὑπὲρ ψυχῶν ἀγωνιστέον, μή τινας ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας συλήσωσιν, ὅπερ ἔθος ἤδη πεποίηνται. ὃς δ᾽ ἂν τὴν ἐκκλησίαν προστησάμενος, αὔξῃ βαλάντιον, καὶ διὰ τοῦ δοκεῖν εἶναι χρήσιμος ἐν καιροῖς ἀπαιτοῦσι δριμύτητα, δυναστείαν ἑαυτῷ κατεργάζηται, οὗτός ἐστιν ὃν ἡμεῖς συνόδου χριστιανῶν ἐκκηρύττομεν. οὐκ ἐποίησεν ὁ θεὸς ἀτελῆ τὴν ἀρετήν· οὐ δεῖται πορνείας συμμάχου. οὐκ ἐπιλείψουσι στρατιῶται τῷ θεῷ πρέποντες ἐκκλησίαις· εὑρήσει συμμάχους ἐνταῦθα μὲν ἀμίσθους, ἐν οὐρανῷ δὲ ἐντελομίσθους. ἡμεῖς οὕτω γίνεσθε· καλὸν γὰρ καὶ κατορθοῦσι συνεύξασθαι, καλὸν δὲ τὸ παραβαίνουσιν ἐπαράσασθαι. ὅστις μὲν οὖν μαλακίσηται καὶ προσδῶ, καὶ ὅστις ἂν ἐπεξέλθῃ μὲν, ἁρπάσῃ δέ τι τῶν ἀλλοτρίων, μὴ ἀναίτιος γένοιτο τῷ θεῷ. ἓν τοῦτο μόνον εἰς μέσον ἑλκύσατε, καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ

θεῖον παραχαράττοντες, περισκέψατε· πᾶσι ποιήσατε καταφανεῖς οἵ τινές εἰσι. καθ' οὕτως ἄτιμοι τῆς Πτολεμαΐδος ὅρων ἀπεληλάσθωσαν, ὅ, τι σὺν αὐτοῖς ἥκει χρῆμα πλὴν ἀμεταγώγητον ἀποφέροντες. ὁ δὲ παρὰ ταῦτα ποιῶν, ἐπάρατος τῷ θεῷ. ὅστις ἀσεβῆ σύνοδον ἰδὼν παρῆλθεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν, ἢ κέρδει παρ' αὐτῶν ἐμολύνατο. τούτοις ἡμεῖς Ἀμαληκίταις ἔτι διαταττόμεθα, παρ' ὧν οὐκ ἔξεστι κομίσασθαι λάφυρον. περὶ δὲ τοῦ λαβόντος φησὶν ὁ θεὸς, Μεταμεμέλημαι, ὅτι ἐβασίλευσα τὸν Σαούλ· ἀλλ' ὑμῶν ἐπὶ μηδενὶ μεταμέλοιτο· ἀλλὰ μέλοι μὲν ὑμῶν τῷ θεῷ, μέλοι δὲ ὑμῖν τοῦ θεοῦ.

Ἀνυσίῳ.

Ὁ δὲ Καρναῖς, ἔτι μένει, καὶ οὔπω ἑκών, οὐδ' ὑπ' ἀνάγκης γίνεται δίκαιος· χρὴ δὲ ἥκειν αὐτὸν, ἵνα εἰδῶμεν ὅ, τι καὶ λέγει, καὶ οἷς τισὶν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται,

diuinum tanquam pecuniam adulterant, traducite; illos omnibus reddite notos qui sint. Deinde sic infames Ptolemaïdis finibus expellãtur, quidquid rei cum ipsis hæreticis venit, omne imminutum secum adportantes. Qui autem cõtra ista fecerit, Deo est execrandus: qui impium cœtum cernens neglexit, aut audiens se audiisse dissimulabit, aut lucro ab ipsis se inquinabit, eos nos Amalecitas esse censeamus, à quibus non licet ferre spolium. De eo autem qui acceperit dicit
» Deus: Me pœnitet quod Saül regem » 1. Reg.
» constitui. Verum ne ob vllam rem
vestri pœniteat. Sed cura quidem vestri Deo sit; vobis autem de Deo cura sit.

Anysio. 6.

Anysius hic praeerat prouinciæ Cyrenaicæ.

Enimuero Carnas adhuc cunctatur, neque sponte, neque necessitate coactus efficitur iustus. Illum venire oportet, vt sciamus quid dicat, & quibus oculis nos intuebitur,

à quibus etiam inuitis postulauit equum quem furatus est emere, ne, inquit, miles sine equo esset, offert autem per quam exiguum pretium, nec nobis non vendentibus reddit equum. Sed se iure equum posside- re censet. Idque cùm Agathocles aut Dionysius non sit, quibus tyrannides permittebant adeò improbis esse. Verùm cùm sit Cappharodites*, quem non est difficile ad leges reuocare. Si igitur aliquis ad se adduxerit, ne * istud etiam ignoremus, vt à Cyrenis vocemus eos qui in os illum redarguant & conuincant.

Duo fuerunt Syracusanorũ reges.

** ex ignobili loco aliquo Africæ.*

** etiam istud sciamus.*

Theodoro & Sorori. 7.

Soror Synesij vocabatur Stratonice.

Quid putatis? morsus sum vulgato sermone per vrbem *, quòd acerbo & vltra acerbum oculorum dolore conflictaris, visui periculũ minitãte. Postea falsus sermo apparuit, & vt arbitror, valde improbus homo, occasione

** quòd aliquo graui ac molesto oculorum dolore exercearis, qui cæcitatẽ minitatur.*

περ ὧν ἠξίωσε καὶ ἀκόντων, ὃν κέκλοφεν ἵππον ὠνήσασθαι, ἵνα μὴ στρατιώτης, φησὶν, ἄνιππος ᾖ. προτείνει δὲ κομιδῆ σμικρὸν ἀργύριον, καὶ μὴ ἀποδιδομένοις οὐκ ἀποδίδωσιν· ἀλλ' οἴεται σοῦ δίκη τὸν ἵππον ἔχειν, καὶ ταῦτα οὐκ ὢν Ἀγαθοκλῆς, ἢ Διονύσιος, οἷς αἱ τυραννίδες ἐπέτρεπον οὕτω πολὺ πονηροῖς εἶναι. ἀλλὰ Κάρναξ ὁ Καπφαροδίτης, ὃν οὐ χαλεπὸν ἐπαναγαγεῖν εἰς τοὺς νόμους. ἂν οὖν διαφύγῃ τις αὐτὸν ὡς σὲ, μηδὲ ἡμεῖς ἀγνοήσωμεν, ἵνα τοὺς κατὰ πρόσωπον αὐτὸν ἐλέγξοντας ἀπὸ Κυρήνης καλέσωμεν.

Θεοδώρῳ καὶ τῇ ἀδελφῇ.

Πῶς δοκεῖτε, δέδηγμαι τὴν καρδίαν, ἐκδεδομένου λόγου κατὰ τὴν πόλιν, ὅτι δεινῇ τινὶ καὶ πέρα δεινῆς ὀφθαλμίᾳ παλαίεις, ἀπειλούσῃ ταῖς ὄψεσι κίνδυνον. ἔπειτα πέφηνεν ὁ λόγος ψευδής· καὶ* οἶμαι παμπόνηρος ἄνθρωπος προφάσεως εἰ- κ. ὢ οἶμαι πς παμ.

λημμένος, τοῦ τῆς ὀφθαλμίας ὀνόματος, ἦρεν ἐπὶ μέγα τὴν φήμην, καὶ ἐτραγῴδησε. τὰ μὲν οὖν εἰς ἐκεῖνον αὐτὸν, ἅττα ὑμῶν κατεψεύσατο. τῷ δὲ θεῷ χάρις, ὅτι παρέσχεν ἡμῖν ἀκοῦσαι καλλίονα. χρὴ δὲ μὴ τὸ λεγόμενον, ἄστροις τὰ καθ' ὑμᾶς

γρ. μηδέν λεγ.

σημαίνεσθαι· *μηδ' ὅ,τι λέγει φήμη πυνθάνεσθαι· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἔχειν σπουδόντας, εἰ δὲ μὴ γράμμασιν ὑμετέροις ἐντυγχάνειν, καὶ παρ' ὑμῶν τὰ περὶ ὑμῶν εἰδέναι· ἀλλ' ὑμεῖς ἡμῶν λίαν ἀμελεῖτε, ὡς γὰρ ἴσως ὁ θεὸς βούλεται.

Τῇ ἀδελφῇ.

Οὐ μὴ ἐρεῖς ὡς ἔλαθεν ὑμᾶς ὁ διακομιστὴς τῶν πανηγυρικῶν γραμμάτων· ἀλλ' ἰδόντες παρεωράκατε, καὶ οὐκ ἔδοξεν ὑμῖν ἄξιον εἶναι τὸν ἀδελφὸν ἐν μνήμῃ ποιήσασθαι, καὶ ἐπιθεῖναι πρὸς αὐτὸν γράμμα, μήνυον ὅπως ἔχετε καὶ ἐν τίσιν ἐστέ. ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἀμελές ἐστιν εἰδέναι τὰ περὶ ὑμῶν.

ſumpta illius ophthalmiæ * nominis, extulit famam in magnum, & tragœdias excitauit. Conuertantur igitur in illum ipſum ea quæ contra vos mentitus eſt. Deo autem gratia quòd meliora de vobis audire nobis conceſſit. Par autem erat quod dici ſolet ex ſideribus res veſtras augurari & notare, non quod fama loquitur audire. ſed potius habere contubernales: ſin minus literas veſtras legere, & à vobis res veſtras cognoſcere. Sed vos valde nos negligitis, quemadmodum fortaſſe Deus vult.

Alludit ad Chaldæorũ diuinationẽ.

Fratri. 8.

Non dices quòd latuerit tabellarius literarum de celebratione Paſchæ; ſed cernentes neglexiſtis, nec mei meminiſſe dignati eſtis, & ad eũ literas dare nunciantes quemadmodũ valeatis, & quo in ſtatu ſitis. A me enim res veſtras ſcire non negligitur.

Conqueritur non eſſe à fratre, qui Alexandriã incolebat, literas ſcriptas.

Quandoquidem in omnibus meis dolore afficior, vellem in veſtris lætari. Vos autem me ea priuaſtis conſolatione, quòd non oportuit. Etenim ſi non eſſemus nati ab iiſdem, tamen educatio communis & cõmunis inſtitutio. Et verò quid non commune? Omnia nos modis omnibus mutuò coniunxerunt. Sed enim quemadmodum dicitur, acerba res eſt aduerſa fortuna, & cùm venit alicui tempus aduerſum, tunc cùm alia omnia, tum etiam fratrum animi & voluntates amicorum coarguuntur. Mihi autem ſatis erit ab aliis res veſtras audire. Tantummodo propitium Deum precor. Talia enim de vobis audire deſideramus.

Iura neceſſitudinis.

Falſas amicitias atq; voluntates aduerſæ fortunæ coarguunt.

Theophilo Archiepiſcopo. 9.

Profunda te ſenectus & beata expectet, ô integerrime & ſapiẽtiſſime. Nam cùm ceteris in rebus, per quam vtilis fueris ſuperſtes & ſaluus; tum etiã magna acceſſio ſcholę & Eccleſiæ

ἀλλ' ἐπείπερ ἐν ἅπασι λυποῦμαι τοῖς ἐμαυτοῦ, βουλοίμην ἂν ἐν τοῖς ὑμετέροις εὐφραίνεσθαι. ὑμεῖς δὲ καὶ ταύτης με τῆς παραμυθίας ἀφῄρησθε. χρῆν δὲ οὐχί· καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐγεγόνειμεν ἀπὸ τῶν αὐτῶν, τροφαὶ κοιναὶ, καὶ παιδεῖαι κοιναί. καὶ τί γὰρ, οὐχὶ κοινόν; πάντα διὰ πάντων ἡμᾶς ἀλλήλοις ᾠκείωσεν. ἀλλὰ γάρ ἐστιν, ὥσπερ λέγεται, δυσημερία πρᾶγμα δεινόν· καὶ ὅταν ἥκῃ τινὶ χρόνος ἀνελίξοις, ἐνταῦθα τά, τε ἄλλα πάντα, καὶ ἀδελφῶν γνῶμαι καὶ φίλων ἐλέγχονται· ἐμοὶ ἀπόχρη ὅσον τὸ παρ' ἑτέρων πυνθάνεσθαι τὰ περὶ ὑμῶν. μόνον ὁ θεὸς ἀγαθῶν εἴη νομεύς. τοιούτου γὰρ ἐρῶμεν παρ' ὑμῶν ἀκροάματος.

Θεοφίλῳ Ἀρχιεπισκόπῳ. χ. Ἐπισκόπῳ.

Βαθὺ σε γῆρας καὶ λιπαρὸν περιμένει, ἁγιώτατε καὶ σοφώτατε. τά, τε γὰρ ἄλλα τοῦ βίου κέρδος ἂν εἴης σωζόμενος, καὶ μεγίστη προσθήκη τοῦ διδασκαλείου τοῦ Χρι-

σοῦ γίνεται, ὁ τῶν πανηγυρικῶν βιβλίων ἀριθμὸς, τοῖς ἐνιαυτοῖς συναυξανόμενος. ὡς ὅ γε τούτους καταπεμφθεὶς λόγος, καὶ ἦσε τὰς πόλεις καὶ ὤνησε. τὸ μὲν τὰ μεγέθη τῶν νοημάτων, τὸ δὲ τῶν ὀνομάτων τῇ χάριτι.

Τῇ φιλοσόφῳ ὑπατίᾳ.

Αὐτήν σε καὶ διὰ σοῦ τοὺς μακαριωτάτους ἑταίρους ἀσπάζομαι, δέσποινα* μακαρία, πάλαι μὲν ἐνεκαλέσας ἐφ' οἷς οὐκ ἀξιούμην γραμμάτων· νῦν δὲ οἶδα περιεωραμένος ὑφ' ἁπάντων ὑμῶν, ἐφ' οἷς ἀδικῶ μὲν οὐδὲν, ἀτυχῶ δὲ πολλὰ, καὶ ὅσα ἄνθρωπος ἀτυχῆσαι δύναται· ἀλλ' εἴπερ εἶχον ἐντυγχάνειν ὑμετέραις ἐπιστολαῖς, καὶ μανθάνειν ἐν οἷς διατρίβετε· πάντως δὲ ἐν ἀμείνοσιν ἐστὲ, καὶ καλλίονος πειρᾶσθε τοῦ δαίμονος· ἐξ ἡμισείας ἂν ἐπεπράττον πονήρως, ἐν ὑμῖν εὐτυχῶν. νυνὶ δὲ ἔν τι καὶ τοῦτο τῶν χαλεπῶν ἐστὶν ἅ με κατείληφεν. ἀπεστέρημαι μετὰ τῶν

*γρ. σεβασμία

Chriſtianæ eſt, concionalium * librorum numerus, qui cum annis creſcit. Quemadmodum etiam oratio hoc anno miſſa ciuitatibus & vtilitati & voluptati fuit, partim ob ſententiarum magnitudinem, partim tiam ob verborum granditatem.

* *in quos ſingulorum dierum conciones referre ſoles.*

Philoſophæ Hypatiæ. 10.

Teipſam, & per te feliciſſimos ſodales tuos ſaluto, ô domina beata: qui iampridem vos accuſaturus fuiſſem, quia litteras ad me non mittitis nec ſcribitis. Nunc autem intelligo me à vobis omnibus contemptum eſſe, non quod vllum lædi, ſed quia multis magníſque miſeriis exerceor: & quot in hominem cadere poſſunt. Sed ſi poſſem veſtras legere epiſtolas, & ex iis cognoſcere, quiſnam ſit rerum veſtrarum ſtatus. Omnino autem* in melioribus eſtis, & iucundiorem ſentitis fortunam, dimidia ex parte rei miſer eſſem: in vobis felix. Nunc verò vna eſt hæc ex moleſtiis quæ me occupauerunt: Orbatus ſum

Res veſtræ ſat ſcio, ſunt meliori loco quàm meæ.

Non tãtum videor amisisse liberos; verùmetiam cum iis amicos, & omnium beneuolẽtia spoliatus sum.

cum liberis, etiam amicis, & omnium beneuolentia; & quod maximum est diuinissimo tuo animo, quem ego solum mihi perseueraturum speraui; potiorem & iniuria fortunæ, & à fato procedentibus fluctibus.

Sacerdotibus seu Presbyteris. 11.

Neque antea vos ego vincebam omnibus viribus, & modis omnibus episcopatum declinans, neque in præsentia vos me vicistis. Sed profecto diuinitus accidit, & quòd nondum tunc vicissem, & quòd nunc iam vicerim. Ego verò mille mortes huic muneri anteposuissẽ. Scio enim me dignum non esse tanto munere. Sed cũ Deus attulerit non quòd optabã, sed quòd volebat, precor vt ille qui fuit attributor huius vitæ, sit etiã attributæ vitę patronus. Qui enim iuuẽtutẽ egi in otio philosophico, & cõtẽplatione rerũ negotiis vacante, & qui eatenus cum curis cõmerciũ habui, quo ad defunctoriè satisfacerẽ cũ corpore

actæ

παιδίων, καὶ τῶν φίλων, καὶ τῆς παρὰ πάντων εὐνοίας· καὶ τὸ μέγιστον, τῆς θειοτάτης σου ψυχῆς, ἣν ἐγὼ μόνην ἐμαυτῷ ἐμμενεῖν ἤλπισα κρείττω καὶ δαιμονίας ἐπηρείας, καὶ τῶν ἐξ εἱμαρμένης ῥευμάτων.

* Τοῖς πρεσβυτέροις.

γρ. τοῖς ἱερεῦσιν.

Οὔ τι πρότερον ὑμῶν ἐγὼ περιῶ, ἁπάσῃ ῥώμῃ καὶ μηχαναῖς ἐκκλίνας ἱερωσύνην, οὔτε νῦν ὑμεῖς ἐμοῦ κεκρατήκατε· ἀλλὰ θεῖον ἄρα ἦν, καὶ ὃ μήπω πότε, καὶ ὃ νῦν ἤδη ἐγὼ δὲ πολλοὺς ἂν θανάτους ἀντὶ τῆς δὲ τῆς λειτουργίας εἱλόμην. οὐ γὰρ κατ' ἐμαυτὸν εἶναι τὸν κόσμον ἐλογιζόμην τοῦ πράγματος· τοῦ θεοῦ δὲ ἐπενεγκόντος, οὐχ ὅπερ ᾔτουν, ἀλλ' ὅπερ ἐβούλετο, εὔχομαι τὸν γενόμενον τομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τοῦ νεμηθέντος προστάτην. ὁ γὰρ ἐκδόσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν σχολῇ καὶ θεωρίᾳ τῶν ὄντων ἀπράγμονι, καὶ τοσοῦτον ὁμιλίσας φροντίσιν, ὅσον ἀφοσιώσασθαι τὰς μετὰ σώματος

βίῳ, καὶ τῆς πολίτης γεγονέναι πόλεως; πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν; ἢ πῶς ἐμαυτὸν ἐπιδοὺς ὄχλῳ πραγμάτων, ἔτι προσέξω τοῖς νοῦ κάλλεσιν, ἃ μόνης ἐστὶ καρποῦσθαι τῆς μακαρίας σχολῆς; ἧς χωρὶς ἐμοὶ καὶ τοῖς ὁμοίοις ἐμοὶ, ἄπας ὁ βίος ἀβίωτος. ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν εἰδείην· τῷ θεῷ δὲ, φασὶ, πάντα δυνατὰ καὶ τὰ ἀδύνατα. αὐτοί τε οὖν ὑπὲρ ἐμοῦ χεῖρας ἱκέτιδας ἄρατε πρὸς θεὸν*, καὶ ὅ-

γρ. ἢ πάντι ἐν ἄστει δήμῳ,

τε ἐν ἄστει δήμῳ, καὶ ὅσοι κατ' ἀγροὺς ἢ κωμητικὰς ἐκκλησίας αὐλίζοιντο, τὰς ὑπὲρ ἡμῶν εὐχὰς, καὶ κοινῇ τὲ πᾶσι παρεγγυήσατε. εἰ γὰρ μὴ ἔρημος ἀπολειφθείην θεοῦ, τότε γνώσομαι τὴν ἱερωσύνην, οὐκ ἀπόβασιν οὖσαν φιλοσοφίας, ἀλλ' ἐπανάβασιν.

Κυρίλλῳ.

Ἴθι παρὰ τὴν μητέρα τὴν ἐκκλησίαν ἀδελφὲ Κύριλλε, ἧς οὐκ ἀπεκόπης, ἀλλ' εἰς καιρὸν ἐχωρίσθης· ὃ καὶ ταῖς τῶν ἀμαρ-

actæ vitæ, & ciuitatum ciuis * esſem, quo pacto ſatis eſſe potero ſollicitudinibus habentibus aſſiduitatem: aut quo modo me ipſum impertiens turbæ negotiorum, amplius * animum adiiciam mentis ornamentis: quibus perfrui ſolius eſt beati otij: ſine quo mihi & iis qui mihi ſunt ſimiles, omnis vita iniucunda eſt. Ego verò haud ſcio. Sed in Deo omnia & poſſibilia & impoſſibilia ſita ſunt. Ipſi igitur pro me manus ſupplices tollite ad Deũ, & populo vrbano, & his quicunque in agris & vicanis Eccleſiis verſantur; preces pro me & publicè & priuatim omnibus imperate. Si enim me Deus non derelinquat, tunc intelligam ſacerdotium non deſcenſum eſſe philoſophiæ, verùm aſcenſum.

Epiſcopatus maximæ eſt curæ & anxietatis.

* *vt locum & ordinem ciuis vtcumq. tuerer.*

* *Quo modo in contemplatione rerum quæ mẽte percipiuntur verſari potero.*

Cyrillo. 12.

Cyrillum ad Eccleſiam reuocat, qui ob noxam aliquam ab ea ſeparatus fuerat.

Veni ad matrem Eccleſiam, frater Cyrille, à qua non amputatus, ſed ad tempus ſeparatus es. Quod meritis

peccatorum distinctum est. Videor enim certò scire, quod * idem iampridem communis noster parens sanctæ memoriæ fecisset, nisi fatum illum præuenisset. Nam modo definiuisse pœnam, animi erat statim promittentis veniam. Illum igitur ipsum sanctum sacerdotem existimato tibi reditum dedisse, & ad Deum accede puro à perturbatione & ira animo, & iniuriarum obliuionem habente. Et felici faustáque omni memoria diuinum illum Deóque charum senem prosequere, qui te populi præsidem creauit. Tibi id omnino non erit ingratum.

Episcopus cui successi, nisi immatura morte præuentus fuisset, te ad Ecclesiam reuocasset.

Primaria dignitas.

Petro Presbytero. 13.

Deus omnis actionis & sermonis & autor & dux esto. Tabellariũ literarũ scriptarũ de celebritate & feriis, quæ denunciant certum & statum Festi diem esse decimum nonum mensis Aprilis: vt ducente ad hunc diem nocte, resurrectionis habente mysteriũ,

ἁμαρτήματος ἀξίας διώρισται. δοκῶ εἰδέναι σαφῶς, ὅτι τοῦτ' ἂν πάλαι καὶ ὁ κοινὸς ἡμῶν πατὴρ ὁ τῆς ὁσίας μνήμης ἐποίησεν, εἰ μὴ τὸ χρεὼν ἔφθασε. τὸ γὰρ ἐν μέτρῳ τάξαι τὴν ἐπιμέλειαν, γνώμης ἦν εὐθὺς ἐπιγνωσμένης συγγνώμην. αὐτὸν οὖν ἐκεῖνον τὸν ὅσιον ἱερέα, νόμιζέ σοι δεδωκέναι τὴν κάθοδον· καὶ προσέλθε τῷ θεῷ καθαρευούσῃ πάθους ψυχῇ, καὶ ἀμνηστίαν ἐχούσῃ κακῶν. ἀλλὰ καὶ διὰ πάσης εὐφήμου μνήμης ἄγε τὸν ἱερὸν καὶ θεοφιλῆ ἐκεῖνον πρεσβύτην, ὃν ἀποδείξαι τά σε πρόεδρον δήμου. πάντως δὲ τοῦτό σοι οὐκ ἀποθύμιον.

Πέτρῳ τῷ πρεσβυτέρῳ.

Θεὸς ἡγείσθω παντὸς ἔργου καὶ λόγου· τὸν δὲ διακομιστὴν τῶν πανηγυρικῶν γραμμάτων, ἃ καταγγέλλει τὴν κυρίαν τῆς ἑορτῆς ἡμέραν ἐννεακαιδεκάτην τοῦ Φαρμουθὶ μηνός· ὡς τῆς ἐπὶ ταύτην ἀγούσης νυκτὸς τὸ ἀναστάσιμον ἐχούσης μυστήριον,

τοῦτον καὶ προεστιόντα καὶ ἐπιδημιοῦντα φιλανθρωπίας ἁπάσης ἀξιώσατε· καὶ ἀμοιβὴν ζώων ἐφ᾽ ἑκάτερα πέμψατε, ὅστις ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι ταῖς ἐκκλησίαις ἐλλιπὲς ἔθος ἀρχαῖον καὶ πάτριον, μέσοις ἑαυτὸν τοῖς τῶν πολεμίων ὅπλοις ἐπέδωκεν, ὑποστὰς ὁδοιπορῆσαι δι᾽ ὑπαίθρου τῆς χώρας. Ταῦτα καὶ πείθει τὴν πόλιν ὑπὲρ ἡμῶν εὔχεσθαι. δεῖ γὰρ αὐτὴν ἐντεῦθεν ἤδη τὴν τῆς ἐφ᾽ ἡμῖν ἀβουλίας αἴσθησιν δέξασθαι, ἥτις ἐκάλεσεν εἰς ἱερωσύνην, οὐχ ᾧ παρρησία τίς ἐστι πρὸς θεὸν, ὅλου δήμου διαβαίνει προσδέξασθαι· ἀλλ᾽ ὅστις αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ σωθῆναι, δεῖται γενέσθαι Δημαίτης· ἐπεὶ καὶ τῆς ἐνθάδε συνόδου· πλῆθος δὲ συχνῶν ἱερέων· συντυχία τις ἦν, ἣν ὁ νῦν καιρὸς ἤθροισεν, *ἐπιθυμίᾳ μοι γράψαι πρὸς ὑμᾶς. εἰ δὲ μηδὲν ἔχον εἰπεῖν, οἵων ἀκριβῶς εἰώθατε, συγγνώμη μὲν ἐμοὶ τούτου, ἔγκλημα δὲ ὑμῖν, ὅτι τὸν οὐκ εἰδότα τὰ λόγια τοῦ θεοῦ, τῶν εἰδότων ἀνθείλεσθε.

*γρ. ἐπιθέμενόν μοι

hunc & aduentantem & reuertentem omni comitate prosequimini, & mutatione iumentorum vltro citróque mittite, qui vt ne in Ecclesiis intermittatur, ne deficeret mos priscus & patrius, media seipsum in hostium arma dedit, iter suscipiens, per suspectam periculosam regionẽ. Hæ etiam litteræ suadens ciuitati pro me precari. Oportet enim eam hinc iam propter nos imprudentiæ & temeritatis sensum percipere, quæ quidem me Episcopum designauit, non cui fiducia aliqua sit apud Deũ, ante totum populum firmo gressu stanti precandi: verùm ipse vt saluus sit indiget precibus populi. Nam tum cùm cœpi ad vos scribere, fortè accedit vt synodus esset, & frequentia Episcoporum quam præsens hoc tempus congregauit. Quod si nihil potui dicere * qualia audire soletis, venia quidem mihi istud, in culpa autem estis vos quod eum qui Dei oracula nesciat, iis qui libros sacros norunt prætulistis.

* *Si scribere non potui epistolam Ecclesiasticam.*

Anysio.* 14.

Dionyso, in C. Reg.

Sic opem ferunt parentibus liberi.* Gratiam habeo. Carnas supplex meus fuit, cuius supplicationem Deus maiore reuerentia & venia dignam fecit. Quis putet Episcopi esse officium, ob suam rem & caussam contemnere hominem qui in ius* ducatur, in ieiunis diebus. Qui igitur eum ducebat, non dimisit, sed ei ademptus est Carnas. Si igitur, quod vis ipsi illata est, det tibi pœnas, eo nos deuenimus, vt in eos qui nos læserunt humani simus, eos autem qui nulla nos iniuria afficiunt, læserimus.

*in quo ius est prehensionis.

Philosophæ. 15.

Hydroscopium est instrumentum ad inspiciendum aquę libramentum, vt aquaria libra.

Vsque adeo sum miser & infelix, vt Hydroscopio mihi opus sit. Imperato id & fabricari & coemi. Canalis est Cylindro similis, tibiæ formam & magnitudinem habens. Iste in quadam recta linea recipit

*Ἀνύσιῳ. γρ. Διονύσιῳ.

Οὕτως ἀμείνοσι γονεῦσι παῖδες. ἀπέχω τὴν χάριν. Καρνᾶς ἱκέτης μου γέγονεν, οὗ τὴν ἱκεσίαν ὁ θεὸς αἰδεσιμωτέραν ἐποίησε· τοῦ γὰρ ἱερέως, εἰς ἰδίαν ὑπόθεσιν, περιιδεῖν ἀγώγιμον ἄνθρωπον ἐν νησίμοις ἡμέραις. ὅστις οὖν ἦγεν αὐτόν, οὐκ ἀφῆκεν, ἀλλ᾽ ἀφῃρέθη τὸν ἄνθρωπον. ἂν οὖν ὑπὲρ τοῦ βεβιάσθαι τὶ δῷ δίκην, περιέστημεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὲν ἠδικηκόσι γενέσθαι φιλάνθρωποι, αὐτοὺς δὲ τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἠδικηκέναι.

Τῇ φιλοσόφῳ.

Οὕτω πάνυ πέπραγα πονήρως, ὥστε ὑδροσκοπίου μοι δεῖ. ἐπίταξον αὐτὸ χαλκευθῆναί τε καὶ * συνωνηθῆναι. σωλήν ἐστι κυλινδρικός, αὐλοῦ καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχων. οὗτος ἐπὶ τινὸς εὐθείας δέχεται τὰς γρ. καὶ ὠνηθῆναι

γ. ῥοιὴν ἴ. κατατομαί. αἷς τῶν ὑδάτων τὴν * ῥοπὴν ἐξετάζομεν. ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κῶνος κατὰ θέσιν ἴσην ἐγκείμενος, ὡς εἶναι κοινὴν βάσιν ἀμφοῖν τοῦ κώνου τε καὶ τοῦ σωλῆνος. αὐτὸ δὴ τοῦτό ἐστι τὸ βαρύλλιον. ὅταν οὖν εἰς ὕδωρ καθῇς τὸν αὐλὸν ὀρθὸς ἑστήξει, καὶ παρέξει σοι τὰς κατατομὰς ἀριθμεῖν· αἱ δὲ τῆς * ῥοπῆς εἰσὶ γνωρίσματα.
γ. ῥυτῆς

Τῇ αὐτῇ.

Κλινοπετὴς ὑπηγόρευσα τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ὑγιαίνουσα κομίσαιο μῆτερ καὶ ἀδελφὴ καὶ διδάσκαλε· καὶ διὰ πάντων τούτων εὐεργετικὴ, καὶ ἅπαν ὅ, τι τίμιον καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα· ἐμοὶ δὲ τὰ τῆς σωματικῆς ἀσθενείας, ψυχικῆς αἰτίας ἐξῆπται· κατὰ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παιδίων τῶν * ἀπελθόντων ἡ μνήμη, μέχρις ἦν ἄπειρος τῶν τοῦ βίου κακῶν. εἶτα ὥσπερ ῥεῦμα ἐπισχεθὲν ἀθρόον ἐρρύη, καί με τέθνηκεν ἡ γλυκύτης τοῦ βίου. παυσαίμην ἢ

γ. παρελθόντων

ſectiones quibus aquarum libramentum exploramus. Operculat enim eum ex altera parte meta ſitu æquali impoſita, ita vt ſit communis ſedes amborum & metæ & canalis. Hoc ipſum igitur eſt ponduſculum. Cùm igitur in aquam demiſeris tibiam, recta ſtabit, & præbebit tibi ſectiones numerare. Hæ autem faſtigij aquæ ſunt indicia.

Eidem. 16.

Iacens in lecto dictaui hanc epiſtolam, quam ſana accipias velim, mater & ſoror & magiſtra: & per omnia hæc bene merens, omníque vocanda nomine quod honorificum eſt, & re & appellatione. Morbus autem iſte corporis quo laboro, oritur ex animi angore atque moleſtia. Paulatim me conſumit liberorum mortuorum memoria. Eò vſque viuere par fuit Syneſium, quoad expers erat vitæ incommodorum. Deinde tanquam vnda retenta, repente defluxit, atque mutata eſt ſuauitas vitæ. Deſinam aut

viuere aut meminisse filiorum meorum sepulchri. Tu autem & ipsa valeas, & saluta beatos sodales, à patre Theotecno & à fratre Athanasio exorsa, omnes ordine. Et si quis his accessit, ita vt sit tibi gratus. Me autem oportet gratiam debere ei, quia tibi gratus est. Etiam illũ vt amicum charissimum salutato à me. Rerum mearum si qua tibi cura est, recte facis. Et si curæ non est, neque mihi quidem hoc curæ est.

Heliodoro. 17.

Multa bona eueniant illi homini, qui honorifica quadam memoria te celebrat, & tuam dignitatem; atque omnium aures implet istis laudibus, quæ debitæ sunt aureo tuo animo & linguæ. Verumtamen statim reddis gratiam laudationis. Vicissim enim laudatur ab infinitis tuis amatoribus, cum quibus

ζῶν, ἢ μεμνημένος τῶν ὑέων τοῦ πάφου· σὺ δὲ αὐτή τε ὑγιαίνοις, καὶ ἄσπασαι τοὺς μακαρίους ἑταίρους, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Θεοτέκνου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀθανασίου ἀρξαμένη πάντας ἑξῆς· καὶ εἴ τις αὖθις προσγέγονεν, ὡς εἶναί σοι καταθύμιος, ἐμὲ γὰρ δεῖ χάριν ὀφείλειν αὐτῷ, διότι σοι καταθύμιός ἐστι· κἀκεῖνον ὡς φίλον φίλτατον ἀσπάσαι παρ' ἐμοῦ. τῶν ἐμῶν εἴ τι σοι μέλει, καλῶς ποιεῖς· καὶ εἰ [illegible] * μέλει, οὐδὲ ἐμοὶ τούτου μέλει. γρ. μὴ μέλει δέ, οὐδὲ

Ἡλιοδώρῳ.

Πολλὰ κἀγαθὰ γένοιτο * τῷ δεῖνι, δι' γρ. τῷ δὲ, δι'
εὐφήμου μνήμης τὴν σὴν ἄγοντι σεμνοπρέπειαν, καὶ τὰς ἁπάντων ἀκοὰς ἐκπεπληκότι τῶν ἐπαίνων τῶν κατὰ σοῦ, ὀφειλομένων τῇ χρυσῇ σου ψυχῇ καὶ γλώττῃ· πλὴν ἀλλὰ παρὰ πόδας ἀποδίδως τὴν χάριν τῆς * εὐλογίας. ἀντευφημεῖται γὰρ ὑπὸ μυρίων ὅσων τῶν σῶν ἐραστῶν, οἷς ἅπασιν γρ. εὐφημίας

ἐγὼ τῶν πρωτείων ἀμφισβητῶ· μᾶλλον δὲ οὐκ ἀμφισβητῶ· συγχωροῦσι γὰρ ἅπαντες.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ὁ δεῖνα βουλευτὴς μέν ἐστι πόλεως,
κ. τοὺς λό- ἐν ᾗ τοὺς* παῖδας ἐγεννησάμην. ἔστι που οὕτω
γους ἐγεννη- τινὰ πάντας Ἀλεξανδρέας ὡς πολίτας
σάμεθα ὑφ' ἡμῶν τιμᾶσθαι καὶ ὁρᾶσθαι προσήκει. τῷ δὲ ὑπάρχει συγγενεῖ τε εἶναι τοῦ μακαρίτου Θεοδώρου σφόδρα διὰ μνήμης ἡμῖν ἀνδρὸς γενομένου, καὶ μηδὲν ἀμελεῖσθαι ἀξίῳ περὶ τὴν τῇδε τὰ πρῶτα ἐχόντων ἐν ᾧ πολιτεύεσθαι. οὗτοί μοι προσήγαγόν τε αὐτὸν, χρειῶν ὡς ὑμᾶς νομίζω στρατιώταις κομίζοντα· ὃ ἐδεήθησαν ἐμοῖς
κ. προσα- ἐφοδίοις γράμμασι πρὸς ὑμᾶς* πέμψαι,
πέμψαι, ἡ- ἡγούμενοι πάντα καλῶς ἕξειν αὐτῷ, τυ-
γουμ.
κ. καὶ τῷ δὲ χόντι τοῦ παρ' ἐμοῦ οὗ τε καὶ* ᾧ δεῖν συστῆ-
σύτ. ναι. ἐγὼ μὲν οὖν ὅσαπερ ἤτησαν ἔδωκα· εἰ δὲ μὴ μάτην, ὑμεῖς δείξετε.

* omnibus de principatu contendo. Imò verò, non contendo. Concedunt enim omnes.

*Inte amando sine controuersia primas fero.

Fratri. 18.

A ciuitate Pentapolitana mittit epistolam Alexandriã, in qua frater Euoptius erat.

Ille Senator quidem est vrbis, in qua liberos procreaui. Quodam igitur modo omnes Alexandrinos, vt ciues à nobis obseruari, & cerni conuenit. Huic autem suppetit, vt sit propinquus beati quondam Theodori, hominis qui valde in memoria nobis versatus est, vt dignus sit qui non negligatur, ab his qui in hac vrbe primas partes tenent, in Repub. administranda. Illi mihi adduxerunt eum, aurum ad vos quod diuidatur, militibus ferentem: & rogarunt vt cum meo viatico litteras ad vos mitterem, existimantes omnia recte illi euentura si consecutus esset à me, vt tibi & illi commendaretur. Ego igitur quod petiuerunt dedi. Si autem non frustra, vos ostendetis.

Herodi & Martyrio. 19.

Non culpandam mihi videor fecisse communionem Epistolæ. Verùm si separassem litteris vos qui mihi & animo & voluntate coniuncti estis, id esset quod reprehendi posset. Salutati igitur estote clari & illustres viri: & eum qui reddidit hanc epistolã qui ad auri vecturã ad vos profectus est, publica via, fouete quantum licet: quandoquidem mihi à tota curia commendatus est. Et vellem mea causa bonum aliquid ei accidisse. Non tamen noui, quòd magis aliis quàm vobis curam agere dignum sit, & nostri & eorum ad quos nos pertinemus.

Diogeni. 20.

Quandiu superstes erat beatus Theodorus, communis quidem erat omnium Pentapolitanorum hospes: præcipuè autem nostros parentes sibi conciliauerat, vt omnibus in rebus studio

Ἡρώδῃ καὶ Μαρτυρίῳ.

Οὐκ ἐν αἰτίᾳ μοι δοκῶ πεποιῆσθαι τὴν κοινωνίαν τῆς ἐπιστολῆς. ἀλλ' εἰ διῴκισα γράμμασι τοῖς συνημμένοις τῇ γνώμῃ, τοῦτο ἂν ἦν τὸ ὑπαίτιον. προσειρῆσθε δὲ θαυμάσιοι· καὶ τὸν ἐπιδιδόντα τὴν ἐπιστολὴν, ὃς ἐπὶ χρυσίου διακομιδῇ * πρὸς ὑμᾶς ἐστάλη, δημοσίαν ὁδὸν, θάλψατε τὸν ἐννόητα Ἔρπον, ἐπειδή μοι παρὰ παντὸς συνέστη τοῦ βουλευτηρίου· καὶ βουλοίμην μὲν ἀγαθοῦ τινὸς αἴτιος αὐτῷ γενέσθαι. οὐ μὴν οἶδα ὅτι μᾶλλον ὑμῶν ἑτέροις μηδὲν ἄξιον ἡμῶν τε καὶ ὧν ἂν ἡμεῖς ἐπιβαλλώμεν.

* γρ. παρ' ὑμᾶς

Διονυσίῳ.

Ἕως ἔτι περιῆν ὁ μακαρίτης Θεόδωρος, κοινὸς μὲν ὢν ἁπάντων Γερμανοπολιτῶν πρόξενος· διαφερόντως δὲ τοὺς ἡμετέρους γονέας ἐξήρτητο, τῇ τε εἰς ἅπαντα

σπουδῇ δὲ τῇ τῆς γλώττης εὐστομίᾳ καὶ χάριτι. τὴν οὖν περὶ ἐκείνου πολλῶν καὶ ἡδίστων, εἰς Ἀμμώνιον τὸν ἀνεψιὸν τὴν χάριν ἀπομνημονεύσομεν. ἐγὼ μὲν οὖν τοὐμὸν μέρος, ἀπέτισα. εἰ δὲ ἦν ἀπόντος ἔργον, ἢ τοῖς παροῦσι τὸν ἄνδρα συστῆναι. τὸ δὲ μὴ βαρεῖαν αὐτῷ τὴν αὐτόθι γενέσθαι διατριβήν, ὑμέτερον ἔργον.

Τῷ Ἡγεμόνι.

Εἰ τοῦ Θεοδώρου μνήμη παρὰ τῇ σε-
γ. μέλλεις μνοπρεπείᾳ τῇ σῇ, πῶς δὲ οὐ* μέλλει, χάρισαι τοῖς εἰς τὸν ἀπελθόντα καθήκουσι, τὴν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τὸν ἐκείνου τιμήν. καὶ γὰρ ἄνδρα ἀγαθὸν εὖ πεποιηκὼς ἔσῃ, καὶ τῷ τῆς μεγάλης Ἀλεξανδρείας βουλευτηρίῳ χαρισάμενος· ὡς ἀγαθοὶ γενόμενοι προσαγηόχασιν ἐμοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἐδεήθησαν ὀνασθαί τι τῶν ὑμετέρων γραμμάτων. τὸ μὲν οὖν δοῦναι τὰς ἐπιστολάς, καὶ ἡμέτερον ἦν· τὸ δὲ εἰς ὄνησιν αὐτῷ γενέσθαι,

ſtudio & linguæ facundia & venuſtate. Multorum igitur illius officiorum & iucundiſſimorum, in Ammonium eius propinquum gratiam memores conferamus. Ego igitur, quod ad me attinet, ſolui. Ecquod enim officium erat abſentis, quàm præſentibus hominem commendare? Non grauem autem ei eſſe iſtic commorationem, veſtrum eſt officium.

Duci. 21.

[qui ſcilicet copiis præerat in Africa.]

Si Theodori memoria apud amplitudinem tuam, quidni verò ſit apud te? tribue erga mortuum officiis, honorem in cognatum ipſius. De viro enim bono bene meritus eris. Et gratiam magnam inieris à toto Alexandriæ Senatu. Nam frequentes ſenatores adduxerunt ad me virum illum; & rogarunt vt adiuuaretur nonnihil noſtris litteris. Igitur dare litteras, meum erat officium: cæterùm vtilitati ei eſſe

à vobis requiritur.

Anastasio. 22.

Lætatus sum, sed quo modo putas! Sane verò ab intimo animo gauisus sum postquam intellexi aureos liberos, imperatoris voce lege* tibi factos liberos. maximè quidem quia te amo. Ecquem enim iustius? deinde quia improbos homines odi; quorum spes in tenebris & angulis, bona fortuna liberorum præcidit.

* *legitimos ac iustos liberos tibi factos esse.*

Diogeni. 23.

Diogenes tunc erat in Syria.

Talis est Syrorum victus: & cognatorum & amicorum immemores reddit. Mensis enim iste quintus est, ex quo litteris nos non salutasti. Idque præsertim largiente tibi natura, non solùm ad vsum, sed etiam ad ostentationem & ambitionem dictare epistolas. Verùm si ipse saluus sis, & aurei liberi tui, & parens pulchræ sobolis, eorum mater, nobis & istud satis est.

Simplicio. 24.

Expostulat à Simplicio se negligi,

Enimuerò nō oportebat cū fortunis

σθαι; περὶ ἡμῶν ἐπιζητεῖται.

Ἀναστάσιος.

Ἤσθην, ἀλλὰ πῶς οἴει· πάνυ μὲν οὖν ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἤσθην, μαθὼν τὰ χρυσᾶ παιδία τῇ τοῦ βασιλέως φωνῇ νόμου ἐπὶ παιδία γενόμενα, μάλιστα μὲν, ἔπι σε φιλῶ· τίνα γὰρ ἂν δικαιότερον· εἶθ' ὅτι πονηροῖς ἀνθρώποις μισῶ, ὧν τὰς ἐν σκότῳ καὶ γωνίαις ἐλπίδας, ἡ χρηστὴ τύχη τῶν παιδίων ὑπετέμετο.

Διογένης.

Τοιοῦτόν ἐστιν ἡ Σύρων τροφή· καὶ συνηθείας καὶ φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδείκνυσι· μὴν γὰρ οὗτοσὶ πέμπτος ἀφ' οὗ γράμμασιν ἡμᾶς οὐκ ἠσπάσω, καὶ ταῦτα δούσης καὶ τῆς φύσεως οὐ* μόνον πρὸς χρείαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἔνδειξιν καὶ φιλοτιμίαν ὑπαγορεύειν ἐπιστολάς. ἀλλ' ἂν αὐτὸς ὑγιαίνῃς, καὶ τὰ χρυσᾶ παιδία, καὶ ἡ καλλίπαις μήτηρ αὐτῶν, ἡμῖν καὶ τοῦτο δὶς ἔχει. χ. μὴ μ.

Σιμπλίκιος.

Ἔδει * μόνοι ταῖς τύχαις τὰς γνώμας ταῖς χ. Ἔδει μὲν

μὴ συνεξαίρεσθαι, μηδὲ τὸ μεμνῆσθαι τῶν πάλαι φίλων, ἔλαττον ἡγεῖσθαι, τῆς πρεσβύτης ἀξίας. σὺ δὲ ἡμῶν ἐπιλήσμων ἐγένου χρόνου συχνοῦ· χρῆν δὲ οὐχί, καίτοι σφοδρᾶς διαθέσεως συναψάσης ἡμᾶς ἀλλήλοις.

Ἡλιοδώρῳ.

Ἐμοὶ μὲν συμπρέπει τοῖς ἐνιαυτοῖς καὶ ἡ τοῦ φίλτρου προσθήκη· σὺ δὲ εἰ μὲν ὁμοίως ἔχων, οὐκ ἄγεις σχολὴν ὑπὸ τοῦ τῶν πραγμάτων ὄχλου γράμμασι τιμᾶν ὡς εἰκὸς ἅπαξ ποτέ, καὶ οἷς εἰκός, κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων χρόνον ὅσον ἀρκέσαι πρὸς μέτρον ἐπιστολῆς, αὐτὸ τοῦτο μήνυσον· εἰ δ' ἐπιγινώσκεις ἀληθευομένην κατὰ σοῦ τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης, διόρθωσαι μετανοίᾳ, καὶ σαυτὸν ἡμῖν ἐπανάγαγε.

Τρωίλῳ.

Ἀλλ' εἰ μήτε Κυρηναῖοι, μήθ' αἱ πόλεις ἀσυντάκτων ἀποτίσουσί σοι χάριν ἀξίαν, ἀνθ' ὧν ὁ θαυμάσιος Ἀναστάσιος αὐταῖς γράφει.

animos vna efferri, nec memoriam veterem amicorum inferiorem censere præsenti dignitate. Tu autem nostri immemor fuisti, tempore multo. non autem oportebat, siquidem vehemens affectus coniungeret nos mutuo.

quod litteras ad se non mitteret. Ille autem magno in honore magistratus constitutus erat.

Heliodoro. 25.

Mihi quidem vna progreditur cum annis amoris erga te cumulus. Tu autem, siquidem eodem modo me amas, nec * agitas otium, præ negotiorum turba, litteris honorandi, vt & semel tandem par est etiam quos æquum est; suffuratus teipsum à publicis negotiis, quantum ad exarandam epistolam satis sit, hoc ipsum nunciato. Sin autem agnoscis veram contra te suspitionem obliuionis, corrigito pœnitentia, & teipsum nobis reducito.

Amor meus in te vna cũ annis augetur atq; crescit, vnáque progreditur.

Troïlo. 26.

Enimuerò si neque Cyrenẽses, neque ciuitates populorũ vicinorũ persoluẽt tibi gratiam meritã, de his quæ admirandus Anastasius ad eos scribit.

Troïlum Sophistã fuisse scribit Nicephorus, & gratia plurimum valuisse apud Anastasium, ac principem fere locum obtinuisse.

at certè Dei tibi aderit gratia, cui teipsum coniungis, societate beneficæ voluntatis. Felix sis optime philosophorum. Sic enim mihi placet te vocare, quemadmodum suadent res.

Constanti. 27.

Enimuerò si philosophicè colis virtutem, non solùm in præsentibus, & qui eius compotes fuerunt, verùm etiam in absentibus honorabis. Diuinitus autem Amyntianus, qui apud nos obtinuit meliorem conditionem, vt mihi videtur, præsens est. quamuis abesse videatur. huius hominem valde propinquum patruelem, qui apud vos est, Soterichus iniuria affecit. Ostendito quod tibi curæ sit Dionysius, & desinet Soterichus iniurius esse.

Simplicio. 28.

Dimittere ait oportere Deus debita. Debet autem aliquis creditum aurum: alius luere pœnas. Igitur qui spreuit de aliquo pœnas sumere, paruit Deo.

Augustalis magistratus erat præfectus apud Ægyptum.

Pentadio Augustali.* 29.

Ob molestias quas tibi exhibemus &

πάντως γὰρ ἡ τοῦ θεοῦ σοι προσέσται χάρις, ὦ σαυτὸν οἰκειοῖς τῇ κοινωνίᾳ τῆς εὐεργετικῆς προαιρέσεως. εὐδαιμονοίης ἄριστε φιλοσόφων· οὕτω γὰρ ἐμοί σε φίλον καλεῖν, ὥσπερ ὑπαγορεύει τὰ πράγματα.

Κωνσταντίῳ.

Εἰ δὲ φιλοσοφίας τιμᾷς ἀρετὴν, οὐ μόνον ἐν τοῖς προσοῦσι καὶ μεταδοῦσιν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀποδοῦσι τιμήσεις· ὁ δὲ θεσπέσιος Ἀμμωνιανὸς ὁ παρ' *ἡμῖν ποτὲ τυ- γρ. ὑμῖν
χὼν ἀμείνονος λήξεως, ἐμοὶ δοκεῖ, πάρεστι καὶ ἀπεῖναι δοκῶν. τούτου συγγενὴ σφόδρα αὐτάδελφον, ὁ παρ' ὑμῖν Σωτήριχος ἀδικεῖ. δεῖξον ὅτι κήδῃ Διονυσίου, καὶ πεπαύσεται Σωτήριχος ἀδικῶν.

Σιμπλικίῳ.

Ἀφιέναι φησὶ δεῖν ὁ θεὸς τὰ ὀφλήματα· ὀφείλει δὲ ὁ μήτις δάνεισμα χρεώς· ὁ δὲ, ὃ δοῦναι δίκην καὶ ὁ τοῦ λαβεῖν ὅσου δίκην παρελθὼν, ὑπακούσει τοῦ θεοῦ.

Πενταδίῳ αὐγουσταλίῳ.

Τοῦ παρ' ἡμῶν ὄχλου, καὶ τὴν προσ-

γμάτων, αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ. Φιλοτι-
μηθεὶς γὰρ πᾶσι γενέσθαι καταφανὴς, ὅτι
με διὰ πάσης ἄγεις τιμῆς, ἅπασι τοῖς
καταπονουμένοις ἐπ' ἐμὲ τὸν δρόμον ἀνέῳ-
ξας. οἶσθ' οὖν ὅπως ποιήσεις, εἰ δεῖ ποτὲ
πεπαῦσθαι κἀμὲ κοπτόμενον ὑπὸ πολ-
λῶν, καὶ σὲ περὶ πολλῶν ὑπ' ἐμοῦ, εἰ
καὶ πάνυ δεῖται μετρίων καὶ φιλανθρώ-
πων ὑφ' οὗ γράφω, καὶ τυχεῖν ἐστὶν ἀ-
ξιώτατος ὡς ἅπαντες ἴσασιν, ἀποτυγχανέ-
τω σου μηδὲν ἧττον, εἰ παμπόνηρός τε ἦν,
καὶ παμπονήρων ἐδεῖτο πραγμάτων. τοῦτό τε
οὖν καὶ ὅταν ἀφίκωμαι παρὰ σὲ δῆθεν ἀ-
σπασόμενος, προστάττε τοῖς ὑπηρέταις
ἐπιζυγῶσαί μοι κατὰ τοῦ προσώπου τὰς θύ-
ρας. ἂν τοῦτο γενόμενον οἱ μὲν ἴδωσιν, οἱ
δὲ τῶν ἰδόντων ἀκούσωσι, τοὐντεῦθεν ἐγώ
τε καὶ σὺ, βαθεῖαν εἰρήνην ἄξομεν. ὡς
οὐδείς γε ἔτι τοῦ λοιποῦ προσδραμεῖταί
μοι καὶ προσονακχαύσεται. Εἰ δὲ ἀπο-
δειλιάσεις, καὶ οὐκ ἐθελήσεις ταῦτά σοι τοῖς
ἀνθρώποις συγγνῶναι, ἀνέχου πολλάκις τῆς

negotia, tu ipſe teipſum accuſato. Cùm enim ſtuderes omnibus eſſe notus, quòd me omni honore proſequeris, omnibus qui aliquo incommodo opprimuntur, ad me curſum aperuiſti. Scis igitur quomodo facies, ſi oportet tandem deſinere, & me vexari à multis, & te à me de multis, tametſi valde poſtulat æqua & humana pro quo ſcribo, & obtinere eſt digniſſimus, quemadmodum omnes ſciunt; repulſam ferat à te nihilo minus, quàm ſi improbiſſimus eſſet, & res improbiſſimas poſtularet. Iſtud igitur facito, & cum veniam ad te, ſcilicet expoſtulaturus, imperato ſeruis tuis occludere mihi in os fores. Si id factum eſſe alij viderint, alij ex his qui viderint, audierint; deinceps * & ego & tu altam pacem ducemus. Nam nullus poſthac ad me decurret, & apud me lamentabitur. Quod ſi timidior eris, nec voles homines iſta tibi ignoſcere; patere ſæpius

* *Poſthac in profunda altaque pace & in magno otio ſine interpellatorib. erimus.*

in die boni aliquid conferre in homines, qui tui ſupplices fuerint, & per me & per Deum. Sed ſat ſcio quod non defatigaberis bene facere: igitur neque ego dum conuenientem materiam naturæ tuæ ſuppedito.

Eidem. 30.

Mihi & de te cura eſt, & de iſto: Tui quidem, ne iniuriam inferres: iſtius ne iniuriam accipiat. Si autem tibi videtur cum Platonis ſententia iniuriam inferre maius eſſe malum, quàm iniuriam accipere: videor de te potius quàm de iſto bene mereri, rogans pro eo à quo poſcitur ſupplicium pro his quæ non peccauit.

Aureliano. 31.

Si qui ſunt animi ciuitatum, quemadmodum ſunt, præſides, diuini & angeli, omnes exiſtimato tibi gratiam habere, & memores eſſe bonorum quorũ in magno imperio omnibus gentib. autor fuiſti. Eos igitur ipſos in quoq. tempore exiſtimabo tibi præſto eſſe patronos atq; auxiliares, & communẽ Deum precari eſſe tibi

ἢ μέγας ἀγαθόν τι ποιεῖν ἀνθρώποις, ἱκέτας σοῦ γενομένους δι' ἐμοῦ τε καὶ τοῦ θεοῦ. ἀλλ' εὖ οἶδ' ὅτι, οὐκ ἀπαγορεύσεις εὖ ποιῶν· οὔκουν οὐδὲ ἐγὼ, πρεπούσας ὑποθέσεις τῇ φύσει σου πορίζόμενος.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐγὼ σε οὐ κήδομαι καὶ τοῦ δὲ· σοῦ μὲν ὡς μὴ ἀδικοίης· τοῦδε δὲ, ὡς μὴ ἀδικοῖτο. Εἰ δὲ καὶ σοὶ δοκεῖ μετὰ τοῦ Πλάτωνος, τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι μεῖζον εἶναι κακὸν, ἔοικε σοι μᾶλλον, ἢ τῷδε χαρίζεσθαι, δεόμενος ὑπὲρ αὐτοῦ παραιτουμένου δίκας, ὑπὲρ ὧν οὐκ ἐζημίωτεν.

Αὐρηλιανῷ.

Εἰ τινές εἰσι ψυχαὶ τῶν πόλεων, ὥσπερ οὖν εἰσὶν, ἔφοροι, θεῖαί τε καὶ δαιμόνιοι, πάσας ἤγουν σοὶ χάριν εἰδέναι, καὶ ἀπομεμνῆσθαι τῶν ἀγαθῶν, ὧν ἐπὶ τῆς μεγάλης ἀρχῆς ἅπασιν ἔθνεσιν αἴτιος γέγονας. αὐτάς τε οὖν ταύτας παρὰ τοὺς καιροὺς ἑκάστους οἴου σοὶ παρεστάναι συνηγόρους τε καὶ συμμάχους, καὶ τοῦ κοινοῦ θεοῦ δεῖσθαι, γενέσθαι σοὶ

προτρεπούσας ἀμοιβὰς τῆς ἐνδεχομένης ἐκείνου μιμήσεως. ὃ γὰρ εὖ ποιεῖν, ἐν τοῦτο μόνον ἔχουσι κοινὸν ἔργον ἄνθρωπος καὶ θεός· ἡ δὲ μίμησις, οἰκείωσίς ἐστι, καὶ συνάπτει πρὸς ὃ μιμεῖται τὸ μιμούμενον. διάκεισο τοίνυν ὡς ἀπειργασμένος οἰκείως τῷ θεῷ τῇ κοινωνίᾳ τῆς εὐεργετικῆς προαιρέσεως, καὶ σύνεσο γλυκείαις ἐλπίσιν, ὁποῖαι τῇ τοιαύτῃ τῆς ψυχῆς διαθέσει προσήκουσιν, ὦ μεγαλοπρεπέστατε, μόνος ἢ μετ' ὀλίγων σὺ μόνος, δικαίως καλούμενος. ἀσπάζομαι διὰ τῆς σεμνοτάτης φωνῆς τοῦ παιδὸς, τὸν νέον Ταῦρον, τὰς ἀγαθὰς Ρωμαίων ἐλπίδας.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ο καὶ τοὔνομα δοῦλος, καὶ τὴν προαίρεσιν, ὃν ἀγνοήσας, ὡς παιδοτρίβην παρὰ τῶν Θεοδώρου κληρονόμων ἐώνημαι, πάλαι μὲν ἐστὶ πονηρός. καὶ γὰρ ἔφυ καὶ τέθραπται κακῶς, καὶ* ἀγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, ἐκ παιδὸς ἐν τηλία

* κ. καὶ αἰαγωγῆς

καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς. ἀλλὰ νῦν Λυσίας ἂν εἶπεν, ἐξείργασται καὶ τέλος

meritas remunerationes, quoad potest homo Deum imitari. Nam benefacere vnum istud tantum habent commune homo & Deus. Imitatio autem coniunctio est, & copulat cum eo quem imitatur, imitatorem. Ita proinde animo constitutus esto, vt redditus coniunctus Deo societate beneficæ voluntatis; & versare in dulci spe, qualis tali animi voluntati conuenit. O magnificentissime, qui solus aut cum paucis iustè appellaris. Saluto per amplissimam vocem patris iuuenem Taurum, bonam Romanorum spem.

Fratri Euoptio. 32.

Ille qui & nomine seruus est & animo, quem ignorans, vt exercitorem puerorum, ex Theodori heredibus emi. Iampridem est improbus. Etenim & natus & educatus est malè, & institutione non caruit digna natura: à puero in alea & tesseris & popinis versatus. Sed nunc Lysias dixisset, Perfectus est & ,,
absolutionem habet, & extremum ,,

molestiæ est. Mercurio enim & Herculi palæstræ præsidibus nullo modo ne paulum quidem conuenit. Cotyttoni verò & aliis Atticis Conisalis consecratus est. Et si aliqui sunt huius monetæ alij dæmones, omnibus talibus eius cura est, & omnium ei. Ac sanè supplicium aliud non sumam de eo. Improbitas enim pœna sufficiens est improbo. Verùm cognitus non esse aptus ad viuendum cum philosophis heris, quibus domi sedentibus dedecus obambulat, habeat * vrbem quæ eum possidet *. Qui enim videt scortatorem incedentem per forum in corona, & vnguentis delibutum & comessabundum; & omni lasciuia refertum, & cantilenas cantantem dignas ipsius vita: in eos qui ipsum habent culpam confert. Da igitur operam, vt eum tradens nauiculario, nauigare cogas recta in patriam. Illa enim eum tulerit iustius. Nauiget autem vinctus in ipso nauis tabulato. Non enim in curuam nauim descendat. Alioqui

*ne hac reuertatur ad me, maneat in vrbe.

* Erat seruus iste Alexandriæ, vbi maxima est hominum celebritas frequẽtia.

ἔχει, καὶ πέρας ἀνδίας ἐστίν. Ἑρμῇ μὲν γὰρ καὶ Ἡρακλεῖ τοὺς παλαίστρας ἐφόρεις, οὐδὲ κατὰ μικρὸν πρέπει· Κοτυττοῖ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς κονισάλοις νεωκορεῖ, καὶ εἰ δή τινές εἰσι τούτου τοῦ κόμματος ἕτεροι δαίμονες, ἅπασιν αὐτοῖς μέλει, καὶ * πολύτων αὐτοῦ. γρ. καὶ πού-των αὐτοῦ. δίκην μὲν οὖν ἑτέραν οὐκ ἂν λάβοιμι παρ' αὐτοῦ. ἀποχρῶσα γὰρ ἡ πονηρία δίκη τῷ πονηρῷ. δοκιμασθεὶς δ' ἀνεπιτήδειος εἶναι συμβιοτεύειν φιλοσόφοις δεσπόταις, ὧν οἰκουργικώτων αἰσχύνη πρόξενός ἐστι, ἐχέτω τὴν * ἔχουσαν αὐτὸν πόλιν· ὁ γὰρ ἰδὼν τὸν πορνοτρίβα βοῶντα διὰ τῆς ἀγορᾶς, ἐν στεφάνῳ καὶ μύροις μεθύοντα καὶ κωμάζοντα, καὶ πάσης ἀκολασίας * ἐμπιπλάμενον, καὶ ᾠδὰς ᾄδοντα πρεπούσας τῷ βίῳ, ἐπὶ τοὺς ἔχοντας αὐτὸν τὴν αἰτίαν ἀνήγαγεν. ὅπως οὖν αὐτὸν παραδοὺς τῷ ναυκλήρῳ πλεῖν διαναγκάσῃς ἔξω τῆς ἐνεγκούσης αὐτόν. ἐκείνη γὰρ ἂν αὐτοῦ καὶ διάγοιτο δικαιότερον. πλείτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· μὴ γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη.

γρ. ἔχουσαν ὑμᾶς πόλιν

γρ. καταπιπλάμενον

ἐπεὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ συχνὰ τῶν κεραμίων ἡμιδεῆ σοι ποιήσειεν. εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο, καὶ μέχρι τρυγὸς ἂν ἐκφοροῖτο δι' ἀνθοσμίαν, καὶ τοὺς ναύτας δὲ δεῖν αὐτὰ ταῦτα ποιεῖν ἀναπείσειε. πρὸς γὰρ τοῖς ἄλλοις καὶ πιθανώτατον τὸ κακὸν, εἰς ἀπόλαυσιν ἡγήσασθαι. ἢ τίς οὕτως ἐμβριθής ἐστι τῶν μισθῷ πλεόντων τὴν θάλατταν, ὡς μὴ διαχυθῆναι τοῦ καθάρματος κορδακίσαντος ἐν τῇ τοῦ ποτηρίου περιφορᾷ. καὶ ἄλλα πολλὰ βωμολοχεύεται, πρὸς ἃ δεῖ πεφράχθαι τὸν ναύκληρον. ὁ μὲν οὖν Ὀδυσσεὺς ἵνα μὴ ὑφ' ἡδονῆς διαφθαρείη, τὴν σειρήνων ἀκοὴν δεδεμένος παρήμειβεν· οὑτοσὶ δὲ, ἵνα μὴ τοὺς πλέοντας ἡδονῇ * διαφθείρειεν, ἂν ἐκεῖνοι σωφρονῶσι, δεήσεται.

γρ. διαφθείρῃ

Τῇ φιλοσόφῳ.

Ἠχοῦς ἔοικα πρᾶγμα ποιεῖν. ἃς παρείληφα φωνὰς, ἀντιδίδωμι, δι' ὃν θαυμαστὸν Ἀλέξανδρον ἐπαινῶν παρὰ σοί.

Αὐρη-

Alioqui ne mireris si dolia multa semiuacua reddat. Si autem nauigatio longior sit, & ad fæcem vsque sorbuerit florem vini, & vero nautis persuaserit eadem facere. Nam pręter reliqua vitia aptissimum est scelus, vt ad voluptates vocet alios. Et quis vsque adeo est firmus & cōstans eorum qui mercede nauigant mare, vt non exhilaretur scelerato saltante, in poculi * circumlatione. Multa etiam alia scurriliter & facit & loquitur, contra quæ oportet nauclerum munitum esse. Ac sane Vlysses ne ex voluptate corrumperetur, Sirenum littus vinctus præteribat. Iste autem, ne nauigantes voluptate corrumpat, si illi sapiant, vincietur.

* *quando poculum circumfertur, & in orbem bibitur.*

Philosophæ. 33.

Hæc philosophia sibe controuersia dictissima fuit vt Alexandria profitebatur philosophiam Platonis & Aristotelis.

Imaginis Echus videor rem facere: quas accepi voces refero, admirādum Alexandrum laudans apud te.

Rhetorem contubernalem suũ Aureliano præfecto prætorio V.C cõmendat hac epistola.

Aureliano. 34.

Nondum prouidentiæ cura est Romanorum, verùm curæ erit aliquando, & non in perpetuum domi sedebunt qui Rempub. seruare solẽt. Verùm rhetori contubernali meo, etiam præsens quæ tibi adest potentia satis est ad id cuius indiget. fruatur quidem nunc iste solus illa, deinde cum gentibus omnibus etiam illa.

De quodam testamentorum captatore.

Fratri. 35.

Compendiariam maximè viam ad parandas diuitias incessit Athanasius. Animaduertit coram eundum esse ad morientes, & exigendum esse ab eis blandimentis & vi quidquid posset. Nõ igitur eum lateret seruus* publicus ad testamentum scribẽdum vocatus, sed statim intelligẽs emicat.

* *Serui publici instrumenta conficiebãt, & fungebãtur officio tabellionum.*

Eidem. 36.

Sextodecimo die mensis Septembris feliciter mortuus Castricius, hoc ipsum factus est, visum dirum cùm vidisset & narrasset.

Αὐρηλιανοῦ.

Οὔπω τῇ προνοίᾳ μέλει Ῥωμαίων, ἀλλὰ μελήσει ποτὲ, καὶ οὐκ εἰς ἄπαν οἰκουρήσουσιν οἱ τὰ κοινὰ σώζειν δυνάμενοι. ἀλλὰ τῷ γε ῥήτορι τῷ συνέδρῳ, καὶ ἡ προσοῦσά σοι δύναμις ἀρκεῖ* πρὸς ὃ τυγ- Γρ. πρὸς
χάνει δεόμενος. ἀπολαυέτω δὴ νῦν μὲν αὐ- ὅ,τι τυγ.
τὸς μόνος ταύτην, ἔπειτα μετὰ τῶν ἐθνῶν ἁπάντων κἀκείνης.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ἐπιτρομοσπάτην οὐδὲν ἐπὶ τὸ πλουτεῖν ἐβάδισεν Ἀθανάσιος. ἔγνωκεν ὁμόσε ἰτέον εἶναι τοῖς ἀποθνήσκουσι, καὶ πρακτέον αὐτοῖς πειθοῖ καὶ βίᾳ πᾶν, ὅ,τι ἂν δύναιτο. οὐκ ἂν οὖν αὐτὸν λάθοι δημόσιος, ἐπὶ διαθήκῃ καλούμενος, ἀλλὰ συνεὶς ἄλλεται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἑκκαιδεκάτῃ μηνὸς Ἀθὺρ, ὁ μακαρείτης Καςρίκιος αὐτὸ τοῦτο ἐγένετο, φάσμα χαλεπὸν ἰδών τε καὶ διηγησάμενος.

Ἀνυσίῳ.

Ἰωάννης, ὃν ὅ τι σε φιλεῖ δι' αὐτὸ τοῦτο φιμῶ, νόσῳ χαλεπῇ προσεπάλαισεν. ἦν δὲ αὐτῷ δεινὸν, οὐχ ἡ νόσος, ἀλλὰ τὸ σοῦ τῆς ἱερᾶς ἀπεῖναι κεφαλῆς· ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν τοῖς ὁμοίοις ἐστί. τούτῳ* δέ τι καὶ τεῖρον προσὸν χαλεπωτέραν τὴν νόσον ποιεῖ. ἐρᾷ τοῦ τι ποιεῖν στρατιώτῃ πρέπον, καὶ δυσκόλως ἔχει πρὸς τὴν ἐξ ἀνάγκης ἀργίαν.

γρ. τούτου δή.

Αὐρηλιανῷ.

Οἶμαί σου τὴν θεσπεσίαν ψυχὴν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο καταπεμφθεῖσαν, ἐφ' ᾧ κοινὸν ἀγαθὸν ἀνθρώπων ἐστί, καὶ χαίρειν εἰδέναι τοῖς συνιστᾶσι τοὺς δεομένους δικαίων, ὃ καὶ σοῦ πρεπούσας ὑποθέσεις τῇ φύσει πορίζονται. οὐ γὰρ ὅ τι συγγενής ἐστιν Ἡρώδης ἐμός, ἀλλ' ὅτι δεῖται δικαίων, διὰ τοῦτό σοι τὸν νεανίσκον συνίστημι, ὅς τις προγόνων λαμπρότατος ὢν καὶ τὴν πατρῴαν βουλὴν ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος, ἐπειδὴ γέγονεν ἡγεμὼν, ἀξιοῦται συντελεῖν, ὥσπερ οἱ νεόβουλοι, καὶ [illegible]

Anysio. 37.

Ioannes, quem quia te amat, ob hoc ipsum amo, graui morbo conflictatus fuit. erat autem ei acerbum nõ morbus, sed quòd à te diuino capite abesset. & nunc eodem morbo afficitur: huic etiam quid accessit, quod acriorem & molestiorem morbũ reddit. cupit aliquid milite dignum facere, & iniquo fert animo hanc ex necessitate natam desidiam.

Aureliano. 38.

Commendat Herodem propinquum suum.

Diuinum tuum animum ob hoc ipsum demissum arbitror, vt commune quoddam hominibus bonum sit, & gratiam habere his, qui commendãt eos, quibus iuris auxilio est opus, quòd materiam naturæ tuæ conuenientem suppeditant. Nõ enim quia propinquus est meus Herodes, sed quia æqua postulat, ob id tibi iuuenem commẽdo, qui à maioribus cum sit illustrissimus & paterno agro, curiæ vectigali, successerit, postea-quam adeptus est magistratum*, rogatur vt tributum conferat, quemadmodum noui curiales, & duplici

* *factus est duumuir.*

fungatur munere:partim quidem ob patrimonium:partim autem ob magistratum quem gessit.

Fratri. 39.

Trahit me ad te desiderium & vtilitas. Interrogo igitur an expectes me venturum.

Vranio. 40.

Mittit Synesius equum ad Vranium quem hac epistola commendat.

Misi tibi munus equum summa indole præditum ad omnem virtutem equo conuenientem, quo quidem vtêris in Circensibus ludis: vtêris etiam cum ad venationem exibis, & in bellicis certaminibus. Et cùm duces ob Libycum trophæum pompam triũphalem. non enim scio quid magis sit, venatorius an desultorius circensis, triumphis aptior, an bellis. Quod si Nissæis* equis aspectu deformior est, cum sit asper, & extuberans capite, & strigosis lumbis: fortasse quidem nec equis, quemadmodum nec hominibus, omnia simul largitur Deus*. Vide autẽ ne istud vitiũ ad illas, quas dixi, ei virtutes conferat, si id à natura cõsecutus sit, vt potius durior quã mol-

* *Nissæi equi erant omnium præstantissimi & pulcherrimi, de quibus vide Straboñe Dionem Prus. & Oppianum lib. de Venat.*

* *Alludit ad dictum Homeri.*

διπλοῖς λειτουργός· ὃ μὲν τοι διὰ τὴν οὐσίαν, ὃ δὲ, δι' ἣν ἦρξεν ἀρχήν.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ελκει με παρὰ σὲ πόθος καὶ χρεία· πυνθάνομαι τοίνυν* εἴπερ μένεις ἥξοντα. γρ. εἴπερ μένοις

Οὐρανίῳ*. γρ. Χρύσῃ.

Επεμψά σοι δῶρον ἵππον ἀκροφυέστατον εἰς ἅπασαν ἀρετὴν ἵππῳ προσήκουσαν, ᾧ χρήσῃ μὲν ἐν ἁμίλλαις δρόμων· χρήσῃ δὲ ὅταν ἐπὶ θήραν ἐξάγῃς, καὶ ἐν ἀγῶσι πολεμικοῖς· καὶ ὅταν κατάγῃς ἐπὶ τῷ Λιβυκῷ τροπαίῳ πομπὴν ἐπινίκιον. οὐ γὰρ οἶδα ὅ, τι μᾶλλόν ἐστι κυνηγέτης, ἢ κέλης ἐναγώνιος, ἢ πομπεὺς, ἢ πολεμιστήριος. εἰ δὲ Νισαίων ἵππων ἰδέαν ἐστὶν ἀειδέστερος, ὀγκώδης τε ὢν τὸ κρανίον, καὶ λειπόσαρκος τὴν ὀσφύν· τάχα μὲν οὐδὲ τοῖς ἵπποις, ὥσπερ οὐδὲ τοῖς ἀνθρώποις, ἅμα πάντα δίδωσιν ὁ θεός. μή ποτε δὲ τοῦτο καὶ πρὸς ἐκείνας αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς συντελεῖ, εἰ τὰ μαλακὰ τῶν σκληρῶν ἐλάττω παρὰ τῆς φύσεως ἐκλη-

γρ. μὲν ῥώσατο· πρὸς γέ * τοι τοὺς πόνους ὀστέα σαρ-
τοι κῶν οἶδα διαφερέστερα. οἱ μὲν οὖν παρ' ὑ-
μῖν ἵπποι ταῖς σαρξὶ πλείους εἰσὶν, οἱ δὲ ἡ-
μέτεροι τοῖς ὀστέοις.

Ἑταίρῳ.

Ἐμισθωσάμην σοὶ ναῦν ἀνθρώπων
εὐγενῶν, καὶ πλεόντων τὴν θάλατταν μετὰ
πλείονος τέχνης, ἢ τύχης. ὡς ἄγε Καρ-
παθίων ὁλκάδες φήμην ἔχουσι διανοίᾳ
κεχρῆσθαι, καθάπερ αἱ Φαιάκων τῶν πά-
γρ. θυέ- λαι, πρὶν ἐπὶ τὴν νῆσον ἥκειν * τὸ δαιμό-
ασθαι τὸ νιον μήνιμα.

γρ. Γεν- Κληδονίῳ *.

ναδίῳ. Συγγενὴς ἐμὸς ἀδικεῖται, σὺ δὲ καὶ
φίλος εἶ, καὶ δικάζειν ἔλαχες. ἐκ μιᾶς
οὖν προσοχῆς, ὅπερ ἀρκεῖ σοὶ κἀμοὶ καὶ
τοῖς νόμοις χαρίσασθαι· ἐπιλύτω τοίνυν Α-
σφάλιος εἰς τὸ δεσπότης εἶναι τῶν κεραμίων, τῇ
τοῦ παιδὸς διαθήκῃ προσλαβὼν τὴν ἀπό-
φασιν, τῆς κατηγορίας οὐκ ἐσομένης ἐμ-
ποδὼν τοῦ παραυτίκα τῆς ἀκροάσεως· πό-
τε γὰρ δὴ δικαιοδοτεῖν, ἢ τὸν χρόνον,

lior ſit. Sanè quò ad labores, oſſa quã carnes ſcio aptiora. Igitur veſtri equi carnibus vberiores ſunt, noſtri autem oſſibus.

Sodali. 41.

Conduxi tibi nauem ſtrenuorum hominum, & nauigantium mare maiore cum arte, quã fortuna. nam Carpathiorum onerarias fama eſt mente præditas eſſe, quemadmodum Phæacum * priſcorum, priuſquam in inſulam graſſata eſſet ira diuina.

* *Alludit ad locum Homeri Odyſſ. 9.*

Cledonio. 42.

Commendat iudici cuiuſdam propinqui ſui cauſam, cui adẽpta fuerant multa dolia.

Propinquus meus iniuria afficitur, & tu amicus es, & munus iudicandi ſortitus. Ex vna igitur cognitione licebit & mihi & legibus gratum facere. reuertatur igitur Aſphalius ad dominium doliorum, ad teſtamentum patris accipiens ſententiam iudicis accuſatione non futura impedimento repræſentationi auditionis. quando enim oportet ius reddere, niſi illo

tempore quo maximè Dei ope indigemus?

Anaſtaſio: 43.

Soſenæ quis perſuaſit vel Deus, vel ſermo, vel genius, quod etiam de locis aliquid euenit hominibus, ad conſequendum, & non conſequendum propitium Deum. Agitans igitur miſerè apud nos, & patrimonio planè exciſus, decreuit nauigare in Thraciæ regiones, illic in gratiam rediturus cũ fortuna. Si igitur tibi intercedit aliquid amicitiæ cum Deo illo, commendato & iuuenem, & inueniat aliquam rationem rei quærendæ. facile eſt volenti; nam & bona Nonni qui Soſenam genuit, nullo negotio ad alios tranſtulit. reddat igitur Soſenam heredem alieni patris. exſtiterit enim ſic ex iniuria ius.

Ioanni. 44.

Suadet Ioãni vt ſe legibus ſubiiciat, & factum ſuum purget.

Quemadmodum alias ſæpenumero tibi, cùm occaſio poſtulauit, profui, & conſolatus ſum infortunium fortunæ, quædam dicens,

ἐν ᾧ μάλιστα τυγχάνομεν δεόμενοι τοῦ θεοῦ.

Ἀναστασίῳ.

Σωσιναῦ τις ἔπεισεν ἢ θεὸς, ἢ λόγος, ἢ δαίμων, ὅτι καὶ παρὰ τὰ χωρία τι γίνεται τοῖς ἀνθρώποις, εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν ἀμφοτέροις τοῦ θεοῦ. παρέπλων οἷον πονήρως παρ' ἡμῖν, καὶ τῶν πατρῴων ἀκριβῶς ἐκκοπεὶς, ἔγνωκε πλεῖν εἰς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χωρία*, ἐκεῖ διαλλαγησόμενος γρ. πε-
περὶ τὴν τύχην. εἰ δή σοι φιλία τις περὶ δία, ἐ.
τὸν δαίμονα, σύστησον αὐτῇ τὸν νεανίσκον, καὶ ἐξευρέτω τινὰ πόρον αὐτοῦ χρημάτων, ῥᾷστον δὲ βουλομένῃ· καὶ γὰρ τὰ Νόννου τοῦ Σωσιναῦ φύσαντος, οὐ χαλεπῶς εἰς ἑτέρους μετέθηκεν. ἀποφηνάτω δὴ καὶ Σωσιναῦ κληρονόμον ἀλλοτρίου παιδός. γένοιτο γὰρ ἂν οὕτως ἐξ ἀδικίας τὸ δίκαιον.

Ἰωάννῃ.

Ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις ἐπὶ τῶν καιρῶν ἐγενόμην σοὶ χρήσιμος, καὶ παραμυθησάμην δυσχέρειαν τύχης, τὰ μὲν λέγων,

τὰ δὲ ποιῶν, ὡς ἑκάστοτε ἡ δύναμις ὑπηρέτει· καὶ νῦν περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων δοκεῖ μοι συνεστηκέναι τινὰ γνώμην, ὅπου μὴ ἔργον δύναμαι. Συνέστιον γὰρ οὐ θέμις, ἕως ἐμπνεῖ τε καὶ δύναται, μὴ οὐχὶ παντὶ τρόπῳ προθυμεῖσθαι τοὺς φίλους ἀγαθόν τι ποιεῖν. ἄκουε τοίνυν ἅ μοι καλῶς ἔχει διαλεχθῆναι πρὸς σέ. εἰ μὲν θεός ἐστιν ἡ φήμη κατά τινα τῶν παρ' ἡμῖν ποιητὴν, σὺ διεχειρίσω τὸν μακαρίτην Αἰμύλιον, οὐ πράξας, ἀλλὰ βουλεύσας τὸν φόνον· καὶ βαρβαρικὸν μὲν δρᾶμα συνθεὶς, τὸν σφαγέα δὲ καθεὶς ἐκ τῶν σαυτοῦ λοχιτῶν τὸν ὠμότατον. λέγει μὲν γὰρ ἡ φήμη ταῦτα, ψεύδεσθαι δὲ οὐ θέμις, οὖσαν θεόν· εἰ δὲ Ἡσίοδος μὲν οὐδὲν λέγει, πολλὰ δὲ λέγεται μάτην, καὶ τοῦτο περὶ σοῦ τῶν πολλῶν ἐστιν ἓν, ὡς ἔγωγε βουλοίμην ἄν. περὶ ἐλάττονος γὰρ ποιοῦμαι τὴν ἐν ἀργυρίῳ ζημίαν, ἢ τὴν ἐν φίλῳ· καὶ νῦν δὴ οὐχ ὑπαίτιος ὢν ἀκοῆς κακῶς, ἀτυχεῖς μὲν ἄρα· ἀλλ' οὐκ ἀδικεῖς·

quædam faciens, vt cottidie vires suaserunt: ita nunc de rebus, quæ tibi acciderunt, placet mihi conferre aliquam sententiam, quandoquidem rem aliquam non possum. Synesium enim fas non est quamdiu spirat & potest non modis omnibus promtum esse ad bene de amicis suis merendum. Audi igitur quæ honestum est mihi apud te differere. Si Dea est fama, quemadmodum censet aliquis nostrorum poëtarum*, tu interfecisti beatum Æmilium non patrata, sed deliberata & consulta à te cæde; & barbaricam composuisti tragœdiã percussorum, summisso ex tuis mãpularibus immanissimo. Narrat ista fama, mentiri autem ei nefas, cùm sit Dea. Sin Hesiodus quidem nugatur, & multa narrantur falso, & istud quod de te narrarur è multis vnum est, hoc quidem optarim, minoris enim facio pecuniæ, quàm amici iacturam: & nunc si non affinis culpæ audis male, sanè quidem infelix es, non tamen es improbus:

* *Hesiod. lib. 2. in fin.*

ac vtinam ne miser quidem esses. verùm vt illo quidem pacto tibi odium deberetur iustum : sic & misericordia. Ego quidem valdè mihi videor captus consuetudine, vt etiam illo modo facinus quidem odio prosequar, tui tamen miserear. miserentis verò est, opem ferre pro viribus, & inuenire vnde censeat prodesse se posse. Igitur in vtroque oportet me tibi consulere quod optimũ videtur. videtur autem idem esse vtile, siue culpæ sis obnoxius, siue secus. Legum imperio te subiice, & teipsum iudici trade cum plerisque manipularibus, si quid sollicitus es de eis. Et siquidem patratum est scelus precator, supplicato, obsecrato, te ad iudicũ pedes prouoluere ne desinas, donec impetraueris, vt tradaris ex sententia calculóque iudicis carnifici, & supplicium des. honori tibi vertetur apud infera iudicia, ô sodalis Ioannes, ante purgatum hinc abire. Ne verba esse putes consilium meũ, neq; illudere me existimes tibi; sic me sancta philosophia iuuet, & præterea mei liberi

ὡς ὤφελες μηδὲ ἀτυχεῖν· ἀλλ' ἐκείνως
μὲν ἄν σοι μῖσος ὠφείλετο δίκαιον· οὕτω δὲ
καὶ ἔλεος. ἐγὼ δέ μοι δοκῶ λίαν ὑπὸ συ-
νηθείας ἁλώσιμος ὤν, κἀκείνως ἂν τὴν μὲν
πρᾶξιν μισεῖν· σὲ δὲ ὅμως ἐλεεῖν. τοῦ δὲ ἐ-
λεοῦντός ἐστι, βοηθεῖν ὅση δύναμις, καὶ ἐξευ-
ρίσκειν, ὅθεν ἂν οἴηται ὀνῆσαί τι. οὐκοῦν καθ'
ἑκάτερον* μοι προσήκει συμβουλεῦσαί σοι τὸ γρ. ἐπι-
φαινόμενον βέλτιστον. ἔοικε δὲ ταὐτὸν εἶναι τῆς ἐμοί μοι
συμφέρειν αἰτίῳ τε ὄντι καὶ ἀναιτίῳ. ἴθι πα- τρόπον
ρὰ τοὺς νόμους, καὶ σαυτὸν ἐπίδος τῷ δικα- παρ.
στῇ μετ' ἀθρόων τῶν λοχιτῶν, εἴπη κήδη κἀ-
κείνων· καὶ εἰ μὲν ἐπαρέλθῃ τὸ δεινόν, δεή-
θητι, καθικέτευσον, ἀντιβόλησον, μὴ ἀνῇς
παρακαλινδούμενος, πρὶν ἂν διαπράξῃ
τὸ * παρὰ τῆς ψήφου συστῆναι δημίῳ, καὶ γρ. τοῦ
δοῦναι τὴν δίκην· ἐν καλῷ σοι κείσεται πα- παρὰ
ρὰ τοῖς κάτω δικαστηρίοις, τὸ προκαθηρη-
μένον ἀπελθεῖν, ἑταῖρε Ιωάννη. μὴ λόγον ἄλ-
λως οἰηθῇς τὴν παραίνεσιν, μηδὲ προσπαί-
ζειν με νομίσῃς σαυτῷ· οὕτω τῆς ἱερᾶς φι-
λοσοφίας ὀναίμην, καὶ προσέτι τῶν παιδίων

τὴν ἐμαυτοῦ, ὡς οὐκ ἂν μὴ φιλτάτῳ σοὶ τυγχάνοντι, συνεβούλευσά τι τοιοῦτον, ὅγε ἀπεύχομαι τοῖς ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς· καὶ μή ποτε αὐτοῖς ἐπὶ νοῦν ἀναβαίη, ὃ, κάλλιον εἶναι τὸν ἀδικοῦντα δοῦναι τιμωρίαν αὐθαίρετον. ἀλλὰ μηδὲ παύσαιντο εὐτυχοῦντες ἐν οἷς ἀδικοῦσιν, ἵνα πλείω τε χρόνον εἶεν κακοὶ, καὶ πάσας ἐκεῖ τὰς δίκας ὀφείλοιεν. πρὸς σὲ διὰ φιλίαν κινδυνεύω τι καὶ τῶν ἀπορρήτων εἰπεῖν, ὡς ἀνόμοιόν ἐστιν ἐν παχεῖ σώματι, καὶ ἐν εἰδώλῳ δοῦναι τὴν δίκην. ἱερώτερον μὲν γὰρ ὁ αἰθέριος θεός· τοῦ δὲ θείου παντὸς διακόσμου, σκιὰ δὲ αἰθέριον· ἀλλ' ὅσοιπερ εἰσὶν ἐν ταῖς πολιτείαις οἱ δήμιοι, χεῖρες τῶν νόμων, τὴν αὐτὴν αἱ ποιναὶ χρείαν τῇ φύσει τοῦ κόσμου παρέχονται· δαίμονές εἰσι καθαρτήριοι, τέχνην ἔχοντες ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς, ἣν οἱ κναφεῖς ἐπὶ τοῖς ἱματίοις τοῖς πιναροῖς· ἀλλ' εἴ τις ἱματίοις αἴσθησις ἦν, τί ἂν οἴει πάσχειν αὐτὰ λακτιζόμενα, καὶ κνιζόμενα, καὶ πάντα τρόπον κναπτόμενα. διὰ πόσων δ' ἂν ὀδυνῶν ἐκπεπλύσθαι κηλῖδας

ἀρχαίας

liberi: & nisi charissimus esses tale quid non cōsuluissem tibi: quod quidem deprecor ne eueniat inimicis meis, nec vnquam eis in mentem veniat satius esse scelestum sponte pœnas dare: sed nunquam desinant felices esse in suis sceleribus, vt diutius sint improbi, & omnia illic supplicia debeant. Apud te ob amicitiam, quæ mihi tecum intercedit, cogor aliquid etiam eorum quæ arcana sunt dicere, eo quod dissimile sit in crasso corporeo, & in simulachro dare pœnas. fortior enim homine Deus est: cum res humanæ sint omnino diuinæ descriptionis & ordinis vmbræ. Id quòd in rebus publicis sunt carnifices, manus legum. eundem furiæ vsum naturæ mundi vniuersi præbent. Genij sunt purgatorij, artem habentes in animas, quam fullones in vestes sordidas. Verùm si quis vestibus sensus esset, quid censes passuras fuisse, dum pedib. calcantur, & nitro curantur & quouis modo carpendo bellicandoque expoliuntur. Quantis autem cum doloribus in eis eluuntur maculæ ve-

teres & inhærescentes labes? Prætermitto enim dicere quod in multis macula sic inhærescit vehementer in alto, vt indissolubilis sit, & ante pereāt vestimenta, quàm redeant ad naturam, quia * malum ipsis factum est natura, aut ob longinquitatem temporis, aut propter magnitudinem maculæ. Sic affecto animo vtile foret esse mortali. Nunc autem peccata proportionem habent ad maculas quæ elui non possunt: Animus verò non item ad vestimentum illud sordidum nec resistens: sed cùm sit immortalis, luit pœnam immortale, mvbi maleficia perpetrauit pertinácia & ineluibilia. Sed quiqui in qua peccauit vita pœnas dederit, non valde inhærescens habet & insidens vitium. verùm quemadmodū quis dicere posset, nuper infecta peccato cùm sit anima, celerrimè expurgatur. Proinde dare oportet quā celerrime fieri potest pœnas, & vindicib. hominibus, non autē dæmonibus. Narratur sermo quidam qui mihi fidē facit penes eos esse qui læsi sunt, longiora reddendi & corripiendi supplicia. Proinde simile est

Vitium in naturam abit.

Metaphora est ducta à tinctura.

ἀρχαίας καὶ προεστηκότα ὀμόργματα. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι πολλοῖς ὁ ῥύπος οὕτως ἐνέφυ σφόδρα διὰ τοῦ βάθους, ὡς ἀναπάλλακτος εἶναι, καὶ φθάνει διαφθαρέντα, πρὶν εἰς τὴν φύσιν ἐπιδυθῆναι, ὅτι τὸ πάθος αὖθις γέγονε φύσις, ἢ διὰ χρόνου πλῆθος, ἢ διὰ μέγεθος. οὕτω δὲ ἐχούσῃ ψυχῇ καλῶς ἂν εἶχεν εἶναι φθαρτῇ· νῦν δὲ τὰ μὲν ἁμαρτήματα λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλύτους κηλῖδας. ἡ ψυχὴ δὲ οὐκ ἔτι πρὸς θοιμάτιον ἐκεῖνο τὸ πιναρόν τε καὶ οὐκ αἰτέχον, ἀλλ' ἀθάνατος οὖσα, τίνει δίκην ἀθάνατον, ὅταν ἁ-
μαρτῇ δυσαποπλυτά τε καὶ ἀναπόνιπτα. ἀλλ' ἐν
ᾧ γάρ τις ἡμάρτε βίῳ δίκας διδοίς, * οὐ πά- γρ. ὕπτια
νυ προεστηκὸς ἔχει καὶ προεσοιζησάμενον τὸ πά- προστεῖ,
θος· ἀλλ' ὡς ἂν εἴποι τις, δευσοβαφὴς οὖσα ψυχὴ, τάχιστα πλυνεται· διὸ δοτέον ἐστὶν ὡς ἐν διὰ τάχους τὴν δίκην, καὶ τιμωρεῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ μὴ δαίμοσι. λέγεται δὲ τις λόγος, ὡς με πείθει, τοὺς ἠδικημένους κυρίους εἶναι, μακροτέρας τε ποιεῖν, καὶ ἐπιτείνειν τὰς τιμωρίας· διὸ παραπλήσιόν ἐστιν ἕνα

κακὸν τι μέγα ἐργάσασθαι, καὶ πολλοὺς κατὰ μικρὸν ἀδικῆσαι. ἐπέξεισι γὰρ ἕκαστος ἐν τῷ μέρει, καὶ δεῖ πᾶσιν ὑπηρετῆσαι τὴν δίκην· ὅταν δέ τις ἰάσιμος ᾖ, μέγα παρὰ τῷ δικαστῇ δύναται, * τῷ τοσαῦτα πεπονθέναι τὴν ψυχὴν, ὡς ἤδη παρ' αὐτῶν τῶν ἠδικημένων ἔλεον * ἀρέσθαι· πότε τοίνυν εἰκός ἐστι τῆς μακαρίτιδος Αἰμυλίου ψυχῆς συγγνωμονεστέρας τυχεῖν. ἐγὼ μὲν οὕτω οἶμαι, μᾶλλον δὲ οἶδα σαφῶς, ὡς ἅπας ἱκέτης αἰδέσιμος, ὅστις ἑαυτὸν τιμωρῆται· καί τις ἤδη παρ' ἡμῖν εἰς ἀπολογίαν ἁμαρτήματος καταστὰς, αὐτῷ τῷ φθάσαι τὴν αἰτίαν ὁμολογῆσαι, καὶ φῆσαι κολάσεως ἄξιος εἶναι, τὴν κόλασιν ἐξωνήσατο· ὁ δὲ ἐνδυσωπηθῆναι τοῖς δι' ἅ τις ἠδίκησεν, εἴτε χρήμασιν εἴτε σώμασι, βαρυθυμότερον τὸν ἠδικημένον καθίστησι. καὶ τίς ἂν γένοιτο τοῦ σώματος ἐξελθὼν, εἴθ' ὑπὸ βιαίας δίκης, εἴτε ἕτερον τρόπον, κἄπειτα αὐτὴν τὴν ψυχὴν αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεασάμενος, οὐκ οὔσης ἀρνεῖσθαί σοι γλώττης, ἀλλ'

Γρ. τὸ τοσαῦτα

γρ. εὑρέσθαι

in vnum magnum aliquod malũ commisisse, & multos leuiter læsisse. Insectatur enim vnusquisq; vicissim, & oportet omnibus iustitiã operam dare. Cùm autẽ aliquis curabilis sit, multũ apud iudicem potest: propterea quòd tam multa passus sit illius animus, vt ab iis qui læsi sunt misericordiam iam consecutus fuerit. Quando igitur cõsentaneum est beatã Aemylij animã ad veniam propensiorem habere? Ego verò existimo; immo certo scio, quod omnis supplex reuerentia sui veniam meretur, qui seipsum puniit. Atque aliquis iam apud nos ad causam dicendam sceleris alicuius adductus, eo ipso quod occupauerit crimen confiteri, & dixerit supplicio se dignum esse, supplicium redemit. Cæterum perfrui iis, ob quæ quispiam iniuriam intulit, siue pecuniis, siue corporibus, multo acerbius iratum eum qui læsus est reddit. Et qualis fueris è corpore egressus, siue violento supplicio, siue alio modo, deinde ipsum animum tuo animo cernes, cum tibi non sit ad inficiandum lingua, verùm

insculptum habens signum facinoris, non caligabis? non inops mentis & consilij eris? traheris tacitus & exponeris supplicio, & tu & ego, & omnis qui non ante expiatur pœnitentia publica. Verum virum se præstare oportet, ô generose. vtinam sis generosus: & voluptates quidem cõtemnere oportet, quas per scelus cõparauimus: Homines autem non oportet reuereri; verùm iudici confitendum est facinus. Placandæ autem sunt præsenti supplicio quę sunt apud inferos furiæ. Nam cùm maximum sit bonum non peccare, bonum secundum est affici supplicio. Qui autẽ perdiu sceleratus impunitus manet, eum oportet existimare infelicissimum, de quo neque Deus neque homo sollicitus est. Considera etiam hoc modo: Impunitum esse, noxium & dicitur & auditur. Igitur punitum esse bonũ est: nam contrario contrarium ratio tribuit. Si igitur pręsẽs essem, nihil oporteret te negotij & molestiarũ habere, pudorẽ & ruborẽ remouẽtẽ, & teipsũ deferẽtem: verũ meipsum cõstituerẽ

ἐγκεχολαμμένον ἔχων τοὐπίσημον τῆς πράξεως. οὐκ ἰλιγγιάσεις; οὐκ ἀπορήσεις; ἕλξῃ σιγῶν καὶ ἐκκείσῃ τῇ δίκῃ, καὶ σὺ κἀγώ, καὶ πᾶς ὃν οὐ προσκαθαίρει μετουσία δημοσιευθεῖσα. ἀλλ' ἀνδριστέον, ὦ γύναι· γυναῖος γὰρ εἴης· καὶ τὴν μὲν ἡδονὴν ὑπεροπτέον, ἃς ἀδικοῦντες ἐπορισάμεθα· τοὺς δὲ ἀνθρώπους οὐκ αἰσχυντέον· ἀλλὰ τῷ δικαστῇ μὲν ὁμολογητέον τὴν πρᾶξιν· ἐξιλαστέον δὲ τῇ παραυτίκα πρὸς τὰς κάτω ποινάς. μεγίστου γὰρ ὄντος ἀγαθοῦ τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι. ὅστις δὲ χρόνον πολὺν ἀδικῶν ἀκόλαστος μένει, τοῦτον δεῖ νομίζειν τὸν ἀτυχέστατον, ὃν μήτε θεός, μήτ' ἄνθρωπος κήδεται. σκόπει γὰρ καὶ ταύτῃ. τὸ ἀκόλαστον εἶναι, πρὸς κακοὺς καὶ λέγεται καὶ ἀκούεται. οὐκοῦν τὸ κεκολάσθαι πρὸς ἀγαθούς. τῷ γὰρ ἐναντίῳ, τὸ ἐναντίον ὁ λόγος νέμει· εἰ μὲν οὖν ἐγὼ πρώην ἐτύγχανον, οὐδὲν ἂν ἔδει σὲ πρᾶγμα ἀρεῖν ἀπερυθριῶντα, καὶ σαυτὸν καταγγέλλοντα· ἀλλ' ἐμαυτὸν ἂν ἔταξα

συνηγορήσοντά σοι· καὶ προσήγαγον ἂν σε καθαρὸν ἱεροῖς τοῖς νόμοις· ἀνόητος μὲν γὰρ ἄν τις εἶπεν, ὡς Συνέσιος Ἰωάννου κατηγορεῖ· σὺ δ' ἂν ἠπίστασο τἀληθὲς, ὅτι φειδοῖ καὶ κηδεμονίᾳ τῇ σῇ τὴν κατηγορίαν εἱλόμην, ἵν' ὡς ἐν κακοῖς ἄμεινον πράξειας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, εἴτ' ἀδίκημα γέγονεν, ὃ μὴ γένοιτο σοῦ τε ἕνεκα καὶ τῆς πόλεως· ἅπασα γὰρ ἂν εἴη μιαρὰ τῷ φόνῳ, τολμηθέντος αἵματος ὁμογνίου· εἰ δὲ σὺ καθαρὸς καὶ χεῖρα καὶ γνώμην· εἴη δὲ οὕτως· ἐπάρατοι μὲν οἱ ταῦτα συνθέντες ἐπὶ σοὶ, κἀκείνους δὲ περιμένει τὰ κατὰ γῆς κολαστήρια. ὡς οὐχ ἕτερος οὕτω τρόπος θεομισὴς, ὡς ὁ λογοποιὸς, ὁ ὑπερώσκων ἐξ ἀφανοῦς· ἀγεννέστατος γὰρ ὢν, μέγιστα κακὰ διαπράττεται. καὶ λέγεται τις αὐτοῖς μοῖρα κιναίδοις προσκεῖσθαι, καὶ τὴν ἐν τῇ τέχνῃ τοῦτ' εἶναι τὸ κράτιστον· ἐπεὶ καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ σφισὶ γίνονται καὶ εὐμήχανοι· ὥστε ἄν τις ἀλῷ φήμας ἐπὶ τοῖς οὐκ οὖσι ποιῶν, τοῦτο ἐκεῖνο,

tibi patrocinari. Et te ad leges adducerem tanquam ad medicos. ſtultus ſanè aliquis diceret, quòd Syneſius Ioannem accuſat. Tu autem intelligeres verũ, quòd miſericordia & ſtudio tui accuſationem ſuſciperẽ, vt in malis fœlicius agitares. Verũ iſta quidem faciẽda ſunt, ſi facinus patratum eſt; quòd vtinã ne euenerit & tua cauſa & ciuitatis: tota enim contaminata eſſet cæde, patrato homicidio gentilitio: ſin tu purus & manu & animo es, quòd vtinam ita ſit, execrabiles ſunt iſti qui iſta contra te compoſuerunt, atque illos expectant pœnæ infernæ. Nam non alia morum conditio, vſq; adeo Deo inuiſa, vt eorum qui ferunt ſermones, qui vulnerant ex occulto. Nam cùm maximè ſint degeneres maxima mala efficiunt. Et dicitur quoddam fatum ipſis impudicis attributum eſſe & in illa arte cinædorum hoc eſſe præſtãtiſſimum. Nam etiã ad alia multa docti ſunt & ingenioſi. Proinde ſi quis deprehendatur rumores in rebus falſis procreans, hoc

ipso, nec interroges, nec dubites. verùm, etiamsi rigidissimus esse videatur, audacter pronunciato virum semimulierem esse, planè sodalem deæ obscænitatis. Tibi autem licet hac oratione ostendere calumniatricem esse opinionem; si & teipsum & tuos tradas iudicio. Dicito enim ingressus tribunal, Mei accusatores sunt clandestini, qui præiudicio suo seipsos damnantes postulant latere; verũ tamen obiiciunt simul multa & grauia, & ferè persuadent nonnullis. Sic sunt insidiosi & apti ad tradẽdum sermonem famæ. Deinde cõmemorans causas ob quas male audis, nuptias & cædem sceleratam: quando quidem Spatalum, vt arbitror, quendam, dicunt à te summissum patrasse cædem: hunc simul adducens rogato iudices, obsecrans & accidens ad eorum genua, ne discedas, sine inquisitione, neque indicta causa*condemnêre. Non enim (præstantissime præsidum, dices) propterea quod crimen palam nemo detulit, idcirco te committere oportet, ne per omnem pro-

μηδὲ ἐπαλυέρῃ, μηδὲ διστάσῃς. ἀλλὰ κἂν στερεώτατος εἶναι δοκῇ, θαῤῥῶν ἀπόφαινε τὸν ἄνδρα, ἡμίγυνον, ἀσέλγημα θιασώτην τῆς Κότυος. εἰ δὲ ἔξεστιν ἀπὸ τῶν λόγων τούτων, ἀποφῆναι συκοφαντοῦσαν τὴν δόξαν, εἰ σαυτόν τε καὶ τοὺς σοὺς ἐπιδοίης τῇ δίκῃ. εἰπὲ γὰρ εἰσελθὼν, ὡς ἐμοῦ κατήγοροί τινές εἰσιν ἀφανεῖς, οἳ προκατεγνωκότες αὐτῶν, ἀξιοῦσι λανθάνειν. κατηγοροῦσι δὲ ὅμως πολλὰ καὶ χαλεπὰ, καὶ κινδυνεύουσι πείθειν ἐνίους. οὕτως εἰσὶν ἐπίβουλοι καὶ δεινοὶ παραδοῦναι λόγον τῇ φήμῃ. κᾆτα διεξελθὼν τὰς αἰτίας * ἐφ' αἷς ἀκούεις κακῶς, γάμον καὶ φόνον ἀνόσιον, ἐπειδὰν Σπάταλον * εἶναί τινα φασὶ παρὰ σοῦ τὸν καταχθέντα καθεῖον ἐξεργάσασθαι τὸν φόνον, τοῦτον ἅμα προστάγων δεηθῆναι τοῦ δικαστηρίου λιπαρῶν καὶ προσαιτῶν, μὴ ἀνεξέταστος ἀπελθεῖν, μηδὲ ἐρήμην ἁλῶναι. οὐ γὰρ δὴ, κράτιστε τῶν ἡγεμόνων ἐρεῖς, διότι γραφὴν εἰς τοὐμφανὲς οὐδεὶς ἀπηνέγκατο, παρὰ τοῦτό σε δεῖ ποιήσασθαι, ὃ μὴ διὰ πάσης

γρ. ἐν αἷς

γρ. οἱ μέν τινα, φασί, ὑπὸ σοῦ καθ.

ἔξωθεν βασιλείου, μετιόντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν. ὁ διαβεβοημένος Σπάταλος, ὅσπερ ἐστίν. ἔχεις τὸν ἄνδρα· χρῶ τῷ σώματι. τοῦτον εἴ τι γέγονε, τὴν μὲν ἀρχὴν ἀναφανῆναί γε δεῖ κατήγορον αὐτοῦ τὸ κάμνον· κἂν μὲν οὕτω σοῦ λέγοντος μὴ πείθηταί σοι, καὶ τοῦθ' ἅλις ἔχει πρός γε ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους· εἰ δὲ φιλάνθρωπός τε εἴη, καὶ χαρίσαιτό σοι τὴν περὶ τούτων ἀκρόασιν, ἅπαν ἐνταῦθά ἐστι τὸ λαμπρὸν ἀπολογήσασθαι, καὶ τοὺς λογοποιοὺς καταισχῦναί τε καὶ κατασιγάσαι. τὸν γὰρ δὴ Σπάταλον τοῦτον, οὐ δεήσει τρυφᾶν· ἀλλὰ καὶ δεθήσεται καὶ κρεμήσεται, καὶ τὼ πλευρὼ διορυγήσεται. δεινοὶ γὰρ ἐξελέγξαι προσποίησιν οἱ βασιλισταί· καί τινες αὐτοῖς ἐντυχές εἰσιν ἐξευρημένοι, συλλογισμῶν ἐπιστημονικῶν ἔχοντες δύναμιν. ὥσθ' ὅ, τι ἂν ἐκείνων κρατούντων ἀναφανῇ, τοῦτ' ἔστιν αὐτὸ τἀληθές. ἂν οὕτως ἀπολυθῇς μηδὲν ἀδικῶν, ἄπει τοῦ δικαστηρίου νενικηκὼς καὶ γαῦρος, εὐαγής τε ὢν καὶ δοκῶν· εἰ δὲ ἐγὼ μὲν εἰσηγησάμην ἅπαντα σοὶ λυσιτελῆ

grediaris inquiſitionem: quærens atque inueſtigans verum. Fama vulgatus Spatalus iſte eſt. Habes virum. Vtere corpore. Si iſtud de quo accuſamur patratum eſt, iſte hodie & ſui & mei accuſator erit. Et ſi, ſic dicente te, non pareat tibi, etiam hoc ſatis eſt apud nos quidem homines. Sed ſi humanus eſt & concedat tibi his de rebus audientiam, omne hîc poteris ſplendide crimen depellere & rumorum auctores dedecorare, & ſilẽtium imperare. At ipſum Spatalum non oportebit in delitiis verſari: verùm & vincietur & ſuſpendetur, & latera eius fodientur. Vehementes enim ſunt ad cõuicendam ſimulationẽ tortores. Et quædã ab ipſis vngulæ ſunt inuentæ, ratiocinationum ſcientiam pariẽtium vim habentes. Vnde quidquid illis ſuperantibus manifeſtatum fuerit, iſtud eſt ipſum verum. Si ſic libereris omnino extra noxiam, diſcedes è iudicio victor & elatus. Et innoxius re & opinione. Quòd ſi ego quidem conſului quæ arbitror tibi vtilia,

esse, tu autem non facias, neque ad iudicem accedas; verum quidem & vidit & nouit iustitia. Omnino qui omnia peragrat oculus Dei, & Libyam videbat, & vallem illam, & tumultum illum, siue verus sit, siue postea sit fictus, & Aemylij cursum & quidquid ei accidit & à quo, & quid locutus sit, & quid audierit, si quid & dixit & audiuit, & nouit an insons sis & extra culpam, & purus Deo, neque à te patrata, neque consulta aut deliberata re nefaria. verùm apud nos homines nondum purus es, quandiu te non purgaueris, neque tecum copulabimus dextram, nec de eadem mensa vescemur. Timemus enim Aemylij diras & furias, si nos tangens imprimas scelus. Sunt etiam nobis propriæ maculæ, non oportet præterea colligere.

Alludit ad Hesiodium, de oculo Dei.

Olympio. 45.

Vexant ecclesiam exteri viri improbi. transi contra eos. Paxilli enim paxillis excutiuntur.

Ana-

οἶμαι, σὺ δὲ οὐ ποιήσῃς, οὐδὲ πρὸς τὸν δικαστὴν πρόσῃ, τὸ μὲν ἀληθὲς εἶδέ τε καὶ οἶδεν ἡ δίκη. πάντως ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, καὶ Λιβύην ἑώρα, καὶ φάραγγα ἐκείνην, καὶ θεωροὺς ἐκείνου, εἴτε τὸν ὄντως, εἴτε τὸν ἐπιποίητον, καὶ τὸν Αἰμιλίου δρόμον· καὶ ὅ, τι πέπονθε, καὶ ὑφ' οὗ, καὶ ὅ, τι εἶπε, καὶ ὅτι ἤκουσεν· εἰ δή τι καὶ εἶπε καὶ ἤκουσε, καὶ οἶδεν, ὅτι εἰ καὶ τύχοις μὲν ἀναίτιος σὺ καὶ καθαρὸς τῷ θεῷ, μήτε πράξας, μήτε βουλεύσας ἔργον ἐξάγιστον· ἀλλὰ ἡμῖν γε τοῖς ἀνθρώποις οὔπω καθαρὸς, ἕως ἀναπολόγητος ἦς· οὐδὲ ἐμβαλοῦμέν σοι δεξιάν· οὐδὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτησόμεθα. τοὺς Αἰμιλίου γὰρ ἀλάστορας δέδιμεν,* εἴ γε ἐνθισθιγγάνων ἡμῶν, ἐναπομόρξῃ τὴν προσέξο- γαύων τήν. εἰσὶ καὶ ἡμῖν οἰκεῖαι κηλῖδες· οὐ δεῖ καὶ γὰρ, ἀναπροσστερνίζεσθαι.

Ολυμπίῳ.

Λυποῦσι τὴν ἐκκλησίαν ἀλλότριοι πονηροί. διάβηθι κατ' αὐτῶν. οἱ πάτταλοι γὰρ παττάλοις ἐκκρούονται.

Ἀναστασίῳ.

Οὐδὲ Ἄμασις μὲν καλῶς, φυλαξάμενος ἐπιδακρῦσαι τοῦ Πολυκράτους ταῖς συμφοραῖς, ἃς ἐσομένας προῄδει· ἀλλ' οἷς εὐτυχοῦντι κήρυκα πέμψας τὴν φιλίαν ἀπείπατο, δῆλον ἐποίησεν ὅτι κἂν ἐδάκρυσεν, εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμεινας· ἔπειτα συναπῆρας αὐτῇ. λέγει γὰρ ἡ φήμη, διὰ τῶν ἀπὸ Θρᾴκης ἡκόντων, οὐδὲν οὔτε φρονεῖν σε περὶ ἡμῶν οὔτε λέγειν ἐπιεικές. τοῦτο μὲν οὖν οὐκ ἔστιν ὅλως φιλίαν ἀπειπεῖν, ἀλλ' ἔχθραν ἀνειπεῖν. ἤρκει δὲ, εἴπερ ἄρα ἐδόκει, ὃ μὴ συνανιᾶσθαι, τὸ δὲ καὶ προσοδυνιάσαι, πόῤῥω δεινῶν. καὶ οὔτε Ἀμάσιδος, οὔτε ὅλως ἀνθρώπινον. ἀλλά σοι γὰρ ἴσως ὑπὲρ τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων ἔσκεπται κάλλιον. ποίει τὸ ποιητέον· μόνον εἰ χαίρων ποιεῖς. ἥμισυ γὰρ ἂν εἴη κακὸν, εἰ καὶ οἷς πάσχω κακῶς, ἡδὺς εἴην τοῖς φίλοις.

Θεοτίμῳ.

Anastasio. 46.

Nec Amasis quidem probus, qui cauit illachrymari Polycratis infortuniis, quæ futura præuidebat. Attamen quia felici caduceatore misso amicitiam renunciauit, perspicuum fecit quòd lachrymatus esset, si anteuenisset calamitas renunciationem. Tu autem quamdiu non offendebamus in fortunam, nobiscum mansisti; deinde cùm ea discessisti. Narrat enim fama per eos qui è Thracia veniunt, nihil neq; te sentire de nobis, neque dicere honestum. Istud igitur non est prorsus amicitiam renuntiare, sed inimicitiam denunciare. Satis autem erat, si forte istud faciendum fuit, te nō vnà mecum mœrore affici; addere verò etiā molestias, omne incommodum superat, neque est Amasidis, neque omnino humanum. Verùm enimuerò tibi fortasse de tuis rebus prouisum est melius. fac quòd faciendum, tantum si læsus facis. Dimidiatum enim fuerit malum, si etiam eis, quib. male afficior, incommodis, iucundus sim amicis.

Hac epistola conqueritur de Anastasio, quòd in amore nō sit constans.

Historia est apud Herodotum lib. 3.

Theotimo. 47.

Numerato etiam Petrum perniciē Pentapolis, hominem non arte molientem euersionem legum. Quamquam & illum qui ita molitur odio prosequor. Et Deus nouit & Dioscurides. Verùm Petrus iste audacior est illo viro. Quàm enim rem cupiet? primum rapiens, & in suam potestatem redigens, deinde pœnam exigit. Et si vincatur calculo iudicum, vincit manu. Ita fecit. primùm rapuit dolium: postulauit quis eum, & conuicit. Iste autem non reddidit, sed etiam præterea minatus est ministris publicis plagas. Aduersus quem ego indignatus, & ratus non esse viuendum, vbi aliqui priuati homines maiores & superiores manus habent legibus: comparaui illustrissimos viros, qui parentes sententiæ iudicis, opem ferrēt statui Reipub. Si enim processisset ei res, multos Petros breui tempore vidissemus. Qua in re gratiam habeo admirando Martyrio, & qui mecum indignatus est maximè, & qui prom-

Vis pro iure.

Θεοτίμῳ.

Ἀριθμεῖ καὶ Πέτρον ὀργὴν Πενταπόλεως, ἄνθρωπον οὐ τέχνῃ μελιόντα τὸ λύειν τοὺς νόμους. καί τοι καὶ τὸν οὕτω μελιόντα, μισῶ· καὶ ὁ θεὸς συνοίδε καὶ ὁ Διοσκουρίδης. ἀλλ' ὅσῳ ἐστὶ νεανικώτερος ἐκείνου τἀνδρός. ὅτου γὰρ ἐπιθυμήσει χρήματος, πρῶτον ἁρπάσας, καὶ ὑφ' ἑαυτὸν ποιησάμενος, ἔπειτα προστίθη τὴν δίκην· κἂν ἁλῷ τῇ ψήφῳ, κρατεῖ τῇ χειρί. οὕτως ἐποίησε· πρῶτον ἥρπασε κεράμιον· ἐγράψατό τις αὐτὸν· ὁ μὲν ἤλεγξεν· ὁ δὲ οὐκ ἀπέδωκεν, ἀλλὰ καὶ προσηπείλησε τοῖς δημίοις πληγάς· πρὸς ὃν νεμεσήσας ἐγώ, καὶ νομίσας οὐκ εἶναι βιώσιμον, ὅπου τινὲς ἰδιῶται χεῖρας ἔχουσι μείζους τῶν νόμων, παρεσκεύασα λαμπροτάτους ἄνδρας εἴξαιτίας ἀποφάσει, βοηθῆσαι τῇ καταστάσει τῆς πολιτείας. εἰ γὰρ συγχώρησεν αὐτῷ, πολλοὺς ἂν ἐντὸς ὀλίγου Πέτρους ἐθεασάμεθα· ἐν ᾧ χάριν ἔχω τῷ θαυμαστῷ Μαρτυρίῳ, καὶ συνηγορηκότι μάλιστα, καὶ προθυ-

μάλιστα πάντων ὑπηρετήσειν· αἴθ' ὧν ἀγαθὸν αὐτῷ τι γένοιτο παρὰ τοῦ θεοῦ. παρὰ δὲ Ανθεμίου καλῶς ἂν ἔχοι τὸ μὴ κακόν τι λαβεῖν, εἰ Πέτρος αὐτὸν, ὥσπερ ἠπείλησεν, ἀπαιτήσειεν· ἀλλ' ἵνα μὴ γένηται τοῦτο, δέομαι πάνυ, δέομαι, σοῦ τε αὐτοῦ, καὶ διὰ σοῦ τοῦ θαυμασίου ἀνδρὸς καὶ φιλοσόφου Τρωΐλου, κωλύσατε τὸν ἀλητήριον ἄνθρωπον τὴν διὰ τῶν νόμων ἐπὶ τοὺς νόμους ἐλθεῖν. ἐμοὶ καὶ Πενταπόλεως μέλει, καὶ τοῦ μὴ γεγονέναι φίλῳ συμφορᾶς αἴτιον. ὃ δὲ πῶς ἂν συκοφάντης ἀνακοπείη, οὐκ ἐμὸν εὑρεῖν, ἀλλὰ σὸν, ὦ πρὸς τὰ καλὰ πάντων σὺ προθυμότατε.

Πυλαιμένει.

Καλῶς ποιεῖς εἰς τὴν ἔχουσαν τὸν βασιλέα πόλιν ἐπανελθών. εἰ γὰρ καὶ τοῖς Ισαύρων ὄρεσιν ἡ ἀγαθή σοι τύχη συνῆν· ἀλλ' ἔστιν εὐτυχία παρὰ τὸν τόπον ἀτυχεστέρα. ἐμοὶ δέ τι καὶ ἰδίᾳ διαφέρει, τὸ πρὸς αὐτά σε παρεῖναι τὰ βασίλεια, οὗ διατρίβων, καὶ λήψη καὶ πέμψεις ἐπιστο-

ptissimè omnium operã nauauit. Pro quibus rebus, vtinam boni aliquid eueniat ei à Deo. Ab Anthemio autem rectum fuerit mali nihil accipere, si Petrus ab ipso quemadmodum minitatus est, repetat. Verùm ne hoc fiat, rogo etiam atq; etiam, rogo teipsum, & per te admirabilem virum philosophum Troilum, prohibete sceleratum hominem legum via in leges grassari. Mihi de Pentapoli cura est, & ne quid mali à Petro accipiat amicus. Cæterum quo pacto calumniator repellatur, nõ est meum inuenire, sed tuum, ô omnium ingeniosissime & solertissime ad res honestas.

Pylæmeni. 48.

Rectè fecisti, quòd reuersus sis in vrbem Imperatorem habentem. licet enim in Isaurorum montibus tibi fuisset fortuna contubernalis: Attamen est secunda fortuna propter locum infelicior: meâ autem priuatim aliquid refert, te felicem & beatum esse apud ipsam regiam, vbi commorans, & accipies à me, & mittes epistolas,

Epist. pretiū. preciosissimum mihi mercimoniorum, quæ è Thracia aduehuntur.

Theotimo. 49.

Plura cómmoda ex Simonidis familiaritate Hieron percepit, quàm Simonides ex Hierone. Et per geniū amicitiæ meúmque & tuum, neque te magis felicem existimaui, ob amicitiam magni Anthemij; quàm ob tuā illum ipsum Anthemium. Homini enim potenti ecqua res pulchrior & honestior, quàm amicus mores incorruptos præ se ferens. qualē ego Theotimum esse scio lenissimum & Deo charum caput. Verùm hoc quidem tu vltra Simonidem facis. Ipse enim Simonides cōfitebatur, se loqui mercede. Illud autem tibi cum illo commune, quòd & Simonides Hieronem commendauit posteritati temporis: & per Theotimi poësim, donec Græci erunt, celebris erit Anthemius in sermonum congressionibus. Verùm Romanorū res ille augeat: tu autem illius nomen. Arti enim poëticę Deus dedit conseruare gloriam hominum, cuius decus penes te est.

λάς, τὸ τιμαλφέςατον ἐμοὶ τὴν ἀπὸ Θρά-
κης ἀγωγίμων.

Θεοτίμῳ.

Πλέω καλὰ τῆς Σιμωνίδου συνουσίας Ἱέρων ἀπέλαυσεν, ἢ Σιμωνίδης Ἱέρωνος, καὶ ναὶ μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, οὔτε σὲ πλέον ἐμακάρισα τῆς Ἀνθεμίου τοῦ μεγάλου φιλίας, ἢ τῆς σῆς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν μέγαν Ἀνθέμιον. ἀνδρὶ γὰρ ἔχοντι δύναμιν τί κτῆμα κάλλιον, ἢ φίλος ἦθος ἀκαπήλευτον παρεχόμενος· οἷον ἐγὼ Θεότιμον οἶδα τὴν πραοτάτην καὶ θεοφιλῆ κεφαλήν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν σὺ, Σιμωνίδου πλέον ποιεῖς. Σιμωνίδης γὰρ αὐτὸς ὡμολόγει πρὸς ἀργύριον διαλέγεσθαι. ἐκεῖνο δὲ κοινόν, ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέςησε, καὶ διὰ τῆς * Θεοτίμου ποιήσεως, ἔστ' ἂν Ἕλληνες ὦσι, πολὺς Ἀνθέμιος ἐν ταῖς τῶν λόγων διατριβαῖς. ἀλλὰ τὰ μὲν Ῥωμαίων ἐκεῖνος αὔξοι· σὺ δὲ ἐκείνου τὸ ὄνομα· ποιητικῆ γὰρ ἔδωκεν ὁ θεὸς * ταμιεύειν τὴν εὔκλειαν, ἧς τὸ καλὸν εἰς σὲ περιήκει.

γρ. ταῖς Θεοτίμου ποιήσεσι,
Γρ. ἀποταμιεύειν

Τῷ ἀδελφῷ.

Ἀπέκτονε, φησί τις, Ἰωάννης Αἰμίλιον·
ἕτερος δέ τις, τοὺς πολιτευομένους ἐπ' αὐ-
τῷ ταῦτα συμπλάσαι. τὸ μὲν οὖν ἀλη-
θὲς οἶδεν ἡ δίκη, καὶ ὁ χρόνος εὑρήσει· ἐγὼ
δὲ καὶ τοῦ ἀδήλου τοῦ πράγματος ὄν-
τος, οἶμαι δεῖν ἀπόντας ἐξῆς ἀποσκοπιάζε-
γρ. πε- σθαι, τὸν μὲν, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν, ὡς, εἰ καὶ μὴ*
ποίηκεν, πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἄν· καὶ τοῖς ἑαυτοῦ
ἐποίησ. τρόποις πρέπουσαν αἰτίαν ἐδέξατο· τοὺς δὲ
καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνέπλασαν ἄν·
καὶ πρὸς αὐτοὺς τὸ ἐγχείρημα, ὡς ἔστιν ἦθος
ἀνοίκειον συκοφαντίᾳ τινί. κἂν εἰ συνωμόται
πολλοὶ μαρτυρῶσιν, οὐδὲν αὐτοῖς ἔσται πλέον
εἰς πίστιν· οἷον εἴ τις ἑταιρήσεως διώκοι τὸν
Αἴαντα, γέλως ἂν εἴη πλατύς· ὁ δὲ Ἀλέ-
ξανδρος, εἰ μὴ θῆλυς, ἀλλὰ θηλυδρίας γε
ὤν, καὶ τὴν αἰτίαν ἐχάρη. τὸν Σίσυφον δὲ καὶ
τὸν Ὀδυσσέα μισῶ. καὶ γὰρ εἴ τι καὶ λέ-
γοιεν ἀληθὲς, ἀλλὰ τοιοῦτοί γε ἦσαν, οἷοι
γρ. τὰ τὰ * πλείω ψεύδεσθαι. ἐγὼ δὲ οἷς ἀτυχῶ,
πλεῖστα λίαν εὐτυχῶ, πολιτῶν τοιούτων ἐχθρὸν καὶ

Fratri. 50.

Interfecit,dicit quiſpiam,Ioannes Aemylium: Alter autem quiſpiã eos, qui in Reipub. adminiſtratione verſantur,inimicos iſta contra ipſum cõfinxiſſe. at verum ſcit iuſtitia, & tempus reperiet. Ego verò, quamuis obſcura ſit res & incerta,arbitror oportere omnes pariter auerſari illum, quòd ita moratus ſit, vt quamuis non fecerit,facturus fuerit: & receperit crimẽ moribus ſuis conueniens: iſtos autem quòd etiamſi non finxerint,finxiſſent tamen. Et illud incœptum ab illis,vt mores ſunt,à quadam ſuſpicione alienum non eſt. Etſi coniurati multi teſtentur, nihilo magis ipſis proderit ad fidem: quemadmodum ſi quis impudicitiæ accuſaret Aiacem, riſus magnus fuerit: Alexander autem,ſi non fœmina,at certè effœminatus erat, & id crimen capiebat.Siſyphum autem & Vlyſſem odio habeo,nam & ſi quid veri dicerent, at certè tales erant qui plura mentiebantur: Ego verò eo ipſo quod infelix ſum, valde ſum beatus, ciuibus talibus inimicis &

amicis carens. Res eorum omnes à me disiūctæ sint. Nihil mihi cùm vllo eorum. Peregrinus inter peregrinos viuam. Mores nos ante locum separauerunt. Cæterum lamentor insigne solum Cyrenes, quod olim quidem tenebant Carneades & Aristippi: nūc autem Ioannes & Iulij, cùm quibus non commodè versatus, commodè peregrinor. Tu autem ne scribas posthac mihi ex illa vrbe de vlla re quidquam: ne commendes eos qui lites habēt: non enim impertiam me posthac horum vlli. Infelicissimus sanè essem, si bonis quidem charissimæ patriæ carerem, particips autem essem contentionum & negotiorum me retrahentium à tranquillitate & otio philosophico: & qui paupertatem ex negotij prætermissione tanquam lucrum secutus sum, aliena mala gratis persequar.

Eidem. 51.

Promontorium prouinciæ Cyrenaicæ.

Profecti è Phyconte incipiente diluculo, vesperi ad sinum qui ad Ery-

φίλων στερούμενος. Διατετειχίσθω μοι τὰ πρὸς ἀπόντας. οὐδὲν ἐμοὶ πρὸς ἐκείνων οὐδένα. ξένος ἐν ξένοις βιῶ. ὁ Ἔρως ἡμᾶς περὶ τοῦ τόπου διῴκισεν. ὀδύρομαι δὲ τὸ κλεινὸν ἔδαφος τῆς Κυρήνης, ὃ πάλαι μὲν εἶχον Καρνεάδαι τε καὶ Ἀρίστιπποι· νῦν δὲ Ἰωάνναι καὶ Ἰούλιοι, μεθ' ὧν οὐκ ἀκαίρως γενόμενος, ἀκαίρως ἀποδημῶ. σὺ δὲ ἀλλὰ μηδὲ γράφῃ ἔτι μοι περὶ τῶν ἐκεῖθεν πραγμάτων τινός· μηδὲ συνιστάναι τοὺς ἔχοντας δίκας. οὐ γὰρ ἂν ἐπιδιδοίην ἐμαυτὸν ἔτι τούτων τινί. ἀτυχέστατος * μὲν τ' ἂν Γρ. ἀτυ- εἴην, εἰ τῶν μὲν ἀγαθῶν τῆς φιλτάτης πα- χέστερος τρίδος στεροίμην, μετέχοιμι δὲ ἀπηλογιῶν καὶ πραγμάτων, ἀφελκόντων με τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ ῥαστώνης * : καὶ πενίαν ἐξ ἀ- Γρ. μερί- πραξίας ὡς κέρδος ἑλόμενος, τἀλλότρια μνης· καὶ κακὰ προῖκα περιεργάσομαι. πεν.

Τῷ αὐτῷ.

Ἀέριτες ἐκ Φυκοῦντος ἐρχομένης ἑῴας, δείλης ὀψίας τῆς κατ' Ἐρυ-

γρ. ἐρυ- θρᾷ * κόλπῳ προσεσχόμεθα. ἐνδιατρί-
θρᾶς ψαντες δὲ, ὅσον ὕδωρ πιεῖν καὶ ὑδρεύσα-
γρ. τῆς σθαι· πηγαὶ δὲ ἐπ' αὐτῇ ἐκδιδόασι * τὴν
ἠιόνος ἠόνα καθαροῦ καὶ ἡδίστου νάματος· ἐπι-
σπευδόντων τῶν Καρπαθίων, αὖθις ἀνήχθη-
μεν. πνεύματι δὲ χρησάμενοι μετρίῳ μὲν,
ἀλλ' ἐκ πρύμνης ἀεὶ, καὶ μέγα οὐδὲν
ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας ἀνύειν ἐλπίσαντες, ἐ-
λάθομεν ἐξανυκότες ὅσον ἔδει. καὶ πεμπταῖοι
τότε φρυκτὸν ἰδόντες, ὃν αἴρουσιν ἀπὸ πύρ-
γου τοῖς καταγομένοις σύνθημα, θᾶττον ἢ
λόγος ἀποβιβασθέντες ἦμεν ἐν τῇ νήσῳ τῇ
Φάρῳ. λυπρὰ δὲ ἡ νῆσος, ἐν ᾗ μήτε δά-
γρ. αὐτο- σος ἐστὶν αὐτοφυὲς *, μήτε καρπὸς, ἀλλ' ἅ-
φυὴς, λές τινές.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἥκειν τις Ἀθήνηθεν λέγεται κρηπιδοπώλης ἀδελφός, παρ' οὗ μοι δοκεῖς καὶ πέρυσιν ἐωνῆσθαι τὰς ἀναπτήτους ἐμβάδας· νῦν δέ φασιν αὐτὸν ἐπὶ μείζονι ἐμπορεύεσθαι, κομίζοντα στολὰς Ἀττικουργεῖς· σοί τε θερίστρια πρέποντα καὶ ἡμῖν ἀναβολὰς εἰς

thram,est applicuimus: Morati autē, quoad aquam bibissemus & aquati essemus: fontes autem in ipsum exeūt littus, puri & iucundissimi laticis. Vrgentibus Carpathiis rursum prouecti sumus. flatu autem vsi leni & mediocri, verùm è puppi semper, & nō multum vnoquoque die itineris conficere rati, non sensimus nos tantum itineris emensos, quantum oportebat. Et quinto die faculam cernentes, quā tollunt è turri applicantibus signum, citiùs dicto expositi eramus in insula Pharo. sterilis autem insula, in qua neque stirps est sponte nata, neque fructus, verùm salis aliquantum.

Eidem. 52.

Venisse quidam Athenis dicitur crepidarum venditor vir, à quo mihi videris anno superiore emisse pertusos illos soccos. Nunc autem prędicāt eū negotiatorem maiorē esse, afferentem vestes Attici operis; tibiq; æstiuas vestes aptas, & nobis pallia ad

tempus anni. Prius quàm igitur omnia vendiderit, aut ea, quæ ſunt elegantioris operis (qui enim priores accedunt, non ſequentibus, ſed ſibi ipſis ſcilicet cupiunt conſulere) ad te vocato peregrinum illum, & emito mihi tria aut quattuor pallia. Omnino quidquid numeraueris pro pretio, apud me tibi magno cum fœnore poſitum erit.

Eidem. 53.

Prolixitas epiſtolæ alienum eſſe eũ ſignificat qui epiſtolam perfert. Sed eximius & admirandus Acatius omnium mearum rerum cõſcius eſt, narrabit & plura quam nouit, & quia te amat, & linguam habeat ſuperiorem rebus: Proinde hanc epiſtolam conſuetudini te ſalutandi magis, quàm vſui & vtilitati tribuo. Cæterum narrare de filio tuo Dioſcurio, tum quidẽ quòd valeat, tũ quòd legit & adhæret libris, hoc ſit ipſius epiſtolæ caput. Nos autem conſuetum ordinem fratrum

præ-

τὴν ὥραν τοῦ ἔτους. πρὶν ἂν δύω ἀπάσας φθάσῃς ἀποδήμους, ἢ τὰς τῆς καλλίονος ἐργασίας· οἱ γὰρ προσεντυγχάνοντες, οὐχ ὑπὲρ τὴν κατόπιν, ἀλλ' ὑπὲρ ἑαυτὴν δήπουθεν ἀξιοῦσι βουλεύεσθαι· εἰσκάλει τοι τὸν ξένον, καὶ πρίω μοι τρεῖς ἢ τέτταρας τὴν ἀναβολήν. πάντως ὅ,τι ἂν ὑπὲρ τῆς τιμῆς καταθῇ, παρ' ἐμοί σοι πολλαπλάσιον κείσεται.

Τῷ αὐτῷ.

Μῆκος ἐπιστολῆς ἀνοικειότητα κατηγορεῖ τοῦ διακομίζοντος· ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Ἀκάκιος, οἶδε μὲν ὅσα κἀγώ, ἐρεῖ δὲ καὶ ὧν οἶδε πλείονα, τοῦ τε σὸς ἐραστὴς εἶναι, καὶ τῷ τὴν γλῶτταν ἔχειν νικῶσαν τὰ πράγματα· ὥστε τὴν ἐπιστολὴν τῷ νόμῳ τοῦ προσήκειν σε πλέον, ἢ τῇ χρείᾳ χαρίζομαι· ὃ δ' ἀπαγγεῖλαί σοι περὶ τοῦ υἱοῦ Διοσκουρίου*, τοῦτο μὲν ὡς ὑγιαίνει, τοῦτο δ' ὡς ἀναγινώσκει, καὶ πρόσκειται τοῖς βιβλίοις, τοῦτο τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ ὑπαρχέτω τιμή. ἡμεῖς δὲ αὐτῷ συμμορίαν ἀδελφοῖς

γρ. Διοσκορίου,

παρεχόμεθα, προσθέντες Ἡσυχίῳ ζεῦγος ἀδελφῶν ἀρρένων, οὓς εὐτυχεῖς ποιήσειεν ὁ θεὸς, αὐτοῖς τε καὶ ἀδελφοῖς, καὶ γονέων οἴκῳ, καὶ λοιπῷ γένει, καὶ ταῖς πατρίοις πόλεσι.

Τῷ αὐτῷ.

Συχνοὶ παρ' ἡμῖν καὶ ἰδιῶται καὶ ἱερεῖς, πλαττόμενοί τινας ὀνείρους, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀποκαλύψεις, ἐοίκασιν ὑπέρ μοι δώσειν κακὸν, ἂν μὴ τάχιστα τὰς ἱερὰς Ἀθήνας καταλαβεῖν μοι γένηται. ὁσάκις ἂν οὖν ἐντυχεῖν σοι γένοιτο ναυκλήρῳ Πειραϊκῷ, γράφε πρὸς ἡμᾶς. ἐκεῖσε γὰρ ἐντευξόμεθα ταῖς ἐπιστολαῖς. ὀνήσομαι δὲ οὐ μόνον τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ, τὸ τῶν παρόντων ἀπηλλάχθαι κακῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ μηκέτι τοὺς ἐκεῖθεν ἥκοντας ἐπὶ λόγοις προσκυνεῖν, οἳ μηδὲν ἡμῶν τῶν θνητῶν διαφέρουσιν· οὔκουν εἰς σύνεσιν γε τῶν Ἀριστοτέλους καὶ Πλάτωνος. ἀναστρέφονται δὲ ἐν ἡμῖν, ὥσπερ ἐν ἡμιόνοις ἡμίθεοι, διότι τεθέανται τὴν Ἀκαδημίαν τε καὶ τὸ Λύκειον,

καὶ τὴν

præbuimus, addentes Hesychio par fratrum masculorum; quos felices reddat Deus, & sibi & fratribus reliquis, parentum domui, & reliquo generi, & patriis vrbibus.

Eidem. 54.

Multi apud nos & priuati & sacerdotes, fingentes quædam somnia quæ ipsi appellant reuelationes videntur reuera mihi daturi malum, nisi celerrimè sacras Athenas petere mihi eueniat. Quotiescumque igitur inuenire tibi contigerit nauiculatorem ex Pireæo Atheniensium portu, scribe ad nos. Illic enim inueniemus epistolas tuas. Hoc autem boni consequar non tantum ex illa Athenas profectione, quòd liberatus ero præsentib. malis. Verum etiam ne amplius adorem eos ob eloquentiam, qui illinc veniunt, qui nihil nobis mortalibus antecellunt, non sanè ad intelligentiam librorum Aristotelis & Platonis. Et tamen versantur inter nos, tamquam inter semiasinos*, semidei: propterea quod viderunt Academiã & Lycéũ,

* Muli semiasini, Pind.

&Pœcilam in qua Zeno philoſophabatur, quæ nunc non eſt Pœcila. Nam Proconſul tabulas quę pictæ erant ſuſtulit. Deinde prohibuit eos ob doctrinam maiores animos tollere.

Eidem. 55.

Eſt promontoriũ in Cyrenaïca prouincia, de quo vide Pomp. Mel.

* *pro te ventos precatus, vt proſperi atque ſecundi flaret.*

Vẽti formoſos amant.

Soluiſti rudentem: atq; ego mulas ſtatui ad Zephyrium littus. Cùm autem deſcenderem è rheda, iam tibi velum erat ſublatum, & in puppi erat ventus. Attamen vos oculis, quoad contẽdere poterant, proſecutus ſum, & multa cum ventis * pro chara & amata anima diſſerui: commendans illis nauim, quia mihi pretioſiſſimum onus cõmiſſum habebàt. Ipſi autem, non enim ſunt non amantes formoſorum, promiſerunt mihi tuum commeatum & reuerſionem. Iſti igitur cùm ſint boni genij numquam mentientur. Tu autem quemadmodum eos rogaſti, hinc illuc tranſmittens, precare iſtinc huc. Multo enim libentiores tibi præſto fuerint.

καὶ τὴν ἐν ᾗ Ζήνων ἐφιλοσόφει Ποικίλην, νῦν οὐκέτ' οὖσαν Ποικίλην. ὁ γὰρ ἀνθύπατος τὰς σανίδας ὑφείλετο*. ἔπειτα ἐκώλυσεν αὖθις ἐπὶ σοφίᾳ μεῖζον φρονεῖν.

γρ. ἀφείλετο καὶ μέγα οὗ.

Τῷ αὐτῷ.

Ἔλυσας τὸ πρυμνήσιον· κἀγὼ τὰς ἡμιόνους ἔστησα παρὰ τὴν Ζεφυρίτιν ἠϊόνα. τῆς ἀπήνης δὲ ἀποβαίνοντος, ἤδη σοὶ τὸ ἱστίον ἦρτο, καὶ κατὰ πρύμναν ὁ ἄνεμος. ἀλλὰ τοῖς τε ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο προὔπεμψα, καὶ πολλὰ τοῖς ἀνέμοις ὑπὲρ τῆς ἐρωμένης ψυχῆς διείλεγμαι· συνιστὰς αὖθις τὸ σκάφος, ὅτι μοι τὸ τιμαλφέστατον φορτίον πεπίστευτο· οἱ δὲ, οὐ γάρ εἰσιν ἀνέραστοι τῶν καλῶν, ὑπέσχοντό μοι τὴν σὴν κομιδήν τε καὶ ἀνακομιδήν. οὗτοι μὲν οὖν ἀγαθοὶ δαίμονες ὄντες, οὐκ ἄν ποτε ψεύσαιντο· σὺ δὲ ὥσπερ αὐτῶν ἐδεήθης, ἐντεῦθεν ἐκεῖσε πορθμεύων, δεήθητι κἀκεῖθεν ἐνθάδε. πολὺ γὰρ ἂν ἥδιους τότε σοὶ παραγγύοιντο.

Τῷ αὐτῷ.

Ἀδικεῖς με, ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλή, ψυχὴν ἁπλῆν, καὶ ὑπὸ συνηθείας ἁλώσιμον, ἐνσείσας μὲν εἰς τὸ διαφερόντως ἀγαπᾶν σέ τε καὶ τὴν ἀδελφιδῆν, ἀφελόμενος δὲ σαυτοῦ τε καὶ τῆς ἀδελφιδῆς. ἐκείνην μὲν οὖν ἔχων, διπλῆν ἐθεώμην εἰκόνα· καὶ πρῴην μοι διὰ τῆς νεάνιδος ὁ θεῖος αὐτῆς· νῦν δὲ ἅπαντα τὰ φίλα φροῦδα· καὶ μέμφομαι τῇ φύσει, διὰ τὴν ἀμετρίαν τῆς εἰς τὸ ἀδικεῖσθαι ῥοπῆς· καὶ εἴ τι φιλοσοφίας ὄφελος, εἰς ἀρρενωπότερον ἀνακτήσομαι, καὶ τοῦ λοιποῦ σφενδαμνίνῳ μοι καὶ ἀκλινεστέρῳ συνέσεσθε.

Κατὰ Ἀνδρονίκου.

Αἱ κακοποιοὶ δυνάμεις ἐν κόσμῳ, συντελοῦσι μὲν τῇ χρείᾳ τῆς προνοίας· κολάζουσι γὰρ τοὺς ἀξίους κολάζεσθαι· εἰσὶ δὲ ὅμως θεομισεῖς τε καὶ ἀποτρόπαιοι. Ἐγερῶ γὰρ, φησὶν, ἔθνος ἐφ' ὑμᾶς, ἀφ' οὗ πείσεσθε τόσα καὶ τόσα. καὶ τελευτῶν, αὐτοῖς ἐκείνοις, οἷς ἐπιστρατεύει, φησὶν ἐπεξελεύσεσθαι,

Eidem. 56.

Iniuriam mihi infers, ô diuinum & sacrum caput, qui animosũ simplici & facilè decipior familiaritate; qui quidem induxeris eximiè ad diligẽdum te & sororis filiam, ademeris autem mihi te & sororis filiam. Ac sanè illam habẽs, duplicem intuebar imaginem. Et aderat mihi per adolescentulam auunculus illius. Nunc autem omnia quæ mihi chara erant, nusquam comparent. Et accuso naturam meam ob immoderationem propẽsionis ad iniuriam accipiendam: & si qua philosophiæ vtilitas, in viriliorem indolem reparabo; & posthac cum acerno & duro & rigidiore versabimini.

Contra Andronicum. 57.

Maleficæ potestates in mundo conferunt vsui prouidentiæ. Puniunt enim illos qui digni sunt supplicio. Sunt tamen Deo inuisæ & abominandæ. Suscitabo enim, ait, gentem cõtra vos, à qua patiemini tãta & tãta. Ac demum, ilios ipsos per quos bellũ (Iudæis) infert ait se persecuturum;

Pestiferæ & exitiales facultates, diuinæ prouidentiæ vsui & vtilitati sunt.

Amos 6.

propterea quòd cùm vos haberent in potestate sua, non fuerunt misericordes, nec se vobis humanos & clementes præstiterunt. Ipsas enim non perdidici sacras litteras: verumtamen affirmo, quòd quodam in loco bibliorum Deus ista loquens inducitur: nec dixit quidem sic, nō tamen fecit. Sed Babylonius rex Ierusalem vrbē euertit, gentem autem captiuitate oppressit: rex autem ipse non multo post insaniebat. Et cœpit iustitia Dei adeo euastare ac desolare Babylonem ciuitatem, vt an fuerit illo in loco vrbs nō crederetur. Vtrum audebimus interrogare Deum? Quamobrem tu suscitas viros qui tui vltores sunt in eos qui peccauerunt: posteaquam autem obsecuti sunt diuinæ voluntati, & fuerunt carnifices horum, contra quos mittuntur, cùm oporteat persoluere gratiam operæ, tū sanè maximè etiam puniuntur? Sed nónne nos impulit ad responsionem eorum quæ ex eo interrogamus? Quoniam enim violata hic diuina lege, exorta sunt in homines mala: Quæ autem malefica sunt, eximiè sunt mala: propter abundan-

ὅτι παραλαβόντες ὑμᾶς οὐκ ἠλέησαν, οὐ-
δὲ ἀνθρωπίνως ἐχρήσαντο. αὐτὰς μὲν * γρ. μὲν
γὰρ οὐκ ἐξεμελέτησαν τὰς ἱερὰς συλλαβάς· οἴω
διισχυρίζομαι δέ, ὡς ἔστιν οὗ τῶν βιβλίων ὁ
θεὸς ταῦτα λέγων πεποίηται. καὶ οὐκ εἶπε
μὲν οὕτως, οὐκ ἐποίησε δέ· ἀλλὰ Βαβυ-
λώνιος βασιλεὺς, Ἱερουσαλὴμ μὲν τὴν
πόλιν κατέσκαψε, τὸ δὲ ἔθνος ἀνδραποδί-
σατο. ὁ δὲ αὐτὸς ἐστὶν οὐκ εἰς μακρὰν ἐμε-
μήνει· καὶ γέγονε δίκη θεοῦ ἐξερημωθῆναι
τὴν πόλιν, ὡς εἰ καὶ γέγονεν ἐν τῷ τόπῳ
πόλις, ἀπιστηθῆναι. ἆρα τολμητέον ἐρεῖν
θεόν; διὰ τί σὺ μὲν ἀνίστης ἄνδρας ἐπὶ τοὺς
ἡμαρτηκότας οἱ τιμωροῖς· ὅταν δὲ ὑπηρε-
τήσωσι τῷ θείῳ βουλήματι, καὶ γίνωνται δή-
μιοι τούτοις, ἐφ' οἷς κατεπέμποντο, δέον ἐκ-
τίσαι χάριν τῆς λειτουργίας, τότε δὴ μά-
λιστα καὶ κολάζονται. ἀλλ' ἣ κεκίνηκεν ἡμᾶς
εἰς ἀπόκρισιν ὧν αὐτοῦ πυνθανόμεθα; ἐπεὶ
γὰρ βεβλαμμένος τῆδε τοῦ θείου νόμου, πα-
ρῆλθεν εἰς ἀνθρώπους κακά· τὰ δὲ κακο-
ποιά, διαφερόντως κακά. προαιρεσία γὰρ

φύσεως, καὶ δραστήρια γίνονται. ἐπεὶ δ' οὖν
γρ. τὸ γὰρ ἅπαξ γέγονε τὰ κακὰ, τῆς * θείας σοφίας καὶ
θ. προ- ἀρετῆς καὶ δυνάμεως ἔργον ἐστὶν, οὐ μό-
νοίας κ. νον τὸ ἀγαθοποιεῖν· φύσις γὰρ ὡς εἰπεῖν αὕτη
θείας καὶ θεοῦ, ὡς τοῦ πυρὸς τὸ θερμαίνειν, καὶ τοῦ φω-
ἀρρήτου τὸς τὸ φωτίζειν· ἀλλὰ κἀκεῖνο μάλιστα, τὸ
φύσεως διὰ κακῶν ἐπινοηθέντων πρός τινων, ἀ-
ἐ. γαθόν τι καὶ χρηστὸν τέλος ἀποτελεῖν, καὶ
ὠφελίμως τοῖς δοκοῦσι φαύλοις χρῆσθαι. καὶ
γὰρ σοφίας ἐστὶν εὐμηχάνου, καὶ τοῖς κακοῖς ἐν
δέοντι χρήσασθαι. ὅταν οὖν δεῖται κολαστῶν,
χρῆται νῦν μὲν ἀγελάρχαις ἀκρίδων δαί-
μοσι· νῦν δὲ ὧν ἔργα λοιμοί· καὶ νῦν μὲν
ἔθνει βαρβάρων, νῦν δὲ ἄρχοντι πονη-
ρῷ, καὶ καθάπαξ εἰπεῖν, ταῖς ἐπιτηδείοις
γρ. δημο- εἰς τὸ ποιῆσαι κακὰ, δημοσίαις * φύσεσι.
σίᾳ φύ- μισεῖ δ' ὅμως αὐτὰς, ὅτι πρὸς τοῦτο γεγό-
σει. νασιν ἐπιτήδειοι. οὐ γὰρ ἐποίησεν ὁ θεὸς ὄργα-
να συμφορῶν, ἀλλ' ὑφ' ἑαυτῶν εἰς τοῦτο πα-
ρελθοῦσιν ἑτοίμας ἐχρήσατο· καὶ διότι πρὸς
τοῦτο οὐ γέγονας χρήσιμος. αὐτὸ τοῦτό ἐ-
στιν, ὃ καὶ παντάπασιν ἀποκόπτει θεοῦ.

tiam enim naturæ, etiã efficacia sunt. Quandoquidem igitur semel extiterunt mala, diuinæ sapientiæ atq; virtutis & potestatis munus est, non modo benefacere (natura enim, vt paucis complectar, hæc ipsa Dei, quemadmodum ignis calefacere, & luminis illuminare) sed etiã maximè per mala excogitata à quibusdam, bonum aliquem finem & vtilem efficere: & vtiliter his quæ videntur improba vti. Nam & prudentiæ est solertis etiam malis commodè vti. Quando igitur eget punitoribus, vtitur nunc quidem geniis ductoribus gregis locustarum; nunc autem quorũ opera pestes, nunc quidem gente barbarorum, nunc autẽ improbo magistratu; & vt vno verbo dicam, aptis ad inferenda mala publica naturis. Attamẽ odit ipsas, quòd ad id sunt accõmodatæ. Non enim fecit Deus instrumenta calamitatum, verùm his, qui seipsos destinauerant ad hoc, in promptu vsus est. Et quia ad id fuisti accõmodatus, hoc ipsum est, quod te prorsus à Deo separat.

Sic & vas quoddam ignominiosum, aliud pretiosum est & putatur. Existimatur enim vtrumque ex vsu quem præstat. mensa quidem sacra res est, per quam Deus honoratur præses amicitiæ & hospitij. Et Abraham hospitalitas, Dei reddidit conuiuatorem. Scutica autem res quædam auersanda est. ministra enim est iracũdiæ: atque aliquis iam vsus ea, pœnitentia ductus est. De his tamen qui puniuntur, Deus sollicitus est: nec enim istud paruum est, dignum esse habitum animaduersione Dei, & purgata esse per pœnam peccata. Naturæ tamen vltrices, modis omnibus auersæ sunt à Deo. Quòd enim interimit, conditori nimirum inimicum. Nec enim ita affectus est animo vindex, aut genius aut homo, tanquam munus aliquod conferens Deo: verùm prauitati naturæ suæ indulgens, communes calamitates exequitur. Non igitur quandoquidem miseram esse oportebat ciuitatem; tu autem istud perpetrasti: idcirco te oportet effugere suppliciũ. Hac enim defensione

οὕτω καὶ σκεῦος τὸ μὲν ἄτιμον, τὸ δὲ τίμιόν ἐστι τὲ καὶ νομίζεται. κρίνεται γὰρ ἑκάτερον πρὸς ἣν τινα χρείαν παρέχεται· τράπεζα μὲν, ἱερὸν χρῆμα, δι' ἧς ὁ θεὸς τιμᾶται φίλιός τε καὶ ξένιος· καὶ τὸν Ἀβραὰμ ἡ φιλοξενία, θεοῦ πεποίηκεν ἑστιάτορα. μάστιξ δὲ ἀποτρόπαιον· θυμῷ γὰρ ὑπηρετεῖται· καί τις ἤδη χρησάμενος αὐτῇ, μετενόησε. τῶν μὲν τοι κολαζομένων ὁ θεὸς κήδεται· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο μικρὸν, ἐπισκοπῆς ἀξιωθῆναι θεοῦ, καὶ καθήρασθαι διὰ δίκης τὰ ἁμαρτήματα. αἱ δὲ τιμωροὶ φύσεις, αἱ παντάπασιν ἀπόστροφοι τοῦ θεοῦ. τὸ γὰρ ἀφανιστικὸν, τοῦ δημιουργοῦ δήπου πολέμιον. οὐ γὰρ οὐδὲ διέχει) τὴν γνώμην ὁ τιμωρὸς, ἢ δαίμων, ἢ ἄνθρωπος, ὡς λειτουργίαν τινὰ ταύτην
εἰσφέρων* θεῷ· ἀλλὰ τῇ μοχθηρίᾳ τῆς γρ. εἰσ-
φύσεως χαριζόμενος ταῖς κοιναῖς συμ- φέρειν θ.
φοραῖς ἐπεξέρχεται. οὐ τοίνυν ἐπειδὴ δυστυχεῖν ἔδει τὴν πόλιν, σὺ δὲ τοῦτ' εἰργάσω, παρὰ τοῦτό σε δεῖ διαδρᾶναι τὴν δίκην· ταύτην γὰρ δὴ τὴν ἀπολογίαν

καὶ Ἰούδας ἀπελογήσατο. ἔδει γὰρ ὑπὲρ
γρ. ἀμαρ- τῆς ἀπολύτου σωτηρίας * σταυρωθῆναι Χρι-
τίας στόν· ἀλλ' ἔδει μὲν φησιν. οὐαὶ δὲ, δι' οὗ
γένηται, καὶ καλὸν ἦν τῷ ἀνθρώπῳ εἰ μὴ
ἐγένετο. οὐκοῦν τὸ μὲν ὁρώμενον, αἰσχίστην
τὴν προδοσίαν αὐτοῦ διεδέξατο· τὸ δὲ
οὐχ ὁρώμενον, οὐδ' ἂν ἐπινοήσειέ τις. οὐ
γὰρ ἔστιν ἐπίνοιαν ἀνθρώπου χωρῆσαι, τί-
να γένοιτ' ἂν τῷ Χριστοῦ προδότῃ τὰ κο-
λαστήρια. τὸ γὰρ ἢ δεῖ γενέσθαι ὑπηρετῆ-
σαι τῷ χρεὼν, οὐκ ἀστείας ἀπολογίας ἐ-
στί. δεῖ τοίνυν ὅσον οὐδέπω καὶ Αὐσουριανοὺς καὶ
Ἀνδρόνικον, ὑπὲρ ὧν εἰς ἡμᾶς εἰργάσαντο,
δίκην ἀξίαν κομίσασθαι. ὡς γὰρ τὴν ἀκρίδα
τὴν λυμηναμένην ἡμῶν τοὺς καρποὺς, καὶ μέχρι
μὲν καλάμης τὸ λήϊον, μέχρι δὲ φλοιοῦ τὰ
φυτὰ δαπανήσασαν, καταποντιστὴς ἄνεμος
ἄρας ὦσεν εἰς μέσον τὸ πέλαγος. ταύτῃ μὲν
οὖν τῇ πληγῇ τὸν νότον ἀντέταξεν ὁ θεός·
καὶ ἐπ' Αὐσουριανοὺς ἤδη τις ἤρηται παρ'
αὐτοῦ στρατηγός· ὡς εἴγε τοῦτον ἡμῶν εἶ-
ναι τῶν παρ' αὐτοῦ πώποτε στρατηγῶν

etiam Iudas se defendere posset. Oportebat enim pro omniũ salute crucifigi Christũ. Verùm oportebat quidẽ, ait: Væ tamẽ per quem fit. Bonum esset illi homini, si nõ esset natus. Igitur id quod cernitur, strãgulatio proditionem eius secuta est. Quòd autẽ sub oculos non cadit, nec mente quidem comprehendere quisquam posset. Non enim licet cogitationem hominis capere, quæ pœnæ sint Christi proditori. Nã licet euenisse oportet, inseruisse tamen decreto fatali, non est honestæ purgationis. Oportet igitur quamprimum & Ausurianos & Andronicum pro his quæ in nos cõmiserũt pœnam meritam ferre. Nam & locustam quæ depopulata est nostros fructus, quæ vsque ad calamum segetes, vsque ad corticem stirpes cõsumpsit, præcipitator in pontum ventus tollens, trusit in medium mare. Huic igitur plagæ austrum opposuit Deus: & in Ausurianos iam aliquis electus est ab eo ductor: ac vtinam liceat eum nostrum esse eorũ qui ab eo aliquando profecti sunt, Imperatorũ

Matth. 26.

Exod. 13.

maximè pium & iustissimum. Illum ob trophæum contra eos erectū, beatum prædicare mihi liceat: Beatus enim, inquit, qui retributionem ipsis
Psalm. 613. retribuet. Beatus qui illidet infantes eorum ad saxum. Ecquod porro exitium manet perniciem regionis Andronicum? Ecquod tandem iustum perferet supplicium animi malefici? Nam mihi plagis omnibus, quib. persecutus est peccata nostra Deus, Andronicus est longè grauior. Nam præter communes calamitates, iste meum est malum priuatum. Per istū molitur tētator, vt fugiam altaris ministerium. Reuocanda est autem mihi paulū supra oratio, vt his quæ scitis, addens quæ non omnes cognoscitis, consequentem vobis explicationem rerum mearum instituam. Nam etiam ad ea quæ sequūtur, mihi commodum est vos auditores mihi esse. Mihi à puero in mentem venit diuinum bonum esse otium, & vitæ tranquillitatē. Hoc quòd naturis diuinis conuenire quidam dixit, hoc ipsum est mentem nutrire & cum Deo coniungere,

εὐσεβέστατόν τε καὶ δικαιότατον. τοῦτον ἐπὶ τῶν
καθ' αὐτὸν ἐπαίνῳ μακαρίσαι μοι γένοιτο·
μακάριος γάρ, φησίν, ὃς ἀνταποδώσει τὸ ἀν-
ταπόδομα αὐτοῖς· μακάριος ὃς ἐδαφιεῖ τὰ
νήπια αὐτοῦ * πρὸς τὴν πέτραν. τίς δὲ ἄρα, τίς γρ. πα-
ὄλεθρος περιμένει τὸν παλαμναῖον τῆς χώρας ρα' τ.
Ἀνδρόνικον· τίς ἀξία γένοιτ' ἂν δίκη ψυχῆς
κακεργάτιδος. ὡς ἐμοὶ τῶν πληγῶν ἁπασῶν
αἷς μετῆλθεν ἡμῶν τὰς ἁμαρτίας ὁ θεὸς, Αν-
δρόνικός ἐστι μακρῷ πάντων βαρύτερος. πρὸς
γὰρ ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς, τοῦτο ἐμοὶ ἐστι κακὸν
ἴδιον. διὰ τοῦτο μέτεισιν ὁ πειράζων, ἵνα
δραπετεύσω τοῦ θυσιαστηρίου τὴν λειτουργίαν·
ἐπανακτέον δέ μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, ἵν' οἷς
ἴστε, προσθεὶς ἃ μὴ πάντες γινώσκετε, ἀκό-
λουθον ὑμῖν τὴν διδασκαλίαν τῶν περὶ ἐμὲ πραγ-
μάτων ποιήσωμαι. καὶ γὰρ πρὸς τὰ μετὰ ταῦτά
μοι καλῶς ἔχει τούτων ὑμᾶς ἀκροατάς μοι
γενέσθαι· ἐμοὶ παιδόθεν παρέστη θεῖον ἀγαθὸν
εἶναι, σχολὴ καὶ τοῦ ζῆν ἀμέριμνα· τοῦτο, ὃ ταῖς
θείαις φύσεσι προσήκειν τίς ἔφη, αὐτὸ τοῦτ'
εἶναι, τὸ τὸν νοῦν ἐκτρέφειν καὶ συνιστᾶν τῷ θεῷ,

τὸν ἔχοντά τε αὐτὴν καὶ καρπούμενον. ὅσα δὴ παισίν ἐστιν ἢ γὰρ πράγματα, τούτων ἐλάχιστον ἐγὼ μετέσχον, καὶ ὅσα μειρακίοις, καὶ ὅσα νέοις· καὶ εἰς ἄνδρα παραγγείλας, οὐδέν τι παιδαρίου πρὸς ἀπραγμοσύνην παρήλλαξα· ἀλλ' ὥσπερ ἐν πανηγύρει σεμνῇ διεξάγων τὸν βίον, διὰ πάσης ἡλικίας ἵλεων καὶ ἀκύμαντον τῆς ψυχῆς ἐτήρησα τὴν διάθεσιν. οὐ μὴν διὰ τοῦτο ἀνθρώποις ἀσυντελῆ με πεποίηκεν ὁ θεός· ἀλλὰ πολλάκις ἡμῖν καὶ ἰδιῶται καὶ πόλεις εἰς δέον ἐχρήσαντο. ἐδίδου γὰρ ὁ θεὸς δύνασθαί τε τὰ μέγιστα, καὶ κάλλιστα βούλεσθαι. τούτων οὐδὲν ἐμὲ φιλοσοφίας ἀφεῖλκεν, οὐδὲ τὴν εὐδαίμονά μοι σχολὴν ὑπετέμνετο. ὃ γὰρ ὠθισμῷ, καὶ μόχθῳ καὶ μόλις ποιεῖν, τοῦτό ἐστιν ὃ δαπανᾷ τὸν χρόνον, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις πραγμάτων· ὥστε δὲ εἰπεῖν μόνον καθήκει, ἡ πειθὼ δὲ ἕπεται, καὶ ὁ λόγος αἰσιμώτατός ἐστι παρὰ τοῖς ἀκούουσι, τίς φειδὼ ῥημάτων, ἵνα δυστυχίας τὶς ἐλευθερωθῇ. τίμιον ζῷον ὁ ἄνθρωπος. τίμιον

γὰρ

iungere,&habentem ipſum otium,& eo fruentem. Quæ igitur pueris ſunt aut oriũtur negotia,eorum quàm minimum ego particeps fui:& quæ adoleſcentibus & quæ iuuenibus. Et vir factus nihil à puerulo, quòd quidem ad negotiorum vacationem attinet, diſcrepaui. Verùm tamquam in celebritate honeſta traducens vitam, in omni ætate placidum & imperturbatum animi ſeruaui ſtatum. Non tamẽ idcirco hominib. nihil conferentem me reddidit Deus.verùm ſæpenumero nobis & priuati & ciuitates commodè vſi ſunt. Dabat enim Deus & poſſe plurima,& optima velle. Horũ nihil me à philoſophia diſtrahebat, nec beatum & felix otium amputabat. Nam cum impulſione & labore, & vix facere, hoc eſt quod conſumit tempus, & animum mergit curis negotiorum. Cuius autem partes ſunt tantùm dicere &orare,perſuaſio autẽ ſequitur, & oratio plurimum poteſt apud auditores, quæ parſimonia verborũ,vt calamitatib. quidã liberetur? Precioſum animal homo. Precioſum

enim, si propter eum crucifixus est Christus. Mihi autem persuadere hominibus ad præsens vsque anni tempus, fortasse diuinum beneficiū fuit: fortasse autem vix causas capessens, successus felices habebam. Nunc enim ea res videtur cōfutata esse cum multis aliis rebus, quæ quidem aperte Dei sunt, & id attribuebam ei. Et viuebam cum bona spe tamquam in sacro septo, in mundo, animal liberum, solutum viuens, precationi & libro, & venationi diuidés vitam meam. Nam vt valeat animus & corpus, partim laborare oportet, partim à Deo petere. Cùm tali tranquillitate traduxi annos, vsque ad designationem episcopatus. Quam quidem ad rem ego eorum, qui vnquam fuerunt timidissimus fui. Testor Deum supremum, cuius propter vos arcana sustinui sacrificia, absque humanis ambitionibus & studiis, ad ipsum seorsum multis in temporibus & locis accessi Deum, & pronus & genibus flexis supplex factus, mortem pro episcopatu expe-

γὰρ, εἰ δι' αὐτὸν ἐσταυρώθη Χριστός. ἐμοὶ δὲ
τὸ πείθειν ἀνθρώπους εἰς τὸν μέχρι τοῦ πα- γρ. τοῦτο
ρόντος ἐνιαυτὸν, τάχα μὲν θεῖος κλῆρος ἐγέ- π.
νετο· τάχα δὲ μόλις παρὰ μικρὸν ἀπολόμενος,
ἐπετύγχανον. νῦν γὰρ δὴ τὸ πρᾶγμα ἔοικεν
ἐξεληλέγχθαι μετὰ πολλῶν, ἅ τινα σαφῶς
ἦν τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦτ' αἰτήθουν αὐτῷ· καὶ ἔ-
ζων μετ' ἀγαθῶν τῶν ἐλπίδων, ὥσπερ ἐν ἱερῷ
περιβόλῳ τῷ κόσμῳ, ζῶον ἄφετον, ἀνειμέ-
νον ζῆν, εὐχῇ καὶ βίβλῳ καὶ θήρᾳ μείζων
τὸν βίον. ἵνα γὰρ ὑγιαίνῃ ψυχή τε καὶ σῶμα,
τὸ μὲν τι δεῖ πονεῖν, τὸ δὲ καὶ αἰτεῖν τὸν θεόν·
μετὰ τοιαύτης εὐμαρείας εἵλκυσα τοὺς ἐ-
νιαυτοὺς τοὺς μέχρι τῆς ἱερωσύνης αἱρέ-
σεως· πρὸς ἣν ἐγὼ παρὰ τοὺς πώποτε
δηλότατος γέγονα· μαρτύρομαι τὸν ἐπὶ πᾶσι
θεὸν, ὃς δι' ὑμᾶς ἐγὼ τὰς ἀπορρήτους ἐβά-
στασα τελετὰς, δίχα τῶν ἀνθρωπίνων πε-
ριόδων τε καὶ σπουδῶν, αὐτῷ καταμόνας ἐν
πολλοῖς καιροῖς τε καὶ τόποις προσῆλ-
θον θεῷ· καὶ πρηνὴς καὶ γονυπετὴς ἱκέ-
της γινόμενος, θάνατον ἀνθ' ἱερωσύνης

ἠρούμην. αἰδὼς γάρ τις με καὶ φιλία κατεῖχε τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ σχολῆς, ὑπὲρ ἧς ἅπαντα δεῖν ᾤμην ποιεῖν τε καὶ λέγειν· ἀλλ᾽ ἐπεὶ τῶν μὲν ἀνθρώπων ἐκράτουν, τοῦ θεοῦ δὲ ἡττώμην, ὡς κοινὴ φήμη· τὸν ἀξιούμενον εἶναι γνώριμον θεοῦ, ἔφερον, ἀλλὰ δυσπνιάστως, τὴν χειροτονίαν τοῦ βίου. δρασμῷ γὰρ ἐπιθέμενον, ἐλπὶς ἀγαθῶν καὶ φόβος χειρόνων ἀνέκοψε, καὶ λεγόντων ἤκουσα γερόντων ἱερῶν, ὅτι με θεὸς ποιμαίνει· καί τις ἐπὶ λέξεως εἶπεν, ὡς ἱλαρόν ἐστι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ ἱλαρυνεῖ τοὺς μετόχους αὐτοῦ· καὶ προσέθηκεν, ὡς ἠμφισβήτησαν ἡμῖν πρὸς θεὸν δαίμονες, οἷς λυπῶ προσχωρήσας τῇ μερίδι τῇ κρείττονι. ἀλλὰ κἂν τι προσβάλλωσι χαλεπὸν, οὐκ ἀμυνεῖται, φησὶ, φιλόσοφος ἱερωμένος. ἐγὼ μὲν οὖν (οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι γαυνωθῆναι καὶ λαμπρὸν εἶναι λογίσασθαι περὶ ἐμαυτοῦ) τὴν ἀτυχίαν ἠτιασάμην· ἀλλ᾽ οὐχ ὑπὸ φθόνου δαίμονος. οὐ γὰρ οἶμαί μοι προσήκειν ἀρετὴν, ἥτις ἂν τοὺς βασκάνους ἐκίνησεν. ἀλλ᾽

ctabam. Reuerentia enim quædam & amor me tenebat otij philoſophici; pro quo omnia oportere arbitrabar & facere & dicere. Verùm poſteaquam homines quidem vincebant, à Deo autẽ vincebar, quemadmodum cõmunis fama eſt de * eo qui dignus habetur, qui Dei ſit familiaris, ferebã, verùm ægre & moleſte nouitatem vitæ. Fugam enim aggreſſum, ſpes bonorum & malorum metus retardauit, & dicentes audiui ſenes ſanctos ſacerdotes, quòd me Deus regit. Atque aliquis ad verbum dixit, quòd lætus eſt ſpiritus Sanctus, & lætos reddit qui illius participes ſunt, & addidit quod litigarunt cum Deo propter nos diaboli, quos dolore afficio accedens ad meliores partes. Sed & ſi quid inferant moleſtum, nõ negligitur, ait, philoſophus conſecratus. Ego igitur, non enim facilis ſum, vt gloria efferar, & magnificũ quidquam ſentiã de meipſo, infelicitatem inſimulaui, ſed non ex inuidentia dæmonis; non enim arbitror penes me eſſe virtutẽ, quæ inuidos dæmones commouiſſet. Sed

terrefaciebat, ne potius pœnam luerem, quòd contra fas attigissem mysteria Dei. Et istam infelicitatem vaticinabar, in quàm non paulatim prolapsus sum. Verùm hîc aderam, & omnia mala hîc aderant. Et auctor omnium Andronicus, genius Martius insatiabilis calamitatibus, qui ciuitatis reliquias premit: heu, vbique in foro hominum gemitus, mulierum vlulatus, puerorum lamẽtationes, formam ciuitatis captæ ipsi circundederunt, cuius pars pulcherrima quam Andronicus sumpsit, vt supplicij locus nominaretur, causa fuit, cùm porticũ regiam quòd olim tribunal erat, fecit locum tormentorum. Hanc dæmonibus vltoribus, quibus seipsum tollens dicauit, aram & mensam apposuit. O quàm multis eos ciuium pauit lachrymis. Ecqui Tauroscythæ, qui Lacedæmonij tam multo verberibus expresso sanguine, quæ apud ipsos est coluerunt Dianam. Cursus omnium statim ad me; & vndique statim feriebar auditu & conspectu malorum; ad-

ἐφόβει μὴ μᾶλλον δίκας ὄφλοντα παρ' ἀ-
ξίαν ἅψασθαι μυστηρίων θεοῦ. καὶ ταύτην
τὴν ἀτυχίαν ἐμβατευομένην, εἰς ἣν οὐ κα-
τὰ μικρὸν ὤλισθον· ἀλλὰ παρ' ἣν ἐνταῦθα,
καὶ τὰ δεινὰ πάντα παρ' ἣν· καὶ χορηγὸς πάν-
των Ἀνδρόνικος, καὶ δαίμων ἀλιτήριος ἄπληστος
συμφορῶν, τῆς πόλεως τοῖς λειψάνοις ἐγκεί-
μενος ἔα· πανταχοῦ τῆς ἀγορᾶς ἀνδρῶν οἰ-
μωγαί, γυναικῶν ὀλολυγαί, παίδων ὀλο-
φυρμοί, σχῆμα πόλεως ἐδῃωκυίας αὐτῇ πε-
ριτέθηκεν, ἧς τὸ κάλλιστον μέρος ἀποτεμόμε-
νος, τίσεως χωρίον ὀνομασθῆναι γέγονεν αἴ-
τιος, τὴν στοὰν τὴν Βασίλειον, τὸ πάλαι κρι-
τήριον, ἀποδείξας Βασανιστήριον. ταύτην
δαίμοσι ποινίμοις, οἷς ἑαυτὸν ἄρας προσένει-
με. βωμὸν καὶ τράπεζαν παρέθηκεν. ὢ πόσοις
αὖθις πολιτῶν εἰστίασε δάκρυσι. ποῖοι ταυ-
ροσκύθαι, τίνες Λακεδαιμόνιοι, τοσούτῳ τῷ
διὰ τῶν μαστίγων αἵματι τὴν παρ' αὐ-
τοῖς ἐτίμησαν Ἄρτεμιν. δρόμος ἁπάν-
των εὐθὺς ἐπ' ἐμέ· καὶ πανταχόθεν εὐ-
θὺς ἐβαλλόμην, ἀκοῇ καὶ θέᾳ κακῶν·

νουθετήσας, οὐκ ἔπεισα· ἐπιτιμήσας, ἠρέθισα. ὁ παρὼν καιρὸς, ἤλεγξεν ἡμῶν τὴν ἀσθένειαν, ἣν μέχρι νῦν *ἔκρυψεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων θεός. συγχωρουμένων γὰρ ἀεὶ τιμὴν καρπωσάμενος, παρέχειν ὑποψίαν τῇ παρίδι δυνάμεως. καὶ τοῦτο δὴ χαλεπώτατον τῶν συμβεβηκότων ἐστί μοι. παρὰ γὰρ τὴν ἐλπίδα τῶν ἠγνοηκότων με κρίνομαι. οὐδὲ γὰρ πείθω λέγων αὐτοὺς ὡς οὐ δύναμαι· ἀλλ᾽ ἀξιοῦμαι πάντα τὰ δίκαια δύνασθαι. περίεστιν οὖν αἰσχύνεσθαι καὶ λυπεῖσθαι· πάθος εὐθὺς ἐν ψυχῇ, καὶ ποικιλία φροντίδων, καὶ εἰδωλοποιΐα πραγμάτων, καὶ μακρὰν, ὁ θεός· εἰ δαιμόνων εἰσὶ προσβολαὶ τὰ γινόμενα δι᾽ Ἀνδρονίκου, πολὺ ἐποίησαν ὅσον ἐβούλοντο. οὐκέτι τῆς συνήθους ἐν εὐχαῖς γλυκυθυμίας, ᾐσθόμην· ἀλλὰ τὸ μὲν σχῆμα, εὐχῆς. ἐγὼ δὲ καὶ περιηνέχθην ἁπανταχοῦ τῶν πραγμάτων, ὀργῇ καὶ λύπῃ καὶ πᾶσι πάθεσι μεριζόμενος. καίτοι διὰ νοῦ τῷ θεῷ συγγινόμεθα. γλῶττα δὲ ἀνθρώποις τὰ πρὸς ἀνθρώπους

Γρ. ἔκρυπτεν

monens, non persuasi; obiurgans irritaui. Præsens tempus coarguit nostrã imbecillitatem: quam ad hunc vsque diem clã hominib. esse voluit Deus. Cùm enim eorum quibus parcebatur semper honorem essem consecutus, patriæ præbebam opinionem potentiæ. Et istud mihi acerbissimum est, eorum quæ euenerunt. Nam ex spe eorum, quibus ignotus sum, iudicor. Neque enim his fidem facio, dicens quod nõ possum. Sed existimor quidquid æquum est posse. Reliquum est igitur vt erubescã & angar. Perturbatio statim in animo fuit, & varietas curarum, & simulachra rerum animo obuersantia, & procul Deus. Si dæmonum sunt tentationes, quæ per Andronicum geruntur, fecêre quidquid volebant. Non amplius consuetam in precationibus suauitatem sensi: sed speciem orationis. Ego autem circunductus sum quocumque per negotia: ira & dolore & omnibus perturbationibus diuisus. Atqui per mentem vna cum Deo sumus. Lingua autem hominibus, in his quæ cum hominibus intercedunt,

ministra est. Quòd si in orationibus, in animi oscitantiam incidi è vestigio,& in tentationem: tamen mutationem vitæ non eo modo tantum incommodam sensi, ex animi aberratione nactus molestias, sed quia sine luctu ad proximum vsque tempus vixeram, mortuum vidi, ante quem mori optabam. Sic acerbis nos ciuitas aduenticiis excepit, vt eodem tempore hominib. res nunc sursum nunc deorsum eunt:& vnda venit adferens collecta multa, modò prospera, modò aduersa. Verùm posteaquam mihi accidit vt charissimum è meis liberis amitterem, etiam in me ipsum graue aliquid commisissem: sic me totum occupauerat perturbatio. Ego verò in reliquis vir sum: loquor autem apud vos qui scitis. Et multa parent rationi: at consuetudini adeo deditus sum, vt vincerem hoc modo inconsiderantiam rationis. Non igitur philosophiæ decretis præsentem perturbationem & calamitatem superaui: verùm Andronicus in diuersum circumegit,& in publicis incommodis mentem ha-

ὑπηρετεῖ. εἰ τοίνυν ἐν ἀρχαῖς ἀπροσε-
ξίαν ἠτύχηκα, καὶ παραπόδας ἡ πεῖρα, τῆς
γέ τοι τοῦ βίου μεταβολῆς, οὐ ταύτῃ μόνον εἰς
κακὸν ἀπολέλαυκα, ἐξ ἀπροσεξίας εὑ-
ράμενος πράγματα, ἀλλ' ἀπενθὴς τὸ μέ-
χρι πρώην διαγενόμενος, νεκρὸν ἐπεῖδον,
οὗ προαποθανεῖν ηὐχόμην. οὕτω πικραῖς
ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξένισεν, ὡς ἅ-
μα τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα νῦν
μὲν ἄνω, νῦν δὲ κάτω* χωρεῖ· καὶ ῥοῦς ἤ- γρ. περι-
χει φέρων ἀθρόα πολλά, νῦν μὲν αἴσια, χωρεῖ,
νῦν δὲ ἀπαίσια. ἀλλ' ἐπειδή μοι συνέ-
πεσεν ἀποβαλεῖν τῶν παιδίων τὸ φίλτατον,
κἂν εἰργασάμην αὐτός τι δεινὸν ἐμαυτόν,
οὕτως ἐδυσώχειν τοῦ πάθους. ἔγωγέ τοι τὰ μὲν
ἄλλα ἀπείρων εἰμί· λέγω δὲ ἐν εἰδόσι· καὶ
πολλὰ δεῖται τοῦ λόγου· συνηθείας δὲ* οὕ- γρ. οὐδὲ
τω τοι ἥττων, ὡς ταύτῃ κρατεῖν τὴν ἀλο- οὕτω δὲ
γίαν τοῦ λόγου. οὔκουν οὐδὲ τοῖς ἐκ φιλο-
σοφίας δόγμασι τοῦ παρόντος πάθους ἐκρά-
τησα· ἀλλ' Ἀνδρόνικος ἀπήγαγε, ὃ
πρὸς τὰς κοινὰς συμφορὰς τὸν νοῦν

ἔχει ἐποίησε· καὶ γεγόνασί μοι συμφοραὶ παραμυθίαι τῶν συμφορῶν, πρὸς ἑαυτὰς ἀνθέλκουσαι, καὶ πάθει πάθος ἐκκρούουσαι. συνεπιτίθεται δή μοι τῇ πικρᾷ τῶν παρόντων αἰσθήσει, μνήμη τῶν παρελθόντων ἀγαθῶν, ἐξ οἵων ἄρα, ἐν οἵοις γεγόναμεν· Γρ. πονηρῶς, καὶ ζῶ πονήρως, ἅμα πάντων ἀφῃρημένος. ὃ μὲν οὖν μέγιστον τῶν κακῶν, ὅ μοι καὶ δύσελπιν εἶναι τὸν βίον ποιεῖ, οὐκ εἰωθὼς ἀποτυγχάνειν ἐν ἱκεσίαις θεοῦ, νῦν πρῶτον οἶδα μάτην εὐξάμενος· εἶτα τὴν μὲν οἰκίαν κακῶς πράττουσαν ὁρῶ· τὴν δὲ πατρίδα δυστυχοῦσαν οἰκτεῖν ἀναγκάζομαι. πᾶσι δὲ ἐκκείμενος ἐφ' ᾧ προσανακλάεσθαι, καὶ τὰ καθ' αὑτὸν ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι, ἔλεον αὐτοῖς ἀνόνητον ἐλεῶ. καὶ πρόσεστι τὸ αἰσχύνεσθαι, ὅτι πολίτην ἄνδρα χρησάμενον συμφοραῖς, καὶ κλαπέντα χρυσίον δημόσιον, ἀπαιτήσας ὑπὸ σατράπας μυρίους, ἔγνωκεν ἀναβολὴν μὴ διδοὺς ἀποκ-
Γρ. διχιλίους· τεῖναι διὰ χιλίους· μᾶλλον δὲ δι' ἐμέ. δι' ἐμὲ γὰρ αὐτὸν ἔχει καθείρξας εἰς ἀνεπιχεί-

bere fecit. Et fuere mihi calamitates ſolatia calamitatum ad ſeipſas retrahentes, & malo malum exturbantes. Aggreditur igitur me cum acerbo præſentium dolorum ſenſu, memoria præteritorum bonorum, ex quibus in quibus verſemur, & viuo miſere ſimul omnibus ſpoliatus. Ac quòd maximum malorum: quòd mihi etiam male ſperantem vitam reddit, non ſolitus repulſam ferre in ſupplicationibus Dei, nunc primum intelligo fruſtra me rogaſſe. Deinde familiam meam infælicem eſſe video. Patriam autem infælicem colere cogor. Omnibus autem expoſitus vt conquerantur, & vt quiſque res ſuas lamentetur miſericordia eos inutili proſequor. Et præterea accedit dedecus, quia à ciue homine, qui in calamitates incidit, & cui furto aurum publicum ſublatum eſt repetens vltra ſolidorum aureorũ decem millia, decreuit dilationẽ non concedens interficere ob mille nummos aureos. Maximè autẽ propter me. Propter me enim clauſit eum in inex-

pugnabili arce, in quali Titanas vinctos esse poëtæ cōminiscuntur: & ne eripiatur, inquit, à me, oportet hominem illum quintum hunc diem sine cibo esse, introductione panum interdicta vinctorum custodibus. Atqui nuper vociferantem eum omnes audiuerunt, vtiliorem fore mille solidis aureis, cùm mortuus fuerit, illum reipub. administratorem. Quocirca eos, qui ad eum accedunt ob prædiorum emptionem, territat & perturbat & modis omnibus remouet. Non enim, vt arbitror, aurum petit; verùm hominis necem. Ego autem neque firmus sum ad oppugnāda mœnia firma, neque ingeniosus vt irrepam, & hominem illum calamitate eripiam: Admittit autem, vt quidem aiunt, nemo quemquam. Nam ministri natura quidem sunt tales, nunc verò etiam ad exemplum Andronici viuunt, qui ad dedecorandum ecclesiam præsidet. Ipsius autem iniurias quibus me affecit taceo. Nam ego etiam gratiam ei habeo, ob

Deum

ρητον φρούριον, ἐν οἵῳ τοὺς Τιτᾶνας δεδέ-
σθαι ποιητῶν παῖδες φαντάζονται· καὶ ἵνα
μὴ ἀφαιρεθῇ, φησί, παρ' * ἐμοῦ, δεῖ πέμ- γρ. ὑπ'
πειν ταύτην ἡμέραν ἀπόσιτον εἶναι τὸν ἄν- ἐμοῦ,
θρωπον, εἰσαγωγῆς ἄρτων ἀπηγορευμέ-
νης τοῖς δεσμοφύλαξιν· ἀλλὰ προφανῶς αὐτοῦ
κεκραγότος ἅπαντες ἤκουσαν, ὡς ὠφελι-
μώτερος ἔσται τῶν χιλίων στατήρων ἀποθα-
νὼν ὁ πολιτευόμενος· διὰ δὲ τοὺς προσιόν-
τας αὐτῷ τῇ τῶν χωρίων ὠνῇ, φοβεῖ καὶ πα-
ραιτεῖται, καὶ πάντα τρόπον ἀφίστησιν. οὐ γάρ, οἶ-
μαι, δεῖ τοῦ χρυσίου· τοῦ * δὲ τεθνάναι τὸν ἄν- γρ. οὐδὲ
θρωπον δεῖ. ἐγὼ δὲ οὔτε ἰσχυρότερός εἰμι τ.
πρὸς τὸ τείχεσιν ἐρυμνοῖς προσβάλλειν, ὥ-
στε εὐμήχανος * εἰσερπύσαι, καὶ τῆς συμ- γρ. προ-
φορᾶς ἐξελέσθαι τὸν ἄνθρωπον· παρίησι* σερπύ-
δέ, φασί τινες, οὐδεὶς οὐδένα. οἱ γὰρ ὑπη- σαι,
ρέται, φύσει μὲν εἰσὶν οἵτινές εἰσι, νῦν δὲ καὶ γρ. παρί-
πρὸς τὸ πρόσταγμα ζῶσιν Ανδρονίκου, ὃς ἐπὶ εισι
τὴν ἐκκλησίαν ἀτιμοῦν προσκαθέζε-
ται. τῶν μὲν οὖν εἰς ἡμᾶς αὐτοῦ, λόγος οὐ-
δείς. ὡς ἐγὼ κἂν χάριν εἰδείην αὐτῷ,

τὴν διὰ θεὸν ἀτιμίαν δεχόμενος, ὡς μαρ-
τύριον. ἀναμνήσθητε γὰρ ὑμεῖς, τίς ἦν
Γρ. πατρῴ- πατρὸς* ἐμέ, τὸν εἰ μηδὲν ἄλλο, τὸν ἐξ ἐκεί-
ην· ἐμὲ νων φυόμενον· ἀπ' Εὐρυσθένους τοῦ κατα-
γαγόντος Δωριέας εἰς Σπάρτην, μέχρι τοῦ
μοῦ πατρὸς αἱ διαδοχαὶ ταῖς δημοσίαις
ἐνεκολάφθησαν κύρβεσιν· ἄνθρωπος οὐκ
ἔχων εἰπεῖν ὄνομα πάππου, ἀλλ' οὐδὲ πα-
τρὸς, φασί, πλὴν ὅσον εἰκάσαι· ἀπὸ θυν-
νοσκοπείου δὲ ἐπὶ τὴν ἡγεμονικὴν ἀπήντη-
σεν ἀλώμενος. ὅστις οὖν τὴν ἐν πόλει λαμ-
πρότητα τεθαυμακώς, αἰσχυνέσθω τοῖς
ἐλλείμμασιν. ἀλλ' ἔγωγε ὁ μέχρι τῆς ἱε-
ρωσύνης, καὶ τιμῆς ἐνεφορήθην, καὶ ἀτι-
μίας οὐκ ἐγευσάμην· νυνὶ δὲ οὔτ' ἂν ἠ-
σθείην τιμώμενος, οὔτε καταφρονούμενος
ἄχθομαι. οὐδέτερον γὰρ αὐτῶν ἔτι παρὰ
τοῦ ποιοῦντος εἰς ἐμὲ δοκεῖ γίνεσθαι· ἀλλ'
ἑκάτερον εἰς ἀναφορὰν τοῦ θεοῦ. διόπερ ὁ πολύ-
τα τολμῶν ὅστις ἄνθρωπος, ὡς οὐδὲν οὔτε
λέγων οὔτε ποιῶν παρεκίνησεν, ἀρθεὶς ἀφ' ἡ-
μῶν, αὐτῷ διακηρύττεται τῷ θεῷ, καὶ φωνὰς
ἀφῆκεν

Deum illatam ignominiam accipiẽs, vt martyrium. Recordamini enim vos, ecquis ſit, ſi mecum comparetur, etiamſi nihil aliud in me ſit, quàm quod ex illis natus ſim. Ab Euryſthene; qui reduxit Dorienſes in Spartam, vſque ad patrem meum, ſucceſſiones publicis inſculptæ ſunt tabulis. Homo qui nominare non poſſet auum ſuum, ſed ne patrem quidem, vt aiunt, præter quàm coniectura quadã. qui * à Thynnorum ſpeculatione in præſidialem currum inſiluit. Ille igitur ſplendorem qui in vrbe eſt admiratus, erubeſcat ſuis defectibus. Ego verò ad ſacerdotium vſque honore ſatiatus ſum, neq; ignominiam guſtaui. Nunc autem neque lætor honoratus, neque grauiter fero contemptus. Neutrum enim iam eorum ab auctore in me fieri videtur: ſed vtrumque in Deum conferri videtur. Proinde homo iſte qui audet omnia, poſteaquam me nihil neque dictis neque factis commouit, ſublatus à nobis oppugnat* ipſum Deum, & voces

** qui repente ex cetario & piſcatore præſes factus eſt.*

leg. ἀγακωεῖτε.

emisit coram congregato & circumstāte populo, quas mox audietis, cùm legetur epistola ad ecclesias quæ vbique terrarum sunt. Talis est natura imperita, adepta potentiam: capite cœlum ferire aggreditur. Esto, sit potens, vtatur natura, temporis occasione, interficiat & vinciat inimicorum quemcumque vult. Nobis autem satis est manentibus in eo gradu in quo nos collocauit Deus, liberari societate improborum;

(Conuiciis vt sic purgentur tristibus aures.)

& recusare patrocinium eorum qui iniuria afficiūtur: cum satis nos excusauerimus populo ob incœptum irritum, quod magnanimi hominis erat etiam periculo anteferre: Nunc autem expectauimus dum vos redderemus ex ipsis negotiis idem ac nos sentientes: quia ciuilem virtutem cum sacerdotio coniungere, est nere ea quæ glomerari nerique nequeunt. Priscum tempus tulit eosdem sacerdotes & iudices. Etenim Ægyptij &

ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ παρεστώτων λαῶν*, γρ. ἀν-
ὰς αὐτίκα τῆς πρὸς ἁπανταχοῦ γῆς ἐκκλη- θρώπων,
σίας ἐπιστολῆς ἀναγινωσκομένης ἀκούσε-
σθε. τοιοῦτόν ἐστιν φύσις ἀπαίδευτος ἐπει-
λημμένη δυνάμεως· τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρα-
νὸν ἐξαράττειν ἐπιχειρεῖ. ἔστω, δυνάσθω,
κεχρήσθω τῇ φύσει, τῷ καιρῷ, ἀποκτιννύ-
τω καὶ δείτω τῶν πολεμίων ὅν τινα βού-
λεται· ἡμῖν δὲ ἀπόχρη μένουσιν ἐπὶ τῆς
τάξεως, ἐφ᾽ ἧς ἡμᾶς ἔταξεν ὁ θεός, ἀπηλ-
λάχθαι μετὰ τῆς κοινωνίας τῶν πονηρῶν,
Ἀγνεῦσαι δὲ ἀκοὰς βλασφημοσύνης ἀ-
λεγεινῆς:

ἀπογνῶναι δὲ παραστασίας ἀδικουμένων ἀ-
πολελογημένοις ἡμῖν τῷ δήμῳ διὰ τὸ μά-
ταιον ἐπιχειρήσεως, ὃ νοῦ μέγεθος ἔχοντος
ἦν, τὸ περὶ πείρας ποιῆσαι. νυνὶ δὲ περιε-
μείναμεν ὑμᾶς ἐκ τῶν πραγμάτων συμ-
ψήφους ποιήσασθαι, ὅτι πολιτικὴν ἀρετὴν ἱε-
ρωσύνῃ συνάπτειν, τὸ κλώθειν ἐστὶ τὰ ἀσύγ-
κλωστα. ὁ πάλαι χρόνος ἤνεγκε τοὺς αὐτοὺς
ἱερέας τε καὶ κριτάς. καὶ γὰρ Αἰγύπτιοι καὶ

τὸ Ἑβραίων ἔθνος, χρόνον συχνὸν ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐβασιλεύθησαν· εἶτ' ἐπειδὴ μὲν δοκεῖ τὸ θεῖον ἔργον ἀνθρωπίνως ἐπράττετο, διῴκισεν ὁ θεὸς τοὺς βίους· καὶ ὁ μὲν ἱερὸς, ὁ δὲ ἡγεμονικὸς ἀπεδείχθη. τοὺς μὲν γὰρ εἰς ὕλην ἐπέστρεψε, τοὺς δὲ συνέταξεν ἑαυτῷ· τετάχαται δὲ οἱ μὲν ἐν τοῖς πράγμασιν, ἡμεῖς δὲ ἐν ταῖς εὐχαῖς ἐστί. τὸ δὲ καλὸν ἀπαιτεῖ παρ' ἀμφοῖν ὁ θεός. τί οὖν ἐπανάγεις· τί δὲ συνάπτειν πειρᾷ τὰ κεχωρισμένα παρὰ τοῦ θεοῦ, ὃς οὐδὲ διοικεῖν ἡμᾶς; ἀλλὰ παραδιοικεῖν ἀξιοῖς· οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀθλιώτερον. προστάτου σοι δεῖ; βάδιζε παρὰ τὸν ἐπιτροπεύοντα τῶν νόμων τῆς πολιτείας. τοῦ θεοῦ σοί τι δεῖ; ἴθι παρὰ τὸν ἱερέα τῆς πόλεως. οὐχ ὡς ἐνταῦθα ἐνὸν τὸ πάντως ἐπιτυχεῖν, ἀλλ' ὡς ἐγὼ προθυμηθήσομαι· ἂν δή ἐπιτρέπῃ τὶς ἠρεμεῖν, τάχα ποτὲ καὶ δυνήσομαι. ἅμα γὰρ ἀποστρέφεται τὴν ὕλην, καὶ πρὸς θεὸν ἐπιστρέφεται. θεωρία τέλος ἐστὶν ἱερωσύνης, μὴ ψευδομένης τὸ ὄνομα· θεωρία

Hebræorum gens, diuturno tempore à sacerdotibus regnati sunt. Deinde posteaquã, vt mihi videtur, diuinum munus, humano more gerebatur, dissiunxit Deus vitas, & vna sacra, altera præsidialis facta est. Illos enim ad materiam conuertit, hos autem constituit secum. Constituti autem sunt illi vt sint in negotiis, nos autem in precationibus. Quòd autem rectum est flagitat ab vtrisque Deus. Quid igitur reuocas? Quid porro coniungere tentas quæ separata sunt à Deo, qui vt ne quidem administremus nos, verùm improbe munere fungamur flagitas: quo quid miserius esse potest? Patrono tibi opus est. Vade ad eum qui pręfectus est legibus Reipublicæ. Qua in re tibi Deo opus est? i ad sacerdotem ciuitatis. non quòd illic possis impetrare omnino quidquid petis, tamen illud assequi enitar. Si permittat aliquis requiescere, fortasse tandem potero. Simul enim auersatur aliquis materiam, & ad Deum se conuertit. Cõtemplatio finis est episcopatus, nõ ementientis nomen suum. Contem-

platio autem & actio, nolunt vna versari. Appetitus enim, impulsio est ad actionem : nullus autem sine perturbatione: sed oportet vacuum esse ab omni perturbatione animum, cùm futurus est receptaculum Dei. Non puro enim, ait, purum attingere nefas est. Vacui estote, & intelligite quod ego Deus sum. Otio opus est cum contemplatione sacerdotiũ gerenti. Non cõdemno Episcopos illos qui se multis implicant negotiis. Sed meipsum cognoscens vix alteri parti sufficere, admiror eos, qui vtrumque possunt. Mearum virium non est duobus dominis seruire. Quòd si qui sunt qui ab illo descensu non læduntur, possent & episcopi esse & ciuitatibus præesse. Radius solis etiamsi incidat in cœnum, manet purus & incontaminatus. Ego verò idem hoc si faciam, fontibus & mari indigebo. Et si poterat Angelus plus quam triginta annos cum hominibus versatus nihil sentire ex materia mali ad cõtagionem; quid attinuit descẽdere filium Dei. Verùm

Platon.

δὲ ἡ πρᾶξις, οὐκ ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. ὁρμὴ μὲν γὰρ, ὁρμὴ* πράξεων. οὐδεμία δὲ ἀπαθής· ἀλλὰ δεῖ κενὴν εἶναι παθῶν τὴν ψυχὴν τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι δοχεῖον θεοῦ. μὴ καθαρῷ γὰρ, φησὶ, καθαροῦ ἐφάπτεσθαι, μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ. σχολάσατε, καὶ γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ θεός· σχολῆς δὲ τῷ μετὰ φιλοσοφίας ἱερατεύοντι. οὐ καταδικάζω τῶν ἐπισκόπων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν· ἀλλ' ἐμαυτὸν εἰδὼς μόλις εἰς θέατρον ἐξικνούμενον, ἄγαμαι τῶν δυναμένων ἑκάτερα. ἐμὴ δύναμις οὐκ ἔστι δυσὶ κυρίοις δουλεύειν. εἰ δ' εἰσί τινες, οἳ μηδὲ ἀπὸ τῆς συγκαταβάσεως βλάπτονται, δύναιντο ἂν καὶ ἱερᾶσθαι, καὶ πόλεων προστατεῖν. ἀκτὶς ἡλίου κἂν ὁμιλήσῃ βορβόρῳ, μένει καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος· ἐγὼ δὲ ταυτὸ τοῦτο παθὼν, πηγῶν καὶ θαλάττης δεήσομαι· καὶ εἰ δυνατὸν ἦν ἀγγέλῳ πλὴν ἢ τριάκοντα ἐνιαυτοὺς συνανθρωπεύσαντα* μηδὲν ἀπολαῦσαι τῆς ὕλης κακὸν εἰς προσπάθειαν, τί δὲ καταβιῶναι τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ; ἀλλ'

γρ. κίνησις πρ.

γρ. ἐνανθρωπεύσαν

ἔστι προαιρεσία δυνάμεως, ὁμιλοῦντα τοῖς χείροσι, μένειν ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ μηδένα τρόπον παθαίνεσθαι. τοῦτο θεοῦ μὲν ὕμνος ἐστίν· ἀνθρώπῳ δὲ παραίτησις γοῦν διαλαμβανομένῳ τῆς φύσεως αὐτοῦ τὴν ἀσθένειαν. κατὰ τούτους ὑμῖν ἐγὼ τοὺς ἱερεῖς συνέσομαι. οὐ μὴν τό γε κρίνειν χαιρεῖς ἐμαυτὸν ἀφαιρήσομαι, ὡς ὅτῳ δ' ἐξῇ καλοῦντα, καλεῖναι, τουτέστι διὰ τῆς τυχούσης ἐπιστροφῆς ἀγαθόν τι μέγα ποιεῖν. οὕτω καὶ ὁ

γρ. δέ τ. θεὸς πολιτεύεται. τὸ προεστηκέναι δὲ * ἐστὶ τὸ δεινόν, οὗ μήτε θεοῦ φύσις ἀνέχεται, μήτε ὅστις ἑαυτὸν ἀπευθύνει πρὸς τὸν θεόν. εἰ γέγονα χρημάτων ἢ κτημάτων ἐπιμελής, εἰ σύνιστέ μοι λογισμοῖς ἀσχολουμένῳ τῆς καθ' ἡμέραν ἢ τῆς κατ' ἔτος δαπάνης· εἶτα ἐν τοῖς ὑμετέροις τοῦ χρόνου φείδομαι· ἀλαζών εἰμι, καὶ οὐκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι· εἰ δὲ ἀμελήσας τὴν οἴκοι πρότερον, τῇ κατὰ νοῦν

γρ. ἐπεὶ δέ τ. ὑμᾶς ἐνεργείᾳ συνέταξα τὴν ζωήν, τί δεινὸν εἰ τὴν ἴσων ὑμᾶς ἀξιῶ. ἀλλ' ἐπεὶ * τούτοις ὑμῖν οὐκ ἀρέσκομεν, ὡς ὄντων ἑτέρων οἱ δυνάμ

eſt præſtantia virium, commercium habentem cum deterioribus, manere in ſua natura, nullámque ex ea re perturbationem ſentire. ſed Dei hęc laus eſt: homini autem excuſatio ſit timẽti naturæ ſuæ imbecillitatem. Ad hoc ego præſcriptum vobiſcum ero. Non tamen iudicium temporum mihi adimam, vt cum licebit deſcendentem deſcendere, hoc eſt leui animaduerſione bonum aliquod magnum facere. Sic etiam Deus adminiſtrat. Et adductum & affixum eſſe rebus humanis graue eſt, quòd neque Dei natura patitur: neque qui ſeipſum dirigit ad Deum. Si pecuniarum aut poſſeſſionum fui ſtudioſus, ſi conſcij mihi eſtis rationes accipiẽti quotidiani aut annui ſumptus, deinde in rebus veſtris temporis ſum parcus, ſuperbus ſum, & nolo mihi veniam dari: ſin neglectis rebus domeſticis prius, in mentis actione collocaui vitã, an iniquum eſt ſi iiſdem reb. vos dignor? Verùm quãdoquidẽ hoc ipſo vobis non ſatisfacimus, quod ſint alij qui eodem tẽpore

possint in vtrisque rebus optime versari, licet statuere id quod melius & ciuitati & ecclesiis & mihi.* Non eiurabo sacerdotium: numquam possit tantum Andronicus. Verùm quemadmodum nec philosophus fui publicus, nec theatri celebritatem secutus sum, neque ludum aperui, nihilóque minus eram, & vtinam sim semper, philosophus: sic nec Episcopus publicus esse volo. Non omnis omnia potest. Postea quam mecum solus fui, & per mentem cum Deo descendens à contemplatione, possum congressus non inutiles habere cum vno aut altero, neque his gregariis; verùm si qui sint aut naturam adepti aut institutionem adsecuti, vt mentem admirentur præ corpore. Sed & longo interuallo negotia attingens, commodo meo, possim esse tempori & occasioni vtilis. Verùm obrutus ab ipsis, mei immemor sum, & negotiorum iacturam facio. Non enim licet, si oderis, rectè facere aliquid. Verùm

* Non abdicabo me Episcopatu.

μετ' ἑαυτὸν ἐν ἀμφοῖν εὖ διαγίνεσθαι, ἔξε-
στι βουλεύσασθαι τὸ λῷον τῇ τε πόλει καὶ ταῖς
ἐκκλησίαις, κἀμοί. οὐκ ἐξομοῦμαι τὴν
ἱερωσύνην, μήποτε δυνηθείη τοσοῦτον Αν-
δρόνικος· ἀλλ' ὥσπερ οὐδὲ φιλόσοφος ἐγε-
νόμην δημόσιος, οὐδὲ θεατροσκοπίαις ἐπε-
θέμην, οὐδὲ διδασκαλεῖον ἤνοιξα, καὶ οὐδὲν
ἧττον ἦν τε καὶ εἰμὶ φιλόσοφος· οὕτως οὐδὲ
ἱερεὺς δημόσιος εἶναι βούλομαι. οὐχ ἅπας
ἅπαντα δύναται. ἐγὼ συγγενόμενος ἐμαυ-
τῷ, καὶ διὰ νοῦ τῷ θεῷ, καταβὰς ἀπὸ
θεωρίας, δύναμαι συνουσίας οὐκ ἀχρή-
στους ποιεῖσθαι πρὸς ἕνα καὶ δύο· καὶ οὐδὲ
τούτοις ἀγελαίοις, ἀλλ' εἴ τινες εἶεν, ἢ φύ-
σεως λαχόντες, ἢ ἀγωγῆς εὐτυχήσαντες,
ὥστε νοῦν τεθαυμακέναι περὶ σώματος. ἀλλὰ
καὶ διὰ πολλοῦ* πραγμάτων ἁπτόμενος γρ. πολ-
μετὰ τῆς ἐμαυτοῦ ῥᾳστώνης, γινοίμην ἂν τῷ λῶν
καιρῷ χρήσιμος· καταχωννύμενος δὲ ὑπ'
αὐτῶν, ἐμαυτοῦ τε ἐπιλήσμων εἰμὶ, καὶ
τῶν πραγμάτων ζημίαν ποιῶ. οὐ γὰρ
ἔστι μισοῦντα καλῶς τι ποιεῖν· ἀλλ'

ὁ μὴ πάσῃ τῇ γνώμῃ δεδογμένα ποιῶν,
γρ. ἐστὶ ἄθυμος *ἔρχεται πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἧς
πρὸς ἥ. προεστάναι δεῖ· ὅστις δὲ πρὸς μὲν χολὴν
ἀνοικείως ἔχει, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως ταύτῃ χο-
λάζοντι χρήσαιτο (αὐτὸ δὲ τὸ πᾶν ὅπερ ἐστὶ
δημωφελέστατος ἄνθρωπος) πολυχωρο-
τάτῃ ψυχῇ ταῖς ἀπολύτων ἀρχούσῃ φρον-
γρ. δὴ πέφ. τίσιν, ὅστις ὅπη *πέφυκεν, οὕτω καὶ βούλε-
ται, ὁ τοιοῦτος κἂν χαίρων εἴδειν ταῖς ἑλκού-
σαις αὐτὸν ἐφ' ἑαυτὰς προαιρέσεσιν· ὑποθέ-
γρ. πορίζονται. σεις γὰρ αὐτοῦ τῇ φύσει *χαρίζονται. καὶ μέ-
γιστον εἰς τὸ κατορθοῦν ἐφόδιον, ἡ φιλία τοῦ
πράγματος. ἐξαιρετέος οὖν ἅπασιν ὑμῖν
ὁ λυσιτελέστατος ἄνθρωπος, καὶ ἀφαιρε-
τέος ἡμῖν, οἱ μόνοι μόλις σῳζόμεθα· τί κε-
κράγατε. οὐ διότι μήπω γέγονεν, ἄξιόν ἐστι
μηδὲ νῦν γενέσθαι. πολλὰ τῶν δεόντων ὁ
χρόνος ἐξεῦρε καὶ διωρθώσατο. οὐχ ἅπαντα
γρ. παραδείγματα γίν. πρὸς *παραδείγματα γέγονε. καὶ τῶν γινο-
μένων ἕκαστον, ἀρχὴν ἔσχε, καὶ πρὶν γενέ-
σθαι, μήπω γινόμενον ἦν. ἀξιώτερόν ἐστι προ-
τιμηθῆναι συνηθείας τὸ χρήσιμον. ἡμεῖς

qui non toto animo probata facit, triſtis accedit ad actionem cui præeſſe oportet. Qui autem ad otium non eſt accõmodatus, neſcitq; quid ſeipſo otioſo faciat (quidquid autem eſt, populo vtiliſſimus eſt homo) capaciſſimus animus omnium ſufficiens curis; qui quandoquidem natus eſt eo ingenio, ita & vult: qui talis eſt, etiam gratiam haberet trahentibus eum ad ſe caſibus. materiam enim ipſius naturæ tribuunt: & maximum ad rem bene gerendam viaticum eſt ſtudium & amor rei. Deligendus igitur eſt omnibus vobis vtiliſſimus homo, & in noſtrum locum legendus, qui ſoli vix ſalui ſumus. Quid vociferamini? non quia nondum factum eſt & nunc non debet fieri. Multa eorum quæ non oporteret, tempus & inuenit & correxit. Non omnia ad exempla fiunt. Et eorum quæ facta ſunt vnumquodque principium habuit; & priuſquam factum eſſet, nondum factum erat. Satius eſt anteponere conſuetudini vtilitatem. Nos

principium demus consuetudini meliori. In nostrum igitur locum legendus est aut nobiscum legendus, omnino autem legẽdus est ille homo. Quicumque fuerit, omnino me in negotiis ciuilib. multo videbitur peritior, & poterit deterrimos istos homunculos pro vobis lenire & exorare & tractare. Igitur si nondum videbitur, illud in aliud tempus differam. Licebit enim de eo sigillatim, & alij cum aliis, vt deliberemus. Nunc autem quomodo consessus puniat Andronici insaniam audite.

Ad Episcopos. 58.

Andronicum Beronicensem, qui malo Pentapolis fato & natus est, & educatus, & creuit, & qui ipse imperium patriæ emit, neque putet aliquis, neque vocet Christianũ, verùm vt sceleratus omni Ecclesia Dei expellatur cum tota familia. Non quia fuit Pentapolis vltima plaga, post terræmotum, post locustam, post pestem, post incendium, post bellum, perse-

ἀρχὴν δῶμεν ἔθει βελτίονι. αὐθαιρετέος οὖν ἡμῶν, ἢ μεθ' ἡμῶν αἱρετέος, πάντως δὲ αἱρετέος ὁ ἄνθρωπος· ὅστις ἂν ᾖ, πάντως ἐμοῦ τὰ πολιτικὰ μακρῷ φανεῖται σοφώτερος, καὶ διοικήσεται τὰ δύστηνα ταῦτ' ἀνθρώπινα ὑπὲρ ὑμῶν ἐξομιλεῖν καὶ μεταχειρίζεσθαι. οὐκοῦν εἰ μήπω δοκεῖ, τοῦτο μὲν εἰσαῦθις ἀναθώμεθα· ἔξεσται γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ καταμόνας καὶ μετ' ἀλλήλων βουλεύσασθαι· νυνὶ δὲ οἷς τὸ συνέδριον μετῆλθε τὴν Ἀνδρονίκου μανίαν, ἀκούσατε.

Πρὸς τοὺς ἐπισκόπους.

Ἀνδρόνικον τὸν Βερονικέα τὸν κακῇ Πενταπόλεως μοίρᾳ καὶ φύντα, καὶ τραφέντα, καὶ αὐξηθέντα, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνεγκούσης αὐτὸν ὠνησάμενον, μήτε ἡγείσθω τίς, μήτε καλείτω χριστιανόν· ἀλλ' ὡς ἀλιτήριος ὢν τοῦ θεοῦ, πάσης ἐκκλησίας ἀπεληλάσθω πανέστιος· οὐ διότι γέγονε Πενταπόλεως ἐσχάτη πληγή, μετὰ σεισμόν, μετὰ ἀκρίδα, μετὰ λοιμόν, μετὰ πῦρ, μετὰ πόλεμον,

ἐπεξελθὼν ἀκριβῶς τοῖς ἐκείνων ἐγκαταλείμμασιν, ἄτοπα κολαστηρίων ὀργάνων γένη καὶ σχήματα, πρῶτος εἰς τὴν χώραν εἰσενεγκών· εἴη δὲ εἰπεῖν, ὅτι ὁ μόνος χρησάμενος, δακτυλήθραν, καὶ ποδοστράβην, καὶ πιεστήριον, καὶ ῥινολαβίδα, καὶ ὠτάγραν, καὶ χειλοστρόφιον· ὧν οἱ προλαβόντες τὴν πεῖράν τε καὶ τὴν θέαν, καὶ τὸν πόλεμον προαπολόμενοι, παρὰ τῶν κακῶς περισωθέντων ἐμακαρίσθησαν· ἀλλ' ὅτι πρῶτος παρ' ἡμῖν καὶ μόνος, ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸν Χριστὸν ἐβλασφήμησεν· ἔργῳ μὲν, ἀφ' οὗ τῇ θύρᾳ τῆς ἐκκλησίας προσεπαττάλευσεν ἑαυτοῦ διατάγματα, τοῖς μὲν ὑπ' αὐτοῦ παρανομουμένοις, τῆς ἀσύλου τραπέζης ἀποκλείων τὴν ἱκετείαν, ἀνατεινόμενος δὲ τοῖς ἱερεῦσι τοῦ θεοῦ ταῦτα, ἃ κἂν Φάλαρις ὁ Ἀκραγαντῖνος, κἂν Κεφρὴν ὁ Αἰγύπτιος, κἂν Σενναχηρεὶμ ὁ Βαβυλώνιος ὤκνησεν, ὁ πέμψας εἰς Ἱερουσαλὴμ τοὺς ὀνειδιοῦντας Ἐζεκίᾳ καὶ τῷ θεῷ. ἐκείνην ἐγὼ τὴν ἡμέραν ἐνηνοχέναι φημὶ τὸν

διάπειρον

perſecutus diligenter illorum reliquias inuſitata pœnalium inſtrumentorum genera & formas, primus qui in hanc regionem intulit (liceat autem dicere quòd & ſolus vſus ſit) digitale & pedicam & prælum & poſtomin & forcipem auricularium, & inſtrumenta ad torquenda labia: quorum qui præuenerunt & ſenſum & ſpectaculum, & qui bello ante mortui ſunt, ab his qui in ſuam perniciem ſeruati ſunt, beati prædicati ſunt. Sed quia primus apud nos & ſolus re & verbo in Chriſtum contumelioſus fuit. Re quidem, propterea quod ianuæ eccleſiæ ſua edicta affixit, iis qui ab ipſo iniuria afficerentur, inſpoliatæ * & immunis menſæ adimens ſupplicationem: minitans autem ſacerdotibus iſta quæ non Phalaris Agrigentinorum tyrannus, & Cephren Aegyptius, & Sennacherim Babylonius auſus eſſet, qui miſit Ieruſalem qui maledicerent Ezechiæ & Deo. Illam ego diem tuliſſe dico

* Quæ aſyli ius habet.

ſecundam crucem Dei. nam ad contumeliam Chriſti, contumelioſus ille libellus pendebat è ſacris foribus. atque ea vidit ſol, & legerunt homines: non Tiberio Claudio Cæſare Remp. adminiſtrante, à quo Pilatus, vt præſes eſſet Iudæorum, admiſſus eſt: ſed pia ſobole Theodoſij habente Romanorum ſceptra, à qua comparato ſibi Imperio fefellit Andronicus, ſub voluntate Pilati. Riſui erant edicta illa, iis qui præteribant, & ex alia ſecta erāt, quemadmodum Iudæis quæ adſcripta fuerant cruci Chriſti. quamquam titulus crucis perfectus ab animo non pio, honeſtis erat verbis, per quem rex Chriſtus prædicabatur: hîc autem lingua cum ſententia conſentiebat. Quæ autem poſtea ſecuta ſunt grauiora fuêre iis quæ nuper promulgata ſunt. Poſteaquam enim erat contra inimicnm occaſionem nactus: inimici autem erant inter ſe, quòd alter nuptias affectabat, alter prohibebat: eum illis abominandis cruciabat pœnis quæ vtinam

δεύτερον σταυρὸν τοῦ θεοῦ. ἐπὶ γὰρ ὀνειδισμῷ τοῦ Χριστοῦ, τὸ λοίδορον ἐκεῖνο βιβλίον ἀπὸ τῆς ἱερᾶς θύρας ἐκρέματο. καὶ ταῦτα ἐπεῖδεν ἥλιος, καὶ ἀνέγνωσαν ἄνθρωποι· οὐ Τιβερίου Κλαυδίου τῆς πολιτείας ἐπιτροπεύοντος, ἀφ' οὗ Πιλάτος ἐπὶ τὴν Ἰουδαίων ἡγεμονίαν ἐστάλη· ἀλλὰ τῆς εὐσεβοῦς Θεοδοσίου γενεᾶς τὰ σκῆπτρα Ῥωμαίων ἐχούσης, ἀφ' ἧς ἔλαθεν Ἀνδρόνικος ἑαυτὸν μνηστεύσας ἀρχὴν, ὑπὸ τῷ Πιλάτου φρονήματι· γέλως ἦν τοῖς παριοῦσι τῶν ἑτεροδόξων τὰ γράμματα, καθάπερ Ἰουδαίοις τὰ παραγεγραμμένα τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ. καί τοι τὸ ἐπίγραμμα τοῦ σταυροῦ, γεγονὸς ἀπὸ γνώμης οὐκ εὐσεβοῦς, σεμνὸν ἦν ἐπὶ λέξεως, δι' οὗ βασιλεὺς ὁ Χριστὸς ἐκηρύττετο. ἐνταῦθα δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε. τὰ δὲ δὴ μετὰ ταῦτα τὸν προφήτην ἐστηλιτευμένων βαρύτερα. ἐπειδὴ γὰρ ἦν τινα καὶ ἐχθροῦ πρόφασιν εὑράμενος· ἔχθρα δὲ ἦν αὐτοῖς, ὅτι γάμους ὁ μὲν ἐσπούδαζεν, ὁ δὲ ἐκώλυεν· ἐκείνοις αὐτὸν τοῖς ἀποτροπαίοις κολαστηρίοις ᾐκίζετο,

ἃ μὴ παραδοθεῖν τῷ διαδεχομένῳ χρό-
νῳ· μετ' αὐτοῦ δὲ ὥσπερ ἤρξατο, παύσαιτο,
γρ. ἀκο-αῖς καὶ γένοιτο τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἀκοή* ταῦτα τῆς
ἡγεμονίας Ἀνδρονίκου σπουδάσματα. ἐπεὶ δ' οὖν
ἀνὴρ εὐγενής, οὐκ ἀδικῶν, ἀλλ' ἀτυχῶν ἐπ'
αὐτοῖς κατετείνετο· καὶ ταῦτα τὸ τῆς με-
σημβρίας ἑδρᾶτο σταθερώτατον, ἵν' ὑπὸ μό-
νοις μάρτυσι τοῖς δημίοις ἀπόλοιτο· καὶ τὴν
ἐκκλησίαν ἔγνω γινομένην αὐτῷ συμπα-
θῆ, κατ' ἄλλο μὲν οὐδέν, ὅτι δὲ μαθόντες,
εὐθὺς ὡς εἴχομεν ἐξεδράμομεν, ἐφ' ᾧ πα-
ρακαθίζησαι καὶ συνδιενέγκαι τὴν συμφο-
ράν· λυπηρὰ πρὸς τὴν ἀκοήν, εἴ τις ἐπίσκο-
πος ὢν ἐλεῆσαι τετόλμηκεν ἄνθρωπον ἀ-
πηχθημένον αὐτῷ, καὶ πολλὰ καὶ παράνομα
νεανιευσάμενος, τοῦ θρασυτάτου τῶν ὑπη-
ρετῶν Θόαντος αὐτὸν ἐρεθίζοντος, ᾧ χρῆται
πρὸς τὰς δημοσίας συμφορὰς ὀργάνῳ·
πέρας ἐπέθηκε τῇ μανίᾳ τὴν ἀθεωτάτην
φωνὴν εἰπών, ὅτι μάτην ἐπὶ τὴν ἐκκλη-
σίαν ἤλπισε· καὶ οὐδεὶς ἂν ἐξαιρεθείη τῶν
Ἀνδρονίκου χειρῶν, οὐδ' ἂν εἴ τις τὸν πόδα

ne tradantur ſucceſſioni tẽporis.cùm ipſo quemadmodum cœperunt, deſinant, & audiantur à poſteris, iſta ſigna & indicia Andronici Imperij. Cùm igitur vir nobilis, non facinoroſus, ſed infelix cruciabatur ab ipſis, ídque meridie fiebat maximo ardore, vt moreretur ſub ſolis teſtibus carnificibus: & eccleſiam nouit miſericordia eius duci, in alio quidem nullo, quòd verò eum intellexiſſemus ſtatim vt nos habebamus, excurrimus vt aſſideremus & vna calamitatem perferremus. corripitur rabie ad auditum, ſi quis Epiſcopus miſericordia proſequi auſus eſſet hominem inuiſum Andronico: ac multa nefaria auſus, audaciſſimo miniſtrorum Thoante eum ſtimulante, quo ad publicas calamitates inſtrumento vtitur: finem impoſuit furori ſuo, impriſſiſimam vocem locutus, quod fruſtra ſperaret in Eccleſia, nemóque eriperetur è manibus Andronici, ne ſi quidem ipſius pedem

Chriſti teneat. Illam impio animo ter profatus eſt vocem, poſt quam non iam admonendus homo, ſed tamquam membrum incurabile reſcindendus à nobis, vt ne ſocietate etiam quod ſanum eſt corrumpatur; nam labes propagatur & ſerpit & qui
“ tangit ſceleratum etiam contagio-
“ nem ſentit. Oportet autem & animo
“ & corpore puros eſſe apud Deum.
Quamobrem Ptolemaïdis Eccleſia iſta ſororibus ſuis aliis quæ vbique terrarum ſunt, edicit; Andronico & ſuis, Thoanti ſuíſque nullum Dei fanum apertum ſit. Omne ſacrum ipſis occluſum ſit & templum & ſeptum. Non eſt diabolo pars in Paradiſo: qui etiam ſi fefellerit irrepens, eiicitur. Præcipio autem & priuatis omnibus hominibus, & magiſtratui, ne ſint illi contubernales neque conuictores: Sacerdotibus autem potiſſimũ, ne, qui viuentes eos alloquentur, nec mortuos comitabuntur. Quòd ſi quis vt eccleſiam paruæ vrbis contemſerit, ac receperit abdicatos & ex-

κρατήσειεν αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. ταύτην ἀπαιδεύτῳ γνώμῃ, πρὸς ἀνεφθέγξατο τὴν φωνήν, μεθ' ἣν οὐκέτι νουθετητέος ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ὥσπερ μέλος ἀνιάτως ἔχον ἀποκοπτέος ἡμῶν. ἵνα μὴ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὸ ὑγιαῖνον συμφθείρηται. ὁ γὰρ μολυσμὸς διαδόσιμος γὰρ, καὶ ὁ θίγων ἐναγοῦς, ἀπολαύει τῆς προσεδρείας. δεῖ δὲ εἶναι καὶ γνώμῃ καὶ σώματι, καθαροὺς τοῦ θεοῦ. ἐπὶ τούτοις, ἡ Πτολεμαΐδος ἐκκλησία, τάδε πρὸς τὰς ἁπανταχοῦ γῆς ἑαυτῆς ἀδελφὰς διατάττεται· Ανδρονίκῳ καὶ τοῖς αὐτοῦ, Θόαντι καὶ τοῖς αὐτοῦ, μηδὲν ἀνοιγνύσθω τέμενος τοῦ θεοῦ· ἅπας αὐτοῖς ἱερὸς ἀποκεκλείσθω καὶ σηκὸς καὶ περίβολος. οὐκ ἔστι τῷ διαβόλῳ μέρος ἐν παραδείσῳ· ὃς κἂν λάθῃ διαδὺς, ἐξελαύνεται. παραινῶ μὲν οὖν καὶ ἰδιώτῃ παντὶ καὶ ἄρχοντι, μήτε ὁμωρόφιον αὐτῷ, μήτε ὁμοτράπεζον γίνεσθαι· ἱερεῦσι δὲ διαφερόντως, οἳ μήτε ζῶντας αὐτοὺς προσεροῦσι, μήτε τελευτήσαντας συμπροπέμψουσιν. εἰ δέ τις ὡς μικροπολίτιν ἀποσκυβαλίσει τὴν ἐκκλησίαν, καὶ δέξεται τοὺς ἀποκηρυττ-

τοις αὐτῆς, ὡς οὐκ ἀνάγκη τῇ πένητι πείθεσθαι, ἴστω χίσας τὴν ἐκκλησίαν, ἣν μίαν ὁ Χριστὸς εἶναι βούλεται. ὁ δὲ τοιοῦτος, εἴτε Λευίτης ἐστὶν, εἴτε πρεσβύτερος, εἴτε ἐπίσκοπος, παρ' ἡμῖν ἐν Ανδρονίκου μοίρᾳ τετάξεται· καὶ οὔτε ἐμβαλοῦμεν αὐτῷ δεξιὰν, οὔτε ἀπὸ τῆς αὐτῆς ποτὲ σιτησόμεθα· πολλοῦ δὴ δεήσομεν κοινωνῆσαι τῆς ἀποῤῥήτου τελετῆς, τοῖς ἐθελήσασιν ἔχειν μερίδα μετὰ Ανδρονίκου καὶ Θόαντος.

Α Ανύσιῳ.

Ω Δέδωκα τὴν ἐπιστολὴν εἰ καὶ φιλόσοφός ἐστι τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ τὴν τέχνην. ἕως μὲν οὖν Ανύσιός τε παρῆν, καὶ Πενταπόλις ἦν, ἔτι παρ' ἡμῖν ταύτην εἰργάζετο· ἐπεὶ δὲ ὁ μετὰ σὲ χρόνος τοῖς πολεμίοις ἡμᾶς ἀποδόμενος, δίκην εἰρήνην ἐποίησεν, ἔγνωκε πλεῖν εἰς ἑτέραν ἀγορὰν, ὅπου γλῶττα ὤνιος, ὁ ῥητόρων ἀγῶνες, τὸν ῥήτορα γνώριμον ποιεῖ. μνήστευσον αὐτῷ φιλίαν ἀνδρὸς λαχόντος ἀρχὴν ἐθνῶν· καὶ, ναὶ μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν,

terminatos eius, quòd non ſit neceſſe pauperi eccleſiæ parere, ſciat ſe diuiſiſſe eccleſiã, quam vnã eſſe vult Chriſtus. Qui autem talis eſt ſiue Leuita ſit ſiue presbyter ſiue Epiſcopus, apud nos Andronici loco ponetur, neque cum eo dextram copulabimus, neque vnquam ex eadem menſa comedemus. at multum ab eo aberimus, vt communionem habeamus ſacramenti augusti & arcani, cùm his qui voluerint habere partem cum Andronico & Thoante. *Sacrament. arcanum.*

Anyſio. 59.

Cui epiſtolam dedi, tametſi philoſophus eſt animo, arte tamen eſt rhetor. Quãdiu igitur Anyſius aderat, & Pentapolis erat, adhuc apud nos hanc artem exercebat: ſed poſtquam tempus quod te ſecutum eſt hoſtibus nos vendens litium pacem fecit, decreuit nauigare in aliud forũ, vbi lingua venalis oratorum merx, oratorem illuſtrem reddit. Conciliatio illi amicitiam viri qui alicuius prouinciæ imperium ſit adeptus. Et, per Deum amicitiæ præſidem & meum & tuum,

à quo gratiam illam petes, habebit tibi gratiam, cùm redierit ex prouincia ad experimentum.

Auxentio. 60.

Si accuſem te amicitiæ violatæ, & Deo, & optimis quibuſque viris arbitris, omnibus ſententiis te condemnabo. Ecqua enim acceſſio factus ſum maleuolentiæ, quam cum fratre meo geris? Quia enim ille ne me quidem probante contra Sabbatium defuncto Phao fauebat, tu autẽ fratri ſermo ne non perſuadebas, iram tuam in me conuertiſti, & quidquid mali poteras faciebas mihi. Et ego, tunc enim licebat, recepi prouocationem diſſenſionis: nunc autem neque licet, neq; volo. Nam ætas ingraueſcens, vt decet, extenuat in me cõtentionis ſtudium: & ſacræ, vt aiunt, leges vetant. Simul autem recordor & communis educationis & inſtitutionis, & in vrbe Cyrenos cõmorationis, quę oportet cenſere firmiora Sabbatij litibus. Proinde mecum in gratiam redi, & à me ſalutẽ

ὃν αἰτήσεις τὴν χάριν, εἴσεταί σοι τὴν χάριν, ὅταν ἐπαινῆ μετὰ τὴν πεῖραν.

Αὐξεντίῳ.

Ἂν γράψωμαί σε φιλίας ἀδικουμένης, καὶ θεοῦ, καὶ θείων ἀνδρῶν δικαζόντων, ἁπάσαις αἱρήσω. τίς γὰρ παρειθήκη σοι γέγονα τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν δυσμενείας. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνος, οὐδ᾽ ἐμοὶ δοκῶ, ἐπολιτεύετο κατὰ Σαββατίου τοῦ μακαρίτη. Φάω, σὺ δὲ αὐτὸν λέγων οὐκ ἔπειθες, ἔτρεψας ἐπ᾽ ἐμὲ τὴν ὀργὴν, καὶ ἐποίεις κακὸν ὅσον ἠδύνω. κἀγὼ, τότε γὰρ ἐξῆν, ἐδεξάμην τὴν πρόκλησιν τῆς διαφορᾶς· νυνὶ δὲ οὔτε ἔξεστιν, οὔτε βούλομαι. ἥτε γὰρ ἡλικία καλῶς ποιοῦσα μαραίνει μοι τὸ φιλότιμον· καὶ ἱεροὶ, φασὶ, νόμοι κωλύουσιν· ἅμα δὲ ὑπομιμνήσκομαι καὶ κοινῶν τροφῶν, καὶ παιδείας, καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ διατριβῆς, ἃ χρὴ νομίσαι τῶν Σαββατίου δικῶν ἰσχυρότερα. ἄρχου δὲ φιλίας ἀγαθοῦ πράγματος· καὶ χαῖρε παρ᾽ ἐμοῦ, ζη-

μίαν ἡγουμένου τὸν χρόνον ὃν ἐσιώπησα, πῶς οἴει με τότε δακνόμενος, ἀλλ' ἐνεκαρτέρουν, ὡς οἶδά τε. τοιοῦτόν ἐστι τὸ διαφιλοτιμεῖσθαι κακόν.

Πυλαιμένει.

Δάπιδα μεγάλην τὴν Αἰγυπτίων οὐκ οἵαν ὑποβεβλῆσθαι στρωμνῇ, ἀλλ' οἵαν αὐτὴν εἶναι μόνην στρωμνήν, Ἀστέριος ὁ ταχυγράφος ἰδών, ᾔτησε παρ' ἡμῶν, ὁπηνίκα με περὶ τῶν μεγάλων ἀρχείων ἔδει καθεύδειν· ταύτην ὑπεσχόμην ἀξιῶν ἀπολείψειν αὐτῷ δῶρον. οὐ γὰρ ἦν πρὸς τὴν Θρᾳκῶν χιόνα παραβαλλομένων, τοιαῦτα χαρίζεσθαι. νῦν οὖν ἐκπέμπω· τότε γὰρ οὐ κατέλιπον· σὺ δὲ δώσεις αὐτῷ, μετὰ τῆς ἀπολογίας, ἧς αὐτὸς ἔσῃ μάρτυς, ἀλλ' ὑπομνησθῇς τῶν καιρῶν· καὶ περὶ τοῦ, καθ' οὓς ἀνεχώρουν τοῦ ἄστεος, ἔσειεν ὁ θεὸς τῆς ἡμέρας πολλάκις· καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι, πρηνεῖς οἱ πλείους· τὸ γὰρ ἔδαφος ἐκραδαίνετο· ἐν ᾧ νομίσας ἐγὼ τὴν θάλατταν τῆς γῆς ἀσφαλεστέραν

accipe, existimante illud tempus perditũ quo silui, quomodo putas etiam tum animi morsu fui cruciatus? tamen permanebam & ferebam, vt poteram. Tale est contendere & æmulari malum.

Pylæmeni. 61.

Tapetem magnum ex Aegyptiis, non qui substerneretur stragulo, sed qui ipse esset solum stragulum, Asterius actuarius cùm vidisset, petiuit à nobis, quando me ante magnam regiam oportebat dormire. Eum pollicitus sum, cùm proficiscerer me relicturũ ei dono. Non enim licebat cùm niue Thracum dimicantem talia dono dare. Nunc igitur mitto: tunc enim non reliqui: tu autem ei dabis, cũ excusatione, cuius ipse eris testis, si recorderis illorum temporũ: atq; antea, quo tempore discedebã ab vrbe, terram mouebat Deus in die sæpius, supplicésque Deum precabantur homines, proni complures: nam solum concutiebatur. Quo tempore ratus mare terra tutius esse, &

pelagus, tendo cursu ad portum, cum nullo collocatus, nisi cum defuncto Photio, eúmque longe inclamans, & manu signum dans quod discederem. Ille autem Aureliano viro amico & consule dimisso insalutato, se excusauit de iisdem rebus apud sodalem Asterium. tunc quidem sic factum est. Quòd si post meam illinc profectionem tertio hoc commeatu, nauis in Thraciæ loca proficiscitur, nesciebam antea, at nunc primum à me mittitur. Nunc igitur cum primum licet persoluo per te debitum. Gratiam mihi facito vt hominem illum inuenias. Nomen igitur illius hominis & artem iam significaui. Verùm oportet plura addere indicia. Esse enim posset quis eiusdem nominis & eiusdem artificij: vix autem omnia eidem conueniunt: Verumtamen euenire posset interdum. Syrus est natione, niger colore, vultu macer, mediocris statura: habitat iuxta imperatorias ædes, non publicas; verùm prope eas quæ pone sunt, quæ Ablabij quidem ante erant, nunc autem

καὶ τὸ πέλαγος, καὶ ταπεινὰ δρόμον ἐπὶ τῆ λιμένα, μηδενὶ λόγον δοὺς, ὅτι μὴ τῷ μακαρίτῃ Φωτίῳ, καὶ τοῦτον πόῤῥωθεν εἰσκεαγών, καὶ τῇ χειρὶ σημαίνας, ὅτι οἰχήσομαι· ὁ δὲ Αὐρηλιανὸν φίλον ἄνδρα καὶ ὕπατον ἀφεὶς ἀπροσαύδητον, ἀπολελόγηται περὶ τὴν αὐτὴν πρὸς τὸν ἑταῖρον Ἀστέριον. πότε μὲν οὕτως ἐγένετο· εἰ δὲ μετὰ τὴν ἐμὴν ἐκεῖθεν γρ. ὑπερέτην
ἀποδημίαν τείνει τουτονὶ στόλον ἡ ναῦς εἰς τἀπὶ Θράκης χωρία στέλλεται, ἀλλὰ νῦν πρῶτον ὑπ' ἐμοῦ στέλλεται. νῦν οἶμαι ὅτι πρῶτον ἔξεστιν ἀποδίδωμι διὰ σοῦ τὸ χρέος. χάρισαί μοι τὸν ἄνθρωπον Ἐξουρῶν. τοὔνομα μὲν δὴ καὶ τὸ ἐπιτήδευμα φθάνω δηλώσας· ἀλλὰ δεῖ πλείω προσθεῖναι γνωρίσματα· γένοιτο γὰρ ἄν τις, ὁμώνυμος καὶ ὁμότεχνος· χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταὐτὰ συγκυρεῖ. ἀλλὰ γένοιτο γὰρ ἂν ἐν τῷ χρόνῳ· Σύρος τὸ γένος, μέλας τὸ χρῶμα, τὸ πρόσωπον ἰσχνός, τὸ μέγεθος μέτριος· οἰκεῖ παρὰ τὴν βασιλικὴν οἰκίαν, οὐ τὴν δημοσίαν, ἀλλὰ τὴν κατόπιν αὐτῆς, ἥτις Ἀβλαβίου μὲν πρότερον ἦν, νῦν

νιῷ δὲ Πλακιδίας ἐστὶ τῆς τοῖν βασιλέοιν ἀδελφῆς. εἰ δὲ μετῴκησε· γινόμενον γάρ· σὺ δὲ ἀλλὰ Μάρκον ζητήσῃς φανερώτατον ἄνδρα, τὸν ἐκ τῆς ἐπάρχου * τάξεως. ἐστὶ ὁ τότε τῆς συμμορίας ἄρχων τῶν ταχυγράφων, τῆς τὸν Ἀστέριον ἐχούσης. εὑρήσῃς δὲ διὰ Μάρκου τὴν συμμορίαν, ἧς οὐκ ἦν * Ἀστέριος ἔσχατος, ἀλλ' ἐν αὖθις τρίτος, ἢ τέταρτος· νυνὶ δὲ κἂν πρῶτος εἴη· τούτῳ δώσῃς τὴν παχεῖαν ταύτην δάπιδα, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐρῇς, ἅττα ἡμεῖς περὶ τοῦ χρόνου πρὸς σέ, εἰ δὲ βούλει, καὶ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἀναγνώσῃ· σχολὴν γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος οὐ δίδωσι, τοῦ καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἐπιστεῖλαι· εἰ δὲ δικαίους, οὐδὲν ἴσως κωλύει· μήποτε τοσοῦτον δυνηθείη τὰ ὅπλα.

γρ. ὑπάρχου

Τῷ ἡγεμόνι.

Μισθὸς ἀρετῆς ἔπαινος, ὃν εἰς Φέρομεν Μαρκελλίνῳ τῷ λαμπροτάτῳ, νῦν ὅτε πέπαυται τῆς ἀρχῆς, νῦν ὅτε σχολάζειν κολακείας ἁπάσης ὑπόνοια· ὅστις παραλαβὼν

autem Placidiæ sunt Imperatorum * sororis. Quòd si migrauit, fieri enim solet, attamen tu Marcum quæres virum illustrissimũ ac notissimum, qui est ex ordine Præfectorum prætorio: iste qui tum decuriæ princeps erat scribarum, in qua est Asterius. Inuenies igitur per Marcum decuriam, cuius non est vltimus Asterius; sed inter ipsos tertius aut quartus. Nunc autem etiam primus fuerit. Ei dabis crassum & pinguem tapetẽ, & etiam ei dices, quæ nos de tempore apud te diximus. Quòd si vis, etiam epistolam ei leges. Otium enim nobis bellum non concedit, vt ad eum epistolam mittamus. Esse autem iustos nihil fortasse prohibet. Numquam tantum arma valeant.

* Arcadij & Honorij.

Duci. 62. seu Præsidi.

Merces virtutis laus est, quam conferimus Marcellino illustrissimo, nũc quando desiit in magistratu esse, nũc cum vacare adulatione omni & assẽtatione suspitio est. Qui cùm accepis-

ſet ciuitates bello exercitas, foris quidem à multitudine & furore barbarico, intus autem à militari inſolentia & auaritia centurionum, tamquam Deus ſuperueniens, pugna vna hoſtes, diligentia quotidiana ſubditos, modeſtiores reddidit, & parauit, ab vtriſque incommodis, ciuitatibus pacem. Lucrum contempſit, quod videri legitimum eſſe conſuetudo fecit. Non eſt inſidiatus diuitiis, paupertatem iniuria non affecit. Erga Deum pius, erga ciues iuſtus, erga eos, qui ab eo aliquid poſtulabant, humanus. Ob id philoſophus Epiſcopus laudans eum, non erubeſcit: apud quem nemo inuenit teſtimonium gratia corruptum. Ac ſanè adeſſe nobis etiam vellemus iudicium, & publice & ſigillatim quiſque ciuis Ptolemaidis inuicem conferremus ei præmium quod poſſumus, ſi non meritum. Quia ſermo plurimum abeſt æqualitate factà*. Omnino etiam tum ante Rempub. verba facerem. Quandoquidem autem ſum extra prouin-

λαβὼν πολεμουμένας τὰς πόλεις ἔξωθεν
μὲν, ὑπὸ πλήθους καὶ μανίας βαρβαρι-
κῆς, ἔνδοθεν δὲ ὑπὸ στρατιωτικῆς ἀταξίας
καὶ τῆς τῶν ταξιαρχῶν πλεονεξίας, ὥσπερ
θεὸς ἐπιφανεὶς, μάχῃ μὲν μιᾷ τοὺς πολε-
μίους, ἐπιμελείᾳ δὲ καθημερινῇ τοὺς ὑπη-
κόους σωφρονεστέρους ἐποίησε, καὶ παρεσκεύασεν
ἀπ᾿ * ἀμφοῖν τῶν δεινῶν, εἰρήνην ταῖς πόλεσιν. γρ. ἐπ᾿
ὑπερεῖδε κερδῶν, ἃ δοκεῖν εἶναι νόμιμα πε- ἀ.
ποίηκεν ἡ συνήθεια. οὐκ ἐπεβούλευσε πλού-
τῳ, πενίαν οὐχ ὕβρισε· τοῖς πρὸς θεὸν εὐσε-
βὴς, τοῖς πρὸς πολιτευομένους δίκαιος, τοῖς
πρὸς δεομένους φιλάνθρωπος. διὰ τοῦτο
φιλόσοφος ἱερεὺς ἐπαινῶν αὐτὸν, οὐκ αἰσχύνε-
ται· παρ᾿ ᾧ μηδεὶς εὕρετο μαρτυρίαν χάριτι
δεδεκασμένην. παρῆμεν μὲν οὖν ὑμῖν καὶ τὸ
δικαστήριον ἐβουλόμεθα· καὶ κοινῇ καὶ καθ᾿ ἕνα
Πτολεμαΐων ἕκαστος, ἀντεισηνέγκαμεν αὐτῷ
τὸν δυνατὸν, εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον· ὅτι λό-
γος ἔργου παραπολὺ τῆς ἴσης ἐστί· πάντως
δὲ ἔγωγε καὶ τότε τοῦ κοινοῦ προηγόρευ- γρ. τυγ-
σα· ἐπεὶ δὲ τυγχάνω * ὢν ὑπερόριος, ἐν- χάνω ὢν

γράμμασιν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν καταθέμεθα, οὐκ ἐνοχληθέντες, ἀλλ' ἐνοχλήσαντες.

Ἰωάννῃ.

Χρῆσθαι δεῖ ταῖς τῶν δυνατῶν φιλίαις, οὐ καταχρῆσθαι.

Τῷ αὐτῷ.

Μὴ αἴτει μεγάλα, ἵνα μὴ δυοῖν θάτερον, ἢ τυγχάνων λυπῇς, ἢ μὴ τυγχάνων λυπῇ.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ἄμφω τοὺς Διονυσίους ἀπέσταλκα, ἵνα τῶν βιβλίων, ὃ μὲν ᾖς εἰληφώς, ὃ δὲ ἀπειληφώς.

Θεοτίμῳ.

Πεζοῖν ἵνα πυθέσθαι σου προελόμενος, ὑφ' οὗ πλεύσομαι, προσαφηγήσασθαι βούλομαι. Ἀλέξανδρος ἀπὸ βουλῆς Κυρηναῖος, ἔτι μειράκιον ὤν, εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλεσε· τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊούσης τῆς μοναδικῆς τῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, ἠξιώθη μὲν ἐκκλησιαστικῆς δια-

eiam, ponimus ei testimonium nostrum in litteris, non appellati verum vltro appellantes.

Ioanni. 62.

Vti oportet potentium amicitiis, non abuti.

Eidem. 64.

Magna ne petas, ne duorum alterum, aut impetrans molestus sis, aut non impetrans dolore afficiaris.

Fratri. 65.

Vtrosque Dionysios misi, vt librorum, vnum accipias, alterum recipias.

Theotimo. 66.

Quæstionem quandam à te petere instituens, de quo interrogabo, ante narrare volo. Alexander ex Senatu & curia Cyrenensis etiam adolescẽtulus vitã solitariã professus est. Cùm ætate vna progrediente, solitario vitæ instituto, dignus est habitus ecclesiastico

diaconatu. Dignus erat vt ſenior eſſet & presbyter: verùm cũ propter quædam ſuborta negotia in exercitu fuiſſet, & cum* Ioãne defuncto familiaritate cõiunctus eſt. Honoretur enim à nobis memoria mortui, quia omnis maleuolentia cum hac vita vna deponitur. Cùm eo familiaritate coniunctus, antequam eccleſiæ ſeditione cõflictarentur, ab illius manibus Epiſcopus declaratus eſt Bithynorum Baſinopolis. Poſteaquam autem orta eſt diſſenſio, permanſit ei à quo deſignatus fuerat amicus, & fuit ex illis qui in ſeditione eius partes ſecuti ſunt. Poſteaquam autem concilij ſententia vicit, aliquandiu quidem permanſit ſeditio. Quid verò narrem ſcienti, immo ipſi qui adminiſtrauit conciliationem factam: præſertim cum quędam libellum legerim doctum: quem ad beatum, ni fallor, Atticum ſcribebas, hortans illum ad receptionem illorũ virorum. Iſta igitur hactenus, Alexãdro cũ illis, qui ſimul defectionẽ ſecuti ſunt, cõmunia. Propriũ autẽ, aut cũ paucis, quod tertius iã annus exceſſit,

*D. Ioann. Chryſoſt.

κοινίας. ἠξιώθη δὲ τοῦ πρεσβύτερος εἶναι.
κατ' δέ τινα χρείαν ἐπὶ στρατοπέδου γενό-
μενος, καὶ Ἰωάννη τῷ μακαρίτῃ συστάς·
ἐμάθω γὰρ περὶ ἡμῶν ἡ μνήμη τοῦ τε-
λευτήσαντος, ὅτι πᾶσα δυσμένεια τῷ
βίῳ τούτῳ συναποτίθεται· τούτῳ συστάς,
πρὶν μὲν στασιάσαι τὰς ἐκκλησίας, ὑ-
πὸ τὴν ἐκείνου χεῖρα ἐπίσκοπος ἀνεδεί-
χθη τῆς Βιθυνῶν Βασινουπόλεως· συμβά-
σης δὲ τῆς διαφορᾶς, διέμεινε τῷ χειρο-
τονήσαντι φίλος, καὶ γέγονε τὴν ἐκείνου στα-
σιωτῶν· ἐπεὶ δὲ ἡ συνοδικὴ γνώμη κατί-
σχυσε, χρόνον μὲν τινα συνέμεινεν ἡ στάσις.
τί δ' ἂν διηγοίμην εἰδότι, μᾶλλον δὲ
αὐτῷ διωκηκότι, τὰ περὶ τὰς γενομένας
διαλλαγάς· ἐπεί τι καὶ βιβλίον ἀνέγνων
σοφόν, ὃ πρὸς τὸν μακάριον ἐμοὶ δοκεῖν
Ἀττικὸν ἔγραφες, ἀνάγων αὐτὸν τῇ κα-
ταδοχῇ τῶν ἀνδρῶν. τὰ μὲν δὴ μέ-
χρι τούτου, Ἀλεξάνδρῳ πρὸς τοὺς συ-
ναποστάτας κοινά· ἴδιον δέ, ἡ μετ' ὀλί-
γον, ὅτι τουτὶ μὲν ἔτος ἤδη τρίτον ἐξήκει,

μετὰ τὴν ἀμνηστίαν καὶ τὰς διαλλαγάς. ὁ δὲ οὐκ ἐβάδισε τὴν ὁδὸν Βυθινίας, οὐδὲ τῆς συλλαχούσης αὐτῷ καθέδρας ἐλάβετο· μένει δὲ παρ' ἡμῖν, ὥσπερ μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, ἀλλὰ καί τις ὡς ἰδιώτη προσφέρηται. ἐγὼ μὲν οὖν οὔτε πόρρωθεν ἐνετράφην τοῖς νόμοις τοῖς ἱεροῖς, οὔτε ἤδη μοι καθήκει πολλὰ μεμαθηκέναι· πέρυσιν οὔπω γεγονότι τοῦ καταλόγου· αἰσθόμενος δὲ γέροντας ἐνίους, οὐδ' αὐτοὺς μέν τι σαφὲς εἰδέναι προσποιουμένους, ἀποδεδειλιακότας δὲ μὴ λάθωσι πρός τινα κανόνα τῆς ἐκκλησίας προσκόψαντες, καὶ διὰ τοῦτο παντάπασιν ἀπηνέστερον αὐτῷ προσενηνεγμένους, καὶ ὑπὸ ἀσαφοῦς ὑπονοίας ἀτιμίαν σαφῆ τοῦ ξένου κατασκεδάσαντας, οἱ μηδὲ κοινῆς στέγης ἠνείχοντο, οὔτε ἐμεμψάμην, οὔτε ἐμιμησάμην αὐτούς. οἶσθα οὖν ὅπως ἐποίησα, πάτερ σεβασμιώτατε· ἐκκλησίᾳ μὲν οὐκ ἐδεξάμην αὐτόν, οὐδὲ τραπέζης ἱερᾶς ἐκοινώνησα· οἴκοι δὲ ἴσα καὶ τοῖς ἀναιτίοις ἐτίμησα·

poſt obliuionem culpæ ac reconciliationem. Cùm tamen iſte profectus non ſit rectà in Bythyniam, neq; vnà cum ipſo ſortitam ſedem vſurpauit. Manet autem apud nos quaſi nihil ipſius interſit, & vt aliquis erga priuatum ſe gerit. Ego igitur neque multo ante nutritus ſum in ſacris legibus, neciam me conueuit multa didiciſſe anno ſuperiore, qui nondum eram in hoc numero. Cùm autem ſenſerim ſenes quoſdam fingere, ne ipſos quidem ſcire certum quidquam, vereri autem ne ignari aduerſus aliquam eccleſiæ regulam offendant, & ob id omnibus modis inclementius & aſperius erga eum ſeſe gerere, & pro ſuſpicione. Incerta ignominiam certam hoſpiti inferre, qui ne commune tectum tulerunt, neque culpaui, nec imitatus ſum eos. Sciſſne igitur quo pacto fecerim venerandiſſime pater? Eum in Eccleſiam non recepi, nec menſam ſacram communicaui. Cæterùm domi, æque ac qui extra culpam ſunt, colui:

quæ consuetudo etiam in indigenis mea. Quando aliquis eorum domesticus est, re omni & sermone honorem habente cedimus, nugari censentes eos qui indignantur, quod materna ciuitatis iura deiicimus. Quamquam ob id omnium sollicitudines in humeros tollens fero, & solus pro omnium otio occupatus & impeditus. Verùm honestum mihi erit apud Deum plus laboris habere, minus autem honoris. Et verò istum Alexandrum, cùm in Ecclesiam progredior, vellem equidem nulla ex parte fori videre. Quòd si contigerit videre, aliò aliquò oculos verto, & statim efflorescit mihi in gena rubor. Cæterùm vbi superauit domesticum impluuium, & est sub eodem tecto, omni quo fas est honore colo. Quid tandem igitur mihi dissentaneus sum publice & priuatim? neutro in tempore quod mihi placet facio: Sed partim legi cedo, partim naturæ meæ indulgeo, propensæ ad humanitatem.

ὅστις ὁ τρόπος ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἐπιχωρίων ὑμῶς· ὅταν τις αὐτῶν ἐφέστιος ἡμῖν γένηται, πολύ τι πολυτὸς ἔργου καὶ λόγου τιμὴν ἔχοντος ἐξιστάμεθα, φλυαρεῖν ἡγούμενοι τοὺς δυσχεραίνοντας, ὅτι τὰ μητρῷα τῆς πόλεως καταβάλλομεν δίκαια. καίτοι δεῖ τοῦτο τὰς ἀπολύτων φροντίδας κατωμαδὸν ἠράμενος φέρω, καὶ μόνος ὑπὲρ τῆς ἀπολύτων* ἀχολοῦμαι χολῆς. ἀλλ' ἐν καλῷ μοι κείσεται παρὰ τῷ θεῷ, πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ τιμῶν· ἐστὶ τὸν Ἀλέξανδρον δὲ τοῦτον, ὅταν μὲν εἰς ἐκκλησίαν παρίω, βουλόμην μὲν ἂν μηδαμόθεν* τῆς ἀγορᾶς ἰδεῖν· συμβὰν δὲ ἰδεῖν, ἑτέρωσέ ποι τρέπω τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ εὐθὺς ἐπῆλθέ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. ὑπερβάντα δὲ τὴν οἰκείαν αὐλὴν, καὶ γινόμενον ὁμωρόφιον, ἅπασι τοῖς εἰκόσι τιμῶ· τί δήποτ' οὖν ἀσύμφωνός εἰμι πρὸς ἐμαυτὸν ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, ἐν οὐδετέρῳ τῶν καιρῶν δεδογμένα ποιῶν*. ἀλλὰ τὸ μὲν εἴκω τῷ νόμῳ, τὸ δὲ τῇ φύσει χαρίζομαι, ῥεπούσῃ πρὸς τὸ φιλάνθρωπον.

γρ. ἀχολύμεθα

γρ. μηδαμόθι

γρ. ποιῶ.

καί τοι κἂν ἀπεβιασάμην τὴν φύσιν, εἴ τι σαφὲς ἠπιστάμην παρὰ τοῦ νόμου. αὐτὸ δὴ τοῦτό ἐστι τὸ ἐρώτημα, πρὸς ὃ δεῖ τὴν αὐθεντίαν τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἀποκρί-
γρ. ἀπὸ νασθαι ἁπλῶς καὶ σαφῶς, καὶ * ὥσπερ πευθάνομαι, Ἀλέξανδρον ἐπίσκοπον χρὴ νομίζειν, ἢ μή.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐγὼ καὶ βούλομαι καὶ ἀνάγκη μοι θεία, νόμον ἡγεῖσθαι, πλὴν ὅ, τι ἂν ἐκεῖνος ὁ θρόνος θεσπίσῃ. διὰ τοῦτο καὶ πένθιμον ἀχολίαν παραιτησάμενος, καὶ νοσοκομούμενον ἔτι τὸ σῶμα πρὸς τοὺς πόνους ἐκβιασάμενος, καὶ διαδύσας τὴν ὕποπτον, ὡς ἀνύποπτον, ἣν διετείχισεν ὅπλα πολέμια, γέγονα κατὰ Παλαίβισκαί τε καὶ Ὕδραξ· κῶμαι δὲ αὗται Πενταπόλεως, καὶ τῆς διψηρᾶς Λιβύης αὐτὰ τὰ μεθόρια· ἐν αἷς τό τε δῆμον ἐκκλησιάσας, καὶ γράμματα, τὰ μὲν ἀναγνούς, τὰ δὲ ἀποδούς· τὰ μὲν γὰρ ἦν πρὸς αὐτούς, τὰ δὲ περὶ αὐτῶν πρὸς ἐμέ· καὶ λόγους διεξελθὼν ἐπιτηδείους εἰς ἀρ-

Quamquam etiam naturæ meæ vim attulissem, si quid certi de lege scissem. Istud igitur ipsum est quod interrogo, ad quod oportet auctoritatem Apostolicæ successionis respondere, simpliciter & aperte, ideóque & peto; an oporteat Alexandrum appellare Episcopum, an non?

Eidem. 67.

Ego & volo, & necessitas mihi est diuina, legem existimare omne quod illa sedes decreuerit. Ob id lugubrem occupationem omittens, & quod ad huc ægrum curabatur corpus ad labores adigens, & peragrans suspectam regionem, vt non suspectam & periculosam, quam intercluserunt arma hostilia, Palæbiscam veni atque Hydracem. Vici autem ij sunt Pentapolis, & siticulosæ Libyæ ipsa confinia: quibus in vicis populo in concionem vocato & litteris quibusdam lectis, quibusdam redditis, quædam enim erant ad ipsos, quædã de ipsis ad me: & rationibus cõmemoratis aptis ad per-

ſuadendum in comitiis, & ſi res ita ferret, ad cogendum, vt proponeretur de Epiſcopo deligendo deliberatio, non vici populi erga religioſiſſimum & piiſſimum Paulum ſtudium. Velim mihi credi à patre. Non volebam fruſtra cucurriſſe. Multum me colentem populum offendi. Notiſſimos eorum, ſi quis vociferatus eſſet altius, ſi quis nactus crepidinem, & aſcendens eam, & princeps poſtulaſſet eſſe, & orationem produxiſſet, vt vænales, vt coniuratos, miniſtrorum manibus tradens, exturbari concione expulſos imperaui. Tumultuantem autem rurſus & ſæpenumero coërcens populum, & componens, omnia tentaui oratione. Archiepiſcopalis illius ſedis ſanciens dignitatem, & ſuadens quod per contemptionem veſtri, & honorem, Deus contemnitur & honoratur. Illi autem honorifica voce beatum nomen pietatis tuæ inuocarunt: & procumbentes ſupplicabant, perinde ac ſi præſens fuiſſes exclamationes, & complorationes facientes.

Facta

χαιρεσίαν εἰς ὃ καὶ πείσας, καὶ εἰ παραχωρεῖν βιάσασθαι προσθέσθαι τῆς περὶ ἐπισκόπου σκέψιν, οὐκ ἐξενίκησα τοῦ δήμου τὴν περὶ τὸν εὐλαβέστατον Παῦλον σπουδήν. ἀξιῶ πιστεύεσθαι παρὰ πατρὸς· οὐκ ἦν μοι βουλομένῳ μάτην δεδραμηκέναι. πολλὰ γὰρ τί με τῶν δήμων προσέκοψα· τοὺς φανερωτάτους αὐτῶν, εἴ τις ἀνέκραγε μεῖζον, εἴ τις εὐρύθμως κρηπίδα, καὶ ἐπιλαβὰς αὐτῇ, καὶ προσήγορες ἠξίωσεν εἶναι, καὶ λόγον ἀπέτεινεν, ὡς αἰτίους, ὡς συνωμότας, ὑπηρετῶν χερσὶ παραδιδοὺς, ἐκκυλιόθλιψαι τῆς ἐκκλησίας ὠθουμένους, προσέταξα. συγχυθέντα* δὲ γρ. συγχεθέντα
αὖθις καὶ πολλάκις ἀναλαβών τε καὶ καταστήσας τὸν δῆμον, διὰ πάσης ἦλθον ἐν λόγοις ὁδοῦ, τὸν ἀρχιερατικὸν ἐκεῖνον θρόνον ἀποσεμνύνων, καὶ πείθων ὅτι διὰ τῆς εἰς ὑμᾶς ἀθετήσεως καὶ τιμῆς, ὁ θεὸς ἀθετεῖται δὴ καὶ τιμᾶται· οἱ δὲ, εὐφήμῳ τε φωνῇ ὃ μακάριον ὄνομα τῆς θεοσεβείας ἐπεκαλέσαντο, καὶ πεσόντες ἱκέτευον, ὡς πρὸς παρόντα τὰς ἐκβοήσεις, καὶ τὰς ὀλοφύρσεις ποιούμενοι.

τὸ μὲν οὖν τῶν ἀνδρῶν, εἰ καὶ πέρα προσδοκίας, ἀλλ' ἔλαττον ἦν· αἱ δὲ γυναῖκες, πρᾶγμα δυσμεταχείριστον, χεῖρας αἴρουσαι, βρέφη προτείνουσαι, καὶ μύουσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἵνα μὴ εἰς ἔρημον τοῦ συνήθους προεστάτου τὸν θρόνον ἐνατενίσωσι, μικρὸν ἐδέησαν τοὺς τἀναντία πολιτευομένους ἡμᾶς, εἰς πάθος παραπλήσιον ἐκκαλέσασθαι· ὅθεν ἵνα μὴ πάθω, φοβηθεὶς· ᾐσθανόμην γὰρ ἀγόμενος· ἔλυσα τὴν ἐκκλησίαν· καὶ εἰς τετάρτην ἥκειν ἐπήγγειλα ἐπαρασάμενος τὰς παλαμναιοτάτας ἀρὰς, εἴ τις ἐμμίσθως, εἴ τις κατὰ χρείαν, ἢ χάριν, ἢ ἄλλως ἰδίᾳ τι διαφέρων αὐτῷ φθέγξαιτό τι τῶν ἡκόντων εἰς τὴν τῆς ἐκκλησίας παρακοήν· ἧκεν ἡ κυρία, καὶ ὁ δῆμος περιῆν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἐναγώνιος, ὃς οὐδὲ περιέμεινε πεσεῖν. ἀλλ' εὐθὺς ἦν ἀπόρρητα κυκεών, φωνὴ παμμιγὴς, ὑπὸ τοῦ λίαν ἐγχεῖν ταῖς ἀκοαῖς ἀδιάκριτος. καθησυχαζόντων δὲ τῶν ἱεροκηρύκων, εἰς θρῆνον αὖθις ἀπετελεύτησεν ἡ βοή· καὶ ἦν ἄκουσμα συνθετὸν, ἀνδρῶν οἰμωγαὶ,

Facta igitur virorum,& si vltra spem & expectationem, attamen minora erant. Sed mulieres, res quæ non facile tractatur, manus tollentes, infantes tendentes, & claudentes oculos, ne in vacuam consueto patrono sedem inspicerent, parum abfuit quin nos, qui contra studebamus, ad affectum similem euocarent: quòd ne mihi eueniret, veritus (sentiebam enim me ipso affectu duci) solui cōcionem, & in quartum diem vt venirent edixi, execratus dirissimas execrationes, si quis ob mercedem, si quis ob vtilitatem, aut ad gratiam, aut omnino quod interesset ipsius, aliquid loqueretur eorū quæ pertinerent ad ecclesię inobediētiā. Venit dies præstituta, & populus aderat aduersarius, & ad contētionem paratus, qui ne interrogationē quidem expectauit. Verùm statim erant omnia confusa, vox promiscua, propterea quod nimiū insonabat auribus indistincta. Cùm autē sacri præcones audientiam facerent, desiit in fletum clamor. Et erat res auditu tristis, gemitus virorum, mulierum

vlulatus, puerorum ploratus. Alius dicebat se patrem desiderare, alius filium, alius fratrem. Sic diuidebant ætatibus propinquitatis nomina. Me autem interea aliquid dicere conante, ostenditur libellus ex media multitudine, & precatur aliquis, publice vt is omnib. recitaretur. Ille autem erat adiuratio ad me, vt desinerem per vim multitudinem tentare; & vt differrem dilationem donec ipsis liceret ad beatissimum tuum caput hac de re decretum mittere ac legatum: immo verò potius me rogabãt, vt eorum caussæ litteris patrocinarer quæ cognouissem tibi explicaui. Dicebatur igitur in concessu à presbyteris & publice à multitudine, libellus ea ipsa sigillatim enarrabat, patrium esse & apostolicũ Erithriditas esse etiam has ecclesias. Seditionem exercuisse eas aduersus Orionem, beatum prouectis ætatis senem, & crimen habentẽ quòd lenissimus esset. Istud enim iam maledicti loco obiectum est, ab his qui postulãt

ὀλολυγαί, παίδων ὀλοφυρμοί. ὁ μὲν ἔφη πατέρα ποθεῖν, ὁ δὲ υἱόν, ὁ δὲ ἀδελφόν. οὕτως ἐμερίζετο τῆς ἡλικίαις τὰ τῆς συγγενείας ὀνόματα. ἐμοῦ δέ τι μεταξὺ λέγειν ἐπιχειροῦντος, ἀναδείκνυται γραμμάτιον ἐκ μέσου τοῦ πλήθους· ὃ ἐνδείκνυταί τις εἰς κοινὸν αὐτὸ πᾶσιν ἀναγνωσθῆναι· τὸ δὲ ἦν ἐνορκισμὸς πρὸς ἐμὲ παύσασθαι σὺν βίᾳ τοῦ πλήθους ἀποπειρώμενον, καὶ ἀναθέσθαι τὸ σκέμμα, μέχρις ἂν αὐτοῖς δὴ γένηται πρὸς τὸν μακαριώτατον τὸν δ' κεφαλὴν ὑπὲρ τούτου ψήφισμα πέμψαι καὶ πρεσβύτην· μᾶλλον δὲ ἐμοῦ καλεδέοντο ποιήσασθαι συνηγορίαν ἐν γράμμασιν, ἅπερ ἐδιδάχθην διδάσκοντα. ἐλέγετο τοίνυν καὶ ἐν συνεδρίῳ παρὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ δημοσίᾳ παρὰ τοῦ πλήθους, καὶ τὸ γραμμάτιον αὐτὰ ταῦτα καθ' ἕκαστον διεξῄει, πάτριον εἶναι τὸ ἀποστολικόν, Ἐρυθρίτιδας εἶναι καὶ ταύτας τὰς ἐκκλησίας· ἀποστασιάσαι δὲ αὐτὰς πρὸς Ὠρίωνα τὸν μακάριον, πορρωτέρω τε ὄντα πρεσβύτην, καὶ αἰτίαν ἔχοντα, ῥᾳότατον εἶναι. τοῦτο γὰρ ἤδη καὶ λοιδόρημα γέγονεν ὑπὸ τῶν ἀξιόντων ἱερω-

σπουδὴν προστάτην εἶναι τὰ εἰς ἀνθρώπους καὶ πολυπράγμονα· καὶ ἐπὶ πλέον ἐπέτεινε ζῶν, οὐκ ἀναγκασθῆναι περιμεῖναι τοῦ δικαίου τὴν τελευτὴν, ἀλλὰ προβαλέσθαι τὸν μακάριον Σιδήριον. ἐδόκει γὰρ οὗτος νέος τε εἶναι, καὶ ῥέκτης ἀνὴρ, ἀπὸ τῆς παρὰ βασιλεῖ Βαλεντὶ στρατείας ἥκων κατὰ χρείαν ἀγαθὸν αἰτηθέντων ἐπιμελείας, οἷος ἐχθρούς τε κακῶσαι, καὶ φίλους ὀνῆσαι. τότε δὲ καὶ ἐκράτει τὰ τῶν αἱρέσεων. πλήθει γὰρ περιῆσαν. καὶ καιρὸν ἔχει ἡ δεινότης, ὄργανον οὖσα φρονήσεως. τοῦτον οὖν ἕνα καὶ μόνον ἀποδεδεῖχθαι Παλαιβίσκης ἐπίσκοπον· ἀλλ' οὐδὲ τοῦτον ἐνθέσμως. ἐκθέσμως μὲν οὖν, ὅσα γε τῶν γερόντων ἠκούσαμεν, εἰ μήτε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατέστη, μήτε παρὰ τριῶν ἐνθάδε, καὶ εἰ τὸ σύνθημα τῆς χειροτονίας ἐκεῖθεν ἐδέδοτο. μόνον γὰρ φασὶ δὴ τὸν μακάριον Φίλωνα θαρσῆσαι τὴν τοῦ συνιερέως ἀνάρρησιν. Φίλων ἐγένετο Κυρηναῖος, ἔτι παλαιότερος ὁ τοῦ νεωτέρου θεῖός τε καὶ ὁμώνυμος, τὰ μὲν οὖν ἄλλα, ὁποῖοι ἂν γένοιτο

episcopatum patronum esse in rebus humanis & negotiosum. Et quia morabatur diutius in viuis, noluisse expectare iusti viri mortem, sed designasse Siderium qui mortuus est. Videbatur enim ipse iuuenis esse, & gnauus vir, qui ab imperatoris Valentis exercitu venerat, ob negotium agrorum petitorum curationis, qui poterat & inimicos lædere & amicos iuuare. Tunc autem dominabantur hæreses. Multitudine enim superabant, & industria occasionem habuit, quæ instrumentum est prudentiæ. ille igitur vnus & solus appellatus est Palæbiscæ Episcopus. Sed nec vt fas est declaratus fuit, immo vero contra fas, quantum quidem à senibus audiuimus, si nec Alexandriæ constitutus est, nec à tribus Episcopis hic, si nec signum designationis istinc datum erat. Solum enim dicunt beatum Philonem ausum esse coepiscopi renunciationem. Philon fuit Cyrenensis, etiam antiquior iunioris auunculus & gentilis, in reliquis qualis esse solet

discipulus Christi, quod autem attinet ad inperandum & parendum magis confidens & audax quam legitimus. Sed enim peto veniam ob id quod dixi de sacra mente senis, illum solum lum venientem declarasse, & in sede constituisse beatum Siderium: etenim necesse est in temporibus, in quibus libertati locus non erat, diligentiam prætermitti. Ob id ingentem Athanasium cessisse tempori. Et non multo post cum oporteret in Ptolomaïde rectæ religionis scintillam, quæ adhuc parua erat, fouere & amplius succendere eum virum, vt maioribus rebus aptum, illuc transire imperasse Metropoliticam Ecclesiam administraturum. Senectus autem illum ad vicanas Ecclesias reduxit. Illic mortuus non habuit successorem qui ne ipse quidem subierat alterius successionem. Palægisca autem & Hydrax in pristinam conditionem redacta sunt & ad Erythrum reuocata, decreto, vt aiunt venerandi tui capitis. Et verò huic rei

παίδευμα τοῦ Χριστοῦ, τὰ δὲ εἰς τὸ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι, θαρραλεώτερος μᾶλλον, ἢ νομιμώτερος· ἀλλὰ γὰρ αἰτοῦμαι συγγνώμην, ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν ἱερὰν τοῦ πρεσβύτου ψυχήν· τοῦτον ἥκοντα μόνον ἀποδεῖξαί τε καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου καθίσαι τὸν μακαρίτην Σιδήρειον. ἀλλ' ἀνάγκη γὰρ ἐν καιροῖς ἀπαρρησιάστοις τὴν ἀκρίβειαν παραβαίνεσθαι· διὰ τοῦτο τὸν πάμμεγαν Ἀθανάσιον συγχωρῆσαί τε τῷ καιρῷ· καὶ μετ' οὐ πολὺ δεῆσαν, ἐν Πτολεμαΐδι τὸν ἐνόντα σμικρὸν ἔτι τῆς ὀρθοδοξίας σπινθῆρα θάλψαι τε καὶ ἐπιπλέον ἐξάψαι, τὸν ἄνδρα τοῦτον ὡς μείζοσι πράγμασιν ἐπιτήδειον, ἐκεῖ διαβῆναι κελεῦσαι, τὴν Μητρόπολιν ἐκκλησίαν ἐπιτροπεύσοντα. γῆρας δ' αὐτὸν εἰς τὰς κωμήτιδας ἐπανήγαγεν· οὗ καταλύσας, οὐκ ἔσχε διάδοχον, ὃς οὐδὲ αὐτὸς ὑπῆλθεν ἑτέρου διαδοχήν. Παλαίβισκα δὲ καὶ Ὕδραξ, εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν ἐπανῆλθον, καὶ πρὸς τὸν Ἐρυθρὸν ἀνελήφθησαν, δόγματι, φασί, τῆς σεβασμίας σου κεφαλῆς. καὶ τούτῳ δὲ

μάλιστα πάντων ἀνέκειντο, ὡς μὴ δεῖν ἀθετεῖσθαι τὸν παρὰ σοῦ θεσμόν. γράμματα μὲν οὖν, ἤτησα γάρ, οὐκ εἶχον ἀποδεῖξαι· ἐπισκόποις δὲ τῶν συνέδρων ἀνίστασθαι μάρτυρας. οὗτοι δὲ ἔφασαν, ἐπιστολῇ πειθαρχοῦντες ἐκεῖθεν ἡκούσῃ, πρόσθεν περὶ Παύλου προτεῖναι τῷ δήμῳ. καὶ δόξαι ἅπασιν ἐπίσκοπον ἔχειν, ἀνενέγκαι περὶ αὐτοῦ· τοὺς δὲ θεσπιστὰς ἑτέρους γενέσθαι. καὶ εἴ μοι δίδως εἰπεῖν, πάτερ σεβασμιώτατε, ἐκεῖνος ἦν ὄντως ὁ καιρὸς ὁ τῆς σκέψεως· τὸ γὰρ ἀφελέσθαι τοῦ μὴ προέσθαι λυπηρότερον. ἀλλὰ

Γρ. δόξαι κρατείτω καὶ νῦν ὅ, τι ἂν δόξῃ * τῇ πατρικῇ σου κεφαλῇ. εἰ γὰρ τὸ δόξαν πότε, δίκαιον αὖθις γέγονε, καὶ τοῦτο προσίενται, τὸ μηκέτι δοκεῖν, τὸ δίκαιον μετατίθησιν· ὥσθ' ὅ, τι ἂν γνῷς, τοῦτο τῷ πλήθει δίκαιον ἔσται. ἀκοὴ γὰρ ζωή, καὶ θάνατος ἡ παρακοή. διόπερ οὐκ ἀνταίρουσι χεῖρας· ἀλλ' ἱκετεύουσι μὴ γενέσθαι ζῶντος αὖθις ἐπὶ τοῦ πατρός, ὀρφανοί· οὕτω γὰρ ἐπὶ λέξεως λέγουσι. κἀγὼ τὸν νεανίσκον οὐκ οἶδα πότερον ἐπαινέσαιμ'

maximè omnium incumbebant, non oportere reiici collocationem à te profectam. Litteras igitur, petiui enim, non poterant ostendere: verum Episcopos ex his, qui in consessu erant, excitabant testes. Illi autem dicebant epistolæ se obtemperantes illinc venienti, rogationem de Paulo proposuisse populo. Et cùm visum esset omnibus episcopum habere, se retulisse de eo. collocatores autem alios fuisse. Et si mihi concedis loqui, pater venerãdissime, illud erat reuera tempus deliberationis. Nam adimere, quàm non tribuere, acerbius est. Verùm obtineat etiam nunc quidquid placuerit paterno tuo capiti. si enim quod tunc placuit tibi iustum illis fuit, & id proferunt, quod non amplius tibi placet, ius mutatur. Itaque quidquid decreueris,* id multitudini iustum efficitur. Obedientia enim vita est, & mors inobedientia. Proinde non cõtrà manus tendunt. Verùm rogant ne sint viuente adhuc patre orbi, sic enim ad verbum loquuntur. Atque haud scio vtrum iuuenẽ laudare

* *tuæ sententiæ populus nõ refragatur.*

debeam ob beneuolentiam ab omnibus profectam, an beatum prædicare. Aut enim artis est & facultatis, aut gratiæ diuinæ sic homines permulcere, & popularitate quadam delinire multitudinem, ita vt absque eo vita sit acerba omnibus. Quamobrem videbuntur de iis humano tuo ingenio humaniora, mihi autem redeundum est in vrbem. Et illic expectabo eius quod faciendum est signum. Quæ igitur his quatuor diebus administraui, quos his in locis consumpsi, eorum non ignorabis quam formam quodque consecutum fuerit, nec mireris si aliquando eundem hominem & laudare & vituperare mihi accidat. Non enim easdem ob res vtraque facio. res autem & facta laudãtur & vituperantur. Seditio inter fratres in Christo, optimum quidem fuerit si nunquam oriatur, orta autem optimum esset si paulò post desinat. Hac ratione impulsus & litteris à te missis parens, sustinui arbiter esse & præbui aures controuersiæ tali. In Hydrace locus est quidam, qui maximè altus

καὶ τῆς παρὰ πάντων εὐνοίας, ἢ μακαρίσαιμι. ἢ γὰρ τέχνης ἐστὶ καὶ δυνάμεως, ἢ χάριτος θείας, οὕτω τοὺς ἀνθρώπους *ἐξομαλίσαι καὶ καταδημαγωγῆσαι τὸ πλῆθος, ὥστε τὸν χωρὶς αὐτοῦ βίον ἀβίωτον ἅπασιν εἶναι· διὸ δόξει μὲν, περὶ αὐτὸν τῷ φιλανθρώπῳ σοῦ φύσει φιλανθρωπότερα, ἐμοὶ δὲ ἐπανιτέον εἰς ἄστυ· κἀκεῖ περιμένω τοῦ ποιητέου τὸ σύνθημα. ἃ δ' οὖν ἐν ταῖς τέτρασιν ἡμέραις διῳκησάμην, ἃς ἐν τοῖς τῇδε τόποις διέτριψα, τούτων οὐκ ἀγνοήσεις ὅν τινα τύπον ἕκαστον εὕρατο. καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἴ ποτε τὸν αὐτὸν εὖ τε καὶ κακῶς εἰπεῖν μοι συμβαίη. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἑκάτερα. τὰ πράγματα δὲ ἐπαινεῖται καὶ ψέγεται. στάσις ἐν τοῖς κατὰ Χριστὸν ἀδελφοῖς, καλὸν μὲν εἰ μηδέποτε φύοιτο· φῦσα δὲ καλὸν εἰ μετὰ μικρὸν παύοιτο. δι' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ γράμματι καταπεμφθέντι πειθόμενος, διαπολλοῦ ἠνεσχόμην, καὶ δέδωκα τὰς ἀκοὰς ἀμφισβητήσει τοιᾷδε. ἐν Ὕδρακι τῇ κώμῃ, χωρίον ἐστὶ τῆς κώμης αὐτὸ τὸ μετεωρότατον,

γρ. ἐξομιλῆσαι

ὁ πάλαι μὲν ἦν Φρούριον ἐρυμνότατον· κατα‑
σείσαντος δὲ τοῦ θεοῦ, γέγονεν ἐκλελειμμένον
ἐρείπιον. τέως μὲν οὖν ὀλίγοις ποσὶ τὴν ἑαυτοῦ
γρ. εἰς ἑ‑ μερίδα, εἰς * ἑκατέρας χρείας διεσχημάτιστο:
τέρας οἱ δὲ παρόντες οὔτε τῶν πολεμίων καιρῷ, διότι
δύναιντ' ἂν ἐκτειχισθῆναι, καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν
χρείαν ἐπανελθεῖν. τὸ πλοῦτος ἄξιον αὐτοῖς τοῖς
κεκτημένοις παρέχονται. τοῦτο τοῖς ἀδελ‑
φοῖς ἡμῶν, ἤδη δὲ καὶ ἄλλοις τοῖς εὐλαβεστάτοις
γρ. Διο‑ ἐπισκόποις * Διοσκόρῳ καὶ Παύλῳ τὸ περι‑
σκορείῳ μάχητον ἦν. ἐν αἰτίᾳ γὰρ ἐπεποίητο τὸν Ἐρυ‑
θρίτην ὁ Δαρδανίτης ἐπιβουλότατα σκέ‑
ψασθαι, ὅπως ἂν τὸ μὴ προσῆκον περιποιή‑
σαιτο· καθοσιώσαντα μὲν τῷ θεῷ τόπον δη‑
λότερον, ἁρπάσαντα δὲ οὕτως τὴν τῆς εὐσε‑
βείας ὑπόθεσιν, ἤδη χειρὶ βιαίᾳ περιεστῆ‑
ναι τοῦ πολυεργήματος. πρὸς ταῦτα ὁ εὐλα‑
βέστατος Παῦλος ἐπεχείρησε μὲν ἀντιλογίας
κομίσαι τινάς, ὅτι τε προκατεσχήκει τὸν λό‑
φον, καὶ ἐκκλησία παλαίτερον ἀπεδέδεικτο,
πρὶν τὸν εὐλαβέστατον Διόσκορον ἀποδειχθῆ‑
ναι τοῦ χωρίου δεσπότην. ἀλλὰ ἂν μὴ μα‑

est, vbi olim erat castellum munitissimũ. Cùm autem tremefecisset Deus terram, factus est deserta parietina. Interim igitur paucis quidem sui partibus, ad vtrumque vsum * ædificatus & formatus fuerat. Præsentia autem hæc hostium tempora, quia posset muniri, & in pristinum statum redire; reddunt eum locum dominis suis omni pretio dignum. Iste locus fratribus nostris, & verò etiam aliis religiosissimis Episcopis Dioscoro & Paulo, erat id de quo contendebant. Accusauerat enim Dardanites Erythritem, quod excogitasset insidiosissime quomodo vindicaret, quod suum non esset, consecrato quidem Deo, loco alieno. Et sic occupata causâ pietatis, iam manu violenta suam tuebatur fraudem. Aduersus ea religiosissimus Paulus conatus fuit adferre contradictiones quasdam, & quod ante possedisset illud castrum, & ecclesia extitisset antiquior, priusquam religiosissimus Dioscorus constitutus esset loci dominus. Sed si non ignauius

* *id est sacrum & profanum.*

λακώτερόν τις ἅπτηται τῆς ζητήσεως, ταχὺ τἀληθὲς εὔδηλον γίνεται· ὥσπερ οὖν ἄπαν τοῦτο πέφυκεν ἕωλον· ὃ γὰρ ἐν ἐπιδρομῇ τότε πολεμίων ἐκεῖ συμφυγόντας ἀνθρώπους, εὔξασθαι τὰ μάλιστα, τοῦτο τόπον οὐ καθιεροῖ. ἢ πάντα μὲν ὄρη, πᾶσαι δὲ φάραγγες ἐκκλησίαι, καὶ οὐδὲν ὅ, τι φρούριον ἐκφεύγει τὸ δημόσιον εἶναι. ἐν οἷς ἅπασιν ὅταν οἱ πολέμιοι προνομεύσωσιν, εὐχαὶ καὶ μυστήρια γίνεται. οἰκίαι δὲ ὅσαι κατὰ τοὺς ἀθέους τῶν ἐξ Ἀρείου καιρούς, εὐχὰς ἐδέξαντο καὶ μυστήρια· ἀλλ' οὐδὲν ἧττόν εἰσιν ἰδιώτιδες· φυγὴ γὰρ κἀκεῖνο. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι πολέμιοι. ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιερώσεως, εἰ παρὰ διδόντων, εἰ παρὰ συγχωρούντων τῶν κυρίων ἐγένετο. ἀπεδείχθη λαμπρῶς ἅπαντα τἀναντία· τῶν ἐπισκόπων ὁ μὲν ᾔτει λαβεῖν, ὁ δὲ οὐκ ἐδίδου κύριος ὤν· τέλος ὁ μὲν ᾤχετο τὰς κλεῖς ἔχων· ὁ δὲ ἀνοίγνυσι, καὶ τράπεζαν εἰσφορήσας καθιεροῖ μικρὸν οἰκίσκον ἐν λόφῳ πλατεῖ. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι παραιτητέον ἐπὶ τὸν οἰκίσκον,

ε μὴ δι' ὁλοκλήρου τοῦ πλάτους· ὥστε τέχνη τις ἦν, ἐφ' ᾧ τὸν λόφον περιποιήσασθαι. ἐδόκει δή μοι τὸ πρᾶγμα δεινὸν εἶναι, καὶ πέρα δεινοῦ καὶ ἀγανακτητέον, ἐμοῦ μὲν παρὰ τὸν νόμον τὸν ἱερὸν, ὁμοῦ δὲ καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τῆς πολιτείας· συγχωθῆναι γὰρ ἅμα πάντα, τοῦτο μὲν, εἰ τόπος καὶ νόμος ἐπινοηθείη δημεύσεως· τοῦτο δὲ, εἰ διὰ τὴν πραγματείαν τῶν τὰ ἐναγέστατα κρίνοιτο, εὐχὴ, καὶ τράπεζα, καὶ καταπέτασμα μυστικὸν, ἐφόδου βιαίας ὄργανα· καὶ περὶ τούτων ἤδη καὶ ἐν ἄστει διέγνωστο· καὶ συνέτυχε γὰρ οὕτως, ὥστε παρ' ὀλίγους ἀπόντας ἐπισκόπους ἐν τῇ Πτολεμαΐδι τότε συνδεδραμηκέναι κατά τινα σκέψιν πολιτικήν· ἀκροώμενοι δὲ, τὴν

γρ. μετά- μὲν πρᾶξιν ἐμίσουν· τὴν δὲ* μετάθεσιν
στασιν ᾤκνουν· ἐγὼ δὲ τὴν δεισιδαιμονίαν ἀξιῶ διαστέλλειν ἀπὸ τῆς εὐσεβείας. κακία γάρ ἐστιν ἀρετῆς προσωπεῖον περικειμένη, ἣν φιλοσοφία τὸ τρίτον οὖσαν τῆς ἀθείας εἶ-

γρ. γινό- δος ἐφώρασεν. οὐδὲν οὖν ἱερὸν, οὐδὲ ὅσιον
μενον. ἥγημαι, τὸ μὴ δικαίως τε καὶ ὁσίως *γινόμενον·

Verùm non licet peruenire ad domũculam illam nisi per totam latitudinẽ. Itaque ars quædam & dolus erat ad vindicandum tumulum. Videbatur itaque mihi res illa improba & plus quàm improba. Et videbatur mihi do lẽdum simul pro legibus sacris, simul & pro iure ciuitatis: nam pariter omnia iura perturbari, partim si ratio & lex publicationis excogitaretur, partim si maximè nefaria per ea quæ sanctissima sunt iudicentur, si oratio, & sacra mensa & velum arcanum, instrumẽta incursus & oppressionis violentæ sint. Ac de his quidem etiam in vrbe iudicatum fuerat. Etenim tum ita accidit, vt conuenerint omnes Episcopi præter paucos, Ptolemaidem, ob aliquam deliberationem ciuilem. Audientes autem factũ, oderant; mutationem autem timebant. Ego verò superstitionẽ volo distinguere à vera religione. Vitiũ enim est virtutis persona circũdatum, quam Philosophia tertiã esse impietatis speciẽ deprehẽdit. Nihil igitur sacrũ, nihil sanctũ arbitror quod nõ sit factũ iustè & sãctè:

Itaque non in animum inducebam horrere dictam dedicationem. Non enim ſunt res Chriſtianorum eiuſmodi, vt neceſſe ſit Deum ſequi materias rituales & ceremoniales, & voces tanquam illecebras quaſdam naturales, quod accidere poſſet ſpiritui mundano, ſed vt adſit opus eſt animis à perturbatione vacuis, & Deo cognatis. Vbi autem ira & excandeſcentia iniuſta & iniqua & contentionis plena perturbatio, actionis auctor eſt, quomodo illuc ſpiritus ſanctus accedit, quibus ſuperuenictibus etiamſi ante incola alicuius animi Deus fuerit, exturbatur? Ego igitur ſic animatus eram vt pronunciaturus eſſem mutationem: Ille autem conuincebatur & antea pollicitus illam fuerat, confirmante iureiurãdo. Hoc accepto lubenter, fugiebam ſententiæ pronunciationem, ſed illum ipſum oſtendebam ſibi iudicem eſſe, & cogebam educere proprium limitem. Illo autem recuſante & differente, poſteaquam ob deliberationem aliquam eccleſiaſticam illuc ve ni, opor-

μένον· οὐκοῦν ἐπειδή μοι πεφευκέναι τὴν λεγομένην καθίδρυσιν. οὐ γάρ ἐστι τὰ Χριστιανῶν, ὡς ἐτόπαζες εἶναι (γρ. τῆς) ταῖσδε ταῖς τελεστικαῖς ὕλαις τε καὶ φωναῖς, ὥσπερ ὁλκαῖς ποιν φυσικαῖς ἀκολουθῆσαι τὸ θεῖον, ὅπερ ἂν πάθοι πνεῦμα ἐγκόσμιον, ἀλλ' ὥστε παρεῖναι ταῖς ἀπαθέσι καὶ ταῖς οἰκείαις τῷ θεῷ διαθέσεσιν· ὅπου δὲ ὀργὴ καὶ θυμὸς ἀγνώμων, καὶ δύσερι πάθος ἡγεῖται τῆς πράξεως, πῶς ἐκεῖ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον παραγίνεται· ὧν ἐπεισελθόντων, κἂν συμβῇ προενῳκηκὸς, ἐξοικίζεται. ἐγὼ μὲν οὖν εἶχον ὡς ἀποδημούμενος τὴν μετάθεσιν· ὁ δὲ καὶ ἐξηλέγχετο, καὶ πρότερον ὑποσχόμενος, αὐτὴν, ἔργου τὴν ὑπόσχεσιν βεβαιώσαντος· τούτου λαβόμενος ἀσμένως, ἤδη τὴν ἀπόφασιν ἀπεδίδρασκον· ἀλλ' ἐκεῖνον αὐτὸν ἀπέφαινον ἑαυτῷ δικαστὴν, καὶ τὸν οἰκεῖον* ὅρον ἐκβιβάζειν ἠνάγκαζον. ἀναβαλλομένου δὲ καὶ διατρίβοντος, ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἕνα σκέψεως αὐτόθι προερχομένην,

* γρ. τῶν οἰκείων ὅρων

ἐδέησεν ἐπιδοῦναι τὰς ὄψεις τῷ τόπῳ, καὶ ἐπιδιαγνῶναι τὰ τῆς ὑποθέσεως. καὶ πάλιν πλείων ὅμιλος ἐπισκόπων ἐκ τῆς περιοικίδος, ἄλλου κατ' ἄλλην χρείαν, συνειλεγμένων, ἐφ' ὧν ἁπάντων κἀμοῦ οἵ τε ὅροι διεδείκνυντο τὴν τοῦ Δαρδανίτου μερίδα σαφῶς ἀποτεμνόμενοι, καὶ μαρτυρία γερόντων, καὶ συγκατάθεσις τῶν τέως ἀντιλεγόντων, τὸν εὐλαβέστατον Διόσκορον τοῦ χωρίου δεσπότην ἀπέφηναν· ἐγκειμένου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ Διοσκόρου, γέγονεν ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον τὸ λοίδορον εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, ὃ πρὸς τὴν ἁγιότητα τὴν σὴν ὁ εὐλαβέστατος Παῦλος ἐπεποίητο ἐν ἐπιστολῆς εἴδει, κωμῳδίαν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ, ἀφ' ἧς αἰσχύνεσθαι πρέπειν, οὐχ ᾧ κακῶς ἀκούσεται, ᾧ δὲ κακῶς ἀγορεύσειεν· ἀλλ' ἔστιν ἄρα καὶ τοῦτο δεύτερον ἀγαθόν, τὸ αἰσχύνεσθαι. τὸ μὲν γὰρ ἀναμάρτητον, θείας εὐτυχίας ἐστὶ καὶ μοίρας καὶ φύσεως· τὸ δὲ ἐπὶ τοῖς οὐκ εὖ γινομένοις ἐρύθημα, σωφροσύνης τις αὖ ἀπεφήνατο·

tuit in rem præſentem venire, & iterum de cauſa cognoſcere, & rurſus aderat cœtus epiſcoporum ex vicina regione conuocatorum, cùm alius congregatus eſſet ob aliud negotium: coram quibus omnibus, atque etiam me, limites oſtẽdebantur, dirimentes aperte Dioſcori partem, & ſenũ teſtimoniũ & approbationes, eorũ qui ante contradicebant, oſtenderũt piiſſimum loci dominum Dioſcorum. Inſtante autem fratre meo Dioſcoro neceſſe fuit & libellũ famoſum omnib. recitari quem ad ſanctitatem tuã piiſſimus Paulus fecerat, in forma epiſtolæ, comœdiam impudentem contra fratrem & improbam, à qua erubeſcere ſuppetebat, non ei qui male audierat, ſed ei qui male dixerat. Sed eſt profectò & iſtud ſecundum bonum, erubeſcere. Nam extra peccatum eſſe, diuinæ eſt plane fœlicitatis & naturæ. Ceterũ rubore ſuffundi ob ea quæ rectè facta non ſunt, aliquis pronunciaſſet eſſe modeſtiæ.

Quæ quidem ſubiens in præſenti negotio Paulus piiſſimus, oſtendit potiorem omni eloquentia pœnitentiam ex animi ſui ſententia profectam : nam quod confeſſus eſt peccaſſe,& viſus eſt angi fœdo dolore,vt ob mala ſponte ſuſcepta, omnes nos beneuolos ei & pariter affectos reddidit. Et quod à nobis factum eſt, non eſt admirandum. Sed piiſſimus Epiſcopus Dioſcorus, vbi vidit eum qui magno ſtudio ſecum antea contenderat humiliorem,ſententia vincens, animo ſuo victus eſt:& fuit in poteſtate piiſſimi Pauli,facere vtrũ vellet,retinere aut tradere eximio Dioſcoro tumulum, cedenti multis conditianibus,quarum nullius auditionem pertuliſſet ante illius pœnitentiam. Etenim vendere ſolum tumulum , & compenſationem dare omnem ſimul poſſeſſionem & alia præterea multa excogitauit, large ſuppeditans ei rationes, vnde aliquis gratificaretur alicui opinioni præſumptæ. Ille autem hæc refugiebat, volebat autem ſubingredi emptionem factã fratri Dio-

ἅπερ ὑποστὰς ἐπὶ τοῦ παρόντος πράγματος ὁ εὐλαβέστατος Παῦλος, ἁπάσης ῥητορείας ἰσχυροτέραν ἀπέφηνε τὴν ἐξ οἰκείας γνώμης μετάνοιαν. τὸ γὰρ ὁμολογῆσαί τε ἁμαρτεῖν, καὶ φανῆναι τὴν αἰσχρὰν λύπην τὴν ὡς ἐπὶ κακοῖς αὐθαιρέτοις λυπούμενον, πάντας ἡμᾶς εὔνους αὐτῷ καὶ συνδιατεθειμένους παρέσχετο. καὶ τὸ μὲν ἡμέτερον οὐ θαυμαστόν· ἀλλ᾽ ὁ εὐλαβέστατος ἐπίσκοπος Διόσκορος, ἐπειδὴ τὸν τέως διαφιλοτιμούμενον ταπεινότερον ἐθεάσατο, τῇ ψήφῳ κρατηθέν, ἡττήθη τῇ γνώμῃ· ὃ γέγονεν ἐπὶ τῷ εὐλαβεστάτῳ Παύλῳ. ποιεῖν ὁπότερα βούλοιτο, κατέχειν, ἢ παραδοῦναι τὸν λόφον τοῦ θαυμαστοῦ Διοσκόρου πολλαῖς ἐνδόντος αἱρέσεσιν, ὧν οὐδεμιᾶς ἂν ἀκοῆς παρὰ τῆς ἐκείνου μετανοίας ἠνέσχετο. ὃ γὰρ ἀποδόσθαι μόνον τὸν λόφον, καὶ ἀμοιβὴν δοῦναι τὴν ἅμα τὸ κτῆμα, καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν, ἐπιδαψιλευόμενος αὐτῷ πόρους, ἀφ᾽ ὧν ἄν τις παραλήψει χρήσαιτο. ὁ δὲ ταῦτα μὲν ὤκνει, ἠξίου δὲ ὑπεισελθεῖν αὐτὸς τοὺς εἰς τὸν ἀδελφὸν

debeam ob beneuolentiam ab omnibus profectam, an beatum prædicare. Aut enim artis est & facultatis, aut gratiæ diuinæ sic homines permulcere, & popularitate quadam delinire multitudinem, ita vt absque eo vita sit acerba omnibus. Quamobrem videbuntur de iis humano tuo ingenio humaniora, mihi autem redeundum est in vrbem. Et illic expectabo eius quod faciendum est signum. Quæ igitur his quatuor diebus administraui, quos his in locis consumpsi, eorum non ignorabis quam formam quodque consecutum fuerit, nec mireris si aliquando eundem hominem & laudare & vituperare mihi accidat. Non enim easdem ob res vtraque facio. res autem & facta laudãtur & vituperantur. Seditio inter fratres in Christo, optimum quidem fuerit si nunquam oriatur, orta autem optimum esset si paulò post desinat. Hac ratione impulsus & litteris à te missis parens, sustinui arbiter esse & præbui aures controuersiæ tali. In Hydrace locus est quidam, qui maximè altus

καί τις περὶ πάντων ἐννοίας, ἢ μακαρίσαι-
μι. ἢ γὰρ τέχνης ἐστὶ καὶ δυνάμεως, ἢ χάρι-
τος θείας, οὕτω τοὺς ἀνθρώπους ἐξομαλίσαι γρ. ἐξο-
καὶ καταδημαγωγῆσαι τὸ πλῆθος, ὥστε τὸν μιλῆσαι
χωρὶς αὐτοῦ βίον ἀβίωτον ἅπασιν εἶναι· διὸ
δόξῃ μὲν, περὶ αὐτὸν τῇ φιλανθρώπῳ σου
φύσει φιλανθρωπότερα, ἐμοὶ δὲ ἐπανιτέον
εἰς ἄστυ· κἀκεῖ περιμένω τοῦ ποιητέου τὸ
σύνθημα. ἃς δ' οὖν ἐν ταῖς τέτρασιν ἡμέ-
ραις διῳκησάμην, ἃς ἐν τοῖς τῇδε τόποις
διέτριψα, τούτων οὐκ ἀγνοήσεις ὅν τινα τύ-
πον ἕκαστον εἴργαστο. καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἴ πο-
τὲ τὸν αὐτὸν εὖ τε καὶ κακῶς εἰπεῖν μοι συμ-
βαίη. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἑκάτερα. τὰ πρά-
γματα δὲ ἐπαινεῖται καὶ ψέγεται. στάσις ἐν
τοῖς κατὰ Χριστὸν ἀδελφοῖς, καλὸν μὲν εἰ μη-
δέποτε φύοιτο· φῦσα δὲ καλὸν εἰ μετὰ μι-
κρὸν παύοιτο. δι' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ γράμ-
ματι καταπεμφθέντι πειθόμενος, διαιτᾶν
ὑπεσχόμην, καὶ δέδωκα τὰς ἀκοὰς ἀμφισ-
βητήσει τοιᾷδε. ἐν Ὕδραχι τῇ κώμῃ, χω-
ρίον ἐστὶ τῆς κώμης αὐτὸ τὸ μετεωρότατον,

ὁ πάλαι μὲν ἦν φρούριον ἐρυμνότατον· κατα-
σεισάντος δὲ τοῦ θεοῦ, γέγονεν ἐκλελειμμένον
ἐρείπιον. τέως μὲν οὖν ὀλίγοις ποτὲ τῶν ἑαυτοῦ
γρ. εἰς ἑ- μερῶν, εἰς * ἑκατέρας χρείας διεσχημάτιστο·
τέρας οἱ δὲ παρόντες οὗτοι τῶν πολεμίων καιροί, διότι
δύναιτ' ἂν ἐκτειχισθῆναι, καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν
χρείαν ἐπανελθεῖν, τὸ πλοῦτος ἄξιον αὐτὸ τοῖς
κεκτημένοις παρέχονται. τοῦτο τοῖς ἀδελ-
φοῖς ἡμῶν, ἤδη δὲ καὶ ἄλλοις τοῖς εὐλαβεστάτοις
γρ. Διο- ἐπισκόποις * Διοσκόρῳ καὶ Παύλῳ τὸ περι-
σκορείῳ μάχητον ἦν. ἐν αἰτίᾳ γὰρ ἐπεποίητο τὸν Ἐρυ-
θρίτην ὁ Δαρδανίτης ἐπιβουλότατα σκέ-
ψασθαι, ὅπως ἂν τὸ μὴ προσῆκον περιποιή-
σαιτο· καθοσιώσαντα μὲν τῷ θεῷ τόπον δη-
λότερον, ἁρπάσαντα δὲ οὕτως τῇ τῆς εὐσε-
βείας ὑποθέσει, ἤδη χειρὶ βιαίᾳ προσῆ-
ναι τοῦ πλημμελήματος. πρὸς ταῦτα ὁ εὐλα-
βέστατος Παῦλος ἐπεχείρησε μὲν ἀπολογίας
κομίσαι τινάς, ὅτι τε προκατεσχήκει τὸν λό-
φον, καὶ ἐκκλησίᾳ παλαίτερον ἀπεδέδεικτο,
πρὶν τὸν εὐλαβέστατον Διόσκορον ἀποδειχθῆ-
ναι τοῦ χωρίου δεσπότην. ἀλλὰ ἂν μὴ μα-

eſt,vbi olim erat caſtellum munitiſſimū. Cùm autem tremefeciſſet Deus terram, factus eſt deſerta parietina. Interim igitur paucis quidem ſui partibus,ad vtrumque vſum * ædificatus & formatus fuerat. Præſentia autem hæc hoſtium tempora, quia poſſet muniri, & in priſtinum ſtatum redire; reddunt eum locum dominis ſuis omni pretio dignum. Iſte locus fratribus noſtris, & verò etiam aliis religioſiſſimis Epiſcopis Dioſcoro & Paulo, erat id de quo contendebant. Accuſauerat enim Dardanites Erythritem, quod excogitaſſet inſidioſiſſime quomodo vindicaret, quod ſuum non eſſet, conſecrato quidem Deo, loco alieno. Et ſic occupata cauſâ pietatis, iam manu violenta ſuam tuebatur fraudem. Aduerſus ea religioſiſſimus Paulus conatus fuit adferre contradictiones quaſdam, & quod ante poſſediſſet illud caſtrum, & eccleſia extitiſſet antiquior, priuſquam religioſiſſimus Dioſcorus conſtitutus eſſet loci dominus. Sed ſi non ignauius

* *Et ſacrum & profanum.*

λακώτερόν τις ἅπτηται τῆς ζητήσεως, ταχὺ τἀληθὲς εὔδηλον γίνεται· ὥσπερ δὴ ἀπολὺ τοῦτο πέφυκεν ἑάλων· τὸ γὰρ ἐν ἐπιδρομῇ τότε πολεμίων ἐκ τῆς συμφυγόντας ἀνθρώπους, εὔξασθαι τὰ μάλιστα, τοῦτο τόπον οὐ καθιεροῖ. ἢ πάντα μὲν ὄρη, πᾶσαι δὲ φάραγγες ἐκκλησίαι, καὶ οὐδὲν ὅ, τι φρούριον ἐκφυγὴ τὸ δημόσιον ἐστί. ἐν οἷς ἅπασιν ὅταν οἱ πολέμιοι προνομεύσωσιν, εὐχαὶ καὶ μυστήρια γίνονται. οἰκίαι δὲ ὅσαι κατὰ τοὺς ἀθέους τῶν ἐξ Αρείου καιροὺς, εὐχὰς ἐδέξαντο καὶ μυστήρια· ἀλλ' οὐδὲν ἧττόν εἰσιν ἰδιωτίδες· φυγὴ γὰρ κἀκεῖνο. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι πολέμιοι. ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως, εἰ παρὰ διδόντων, εἰ παρὰ συγχωρούντων τῶν κυρίων ἐγένετο. ἀπεδείχθη λαμπρῶς ἅπαντα τἀναντία· τῶν ἐπισκόπων ὁ μὲν ᾔτει λαβεῖν, ὁ δὲ οὐκ ἐδίδου κύριος ὤν· τέλος ὁ μὲν ᾤχετο τὰς κλεῖς ἔχων· ὁ δὲ ἀνοίγνυσι, καὶ τράπεζαν εἰσφορήσας καθιεροῖ μικρὸν οἰκίσκον ἐν λόφῳ πλατεῖ. ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι παραιτητέον ἐπὶ τὸν οἰκίσκον,

ε μὴ δι' ὁλοκλήρου τοῦ πλάτους· ὥστε τέχνη τις ἦν, ἐφ' ᾧ τὸν λόφον περιποιήσασθαι. ἐδόκει δή μοι τὸ πρᾶγμα δεινὸν εἶναι, καὶ πέρα δεινοῦ καὶ ἀγανακτητέον, ἐμοῦ μὲν ὑπὲρ τῶν νόμων τῶν ἱερῶν, ὁμοῦ δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς πολιτείας· συγχεῖσθαι γὰρ ἅμα πάντα, τοῦτο μὲν, εἰ τρόπος καὶ νόμος ἐπινοηθείη δημεύσεως· τοῦτο δὲ, εἰ διὰ τῶν πραγμάτων τὰ ἐναγέστατα κρίνοιτο, εὐχὴ, καὶ τράπεζα, καὶ καταπέτασμα μυστικὸν, ἐφόδου βιαίας ὄργανα· καὶ περὶ τούτων ἤδη καὶ ἐν ἄστει διέγνωστο· καὶ συνέτυχε γὰρ οὕτως, ὥστε παρ' ὀλίγους ἀπολύσας ἐπισκόπους ἐν τῇ Πτολεμαΐδι πότε συνεδρευκέναι κατά τινα σκέψιν πολιτικήν· ἀκροώμενοι δὲ, τὴν μὲν πρᾶξιν ἐμίσουν· τὴν δὲ* μετάθεσιν ὤκνουν· ἐγὼ δὲ τὴν δεισιδαιμονίαν ἀξιῶ διαστέλλειν ἀπὸ τῆς εὐσεβείας. κακία γάρ ἐστιν ἀρετῆς προσωπεῖον περικειμένη, ἣν φιλοσοφία τὸ τρίτον οὖσαν τῆς ἀθείας εἶδος ἐφώρασεν. οὐδὲν οὖν ἱερὸν, οὐδὲ ὅσιον ἥγημαι, τὸ μὴ δικαίως τε καὶ ὁσίως *γινόμενον·

γρ. μετάστασιν

γρ. γινόμενον·

Verùm non licet peruenire ad domũculam illam nisi per totam latitudinẽ. Itaque ars quædam & dolus erat ad vindicandum tumulum. Videbatur itaque mihi res illa improba & plus quàm improba. Et videbatur mihi do lẽdum simul pro legibus sacris, simul & pro iure ciuitatis: nam pariter omnia iura perturbari, partim si ratio & lex publicationis excogitaretur, partim si maximè nefaria per ea quæ sanctissima sunt iudicentur, si oratio, & sacra mensa & velum arcanum, instrumẽta incursus & oppressionis violentæ sint. Ac de his quidem etiam in vrbe iudicatum fuerat. Etenim tum ita accidit, vt conuenerint omnes Episcopi præter paucos, Ptolemaidem, ob aliquam deliberationem ciuilem. Audientes autem factũ, oderant; mutationem autem timebant. Ego verò superstitionẽ volo distinguere à vera religione. Vitiũ enim est virtutis persona circũdatum; quam Philosophia tertiã esse impietatis speciẽ deprehẽdit. Nihil igitur sacrũ, nihil sanctũ arbitror quod nõ sit factũ iustè & sãctè.

Itaque non in animum inducebam horrere dictam dedicationem. Non enim ſunt res Chriſtianorum eiuſmodi, vt neceſſe ſit Deum ſequi materias rituales & ceremoniales, & voces tanquam illecebras quaſdam naturales, quod accidere poſſet ſpiritui mundano, ſed vt adſit opus eſt animis à perturbatione vacuis, & Deo cognatis. Vbi autem ira & excandeſcentia iniuſta & iniqua & contentionis plena perturbatio, actionis auctor eſt, quomodo illuc ſpiritus ſanctus accedit, quibus ſuperueniẽtibus etiamſi ante incola alicuius animi Deus fuerit, exturbatur? Ego igitur ſic animatus eram vt pronunciaturus eſſem mutationem: Ille autem conuincebatur & antea pollicitus illam fuerat, confirmante iureiurãdo. Hoc accepto lubenter, fugiebam ſententiæ pronunciationem, ſed illum ipſum oſtendebam ſibi iudicem eſſe, & cogebam educere proprium limitem. Illo autem recuſante & differente, poſteaquam ob deliberationem aliquam eccleſiaſticam illuc veni, opor-

μένον· οὔκουν ἐπῄει μοι πεφρικέναι τὴν λεγομένην καθίδρυσιν. οὐ γὰρ ὅτι τὰ Χρι-στιανῶν, ὡς ἐπολύασκες εἶναι ταῖσδε ταῖς τε-λεστικαῖς ὕλαις τε καὶ φωναῖς, ὥσπερ ὁλ-καῖς ποιν φυσικαῖς ἀκολουθῆσαι τὸ θεῖον, ὅπερ δὴ πάθοι πνεῦμα ἐγκόσμιον, ἀλλ' ὥστε πα-ρεῖναι ταῖς ἀπαθέσι καὶ ταῖς οἰκείαις τῷ θεῷ διαθέσεσιν· ὅπου δὲ ὀργὴ καὶ θυμὸς ἀγνώ-μων, καὶ δύσερι πάθος ἡγεῖται τῆς πρά-ξεως, πῶς ἐκεῖ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον πα-ραγίνεται· ὧν ἐπεισελθόντων, κἂν συμβῇ προεισῳκηκός, ἐξοικίζεται. ἐγὼ μὲν οὖν εἶχον ὡς ἀποφανούμενος τὴν μετάθεσιν· ὁ δὲ καὶ ἐξηλέγχετο, καὶ πρότερον ὑποσχό-μενος, αὐτὴν, ὅρκου τὴν ὑπόσχεσιν βε-βαιώσαντος· τούτου λαβόμενος ἀσμένως, ἤδη τὴν ἀπόφασιν ἀπεδίδρασκον· ἀλλ' ἐκεῖνον αὐτὸν ἀπέφαινον ἑαυτοῦ δικαστὴν, καὶ τὸν οἰ-κεῖον* ὅρον ἐκβιβάζειν ἠνάγκαζον. ἀναδυο-μένου δὲ καὶ διατρίβοντος, ἐπεὶ τὸ ἐκκλησια-στικῆς ἕνα σκέψεως αὐτόθι περιελθομένην,

γρ. τῶν οἰκείων ὅρων

ἐδέησεν ἐπιβαλεῖν ταῖς ὄψεσι τοῦ τόπου, καὶ ἐπιδιαγνῶναι τὰ τῆς ὑποθέσεως. καὶ πάλιν πλείων ὅμιλος ἐπισκόπων ἐκ τῆς περιοικίδος, ἄλλου κατ' ἄλλην χρείαν, συνειλεγμένων, ἐφ' ὧν ἁπάντων καὶ μέσου οἵ τε ὅροι διεδείκνυντο τὴν τοῦ Δαρδανίτου μερίδα σαφῶς ἀποτεμνόμενοι, καὶ μαρτυρία γερόντων, καὶ συγκατάθεσις τῶν τέως ἀντιλεγόντων, τὸν εὐλαβέστατον Διόσκορον τοῦ χωρίου δεσπότην ἀπέφηναν· ἐγκειμένου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ Διοσκόρου, γέγονεν ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον ὃ λοίδορον εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, ὃ πρὸς τὴν ἁγιότητα τὴν σὴν ὁ εὐλαβέστατος Παῦλος ἐπεποίητο ἐν ἐπιστολῆς εἴδει, κωμῳδίαν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ, ἀφ' ἧς αἰσχύνεσθαι προσῆκεν, οὐ τῷ κακῶς ἀκούσαντι, τῷ δὲ κακῶς ἀγορεύσαντι· ἀλλ' ἔστιν ἄρα καὶ τοῦτο δεύτερον ἀγαθόν, τὸ αἰσχύνεσθαι. τὸ μὲν γὰρ ἀναμάρτητον, θείας εὐτυχίας ἐστὶ καὶ μοίρας καὶ φύσεως· τὸ δὲ ἐπὶ τοῖς οὐκ εὖ γινομένοις ἐρύθημα, σωφροσύνης τις ἂν ἀπεφήνατο·

tuit in rem præſentem venire, & iterum de cauſa cognoſcere, & rurſus aderat cœtus epiſcoporum ex vicina regione conuocatorum, cùm alius congregatus eſſet ob aliud negotium: coram quibus omnibus, atque etiam me, limites oſtẽdebantur, dirimentes aperte Dioſcori partem, & ſenũ teſtimoniũ & approbationes, eorũ qui ante contradicebant, oſtenderũt piiſſimum loci dominum Dioſcorum. Inſtante autem fratre meo Dioſcoro neceſſe fuit & libellũ famoſum omnib. recitari quem ad ſanctitatem tuã piiſſimus Paulus fecerat, in forma epiſtolæ, comœdiam impudentem contra fratrem & improbam, à qua erubeſcere ſuppetebat, non ei qui male audierat, ſed ei qui male dixerat. Sed eſt profecto & iſtud ſecundum bonum, erubeſcere. Nam extra peccatum eſſe, diuinæ eſt plane fœlicitatis & naturæ. Ceterũ rubore ſuffundi ob ea quæ rectè facta non ſunt, aliquis pronunciaſſet eſſe modeſtiæ.

ἀφ' ἧς ἐπιστὰς ἐπὶ τοῦ παρόντος πρά-
γματος ὁ εὐλαβέστατος Παῦλος, ἁπάσης
ῥητορείας ἰσχυροτέραν ἀπέφηνε τὴν ἐξ οἰ-
κείας γνώμης μετάνοιαν. τὸ γὰρ ὁμολογῆ-
σαί τε ἁμαρτεῖν, καὶ φαίνεσθαι τὴν αἰσχρὰν
λύπην τὴν ὡς ἐπὶ κακοῖς αὐθαιρέτοις λυ-
πούμενον, πάντας ἡμᾶς εὔνους αὐτῷ καὶ
συνδιατιθεμένους παρέσχετο. καὶ τὸ μὲν ἡμέ-
τερον οὐ θαυμαστόν· ἀλλ' ὁ εὐλαβέστατος ἐ-
πίσκοπος Διόσκορος, ἐπειδὴ τὸν τέως διαφι-
λοτιμούμενον ταπεινότερον ἐθεάσατο, τῇ ψή-
φῳ κρατῶν, ἡττήθη τῇ γνώμῃ· καὶ γέγονεν ἐπὶ
τῷ εὐλαβεστάτῳ Παύλῳ ποιεῖν ὁπότερα
βούλοιτο, κατέχειν, ἢ παραδοῦναι τὸν λό-
φον τοῦ θαυμαστοῦ Διοσκόρου πολλαῖς ἐνδόν-
τος αἱρέσεσιν, ὧν οὐδεμιᾶς ἂν ἀκοῆς περὶ τῆς
ἐκείνου μετανοίας ἠνέσχετο. καὶ γὰρ ἀποδόσθαι
μόνον τὸν λόφον, καὶ ἀμοιβὴν δοῦναι πρὶν ἅμα
τὸ κτῆμα, καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν, ἐπι-
δαψιλευόμενος αὐτῷ πόρους, ἀφ' ὧν ἄν τις
περιλήψει χρήσαιτο. ὁ δὲ ταῦτα μὲν ὤκνει,
ἠξίου δὲ ὑπεισελθεῖν αὐτὸς τὸν εἰς τὸν ἀδελφὸν

Διόσκορον γνωσιμαχήσαντα ὤνιον, καὶ ὅτι τοῖς αὐτοῖς ἀντικαταστῆναι δεσπότης τοῦ κτήματος, ἐγένετο πρὸς τῷ λόφῳ, καὶ τῶν ἀμπελώνων καὶ τῶν ἐλαιώνων ἐγκρατής· τῷ δὲ ἡ μεγαλοφροσύνη κτῆμα ἀντὶ κτήματος, μεῖζον ἀντ' ἐλάττονος περιγέγονε. κοινὸν ἀμφοῖν ἀγαθὸν, ἡ φιλαδελφία, καὶ τὸ εἴσω γενέσθαι τῶν νόμων τῶν εὐαγγελικῶν, οἳ συνεκτικωτάτην τῶν ἐντολῶν τὴν ἀγαπητικὴν διάθεσιν ἀπεφήναντο. ἓν τοῦτο μόνον ἔδει μνήμης ἀξιῶσαι μηνύοντα τὴν ἀδελφῶν τὰς συμβάσεις καὶ τὴν ὁμόνοιαν, τὰ ἐν μέσῳ δὲ παραλιπεῖν, εἴ τις ἐπίσκοπος ὤν, ἥλω τι παίσας. ἃ γὰρ οὐκ ἔδει πεπρᾶχθαι, ταῦτα καλῶς ἔχει διδόναι τῇ λήθῃ· ἀλλ' ἵνα μὴ πάντα ἐκ πάντων ὁ ἀδελφὸς Διόσκορος ἀποτυγχάνῃ, ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ δέδωκα τὸ πᾶσιν ἀκριβῶς ἐπεξελθεῖν, ἵνα μηδὲν ἀγνοήσειεν ἡ σὴ θεοσέβεια, ἣν οὐ παρὰ φαῦλον, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἐποιεῖτο πεισθῆναι διὰ τῶν ἀποβάντων, ὅτι μὴ ἐπ' ἀδίκοις ἐφιλονείκησε.

ſcoro, & eadem conditione ſubſtitui dominus poſſeſſionis; fuit compos, præter tumulum, & vinearum & oliuetorum. At huic animi magnitudo comparata eſt, poſſeſſio pro poſſeſſione, maior loco minoris. Commune ambobus bonum, fraternus amor, & legum eccleſiaſticarum obſeruatio, quæ pronunciarunt affectum charitatis maximè continere præcepta. Vnum iſtud ſolum oportebat eum cenſere dignum memoria, qui nunciauit fratrum conciliationes & concordiam, quæ autem interuenerunt, prætermittere, ſi quis Epiſcopus eſſet in aliquo lapſu deprehenſus. Quæ enim facta non oportuit, rectum eſt obliuioni mandare. Verùmne frater Dioſcorus fruſtra ſit in omnibus vndequaque, tribui eius petitioni, perſequi omnia diligenter, ne ignoret tua pietas, quàm non pro nihilo, ſed magni ducebat te credere per ea quæ euenerunt, quod non ob iniqua contenderit.

Et ego virum illum cùm ob alia laudo: valde enim meis moribus est aptus: & mirum in modum admiror ob reuerentiam in sedem. Et per charum tuum & venerandum caput, arbitror pauperes Alexandriæ multam ei debere gratiam, quorum agros excolit, celeriter quoquo versum proficiscens, colligens tributa ex rebus desperatis, & opportunis vtens temporibus. Seditio episcoporum sic processit. Præceptum autem mihi erat à te, vt audirem etiam Iasonem qui dicebat se multa & iniusta passum esse à compresbytero. Sic igitur ista se habent. Lamponianum Iason condemnauit iniuriæ, iste autem præueniens confessione probationem, habet pœnam, prohibitus ecclesiastica communione. quamquam emisit lachrymas ex pœnitentia, & populus supplex eum sibi concedi poposcit. Verùm ego mansi in his quæ decreta fuerant. Remisi autem auctoritatem soluendi ad cathedram episcopalem. Tantum igitur mihi sumpsi, si accederet Lamponiano mors, & si certus dies mortis

κἀγὼ τὸν ἄνδρα τά τε ἄλλα ἐπῄνεσα· πολιὸν γάρ μοι πρεσβύτου· καὶ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον αἰδοῦς ἀπεδεξάμην. καὶ ναὶ μὰ τὴν φίλην σοι καὶ σεβασμίαν κεφαλήν, πολλὴν οἶμαι χάριν ὀφείλειν αὐτῷ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συμπλώχοις, ὧν τοὺς ἀγροὺς ἐκποιεῖ, ταχὺ πανταχοῦ γινόμενος, καὶ ἐξ ἀπόρων φόρους ἐκλέγων, καὶ τοῖς καιροῖς παριστάμενος. τὰ μὲν περὶ τὴν τῶν ἐπισκόπων στάσιν, οὕτως ἐχάρισεν· ἐπίταγμα δὲ ἦν, ὅπως ἀκούσομαι καὶ Ἰάσονος, ὃς ἔφη πολλὰ καὶ ἄδικα παρὰ συμπρεσβυτέρου παθεῖν. οὕτως οὖν ἔχει κἀκεῖνα. Λαμπωνιανὸν Ἰάσων εἷλεν ἀδικίας· ὁ δὲ φθάσας ὁμολογίᾳ τὸν ἔλεγχον, ἔχει τὴν δίκην, ἐκκλησιαστικῶν συνόδων εἰργόμενος. καί τοι καὶ δάκρυον ἐκ μετανοίας ἀφῆκε, καὶ δῆμος ἱκέτης αὐτοῦ ἐξητήσατο. ἀλλ᾽ ἐγὼ τοῖς δεδογμένοις ἐνεκαρτέρησα· τὸ δὲ λῦσαι τῆς αὐθεντίας εἰς τὴν ἱερατικὴν καθέδραν ἀνέπεμψα. τοσοῦτον οὖν ἐμαυτῷ συνεχώρησα, εἰ προσπελάσειε Λαμπωνιανῷ τὸ χρεὼν καὶ ἡ κυρία παρεῖναι

δόξῃ, πᾶσιν ἐφῆκα τοῖς τότε παρεσομένοις πρεσβυτέροις, κοινωνίας αὐτῷ μεταδοῦναι, μηδεὶς γὰρ ἀποθάνοι δεδεμένος ἐμοί· ἀναρρωσθεὶς δὲ, πάλιν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ὑπόδικος ἔστω, καὶ περὶ τῆς θεσπεσίας τοῦ καὶ φιλανθρώπου ψυχῆς περιμενέτω τῆς συγγνώμης τὸ σύνθημα. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἰάσων πάντα ἀναίτιος ἑαυτῷ, προπετὴς ἄνθρωπος γλῶτταν, ἐνέτυχεν ἀνδρὶ προπετεστέρῳ τὴν χεῖρα· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον κουφοτάτου πράγματος λόγου, βαρυτάτην τὴν τιμωρίαν ἐξέτισε· καὶ περὶ τῶν ἐγκλημάτων ἃ διείληφα, ταῦτα Λαμπωνιανὸς ἔχειν ὁμολογεῖ, καὶ οὐδὲν ἀξιοῖ περὶ τῆς ναυαγίας ὠφελεῖσθαι, τῆς ποιησάσης ἀφανὲς τὸ συμβόλαιον· ἀλλὰ καιρὸν αἰτεῖ, τοὺς καρποὺς ὠνίους γενέσθαι· καὶ ἔφη πάντων ἀμελήσας, ἑνὶ τούτῳ προσέχειν τὸν νοῦν, ὡς ἂν τὰ πτωχικὰ καταθεῖτο χρήματα· νομίσματα δὲ ἦν ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα πρὸς τοῖς ἑκατόν. ἀνοιστέον ἔτι καὶ περὶ τῶνδε τῶν γινομένων παρ᾽ ἡμῖν,

videretur adesse, quòd permiserim omnibus qui tum aderant presbyteris ei communionem impertire. Nemo enim vinctus anathemate mihi moriatur: vbi autem conualuerit ex graui morbo, eadem conditione obnoxius pœnæ sit, & expectet à diuino tuo & humano animo veniæ signum. Neque enim Iason omnino insons sibi, homo lingua petulans & incontinens, incidit in hominem manu promptiorem. Ac istud sanè quod vulgo dici solet, soluit pœnam grauissimam ob sermonem, rem leuissimam. Et de insimulationibus quæ explicaui, illa fatetur se habere Lamponianus, & nihil postulat se iuuari à naufragio quo amissum est Chirographum. Verùm opus est tempore vt sint fructus vænales: & ait, omnibus neglectis, vni huic se rei animum attendere, vt pecuniæ pauperum soluantur. Nummi autem erant aurei septem & quinquaginta vltra centum. Ad te etiam referendum est de his quæ apud nos fiunt,

ἵνα γινόμενα* γνώσηται. ἱερεῖς ἱερέας παραγινόμενοι διώκουσι· εἰ μὲν ἐπὶ ψευδέσιν, οὔπω λέγω· πάντως δὲ μετ' ἐπιβούλου τῆς προαιρέσεως. οὐ γὰρ ἵνα λάβωσι δίκας, ἀλλ' ἵνα τοῖς* ἄρχουσι τῆς στρατιωτικῆς, ἄδικα κέρδη μνηστεύσωσιν. ἐπὶ δὲ τοὺς ἐμοὺς ὤμους ἀναβαίνειν ἀνάγκη τὰ πάντων φορτία· διὸ δέομαι, γράφε καὶ διὰ παντὸς μηδενὶ μηδὲν ἐξεῖναι τοιοῦτο ποιεῖν. καὶ γὰρ ἐμοὶ χαριῇ καὶ τοῖς ἀπραγμονεστέροις, καὶ κακῶς πάσχουσιν ἀμείνους· καὶ πολὺ πλέον οὗ πεποίηκας ἔσῃ τοὺς ἀδικοῦντας αὐτοὺς, εἴπερ μεῖζον ἀγαθὸν τὸ μείζονος ἀπηλλάχθαι κακοῦ. κακὸν δὲ μεῖζον τοῦ ἀδικεῖσθαι τὸ ἀδικεῖν. τὸ μὲν γὰρ, ἴδιον ἐστὶ κακόν· τὸ δὲ, ἀλλότριον. ἀλλ' οὔτ' ἐγὼ κατεμήνυσα τίνες εἰσί, μήτ' αὐτὸς εἰ καὶ μάθοις, ἐπ' ὀνόματος ἐξελέγξῃς τινὰ, ἵνα μὴ ἀπεχθοίμην ἀδελφοῖς, οἷς εἰ καὶ κατὰ πρόσωπον ἰδίᾳ λίαν ἐκτετίμηκα, συγχωρήσει θεός· ἀλλὰ φανείη τὸ πρᾶγμα μόνον μισῶν ἐν τοῖς πρὸς ἐμὲ γράμμασιν. εἴσομαι γὰρ σοῦ

γρ. παυόμενοι. γνώσηται.

γρ. ἄρχουσι τῶν

θεῷ μετὰ τοῦ πᾶσιν ἀλύπου τὸ μηκέτι προεξη-
θὲν φαιδροτέρῳ τῆ ἀδημοσιεύτῳ ἡμῶν· μὴ
γὰρ εἴποιμι τῆς ἐκκλησίας. οἰκονομήσασθαι
δὲ ἓν ἔτι λοιπὸν, καὶ λόγου πεπαύσομαι· πε-
γρ. παρ' ρινοσοῦσί τινες βασκαντίδοι παρ' ἡμῖν. ἀνέ-
ἡμῖν Βα ξῃ γάρ μου μικρὸν ἀποβαρβαρίσαντος·
σκάνιδοι. ἵνα διὰ τῆς συνηθεστέρας τῇ πολιτείᾳ φω-
νῆς τὴν ἐνίων κακίαν ἐμφατικώτερον πα-
ραστήσαιμι. οὗτοι καθέδραν μὲν ἀποδεδει-
γμένην ἔχειν οὐ βούλονται· οἵ γε τὴν οὖσαν
ἀπολελοίπασιν, οὐ κατὰ συμφορὰν, ἀλλ'
γρ. γε- αὐθαίρετοι μετανάσται* γενόμενοι. καρποῦνται
νόμ. δὲ τὰς τιμὰς, ἐκεῖ περινοσοῦντες, ὅπου κερ-
δαλεώτερον. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, πάτερ σεβασ-
μιώτατε, χρῆναι τούτοις, ὅσοι τὰς οἰκείας ἐκ-
κλησίας ἀπείπασιν, πᾶσαν* ἐκκλησίαν ἀ-
γρ. π. οὖν πείπασθαι· καὶ πρὶν ἂν ἀπελθόντες ἐκεῖ
ἐκκλ. καταστήσωνται, μηδένα δέχεσθαι θυσιαστηρίῳ,
μηδ' εἰς προεδρίαν καλεῖν· ἀλλὰ περιο-
ρᾶν ἀγελαίους ἐν ταῖς δημοτικαῖς καθέ-
δραις, ὅταν εἰς ἐκκλησίαν ἐμβάλωσι. τάχα
γὰρ ἂν ἐπανέλθοιεν, εἰ περὶ τῆς τιμῆς κινδυ-
νεύοιεν,

Deo adiuuante, absque cuiusquam molestia, dedecus nostrum non amplius progredi vlterius, non dicam ecclesiæ. Vnum adhuc reliquum est ad emendandum & corrigendum, & tunc dicendi finem faciam. Oberrant nonnulli apud nos Bacantibi: feres enim me paululum barbara quadam dictione vtentem, vt per vocem vsitatiorem Reipub. ostendam nonnullorum improbitatem significantius, ij nolunt habere sedem ratam & constitutam: qui quidem reliquerunt suam ecclesiam, non quadam calamitate, verum voluntarij errones sunt, fruuntur autem honoribus illuc oberrantes, vbi maior quæstus. Mihi autem videtur, pater reuerendissime, oportere his qui renunciarunt suis Ecclesiis, omnem Ecclesiam renunciare. Et prius quàm abeuntes illic constiterint nullum recipere ad altare, neque vocare ad prærogatiuam sedis: sed sinere gregales in plebeiis sedibus, cùm venient in ecclesiam. Celeriter enim reuertentur, si de honore pericli-

tentur, quo honore volunt frui vbique potius quàm vbi decet. Mallent enim illic frui quam nusquam. Et publice quidem ita se gerere oportet cum his, vt cum plane priuatis; si fortean ita placeat reuerendissimæ tuæ sedi. Priuatim autem domi intelligemus quomodo cum illis nos debeamus gerere, cùm veniet à tua pietate responsio illius quæstionis, quam nuper de Alexandro moui Cyrena quidem homine genere, qui episcopus fuit in quadam vrbe Bithyniæ: Qua expulsus per quādam seditionem, cū liceat ei redire, non reuertitur, verùm apud nos moratur. De eo Alexandro scripsi ad sanctitatem tuam, omnia diligenter persecutus quæ ei euenerūt, & sentētiam petens vbi ponere oporteat virum. Quoniam autem nullum mihi de his venit rescriptum, dubius vtrum interciderint an delatę sint litteræ, vsque ad beatū tuum caput collocutus sum hac de re cum admirādo Dioscoro episcopo, & actuariis, vt exemplar darent earum litterarum, quæ tum à me scriptæ sunt, imperaui,

ἰδρύοιεν, ἧς ἀξιοῦσιν ἀπολαύειν ἁπανταχοῦ μᾶλλον, ἢ οἷ προσήκει. δέξαιντο γὰρ ἐκεῖ μᾶλλον ἢ μηδαμοῦ· καὶ δημοσίᾳ μὲν, οὕτω προσοιστέον αὖθις, ὡς ἄντικρυς ἰδιώταις, ἀλλὰ καὶ τῷ σεμνοτάτῳ σου θρόνῳ συνοδικῇ· ἰδίᾳ δὲ καὶ κατ' οἶκον, εἰσόμεθά πως, ὅταν ἥκῃ παρὰ τῆς σῆς θεοσεβείας ἀπόκρισις ἐκείνης τῆς πεύσεως, ἣν πρῴην ἠρώτησα περὶ Ἀλεξάνδρου Κυρηναίου μὲν ἀνδρὸς τὸ γένος, ἱερατεύσαντος δὲ ἔν τινι πόλει τῶν Βιθυνῶν· ἧς ἐκπεσὼν, κατὰ δή τινα στάσιν ἔξον ἐπανελθεῖν, οὐκ ἐπάνεισιν· ἀλλ' ἡμῖν ἐπιχωριάζει. περὶ τούτου γέγραφα πρὸς τὴν σὴν ἁγιότητα, πᾶσιν ἀκριβῶς ἀπεξηγηθὼν τοῖς περὶ αὐτὸν γενομένοις, καὶ γνώμην αἰτῶν οἷ πακτέον τὸν ἄνδρα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἥκει μοι περὶ τούτων ἀντίγραφον, ἀμφίβολος ὢν, πότερον διαπέπλωκεν, ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα, μέχρι τῆς μακαρίας σου κεφαλῆς, διείλεγμαι περὶ τούτου πρὸς τὸν θαυμαστὸν Διόσκορον τὸν ἐπίσκοπον, καὶ τοῖς ταχυγράφοις τὰ ἀντίτυπα δοῦναι τῶν τότε γραφέντων ἐπέταξα,

ἵνα εἰ μὴ τύχοιμι ἐς δεξάμενος τὴν ἐπιστολὴν, ἔχοις τὰ ἀναγνοὺς * αἰτῆσαί τε, καὶ πρὸς ἐμὲ διαπέμψασθαι τὰ ἀμοιβαῖα. ἐπὶ πᾶσιν εὔχου περὶ ἐμοῦ. περὶ καταλελειμμένου γὰρ εὔξη, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐρήμου, καὶ δεομένου συνεργείας τοιαύτης, ὡς αὐτὸς ὀκνῶ περὶ ἐμαυτοῦ τι φθέγξασθαι πρὸς θεόν. ἅπαντα γὰρ εἰς τοὐναντίον μοι περιέστηκε, διὰ τὴν ῥιψοκίνδυνον τόλμαν, ὅτι ἄνθρωπος ἐν ἁμαρτίαις, ἀπότροφος ἐκκλησίας, ἀγωγὴν ἑτέραν ἠγμένος, θυσιαστηρίων ἡψάμην θεοῦ.

γρ. παραναγνοὺς

Τῷ αὐτῷ.

Ω δέδωκα τὴν ἐπιστολὴν, στέλλεται μὲν ἐπὶ πρᾶξιν, ἣν οὐχ ὅσιον ἐμοὶ διηγήσασθαι· ὅτι δὲ ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ, τοῦτο καὶ θέμις εἰπεῖν, καὶ παντάπασιν ἀληθές. ὡς μὲν οὖν ἀγαθὸν ἄνδρα, τιμήσεις· ἣν δὲ ἐγράψατο γραφὴν, οἰκείαν εἰμαρμένην πληρούτω. μηδὲ γάρ δικαίου ποτὲ φόνου προστάψοιο.

vt ſi non acceperis epiſtolam, poſſis vtcumque intelligens petere, & ad me mittere litteras reſpondentes. Ad extremum precare pro me, pro deſerto enim precaberis, & rebus omnibus deſtituto, & indigente tali auxilio, nam ipſe non audeo pro me ad Deum loqui. Omnia enim in contrarium mihi cedunt, ob præcipitem audaciam, quod homo in peccatis procul ab eccleſia nutritus, alia inſtitutione inſtitutus altaria Dei attigerim.

Eidem. 68.

Cui dedi epiſtolam proficiſcitur quidem ad actionem quam nefas eſt mihi narrare. Quòd autem virtutem ab ineunte ætate colit, id fas eſt dicere & omnino verum: vt igitur virum bonum coles. Quam autem accuſationem inſtituit, ſuum fatum impleat: Ne enim iuſtam vnquam cædem attingas.

Ad accuſationem capitis.

Eidem. 69.

Enimuero tibi curæ est etiam Pentapolis. Igitur leges publicas epistolas, quòd autem mala plura & maiora coorta sunt, quàm territāt litteræ publicæ, dicentem audies tabellarium. Proficiscitur enim ad auxiliū vt istinc petiturus. Hostes exitum eius non expectauerunt, sed anteuenerunt effusi confertim magno agmine in regionem. Omnia vastata sunt. Omnia perdita sunt. Vrbes adhuc reliquæ sunt: vsque ad tempus quo scribo. Quid autem in crastinum futurum sit Deus nouit. Proinde opus est precib. tuis, precibus, inquam, consuetis exorare Deum. Ego sæpius iam preces priuatas & communes frustra precatus sum. Quid dico frustra? In contrarium mihi cedunt. Talia sunt peccata grauia & multa.

Proclo. 70.

Anno superiore non venerunt mihi litterę à tua sacra manu. Numeraui & istud cum incōmodis, quæ mihi eue-

Τῷ αὐτῷ.

Μέλει γάρ σοι μέλει καὶ Πενταπόλεως· ἐκ τούτου ἐντεύξῃ μὲν ταῖς δημοσίαις ἐπιστολαῖς. ὅτι δὲ κατὰ πλείω καὶ μείζω γέγονεν, ἢ φοβεῖ τὰ γράμματα, λέγοντος ἀκούσῃ τοῦ διακομιστοῦ. στέλλεται μὲν γὰρ ἐπὶ συμμαχίαν, ὡς ἐκεῖθεν αἰτήσων. τὰ δὲ τῶν πολεμίων, οὐδὲ τὴν ἔξοδον αὐτοῦ περιέμεινεν· ἀλλ' ἔφθασαν ἐκχυθέντες ἀθρόοι κατὰ τῆς χώρας· πάντα οἴχεται· πάντα ἀνήρηται· αἱ πόλεις ἔτι λοιπαί. ὃ μέχρις οὗ γράφω, λοιπαί· ὃ δὲ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν, θεὸς οἶδε. πρὸς ταῦτα, εὐχῶν δεῖ τῶν σῶν, εὐχῶν λέγω, τῶν ἐθάδων δυσωπεῖν τὸν θεόν. ἐγὼ πολλάκις ἤδη, καὶ τὰ ἴδια, καὶ τὰ κοινά, μάτην ηὐξάμην· τί λέγω μάτην. εἰς τοὐναντίον μοι περιΐσταται. τοιοῦτόν εἰσιν αἱ ἁμαρτίαι, βαρεῖαί τε καὶ πολλαί.

Πρόκλῳ.

Περύσιν οὐχ ἥκει μοι γράμματα παρὰ τῆς ἱερᾶς σου χειρός. ἠρίθμησα καὶ τοῦτο μετὰ τῶν συντυχόντων μοι κατ' ἐκεῖνο

καιροῦ δυσχερῶν· πολλὰ γὰρ ἐπὶ πολλοῖν ἐγὼ πέρεστιν ἐπιδεῖν· ἀλλὰ καὶ ὁ τῆτες χειμὼν, ὅ, τι μοι λοιπὸν ἦν εἰς τὴν ψυχαγωγίαν ἀφείλετο τὸ παιδίον· εἵμαρτο γάρ ἄρα, συνόντι μὲν ὑμῖν, εὐτυχεῖν· ἀπόντι δὲ, χαλεποῦ πειρᾶσθαι τοῦ δαίμονος. γενέσθω δή τις παραμυθία, τὸ δέξασθαι τῆς πατρικῆς σου κεφαλῆς γράμματα, τὸ τιμαλφέστατον ἀπὸ Θρᾴκης ἀγώγιμον.

Πυλαιμένει.

Δίττοι λόγοι λέγονται περὶ σοῦ. τοιγαροῦν ὁμοῦ μὲν ἐπὶ Θρᾴκης, ὁμοῦ δὲ εἰς Ἰσαύρους γράφω, τοῦ περιτυχεῖν σε πάντως μιᾷ γέ τινι τῶν ἐπιστολῶν· ὑπόθεσις δὲ ἀμφοῖν, ἀσπάσασθαι τὴν φιλτάτην κεφαλὴν, Πυλαιμένη τὸν φιλόσοφον. τοῦτο γάρ ἐστι κἂν βούληται, καὶ μὴ βούληται· οὐ γὰρ μήποτε καταχώσῃ τοῦ πεφυκότος, οὐδ' οὐ μὴ σβέσῃ τὸν σπινθῆρα τοῦ θείου πυρός· ἀλλ' ἀνάψει ποτὲ, τῆς μαθηρᾶς ἀγωγῆς ὑπεράνω γινόμενος.

nerunt illo tempore. Multim enim, & multis in rebus superiore anno molestiis affectus sum. Sed & huius anni hyems, qui mihi reliquus erat ad animi oblectationem, ademit puerulum. Decretum enim erat fato quodam dum vobiscum versarer, vt essem fœlix; cùm autem abessem aduersam] vt sentirem fortunam. Sit igitur aliquod leuamentum accipere paterni tui capitis litteras; preciosissimum eorum quæ è Thracia aduehuntur mercimonium.

Pylæmeni. 71.

Duplex de te fama narratur. Proinde simul in Thraciam, simul autem ad Isauros scribo, vt tu incidas prorsus in vnam aliquam epistolam. Argumentum autem ambarum, salutare amicissimum caput Pylæmenem philosophum. Hoc enim est velit molit. Numquam enim superabit ingenium neque extinxerit scintillam diuini ignis: sed accendat aliquando, improbæ vitæ instituto superato.

Episcopis. 72.

Andronicus qui ecclesiam fefellit, veracem eam esse sentiat. Nuper imo nudiustertius in Deum peccauit, sceleratus fuit in homines, quibus de causis occludentes ei nostram Ecclesiam dictauimus litteras ad vestram fraternitatem, nostrum erga eum animum declarantes. Anteuenit missionem, harum litterarum se supplicem simulans & pœnitentiam pollicitus fuit, quam omnes postulabant, vt acciperem, at ego alterius eram sententiæ: videbar enim plane cognouisse illum hominem, ad quodcumque scelus & facinus promptum. Et metuebam & prædicebam quod quauis de caussa ad ingenium rediturus esset. Quem verisimile erat si timeret supplicem ecclesiis multo magis fore, quam si nihil suspectum ei relinqueretur. Ob hæc quidem eo animo eram, vt persisterem in decreto meo, simul de iis quæ ad Deum pertinent magis piè & religiosè, quæque ad

Τοῖς ἐπισκόποις.

Ἀνδρόνικος τὴν ἐκκλησίαν ψευσάμενος, ἀληθευούσης αὐτῆς πειραθήτω. πρῴην οὔπω πάνυ πρῴην, ἥμαρτεν εἰς θεόν· ἐξύβρισεν εἰς ἀνθρώπους· ἐφ' οἷς ἀποκλείσαντες αὐτῷ τὴν παρ' ἡμῖν ἐκκλησίαν, ὑπηρεύσαμεν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀδελφότητα γράμματα, τὴν ἐπ' αὐτῷ γνώμην μηνύοντα. τούτων ἔφθασε τὴν ἐπιστολὴν, ἱκετείαν προσποιησάμενος, καὶ μετάνοιαν ὑποσχόμενος, ἣν ἅπαντες ἠξίουν με δέχεσθαι, πλὴν ἐμοῦ. ἐγὼ γὰρ ἐδόκουν σαφῶς κατανενοηκέναι τὸν ἄνθρωπον, πάντα ῥᾴδιον εἰπεῖν καὶ ποιῆσαι· καὶ προσδεχόμενόν τε καὶ προσυλέγειν, ὡς ἐκ τῆς τυχούσης αἰτίας, εἰς τὴν φύσιν ἐπανελεύσεται· * ὅν γε εἰκὸς ἀτολμότερον ἔσεσθαι προσκεκυφότα ταῖς ἐκκλησίαις πολὺ μᾶλλον, ἢ εἰ μηδὲν ὕποπτον αὐτῷ κατελείπετο. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οἷος ἦν εἰκαρτερῆσαι τῷ δόγματι, ὡς ἅμα τά τε πρὸς θεὸν εὐσεβέστερον βουλευσάμενος, καὶ τὰ

γρ. ὅγε
ἀλλ' ὄντε

πρὸς τοὺς πολίτας ὠφελιμώτερον. ἀλλ'
Γρ. πολι- (ἱταμὸν γὰρ ἀντισχεῖν ἕνα * πολλοῖς, παλαιο-
τευομέ- τέροις νεώτερον, προσδεδαπανηκόσι τὸν
νοις βίον ἱερωσύνῃ, τὸν οὔπω πέρυσιν ἡμμένον τοῦ
πράγματος) εἶξα δεομένοις, μήπω πε-
ριπέμψαι τὰ γράμματα, δέξασθαι δὲ ἐπὶ
ῥητοῖς, ἐφ' ᾧ μηκέτι μανεῖται κατὰ τῶν ὁμο-
τίμων· ἐφ' ᾧ νοῦν ἀντὶ πάθους τοῦ βίου
προστήσεται· κἂν μὲν, ἔφην, εἴσω μένῃς
τῶν ὅρων οὓς ἔθου, νῦν τε ὑπερδιξόμεθά
σου τῆς ἁμαρτίας, καὶ τοῦ λοιποῦ συνευξαίμε-
θα· ἀναδυσαμένῳ δὲ τὰ τῆς ὁμολογίας, ἡ
δίκη μενεῖ, καὶ εἰς ἅπαντα δημοσιευθήσεται,
τοσοῦτον ἀνατεθεῖσα χρόνον, ὅσον ἐλέγξαι
σοῦ τὸν τρόπον ἀνεπανόρθωτον. ἔδοξε ταῦτα,
καὶ πρᾶξιν αὐτός τε ἔφη δώσειν καὶ ἡμεῖς λήψε-
σθαι· δέδωκε, καὶ εἰλήφαμεν· ἐπεδαψιλεύ-
σατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως. οὔ-
πω τότε δήμευσις ἐτετόλμητο· οὔπω τότε
φόνος ἐνεκεχείρητο. πόσοι διὰ τούτων ἀ-
Γρ. ἀλῆ- λῶνται· πόσοι τῆς πατρῴας ἔτι κτηματικῶν,
ται· π. διὰ τούτων πτωχεύουσιν· ἀλλὰ μικρὰ

ciues vtilius decernens. Verùm inuerecundum est vnum resistere multis, iuniorem senioribus, qui consumpserunt totam vitam in sacerdotio, eum qui nondum anno superiore attigerat sacerdotium. Cessi precantibus, ne rursus circum ecclesias mitterem litteras, & recipi sub conditione, vt ne posthac insaniat in homines paris conditionis, vt mentem perturbationi vitæ suæ præponat. Etsi, inquam ego, maneas intra terminos quos posuisti, nunc precabimur Deum pro peccato tuo. Et in posterum tecum orabimus. Sin autem conditionem asspergeris iustitia te manet quocunque prædicabitur, dilata tandiu donec arguat tuos mores inemendabiles. Placuerunt ista, & experimentum ipse dixit se daturum, & nos recepturos. Dedit, & accepimus. Adiecit ad causas excommunicationis corollarium. Nondum tum proscriptio tentata fuerat, nondum cædes perpetrata. Quot propter hunc extorres sunt? Quot propter hunc, qui locupletes erant, mendici? Verùm parua

ista si cum Magno compararentur, qui optime natus erat, pessime autem interfectus est. Mortuus iacet filius viri clarissimi, omnibus bonis muneribus qui functus est in vrbe, qui consumptus est inuidia quæ in alterum suscipi solet. Petebatur aurum, quod non numerans, verberabatur, & numerãs, quod pecuniæ copiam inuenerat, adhuc verberatur. Cur enim non eius amicis, verùm duci agrum suum vendidit? Deploro quidem ego violatam adolescentiam, & de ipsa vanam spem ciuitatis. Sed quanto ipsius adolescẽtiâ matris senectus miserabilior est; quod è duobus masculis, alter abiit exul ob Andronicum, nec nouit quò terrarum, alterum verò vbi sepelierit, nõ ignorat? O leges vna cum Magno violatas, contra quas præsunt patriæ suæ, contra quas in fœnus sumunt, vt emãt magistratum! Harum igitur rerum Deus alios vult administratores esse. Nobis autem satis est puris esse inter puros, si forte possimus manere inter claustra & septa sacra, & claudere sceleratis sanctissima.

Troïlo.

ταῦτα πρὸς τὸν εὖ μὲν γεγονότα Μά-
γνον, κακῶς δὲ ἀπολόμενον. κεῖται παῖς
ἀνδρὸς λαμπροτάτου, ἅπασι τοῖς οὖσι
λελειτουργηκὼς τῇ πόλει, τοῦ πρὸς ἕτερον
φθόνου γεγονὼς παρανάλωμα· ᾐτεῖτο χρυ-
σίον, ὃ μὴ διδοὺς ἐτύπτετο· καὶ διδοὺς, ὅτι
πόῤῥω ἐξέδρεν, ἐτύπτετο. τί γὰρ, οὐ τοῖς αὐ-
τοῦ φίλοις, ἀλλὰ τῷ στρατηγῷ τὸν ἀγρὸν
ἀπέδοτο. δακρύω μὲν ἐγὼ καὶ τὴν παρα-
νομηθεῖσαν νεότητα, καὶ τὰς ἐπ' αὐτῇ μα-
ταίας ἐλπίδας τῆς πόλεως· ἀλλὰ τῆς ἐ-
κείνου νεότητος, τὸ τῆς μητρὸς γῆρας ἐλεει-
νότερον· ὅτι δυοῖν ἀῤῥένων, ὁ μὲν οἴχεται
φυγὰς δι' Ἀνδρόνικον, καὶ οὐδὲ οἶδεν οἷ γῆς·
τὸν δὲ οἶδεν οἷ γῆς κατορώρυχε. φεῦ τῶν νό-
μων τῶν συναδικουμένων, παρ' οἷς ἄρχουσι
ἑαυτῶν· παρ' οἷς ἐπ' ἀρχῇ δανείζονται χρή-
ματα. τούτων μὲν δίκην ἑτέροις ἐπιμελητὰς ὁ
θεὸς εἶναι βούληται· ἡμῖν δὲ ἀπόχρη καθα-
ρεύειν ἐν καθαροῖς, ἐὰν ἄρα δυνώμεθα μέ-
νειν εἴσω τῶν περιβόλων τοῦ ἱεροῦ, ἀποκλείειν
τε τοῖς ἐναγέσι τὰ πυλαγέσατα.

Τρωΐλῳ.

Σύ γὰρ δὴ καὶ φιλόσοφος εἶ καὶ φιλάνθρωπος, οἵ με δεῖ προσαποκλαύσασθαι τὰς τῆς ἐνεσκούσης συμφορᾶς· ἣν τιμήσεις μὲν, διὰ πολίτην φιλόσοφον· ἐλεήσεις δὲ, διὰ τὸ τῆς σαυτοῦ φύσεως ἥμερον, δι' ἀμφότερα δὲ προσοδόσιν ἀνορθῶσαι πειράσῃ· δύνασαι δὲ, ἐπειδὴ σώζει τὰς πόλεις Ἀνθέμιος, καὶ φύσιν ἔχει, καὶ τύχην, καὶ τέχνην· ᾧ πολλῶν ὑπαρξάντων εἰς τοῦτο παρὰ θεοῦ, τὸ μέγιστον ἀγαθὸν οἱ φίλοι, καὶ πάντων Τρωΐλος τὸ μέγιστον. ὅπως οὖν μὴ μόνον τὰς ὄψεις ἐπιβάλῃς, ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν πάνυ σφόδρα προσέξεις τοῖς γράμμασιν, ὧν ἐγὼ πολλὰ κατέσταξα δάκρυα. τί γὰρ δὴ Φοινίκων μὲν οὐκ ἄρχουσι Φοίνικες, οὐδὲ Κοιλοσύρων Κοιλόσυροι, Αἰγύπτιοι δὲ πάσης μᾶλλον, ἢ τῆς ἑαυτῶν· Λίβυες δὲ μόνοι τῆς ἑαυτῶν· ἢ μόνοι Λίβυές εἰσιν ἀνδραποδώτατοι, καὶ χωρεῖν ὁμόσε τοῖς νόμοις ἐγνώκασιν; ὧν ὅτε πλείω καὶ φοβερώτερα τοῖς παραβαίνουσι

γέγονε

Troïlo. 73.

Enimuero tu & philoſophus es & humanus, oportet me apud te deplorare patriæ meæ calamitates: quàm coles quidem ob ciuem philoſophum: miſericordia proſequeris propter naturæ tuæ clementiam: ob vtrumque autem cadentem erigere conaberis: potes autem quoniam ad ſeruandum vrbes Anthemius & naturam habet & fortunam & artem; cui cum multa ſuppetant à Deo ad id adiumenta, præſtantiſſimum bonum amici, atque in illis Troilus, maximus eſt. Vide igitur vt non ſolum oculos adiicias, verùm etiam mentem valde attendas litteris, quas multis lachrymis perfudi. Cur enim Phœnices non imperant Phœnicibus, neque Cœloſyri Cœloſyris, Ægyptij autem magis cuiuis quàm ſuæ patriæ: Afri autem ſoli ſuæ? Soli Afri ſunt omnium fortiſſimi, & obuiam ire legibus decreuerunt? quarum quanto plures & magis formidãdæ violantib.

pœnæ fuerunt, tanto tum magis improbæ naturæ in ipsas irruerunt, Oportebat enim funditus euerti Pentapolim, quæ est ad Cyrenas. Sed fames & bellum nondum omne quod oportebat consumpserunt, verùm morantur & pedetentim perdunt. Igitur quod erat reliquum ad celeriter conficiendum, insuper reperimus. Atqui id est quod vetus oraculum vaticinatum est de obitu Pentapolis. Hoc ex patribus & auis
« audiuimus, quòd perdet Afros ma-
« gistratuum prauitas. Hoc enim ipsum est oraculi frustum. Verùm si & fato decretum est istud, dilationem aliquam mali cogitate. Etenim medicorum ars mori hominem, quandoquidem ea conditione natus est, in totum non impedit, adfert tamen moram aliquam necessitati. Tale aliquid petimus ab arte imperatrice, opem ferat naturæ contra morbum; nō autem acceleret exitum. Ne, obsecro, ne eueniat temporibus Anthemij magni vt prouincia Romana

γέγονε τἀπιτίμια, τότε μᾶλλον αὖθις αἱ πονηραὶ φύσεις ἐνεκυβίσθησαν. ἤδη μὲν ἐχρῆν ἀνῃρῆσθαι τὴν περὶ Κυρήνην Πεντάπολιν· ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος, οὔπω πάντας ὅσοι ἤδη κατῴκουσαν, ἀλλὰ διατελοῦσι καὶ κατὰ μικρὸν ἀπολλύουσιν. ἐκείνου δὲ λοιπὸν εἰς τὸ ταχὺ κατειργάσθαι προσεξευρήκαμεν. καίτοι τοῦτ' ἔστιν, ὃ τὸ παλαίφατον λόγιον ἐπεχρησμῴδησε τῇ τελευτῇ Πενταπόλεως· πατέρων αὐτὸ καὶ πάππων ἠκούσαμεν, ὅτι φθερεῖ τὰ Λιβύων ἡγεμόνων κακότης. αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι τοῦ χρησμοῦ τὸ τεμάχιον. ἀλλ' εἰ καὶ πέπρωται τοῦτο, ἀναβολήν τινα τοῦ κακοῦ μηχανήσασθε. καὶ γὰρ ἡ τῶν ἰατρῶν τέχνη, τὸ μὲν ἀποθανεῖν ἄνθρωπον, ἐπεὶ φύσις ἐστὶ, οὐ καθάπαξ οὐ κωλύει· ἐμποιεῖ δέ τινα διατριβὴν τοῦ χρεών· ὅμοιόν τι αἰτοῦμεν καὶ παρὰ τῆς τέχνης τῆς ἀρχικῆς. βοηθησάτω τῇ φύσει κατὰ τῆς νόσου· μὴ μέν τοι κατασπευδέτω τὸν ὄλεθρον· μή, δέομαι, μὴ γένοιτο τῶν Ἀνθεμίου τοῦ μεγάλου καιρῶν, ἐπ' εὐτυχίαν Ῥωμαϊκὴν

ἐκ μέσης ἀνῃρῆσθαι τῆς διοικήσεως. εἰπὲ πρὸς αὐτὸν, εἰπὲ πρὸς τὸν λόγον. οὐ σὺ καταπεμφθῆναι τὸν νόμον γέγονας αἴτιος, ἐπὶ τοῖς πάλαι τὸν πρόσφατον, ὃς ἀνατείνεται πολλὰ καὶ χαλεπὰ τοῖς μνηστεύουσι τὴν τῆς ἐνεσχούσης ἀρχήν; πῶς οὖν οὐ νεμεσᾷς τοῖς φιλοτιμουμένοις ἐπὶ σοῦ διαρρηγνύναι τὰ σὰ πολιτεύματα. εἰ μὲν οὖν οὐ λανθάνουσιν, ἀδικεῖς· εἰ δὲ λανθάνουσιν, ἀμελεῖς. χρῆν δὲ οὐχὶ τὸν ἄνδρα τὸν ἡγεμονικώτατον· ἀλλ' ἐνὶ τούτῳ μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν, τοὺς ὑπάρξοντας ὡς βελτίστους αἱρεῖσθαι. θεία γὰρ αὕτη καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ πρόνοια, πρὸς ἣν δαπανᾶται φροντὶς εἰς ἐκλογὴν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. ἀλλ' ἐν τούτῳ γάρ ἐστιν ἔθνους ὁλοκλήρου πεποίηται φροντίδα. τούτων οὖν εὐθὺς ἀπεγνωκέναι προσήκει τῶν ἐνδημουμένων τοῖς νόμοις, παρ' οἷς ἄρχουσι τῆς ἑαυτῶν· παρ' οἷς ἐφ' ἡμῖν ὥσπερ ἐπὶ κτήμασι διανείζονται χρήματα. στήσατε τὸ κακόν. ἄρχοντας ἡμῖν νομιμωτέρους ἐκπέμψατε, ἀγνοοῦντας, ἀγνοουμένους,

tollatur è medio Imperio. Dicito ei, dicito inquam. obſecro te per litteras, te auctorem non fuiſſe, vt mitteretur lex recens præter veteres leges, quæ multa & grauia minitatur ambientibus patriæ Imperium? Quomodo igitur non ſuccenſes iis qui conantur te ſuperſtite perrumpere tuas leges? Si igitur te non fallunt, iniurius es, ſin fallunt, negligens; minime autem oportet virum ad imperandum accommodatiſſimum: verùm huic vni maximè attendere animum, vt eos, qui futuri ſunt præfecti, optimos eligat. Diuina enim illa & magnifica eſt prouidentia, in qua conſumitur ſollicitudo ad electionem viri boni. Enimuero in hoc licet totius gentis ſuſcipere curam. Hos igitur ſtatim improbare licet, qui calcant leges, contra quas præſunt regioni ſuæ, contra quas propter nos tanquam poſſeſſiones in fœnus ſumunt pecunias: inhibete hoc malum. Magiſtratus nobis magis legitimos mittite, qui nos ignorent & qui à nobis ignorentur,

quiq; non affectum in iudicando, sed verum & naturam sequantur. Nam nunc quidem ista fiunt. Adnauigat dominus qui contrariæ factionis nuper erat in repub. & quam in Repub. habet dissensionem & tribunali exercet. Quàm multa autem alia suppullulant mala. In calumniam vocantur conuiuia, & mulierculæ tribuitur beneficium, ciuis calamitas, & accusator subornatus, qui nisi accuset alicuius sceleris, condemnatur, nisi antequam condemnetur, quæ condemnatis euenire solent, sustinuerit. Vidimus ex hoc fuisse vinctum, quod non eum qui paulo ante optimum magistratũ deposuerat, peculatus insimularet. Immo verò eum non vidimus, sed interdictum erat accedere, tamquam ad impios aut Imperatoris hostes, donec perfecerunt quidquid libuit: & solem vidit certa conditione homo, quia Gennadiũ accusauit. Verùm mater nostra Pentapolis à Gẽnadio Syro, multa & multis in reb. commoda sensit. Omniũq; maximũ, quod rationi & suadelę imperiũ cõmittẽdo,

ταῖς φύσεσιν, οὐ τοῖς περὶ ἕκαστον πάθεσι τὰ πράγματα κρίνοντας· ὡς τὰ νῦν ταῦτα κατάπλεως δεσπότης ὁ πρῴην ἀντιπολιτευόμενος, καὶ τὴν ἐν πολιτείᾳ διαφορὰν ἀπὸ τοῦ βήματος ἀγωνίζεται. ὅσα δὲ ἄλλα παρεβλάστανε κακά. συκοφαντεῖται συμπόσια, καὶ γυναικὶ δίδοται χάρις, ἡ τοῦ πολίτου συμφορά· καὶ κατήγορος ἐκκέλευστος· ὃς δ' ἂν μὴ γράφηται προσδεχόμενον, ἑάλωκεν, εἰ μὴ καὶ πρὶν ἁλῶναι, τὰ τῶν ἑαλωκότων ὑπέμεινεν. ἐθεασάμεθα δεσμώτην ἀπὸ τούτου γενόμενον, ὅτι μὴ τὸν ἀρχὴν παυσάμενον τῆς ἀρίστης ἀρχῆς, ἐπὶ κλοπῇ δημοσίων ἐδίωκε· μᾶλλον δὲ τοῦτον οὐδὲ τεθεάμεθα, ἀλλ' ἀπείρητο προσιέναι καθάπερ τοῖς ἐναγέσιν, ἢ τοῖς βασιλέως ἐχθροῖς, ἕως διεπράξατο πλὴν ὅσον ἐβούλετο· καὶ τὸν ἥλιον εἶδεν ἐπὶ ῥητοῖς ἄνθρωπος, ἐφ' ᾧ Γεννάδιον ἔγραψεν. ἀλλ' ἥγε ἡμετέρα Πεντάπολις Γενναδίου μὲν τοῦ Σύρου, πολλὰ ἐπὶ πολλοῖς ὤνατο· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι καὶ λόγῳ καὶ πειθοῖ τὴν ἀρχὴν ἐπιτρέψας,

ἔλαθεν ἡμᾶς τῶν ἀπηνεστάτων τε καὶ ὀνομαστοτάτων ἐπὶ σκληρότητι, πλείονα χρήματα ταῖς δημοσίαις ψήφοις εἰσενέγκων· ἐφ' οἷς οὐδεὶς ἐδάκρυσεν· ἐφ' οἷς οὐδεὶς ἀπέδοτο τὸν ἀγρόν. ἐκείνην ἄν τις εἰσφορὰν εὐσεβῆ δικαίως ἐκάλεσεν, ἣν οὐχ ὕβρεις ἢ μάστιξ ἠνάγκασε. τὰ δὲ περὶ τῶν πολιτῶν, φεῦ τῆς μνήμης τῶν παυσαμένων. φεῦ τῆς πείρας τῶν ὁρωμένων. οὐδὲν οὖν ἀξιοῦμεν καινόν, ἀλλὰ παρὰ τῶν νόμων Ἀνθέμιον ἱκετεύομεν· παρὰ τῶν νόμων τὸν τούτων φύλακα, ὧν ἄξιον μὲν αἰδεῖσθαι τὴν ἀρχαιότητα. νόμου γὰρ δὴ καὶ τοῦτο σεμνότης. Εἰ δέ τῳ δοκεῖ, τῶν διαταγμάτων τὰ νεώτερα, τὴν ὡς ἂν εἴποι τις ἔμψυχον ἔτι βασιλείαν ἐπιγραφόμεθα.

Πυλαιμένει.

Ἔπεμψά σοι τὸν λόγον ἀτελικουργῆ, τῆς ἀκριβοῦς ἐργασίας, ὃν ἂν μὲν ἐπαινέσῃ Πυλαιμένης ὁ κριτικώτατος τῶν ἀκοῶν, αὐτὸ τοῦτο τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησεν·

latuerit nos maiorem, quàm homines illi ſæuiſſimi & nobiliſſimi per ſeueritatem, pecuniæ vim eum publicis rationibus intuliſſe. ob quas pecunias nemo fleuit, ob quas nullus vendidit agrum. Illam collationem piam merito quis vocaſſet, quàm non contumelia aut flagellum imperauit. Quātum ad ea quę ad ciues pertinēt? ęheu recordationem eorum qui magiſtratu abierunt! Eheu ſenſum acerbum eorum quæ in magiſtratu cernuntur. Nihil igitur noui poſtulamus, ſed pro legibus Anthemium rogamus. Pro legibus, inquam, earum cuſtodem, quarum par eſt antiquitatem venerari. Legi ſanè ea eſt dignitati. Si autem ei videtur, conſtitutiones recentiores ſanciat, quæ, vt quiſpiam diceret, adhuc viuum imperium in titulo præ ſe ferunt.

Pylæmeni. 47.

Miſi tibi orationem Atticè ſcriptā, & eximij artificij, quam ſi laudauerit Pylęmenes, ſolertiſſima ad iudicandū auris, hoc ipſo poſteritati commēda-

uerit. Quòd si nihil serium videatur, fas est scilicet ludere ludicra.

Nicandro. 75.

Epigramma tuum inclytum. Quidni non illustre sit, quod magnus laudauit Nicander? Aureæ hæc imago est Veneris vel Stratonices; scito plane, quod & in meam sororem factum est tunc à me, cum ex versu intellexeris. Ipsi charissimæ sororum mearum, quam & imagine dignatus sum, & versu Theodosius Imperatoris scutarius, maritus est; quòd quidem ad tẽpus attinet & aulicam assiduitatem, etiam præfectus fuisset iam pridem. Verùm ambitiones plus possunt quã anni. Sic igitur vtilitati ei sis, & in litibus si quæ sint ei apud Anthemium. vtilitatem capiat à magno Nicandro.

Theophilo. 76.

Olbiatis (hi autem populi sunt vicani) opus fuit electione Episcopi, cùm beatissimus pater Athamas cum

εἰ δὲ μηδὲν φαίνεται σπουδαῖον, ἔξεστι δήπου παίζειν τὰ παίγνια.

Νικάνδρῳ.

Τοὐπίγραμμά σου τὸ κλεινόν· πῶς γὰρ οὐ κλεινὸν, ὅπερ ὁ μέγας ἐπῄνεσε Νίκανδρος· τῆς χρυσῆς εἰκὼν ἡ Κύπριδος ἢ Στρατονίκης· ἐπίστασαι πάντως, ὅτι καὶ εἰς ἐμὴν ἀδελφὴν ἐποιήθη παρ' ἐμοῦ τότε, παρὰ τοῦ στίχου μαθών· ταύτῃ τῇ φιλτάτῃ μου τὴν ἀδελφὴν, ἣν καὶ τῆς εἰκόνος ἠξίωσα καὶ τοῦ στίχου, Θεοδόσιος ὁ βασιλέως ὑπασπιστὴς, σύνοικος, ἕνεκα μὲν τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἐν στρατείᾳ προεδρίας, κἂν ἐπροεστάτη δὲ πάλαι· αἱ δὲ σπουδαὶ πλέον δύνανται τὴν ἐνιαυτῶν. ταύτῃ τε οὖν ὄφελος αὐτοῦ γένοιο, κἂν ταῖς δίκαις, εἴ τινες εἰσὶν αὐτῷ πρὸς Ἀνθέμιον· οἰέσθω δέ τι τοῦ μεγάλου Νικάνδρου.

Θεοφίλῳ.

Ὀλβιάταις (οὗτοι δὲ δῆμός εἰσι καμήτης) ἐδέησεν αἱρέσεως ἐπισκόπου τοῦ μακαριωτάτου πατρὸς Ἀθάμαντος τοῦ

μακρῷ βίῳ τὴν ἱερωσύνην συγκαταλύσαντος. ἐπεκαλέσαντο δὴ κἀμὲ, κοινωνὸν αὐτοῖς γενέσθαι τοῦ σκέμματος· καὶ συνήσθην μὲν ἀνδράσιν ἐκ πολλῶν καὶ πάντων ἀγαθῶν ποιουμένοις τὴν αἵρεσιν· πολὺ δὲ πλέον Ἀντωνίῳ συνήσθην τῆς καλοκαγαθίας, ὅτι καὶ καλῶν ἔδοξεν εἶναι κάλλιων. ἐπὶ γὰρ τοῦτον ἡ πάνδημος ψῆφος ἠνέχθη. προστεθέντων δὲ καὶ δυοῖν εὐλαβεστάτων ἐπισκόπων τῇ γνώμῃ τοῦ πλήθους, οἷς συνετέθραπτο, καὶ ὧν τῇ θατέρου χειρὶ πρεσβύτερος ἀπεδέδεικτο, ἐτύγχανον μὲν οὐδ᾽ αὐτὸς ἀγνοῶν πάνυ τὸν Ἀντώνιον· ἀλλὰ δι᾽ ὅσων αὐτὸν ἔγνων λόγων καὶ πράξεων, διὰ τοσούτων ἐπῄνεσα· προσθεὶς δὲ οἷς ἠπιστάμην καλοῖς, ἃ παρ᾽ ἤκουσα, φέρω κἀγὼ τὴν ἐμαυτοῦ ψῆφον ἐπὶ τὸν ἄνδρα. καὶ γένοιτ᾽ ἂν μοι βουλομένῳ κοινωνὸν αὐτὸν εἰς τὴν ὁμότιμον ἱερωσύνην προσδέξασθαι. ἑνὸς δέων ἔτι δεῖ, τοῦ κυριωτάτου μέν τοι, τῆς ἱερᾶς σου χειρός. τούτου μὲν ὀλβιώταις δεῖ· ἐμοὶ δὲ εὐχῶν.

longa vita sacerdotium vnà finisset. Vocarunt & me vt illis socius essem deliberationis,& gauisus sum quidem illis viris ex multis & omnibus bonis electionem instituentibus. Multo autem magis Antonio congratulatus sum ob probitatem, quod & visus est probior esse probis: in eum enim vniuersa populi suffragia delata sunt. Adiunctis autem etiam duobus piissimis Episcopis sententiæ populi, quibus cum vixerat, & quorum alterius manu presbyter designatus fuerat. Nec ipse quidem admodum Antonium ignorabam,& quibus eum potui sermonib. & factis laudaui. Collatis igitur bonis quæ in eo esse nouerã, cum iis quæ tum audiui, defero etiam meum illi viro suffragium: atque lubens consortem in paris dignitatis sacerdotium recipero. Vno igitur adhuc opus est, qui tamen præcipuus est, scilicet sacra tua manu. Ea quidem Olbiatæ opus habent, ego autem precibus.

Anysio. 79.

Nolunt simul esse lumen & tenebræ: verùm lege naturæ se mutuo fugiunt. Reuersi à tuo comitatu Nicandrum offendimus.

Eidem. 78.

Nihil fuerit Pentapoli vtilius, quàm vt anteponantur strenui & viri & milites Vnnigardæ omnibus aliis militibus, non tantum illis qui vernaculi dicuntur, verùm quicumque venerunt aliquando in hæc loca, auxilij causa. Hi enim alij milites, quamuis multo plures, numquam congressi sunt cum paucioribus hostibus audacter. Illi verò bis aut ter cum viris numero supra mille, cùm essent duntaxat quadraginta Deo & te duce in acie steterunt, & victorias maximas, & pulcherrimas reportarunt. Qui ipsis in conspectum venerunt ex barbaris, partim cæsi, partim fugati: edita loca & sublimia regionis adhuc oberrant,

vt

Ἀνυσίῳ.

Οὐκ ἐθέλει παραμένειν ἀλλήλοις τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος· ἀλλὰ νόμῳ φύσεως παρίσταται· ἐπανελθόντες ἀπὸ τῆς σῆς πομπῆς, Ἀνδρόνικον κατελάβομεν.

Τῷ αὐτῷ.

Οὐδὲν ἂν γένοιτο Πενταπόλει λυσιτελέστερον, τοῦ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἄνδρας καὶ στρατιώτας Οὐννιγάρδας προτετιμῆσθαι πάντων στρατιωτῶν, οὐ τῶν ἐγχωρίων λεγομένων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσοι πώποτε κατὰ συμμαχίαν εἰς τούσδε τοὺς τόπους ἀφίκοντο. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ οὐδεπώποτε παραπλήσιοι, ἐλάττοσι τῶν πολεμίων μετὰ τοῦ θάρρους συνηνέχθησαν. οὗτοι δὲ δὶς ἤδη καὶ τρὶς πρὸς ἄνδρας ὑπὲρ χιλίους τὸν ἀριθμὸν, μόνοι τετταράκοντα μετὰ τοῦ θεοῦ καὶ σοῦ στρατηγοῦ παρετάξαντο, καὶ νίκας τὰς μεγίστας καὶ καλλίστας ἀνείλοντο· τῶν δὲ εἰς ὄψιν αὖθις ἐλθόντων βαρβάρων, τοὺς μὲν ἀπολωλεκότες, τοὺς δὲ ἀπεληλακότες, πάντα μετέωρα τῆς χώρας ἐπὶ περινοσοῦσι,

καὶ τὰς εἰσβολὰς τῶν πολεμίων φυλάττουσιν, ὥσπερ σκύλακες αὐλῆς προπηδήσαντες, ἐφ' ᾧ θηρίον οὐκ αἰσθάνεται τῇ ποίμνῃ· ἀλλ' ἡμεῖς αἰσχυνόμεθα τοὺς ἀριστέας, ἐν αὐτοῖς τοῖς ὑπὲρ ἡμῶν ἱδρῶσι δακρύοντας. οἷα γὰρ καὶ γεγράφασι πρὸς ἡμᾶς, ἐγὼ μὲν οὐκ ἀπαθῶς ἀναγινωσκομένων ἀκήκοα· ἀξιῶ δὲ μηδὲ σὲ τὴν ἱκεσίαν αὐτῶν παριδεῖν· δέονται γὰρ δὴ σοῦ μὲν δι' ἡμῶν, βασιλέως δὲ διὰ σοῦ δέησιν, ἣν εἰκὸς ἡμᾶς ἦν, ἐκείνων σιωπώντων ποιήσασθαι, μὴ καταλελῦσθαι τοὺς ἄνδρας ἀριθμοῖς ἐγχωρίοις. ἄχρηστοι γὰρ ἂν ἑαυτοῖς τε καὶ ἡμῖν γένοιντο, τῆς βασιλικῆς δωρεᾶς ἀφῃρημένοι, εἰ μήτε ἵππων ἕξουσι διαδοχήν, μήτε ὅπλων παρασκευήν, μήτε δαπάνην ἀγωνισταῖς ἀνδράσιν ἐρχομένην· μὴ σύ γε ὦ μετ' αὐτῶν ἀριστεῦ, μὴ περιίδῃς τοὺς στρατιώτας εἰς ἀτιμοτέραν τάξιν χωροῦντας· ἀλλ' οὗτοί τε μενόντων ἄσυλοι τῶν γερῶν ἐν βεβαίῳ τῆς προτέρας ἀξίας· ὃ γένοιτ' ἄν, εἰ διὰ τῆς σῆς ἀναφορᾶς ὁ φιλανθρωπότατος ἡμῶν βασι-

& ingressus hostium obseruant; quẽadmodum canes ante stabula prosilientes, vt fera non irruat in gregem. Sed nos pudet, quòd fortissimi viri in ipsis sudoribus nostri causa lachrymentur. Quæ enim & scripserunt ad nos, ego quidem non sine magno doloris sensu cùm legerentur audiui. Postulo autem ne tu negligas eorum preces. Petunt enim à te per nos, ab Imperatore autem per te, petitionem quam par erat nos, etiam tacentibus illis, facere, adscribantur illi viri cohortibus vernaculis. Inutiles enim sibi & nobis essent, Imperatoriis donis spoliati, si neque equorum habituri sint successionem, neque armorum apparationem nec stipendium, bellatoribus viris sufficiens. Ne, obsecro, tu, qui cum illis fortiter fecisti, ne sinas commilitones in ordinem minorem & inferioris conditionis ire, verùm maneant non spoliati commodis, in statu primæ dignitatis. Quòd fiet si, se referente, humanissimus noster

rex intelligat, quantæ vtilitati fuerint Pentapolitanæ ciuitati. Et pétito ab Imperatore noſtra cauſa in tuis litteris petitionem aliam, vt viri centũ ſexaginta iis quadraginta addantur. Iuuante Deo quis non dixerit ducentos Vnnigardas, & animo & manu his quadraginta ſimiles (quorũ vel maximè laudamus lenitatem animi, te duce) ſatis fore ad gerendum aduerſus Parthicum Imperatorem bellum. Et quid opus eſt cohortibus multis, & qui fit quotãnis ſumptu circa eos qui hîc ſunt ad exercitus? Manibus opus eſt in bello, & non multis nominibus.

Anaſtaſio. 79.

Nihil fui vtilis Euagrio presbytero. Neque cuiquam alteri eorum qui iniuria afficiuntur: magiſtratum enim gerit apud nos Berronicenſis Andronicus, ſceleratus homo, diram & conſceleratam mentem, & linguam habens, qui ſi me cõtemnit,

βασιλεὺς μάθοι, πόσον ὄφελος ἐγένοντο Πενταπόλει· καὶ δεήθητι βασιλέως ὑπὲρ ἡμῶν, ἐν τοῖς σαυτοῦ γράμμασι δέησιν ἑτέραν, ἄνδρας ἑκατὸν ἑξήκοντα τοῖς τετταράκοντα τούτοις προστεθῆναι. μετὰ τοῦ θεοῦ, τίς οὐκ ἂν ἀποφήναιτο διακοσίοις Οὐννιγάρδας καὶ γνώμην καὶ χεῖρα τούτοις παραπλησίους (ὧν οὐχ ἥκιστα ἐπαινουμένου τὸ πρᾶον τῆς γνώμης, τοῦ δὲ στρατηγοῦντος) ἀρκέσειν εἰς τὸ διαπολεμηθῆναι βασιλεῖ τὸν Ἀσυελιανὸν πόλεμον. καὶ τί δεῖ καταλόγων πολλῶν, καὶ τῆς φοιτώσης κατ' ἐνιαυτὸν δαπάνης, τοῖς ἐνθάδε στρατεύμασι. χρεῶν δεῖ τοῦ πολέμου, καὶ οὐκ ὀνομάτων πολλῶν.

Ἀναστασίῳ.

Οὐδὲν ἐγὼ γέγονα χρήσιμος Εὐαγρίῳ τῷ πρεσβυτέρῳ· οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἀδικουμένων. ἄρχει γὰρ περὶ ἡμῖν ὁ Βερρονικεὺς Ἀνδρόνικος, ἀποφρὰς ἄνθρωπος, παλαμναίαν ἔχων καὶ γνώμην, καὶ γλῶτταν, ὃς εἰ μὴ ἐμοῦ καταφρονεῖ,

πρᾶγμα οὐδέν· ἀλλ' αἰσχύνεσθαί μοι δοκεῖ καὶ τὰ θεῖα τιμῆσαι· οὗτος ἀσεβεῖ τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. νὴ τὴν ἱεράν σου καὶ τριπόθητον κεφαλήν, σχῆμα Πενταπόλει πένθιμον περιτέθεικε, δακτυλήθρας, καὶ ποδοστράβας ἐξευρών, καὶ ξένα ἄττα κολαστήρια κατ' οὐδενὸς τῶν ἀδικούντων. πάνυ γὰρ τοι νῦν ἔξεστι τῷ βουλομένῳ ἀδικεῖν· κατὰ δὲ τῶν συντελούντων· ὑπὲρ τῶν οὐσιῶν καὶ τῶν ἄλλων ὁτιοῦν ὀφειλόντων. δεινὸς γὰρ ἀνὴρ ὑποθέσεις ἐξευρίσκειν, τῇ τε ἑαυτοῦ καὶ τῇ Θέαντος φύσει πρεπούσας· ὃν ἐπὶ τῶν δεσμωτῶν ὄντα, ταῖς ἀπαιτήσεσιν ἔταξε τοῦ στρατιωτικοῦ χρυσίου τοῦ καλουμένου τιρωνικοῦ, καὶ συνῆψε τὰ αὐλαναῖα· καὶ ἀεί τι καινὸν ἐπὶ παλαιῷ κακόν, ἐφ' ᾧ κατὰ φυλὰς καὶ δήμους αἰ-
γρ. οὐδὲ κίζεσθαι. οὐ* γὰρ ἔξεστιν οὐδὲ τοῖς ἔχουσι καὶ
γὰρ ἐ. πλουτοῦσιν ἀμαστιγώτοις ἀναχωρῆσαι· ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἴκαδε βαδίζει τὸ χρυσίον οἴσων, ὁ δεσπότης ἠλόηται, καὶ περὶ ἐνίους τῶν δακτύλων ἐγλύετο. ὅτῳ δὲ περιφράσεως ἀπορῇ δυναμένης αὐτὸν ἐστιάσαι,

nihil incommodi: verùm pudore affici mihi videtur, quod Deum colat. Ille ferit capite cœlum: per ſacrum tuum & perquam optabile caput, habitum Pentapoli lugubrem circundedit, digitalibus, & pedicis excogitatis, & inuſitatis quibuſdam tormentis, non in improbum aliquem; valde enim nunc licet ei, qui vult, iniuſte agere: verùm contra eòs qui tributa pendunt, & debent aliquid pro bonis & fortunis. Eſt enim vir ſollers ad excogitandas cauſas aptas & ſuæ & Thoantis naturæ, quem præpoſitum vinculis, in exactionibus collocauit auri militaris, quod vocatur * tironicum, & coniunxit aulanæa. Et ſemper aliquid mali noui ad vetus adiungit, vt tributim & populatim contumelias faciat. non enim licet habentibus & diuitibus ſine verberibus diſcedere. Sed interea dum ſeruus domum vadit vt adferat aurũ, herus pulſatus eſt, & amiſit aliquem digitorum. Cùm autem occaſione caret, quæ poſſit eum oblectare, Ma-

* *quia ſoluebatur tironibus.*

ximinus & Clinias substituuntur, in illis duobus indulget affectui. Sed mihi videtur cùm talis sit malis geniis curæ esse, qui volunt laudari & felices esse sceleratissimos animos, quibus instrumentis vti possunt ad communes calamitates: ex his comparant ei gloriam, vt generoso viro. Quamquam quomodo consentaneũ est qui nimis exaltauit elatum: & humilem depressit? Quo magistratum gerente omnes modesti & mansuetis morib. ignominiosi, & in Caricorum mancipiorum numero fuerunt. Possunt autem apud eum soli Zenas & Iulius. Zenas, qui exegit anno superiore duplex tributum, qui minitatur se fratrem meum Anastasium ementitæ legationis accusaturum & condemnaturum. Iste tamen Zenas eo volente potest, Iulius autem inuito & plorante: & in nullum ita vehemens, vt contra Andronicum fuit. Inclamans enim eum bis & ter, & cõuitiis illis, quæ è plaustro iactari solẽt, ei maledicens, & omnia minitatus ipsi quæ dici à me quantiuis æstimassem,

Μαξιμῖνος καὶ Κληδίας ἔφεδροι· ἐν ἐκείνοις
γνωρίζεται τὰ πάθη. ἀλλά μοι δοκεῖ τοιοῦτος
ὢν, πονηρῶν δαιμόνων προνοίας τετυχηκέναι, εἰ
βούλονται μὲν ἐπαγγεῖλαι καὶ εὐτυχεῖν * τὰς πα- γρ. παλα
λαμναιοτάτας ψυχάς, αἷς ὀργάνοις δύνανται μναίας
χρῆσθαι πρὸς τὰς κοινὰς συμφοράς. ἀπὸ ταύτας
τούτων οὕτω παρασκευάζουσιν αὐτῷ δόξαν ὡς ψ.
ἀνδρὶ γυναίῳ. καί τοι πῶς εὔλογον, ὅστις ὑ-
περύψωσε τὸν ὑψηλόν, καὶ τὸν ταπεινὸν ἐπα-
πείνωσεν· ἐφ' οὗ πᾶς μὲν μέτριος καὶ πρᾶος
τὸν τρόπον, ἐν Καρὸς μοίρᾳ καὶ ἄτιμος· δύ-
νανται δὲ μόνοι Ζηνᾶς καὶ Ἰούλιος· Ζηνᾶς
ὁ πράξας πέρυσι τοὺς διπλοῦς φόρους, ὃς
ἀπειλεῖ τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν Ἀνασάσιον, πα-
ρὰ πρεσβείας καὶ διώξεσθαι, καὶ αἱρήσειν. ἔστι
μὲν τοι, ἑκόντος αὐτοῦ δύναται· Ἰούλιος δὲ
ἄκοντός τε καὶ κλάοντος. καὶ κατ' οὐδενός οὕ-
τως, ὡς κατ' Ἀνδρονίκου γέγονεν ἰσχυρό-
τερος. ἐγκραγὼν γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρίς,
καὶ τοῖς ἐξ ἁμάξης λοιδορησάμενος, καὶ πάν-
τα ἐπανατεινάμενος, ἅπερ ἂν εἰρῆσθαι
καὶ περὶ ἐμοῦ τοῦ παντὸς δὴ ἐπιμηνσάμην,

ἀπέδειξε τὸ κάθαρμα μὲν ἀντὶ λέοντος· καὶ ἐξ ἐκείνου χρῆται καθάπερ ἀνδραπόδῳ, παρέσσοι ἀδεῶς οὐδὲ ἐν ταῖς γωνίαις ἀποψιθυρίζειν κατὰ τοῦ δεσπότου τολμῶν (τοῦτο δὲ δήπουθεν ἔξεστι τοῖς οἰκέταις ποιεῖν) Ἀνδρόνικος δὲ
γρ. οὐ τ. ἐνδεῖ* τοῦτο. τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρεῖον μὲν οὐδαμοῦ· παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς, δειλόν τε καὶ θρασὺ γίνεται, τουτέστιν ἁπανταχοῦ πονηρόν. ὁ θαυμάσιος Ἥρων, ἀξίως αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἐρεῖ τὰ περὶ αὐτοῦ, ἅ γε δὴ διαγγέλλεται. διετέθη γὰρ οὕτως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συνεῖναι τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ καθ' ἡμέραν ἀποῤῥήγνυσθαι, καὶ οἷς ἤκουσε δεινοῖς, καὶ οἷς ἔπασχεν, ὡς καὶ μόλις ἐλευθερωθεὶς τῆς θανατηφόρου συνουσίας, δύσελπις εἶναι τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν καταλήψεσθαι· καὶ οὔπω τότε Θόας, ἀπὸ τῆς ἐνδοξοτάτης ἀποδημίας παρῆν. νυνὶ γὰρ ἐντός ἐστιν ὁ πᾶσιν αὐτὸν τοῖς εὐγενέσιν ἐπιτειχίσας Δεκέλειαν, τὸ ἀπόῤῥητον τῶν ὑπάρχων διακομίσας ἐνύπνιον, ὃ βούλεται μὲν τὴν ἐνθάδε τεθνάναι τινάς· βούλεται δὲ δεδέσθαι τινάς· καὶ δέδενται παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι,

reddidit purgamentum illud, murem pro leone. Et ex illo tempore vtitur vt ſeruo, præterquam quòd libere ne in angulis quidem ſuſurrare tãquam herus audet. (Iſtud autem ſeruis vtique licet facere.) Andronico ne iſtud quidem. Quòd enim temerarium, nuſquam eſt forte: in temporibus verò & timidum & audax efficitur, hoc autem ſemper eſt improbum. Eximius Eron, vt meretur, vobis narrabit illius facta ſi ſuperſtes ſit. Sic enim eſt affectus ex eo quod verſatus ſit cum hominis improbitate, quódque quotidie diſtractus ſit & malis quæ audiuit, & quæ perpeſſus eſt, vt liberatus lethifera conſuetudine vix ſperet ſuam ſe vitam recuperaturum. Necdum Thoas à nobili profectione aderat. Nunc enim is eſt qui muniuit contra omnes nobiles Deceliam, arcano præfectorum allato ſomnio, quod vult noſtrorum hominum mori nonnullos, vult vinctos eſſe nonnullos. Et vincti ſunt apud nos homines,

ob somnium illud arcanum. Alij nulla de causa, quæ appareat, moriuntur. Etenim si nondum mortui sunt, attamen paulo post morientur. Quòd enim ad verbera attinet, mortui sunt, verùm ob corporum robur viuunt ad hunc vsque diem in quo has litteras mitto. Atqui saluus non erat, ait, magnus Anthemius, neque desinet febricitare Romanorum præfectus, nisi Maximinus & Clinias moriătur. ista Thoas tacite iactat. Proinde neque tributum conferre sinit Maximinum. Sed arcet omnes Andronicus qui emunt Leucippi bona. Propositum enim est non implere publicum ærarium, sed populi Romani præfectos sanos esse. Qui vocato domum Thoante solo, sophista, ait, solo præsente, declararunt ei somnium. Et portus clausi sunt, quemadmodum iurat Thoas, donec ipse nauigans anteuerteret & Andronico narraret arcanum, ne aliquis eorum qui digni erant pro Anthemij vita mori effugiens falleret.

διὰ τὸ ἐνύπνιον τὸ ἀπόρρητον· οἱ δὲ ἀπ' οὐδεμιᾶς φαινομένης αἰτίας ἀποθνήσκουσι· καὶ γὰρ εἰ μηδέπω τεθνήκασιν, ἀλλ' αὐτίκα τεθνήξονται. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ταῖς μάστιξιν, ἀπολώλασι· τὸ δὲ ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ἰσχύϊ, ζῶσιν ἔτι μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ πέμπω τὰ γράμματα· ἀλλ' οὐχ ὑγιανεῖ, φησὶν, ὁ μέγας Ἀνθέμιος, οὐδὲ παύσεται πυρέττων ὁ Ῥωμαίων ὕπαρχος, ἂν μὴ Μαξιμῖνος καὶ Κλεινίας ἀπόλωνται. ταῦτα Θόας ἡσυχῇ θρυλλεῖ. διὰ τοῦτο οὐδὲ εἰσφέροντος ἀνέχεται Μαξιμίνου. ἀλλ' ἀνασοβεῖ πάντας ὁ Ανδρόνικος, τοὺς ὠνουμένους τὰ Λευκίππου· πρόκειται γὰρ οὐ τὸ πληρωθῆναι τὰ δημόσια, ἀλλὰ τοὺς ὑπάρχους ὑγιαίνειν· οἵτινες εἰσκληθέντος οἴκοι Θόαντος μόνου, τοῦ σοφιστοῦ, φησὶ, μόνου παρόντος ἐξενηνόχασι πρὸς αὐτὸν τὸ ἐνύπνιον· καὶ οἱ λιμένες ἐκλείσθησαν, ὅσα γε δὴ Θόας ὄμνυσιν, ἕως αὐτὸς ἐκπλεύσας φθάσῃ, καὶ πρὸς Ἀνδρόνικον ἐξενέγκῃ τὸ ἀπόρρητον, ἵνα μὴ λάθῃ τις διαδρὰς τῶν ἀξίων ἀντὶ τῆς Ἀνθεμίου τεθνάναι ψυχῆς·

εἶτα ἀφ' ὧν ἕτερος ὄναρ ὁρᾷ, μᾶλλον δὲ ἰδεῖν λέγεται, Πεντάπολις ὕπαρ πέπραγε πονήρως. Ἀνδρόνικος γὰρ ὁ τὰ τοιαῦτα πιστευθεὶς, καὶ εὐεργέτης τῆς εὐτυχοῦς τῶν ὑπάρχων οἰκίας ἐσόμενος, μαίνεται ἐκπάγλως
„ πίσυνος Θόαντι, οὐδέ τι οἶδε τίει ἀνέρας
„ οὐδὲ θεούς. κρατερὴ δὲ ἑ λύσσα δέδυκεν. ἐν τούτοις τῇ πατρίδι τῶν πραγμάτων ὄντων, οὐκ ἐδέησεν Εὐαγρίῳ μάντεως εἰς προαγόρευσιν τῶν πονηρῶν ἀπαλλάξειν εἰς τὸ δικαστήριον ἀπελθόντι· ἀλλ' αὐτὸς Ἀνδρόνικος ἄντικρυς, οὐ πρὸς τοῦτον, οὐδὲ πρὸς ἐκεῖνον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν Εὐάγριον ἐξήγγειλε τὴν γνώμην τὴν ἑαυτοῦ, καὶ ἔχεσθαι τῆς λειτουργίας, ἐθελοντὴν ἐκέλευσεν, ἐὰν σωφρονῇ. πάντως γὰρ ἀποφανεῖσθαι τὴν καταδικάζουσαν. ἀπολελόγημαι δὴ καὶ θεῷ, καὶ τῷ θείῳ Διοσκουρίδῃ, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὡς ἔγωγε ἀτιμότερος ἐξ ἐντιμοτέρου γέγονα, τάγε ἀνθρώπινα· ἀσθενέστερος δὲ ἐξ ἰσχυροτέρου· καὶ Ἀνδρόνικος ἀπάντων μὲν ἡμῶν, τὴν δύναμιν ἐθεράπευσε, δι' ἣν οὐ γέγονε δὶς ἐπ'

Deinde ob ea], quæ alius in ſomniis videt, immo potius vidiſſe dicitur, Pentapolis reuera calamitoſa eſt & miſera. Andronicus enim cui iſta ſunt commiſſa,& beneficus fortunatæ præfectorum domus futurus, inſanit immaniter fidem habens Thoanti; neque nouit colere Deos, neque homines: vehemens enim rabies „
eum ſubiit. Cùm patriæ noſtræ res „
in hoc ſint ſtatu, non opus fuit Euagrio vate: ad prædictionem, quod male diſceſſurus eſſet, in iudicium abiens. Verùm ipſo Andronicus plane, non huic vel illi, ſed ipſi Euagrio declarauit animum ſuum, & fungi munere ſponte iuſſit, ſi ſaperet. Se enim pronunciaturum dixit condemnatoriam ſententiam. Purgaui me & Deo, & diuino Dioſcuridi, & omnibus hominibus: quod quidem ignominioſior ex honorato, imbecillior è robuſtiore factus ſim: ita ſunt res humanæ, & Andronicus, mei abſentis, potentiam ſoluit, ob quam non venit bis ad Ale-

xandriam, cùm in eum ius prehensionis esset. Talem verò erga me præsentem se gerit per sacrum caput, vt pöstquam mihi accedit amittere è pueris meis charissimum me vita eduxissem illo dolore & casu superatus. Scis enim quod mollis sum hac in re plus quàm decet. Nunc verò non ratione affectum vici, verùm Andronicus me in diuersum circumegit, & in communibus calamitatibus vt mentem haberem, fecit. Et fuerunt mihi calamitates, consolationes calamitatum ad se me trahentes, & dolore dolorem expellentes, ita cum dolore mixta ob filium exortum dolorem. Nouisti quod mihi prędicta erat mors in præscriptũ anni diẽ. Et fuit dies ille quo Episcopus factus sum. Sensi mutationẽ vitę, qui ad hãc vsq; diẽ in ea versatus, & honore humano & omni iucũditate vltra eorum quẽcũq; qui vnquã philosophati sunt, perfrui solitus non minus ob extrema bona, quam ob apparatum animi, nunc his omnib. bonis spoliatum me sentio. At quod maximũ est malorum,

Ἀλεξανδρείας ἀγάλματος· παρόντι δὲ οὕτω χρῆται ἡ τὴν ἱερὰν ὑμῶν κεφαλήν, ὡς ἐπειδή μοι συνέπεσεν ἀποβαλεῖν τῶν παιδίων τὸ * φίλτατον, κἂν ἐξήγαγον ἐμαυτὸν κρα- γρ. τοῦ φ.
τηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους· οἶδα γὰρ ὅτι θῆλυς εἰμι περὶ τοῦτο πέρα τοῦ δέοντος. νῦν δὲ οὐ λογισμῷ τοῦ πάθους ἐκράτησα, ἀλλ' Ἀνδρόνικος ἀντιπαρεισήγαγε, καὶ πρὸς τὰς κοινὰς συμφορὰς τὸν νοῦν ἔχειν ἐποίησε· καὶ γεγόνασί μοι συμφοραὶ, παραμυθίαι τῶν συμφορῶν, πρὸς ἑαυτὰς ἀνθέλκουσαι, καὶ πάθει πάθος ἐκκρούουσαι, ὀργὴ συμμιγὴς λύπη τῇ ἐπὶ τῷ παιδίῳ λύπην. οἶδα ὅτι μοι μαντευτὸς ἦν θάνατος εἰς κυρίαν τοῦ ἔτους ἡμέραν· ὃ γέγονεν ἐκείνη καθ' ἣν ἱερασάμην. ᾐσθόμην μεταβολῆς βίου, ὃς ἄχρι νῦν ἐμπανηγυρείσας αὐτῷ, καὶ ἡμῆς ἀνθεσπίνης καὶ πάσης γλυκυθυμίας παρ' ὅντινοῦν τῶν πώποτε πεφιλοσοφηκότων ἀπολελαυκώς, οὐχ ἧττον διὰ τὰ θύραθεν, ἢ διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς ψυχῆς, ἅμα πάντων ἀφῃρημένος αἰσθάνομαι. τὸ μὲν οὖν μέγιστον τῶν κακῶν,

xandriam, cùm in eum ius prehensionis esset. Talem verò erga me præsentem se gerit per sacrum caput, vt pöstquam mihi accedit amittere è pueris meis charissimum me vita eduxissem illo dolore & casu superatus. Scis enim quod mollis sum hac in re plus quàm decet. Nunc verò non ratione affectum vici, verùm Andronicus me in diuersum circumegit, & in communibus calamitatibus vt mentem haberem, fecit. Et fuerunt mihi calamitates, consolationes calamitatum ad se me trahentes, & dolore dolorem expellentes, ita cum dolore mixta ob filium exortum dolorem. Nouisti quod mihi prędicta erat mors in præscriptũ anni diẽ. Et fuit dies ille quo Episcopus factus sum. Sensi mutationẽ vitę, qui ad hãc vsq; diẽ in ea versatus, & honore humano & omni iucũditate vltra eorum quẽcũq; qui vnquã philosophati sunt, perfrui solitus non minus ob extrema bona, quam ob apparatum animi, nunc his omnib. bonis spoliatum me sentio. At quod maximũ est malo-

Ἀλεξανδρείας ἀγώγιμος· παρόντι δὲ οὕτω χρῆται τὴν ἱερὰν ὑμῶν κεφαλὴν, ὡς ἐπειδή μοι συνέπεσεν ἀποβαλεῖν τῶν παιδίων τὸ * φίλτατον, κἂν ἐξήγαγον ἐμαυτὸν κρα- γρ. τὸ φ.
τηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους· οἶδα γὰρ ὅτι θῆλύς εἰμι περὶ τοῦτο πέρα τοῦ δέοντος. νῦν δὲ οὐ λογισμῷ τοῦ πάθους ἐκράτησα, ἀλλ' Ἀνδρόνικος ἀντιπαρεισήγαγε, καὶ πρὸς ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς τὸν νοῦν ἔχειν ἐποίησε· καὶ γεγόνασί μοι συμφοραὶ, παραμυθίαι τῶν συμφορῶν, πρὸς ἑαυτὰς ἀνθέλκουσαι, καὶ πάθει πάθος ἐκκρούουσαι, ὀργὴ συμμιγὴς λύπῃ τῇ ἐπὶ τῷ παιδίῳ λύπην. οἶδα ὅτι μοι μαντευτὸς ὁ θάνατος εἰς κυρίαν τοῦ ἔτους ἡμέραν· ὃ γέγονεν ἐκείνη καθ' ἣν ἱερασάμην. ᾐσθόμην μεταβολῆς βίου, ὃς ἄγει νῦν ἐμπανηγυρείσας αὐτῷ, καὶ τιμῆς ἀνθρωπίνης καὶ πάσης γλυκυθυμίας παρ' ὁντινοῦν τῶν πώποτε πεφιλοσοφηκότων ἀπολελαυκὼς, οὐχ ἧττον διὰ τὰ θύραθεν, ἢ διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς ψυχῆς, ἅμα πάντων ἀφῃρημένος αἰσθάνομαι. τὸ μὲν οὖν μέγιστον τῶν κακῶν,

ὅ μοι καὶ δύσελπιν τὸν βίον ποιεῖ, οὐκ εἰωθὼς ἀποτυγχάνειν ἐν ἱκετείαις θεοῦ, νῦν πρῶτον οἶδα μάτην εὐξάμενος, ὃς τὴν μὲν οἰκίαν κακῶς ὁρῶ πράττουσαν, τὴν δὲ πατρίδα δυστυχοῦσαν οἰκεῖν ἀναγκάζομαι. τὸ πᾶσιν ἐγκείμενος ἐφ' ᾧ προσανακλάεσθαι, καὶ (τὰ κατ' αὐτὸν) ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι, προσθήκην ἔχον Ἀνδρόνικον τὸν κολοφῶνα τῶν κακῶν, δι' ὃν οὐδὲ ἀκαρπῆ καρποῦμαι τὴν συντροφόν μοι σχολήν· ἀλλ' ἐμὲ δεῖ μηδὲν ὄφελος ὄντα μηδενί, πάντων προσιόντων, καὶ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, διελεγχόντων, ἀνέχεσθαι. πρὸς ταῦτα δέομαι, πάνυ σφόδρα δέομαι ἀμφοῖν μὲν ἡμῶν, διαφερόντως δὲ σοῦ τῆς φίλης μοι κεφαλῆς, ἀδελφὲ Ἀναστάσιε· σὺ γὰρ δὴ φήμην ἔχεις προστάτου ἀνδρὸς λυσιτελοῦντος· εἴ τις σοι δύναμις πάρεστιν· ὑπὲρ Συνεσίου γὰρ μᾶλλον ἢ ὑπὲρ Ἀνδρονίκου δικαιότερος ἂν εἴης αὐτῇ χρώμενος· ἀπάλλαξον κατηφείας Πτολεμαΐδα τὴν λαχοῦσάν με πόλιν, οὐκ ἐμοῦ γ' ἐθέλοντος· οἶδεν ὁ πάντα ὁρῶν ὀφθαλμὸς

τοῦ

rum quod mihi male ſperantem vitā reddit, non ſolitus repulſam ferre in dei precationibus, nunc primum noui me fruſtra in precibus eſſe qui domum infelicem video, patriam autem calamitoſam habitare cogor: Et omnibus expoſitus vt apud me lamententur, & quiſque ſuam vicem deploret. Acceſſionem habui Andronicum ſummam & faſtigium malorum, propter quem nulla ex parte fruor mihi contubernali otio. Verùm oportet me, qui neminem iuuare poſſum omnes ad me accedentes, imbecillitatem noſtram coarguentes, ferre. Quare precor impenſiſſime, precor vos vtroſque, præcipuè autem te charum meum caput, frater Anaſtaſi; tu enim diceris patronus eſſe viri rabioſi, ſi quę facultates tibi adſunt, pro Syneſio enim potius quam pro Andronico his vti debes, liberato iſto dedecore Ptolemaïdem vrbem cuius ſum Epiſcopus: me tamen refragāte. Nouit enim qui omnia videt oculus

Dei. Nescio quamobrem luo tantum pœnarum, & si cui, ait, Deorum inuidiosi antea eramus, satis puniti sumus. verùm istam vocem decet eloqui, & propter Maximinum & propter Cliniam, quorum, vt mihi videtur, etiam qui sæuissimus esset dæmonum misertus fuisset. Excipiantur ex hoc sermone Thoas & Andronicus qui duo soli diaboli immites.

Theophilo. 80.

Equidem paratus eram paterno tuo imperio, & manum & animum ministrum præbere, verùm, vt arbitror, Ampelius nũquam deliberasset melius de commodis suis, quàm Nicæus quomodo remoueretur à bonis suis. Neque enim plane scio cur prius discesserit, quamobrem redierit, qua de causa rursus peregre absit. Quo enim pacto, cùm eum neque viderim, neque renunciatum certi quidquam de eo fuerit, sed epistolam sacræ tuæ manus quispiam attulerit, & hanc quam scribo petierit, cùm iam

τοῦ θεοῦ· οὐκ οἶδα ὑπό τινων* ἐκτίνω τοσαύτας δίκας, καὶ εἴπω, φησί, θεῶν ἐπίφθονοι πρότερον ἦμεν, ἀποχρώντως τετιμωρήμεθα. ἀλλὰ ταύτην γε τὴν φωνὴν ἄξιον εἰπεῖν καὶ ὑπὸ Μαξιμίνου καὶ ὑπὸ Κλεινίου, οἷς, ἐμοὶ δοκεῖν, ἂν καὶ ὅστις ὠμότατος δαιμόνων ἠλέησεν· ἐξηρήσθων τοῦ λόγου Θόας τε καὶ Ἀνδρόνικος, οἱ μόνοι δαιμόνων ἀμείλικτοι.

* Θεοφίλῳ.

Ἐγὼ μὲν οἷος ἦν τῷ πατρικῷ προστάγματι καὶ χεῖρα καὶ γνώμην ὑπηρέτην εἰσενεγκεῖν· ἀλλ' οὐκ ἂν οἶμαι κάλλιον Ἀμπέλιος ἐσκέψατο περὶ τῆς ἑαυτοῦ λεσιτελουώτων, ἢ Νίκαιος ὑπό του πῶς ἀλλοτριωθείη τῆς ἑαυτοῦ. οὔτε γὰρ ἐφ' οἷς πρότερον ἀπῆρεν οἶδα καλῶς, οὔτ' ἐπὶ τίσιν ἐπανῆλθεν, οὔτ' ἐπὶ τίσιν αὖθις ἀποδημεῖ. πῶς γὰρ, ὃν οὔτ' εἶδον, οὔτε περὶ αὐτοῦ τι σαφὲς ἀπηγγέλλετο, ἀλλὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἱερᾶς σου χειρὸς, ἕτερός τις ἐκόμισε, καὶ ταύτην αἰτήτησεν, ὡς ἤδη

Νικαίου λύσιμον τὸ φρυμμήσιον. καὶ ἐγὼ μὲν οὐκ εἶδον αὐτόν· οὐδ' ἡγεμὼν οἶδεν, ἢ ἤκουσεν. ἀλλὰ κἀκεῖνος οὔτ' εἶδεν, οὔτ' ἤκουσε. πῶς οὖν ἐστὶ Νίκαιον νικᾷν τὸ φρούριον ἐν ἀγρῷ διαιτώμενον· ἀλλ' ἀντὶ τούτου πολλὰ κἀγαθὰ καὶ ὅσα φέρουσιν ὧραι τοῖς γεωργοῖς ἔχοντα· πλείω δ' ἂν ἦν, εἰ τῶν μητρῴων ἐκράτησε.

Τῇ φιλοσόφῳ.

Εἰ καὶ μὴ πάντα ὁ δαίμων ἀφελέσθαι μου δύναται, ἀλλὰ βούλεται ὅσα γε δύναται, ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκεν· ἀλλὰ τό γε προαιρεῖσθαι τὰ βέλτιστα καὶ τίθεσθαι τοῖς ἀδικουμένοις, οὐκ ἀφαιρήσεται. μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν καταγνοίη. μισῶ μὲν οὖν ἀδικίαν· ἔξεστι γάρ· κωλύειν δὲ βουλοίμην μέν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τῶν ἀφαιρεθέντων ἐστί· καὶ οἴχεται καὶ τοῦτο πρὸ τῶν παιδίων. πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. ἦν ὅτε κἀγὼ φίλοις ὄφελος ἦν· καὶ σύ με ἐκάλεις ἀλλότριον ἀγαθὸν εἰς ἑτέρους δαπανώντα

rudentem soluisset Nicæus? atque ego quidem non vidi eum: præses autem nouit aut audiuit. Verùm ille neque vidit neque audiuit. Quo igitur pacto Nicæum licet vincere ruri extra fines degentem: verùm loco huius victoriæ habentem multa & bona, & quæ ferunt anni tempora agricolis. Sed multo plura haberet si etiam materna bona possideret.

Philosophæ. 81.

Quamuis non omnia mihi fortuna adimere possit, tamen vult quæcumque potest, quæ multis iisque bonis liberis orbatum me reddidit. Verùm quin sequar ea quæ optima sunt, & faueam iis qui læduntur, nō auferet. nunquam iuris quidquam habebit in animum nostrum. Itaque odi iniquitatem. Id quidem in me situm est. Prohibere quidem iniuriam velim, verùm hoc ex iis est etiam quæ mihi sunt adempta. Et istud etiam periit ante liberos meos. Olim & aliquando strenui & fortes erant Milesij, fuit cū etiā amicis vtilis essem: & tu me appellare solebas alienū bonum, consu-

mentem in aliis reuerentiam & honorem, quem mihi habebāt qui multum poterant, & erant illi meæ manus. Nunc autem ab omnibus desertus relinquor, præterquam si quid potes. Nam & te numero bonum inspoliatum, vna cum virtute. Tu itaq; semper potes, atque vtinam possis, rectè potentia vti: Nicæus autem & Philolaus honesti adolescentes & propinqui vt redeant bonis suis restituti, iis omnibus, qui tua colunt, & priuatis & magistratibus, curæ sit.

Fratri. 82.

Ecquem verò, ecquem iis qui sunt qualis es tu, conuenit admirationi esse? Modestum, moribus compositum, disciplinæ studiosum, prorsus Deo fretum; denique qui talis est, qualis Gerontius. Habes igitur virum mea cum epistola, quo familiariter vsus, dices non improbum me laudatorem fuisse.

Chrysæ. 83.

Nō quod liberorū meorū cognat⁹ est

τὴν παρὰ τῶν μέγα δυναμένων αἰδῶ, καὶ ἦσαν ἐκεῖνοι χεῖρες ἐμαί· νυνὶ δὲ ἁπάντων ἔρημος ὑπολείπομαι, πλὴν εἴ τι σὺ δύνῃ· καὶ γὰρ δὴ καὶ σὲ μετὰ τῆς ἀρετῆς, ἀγαθὸν ἄσυλον ἀριθμῶ. σὺ μὲν οὖν ἀεὶ καὶ δύνῃ καὶ δύναιο κάλλιστα χρώμενον τῷ δύνασθαι. Νίκαιος δὲ καὶ Φιλόλαος κἀγαθοὶ νεανίαι καὶ συγγενεῖς, ὅπως ἐπανέλθοιεν τῶν ἰδίων γενόμενοι κύριοι, πᾶσι μελέτω τοῖς τὰ σὰ τιμῶσι καὶ ἰδιώταις καὶ ἄρχουσι.

Τῷ ἀδελφῷ.

Τίνα μὲν τοι τίνα, παρὰ τῶν οἷος αὐτὸς εἶ, προσήκει θαυμάζεσθαι· τὸν σώφρονα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν παιδείας ἑταῖρον, τὸν προσανέχοντα τῷ θεῷ, καθάπαξ, τὸν οἷός ἐστι Γερόντιος. ἔχεις οὖν τὸν ἄνδρα μετὰ τῆς ἐπιστολῆς, ᾧ χρησάμενος, ἐρεῖς οὐ φαῦλον ἐπαινέτην ἐμέ.

Χρυσῇ.

Οὐχ ὅτι μοι παιδίων συγγενής ἐστιν ὁ θαυ-

μαςὸς Γερόντιος, συνίςημι τῷ νεανίσκῳ τῇ φιλίᾳ τῇ σῇ· καὶ τοῦτο μὲν γὰρ δὴ ὅτι πρέπων ἐστὶ τοῦ χρυσοῦ Χρύσου τοῖς ἔπεσι, εἰ δὲ μέν τι καὶ ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ γοργιαῖον. πάντως μὲν τοι μᾶλλον ἐστὶ ἀληθὲς εἰπεῖν, σε τῆ ἁπάσης ἀρετῆς εἴσω, καὶ τὸν διδόντα σοὶ τὴν ἐπιστολὴν, ἀξιώτατον ἀπολαύειν σου τῆς συνουσίας.

Τῷ ἀδελφῷ.

Μηκὸς ἐπιστολῆς, ἀνοικειότητα κατηγορεῖ τοῦ διακομίζοντος· ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Γερόντιος, οἶδε μὲν ὅσα κἀγώ· εἰ δὲ μὴ πρὸς τὸ ψεῦδος ἀνοικείως εἶχε, διηγήσατο ἂν καὶ ὧν ἠπίστατο πλείονα, περὶ φιλεῖν ἐμὲ, καὶ τὸ γλῶτταν ἔχειν ἀκόλουθον τῇ γνώμῃ, ὃν ἂν ἴδῃς ἡδέως, εἶδες ὡς ἐγὼ βούλομαι.

Τῷ αὐτῷ.

Δεδέξο μετὰ τῆς ἐμψύχου καὶ τὴν ἄψυχον ἐπιστολήν· μετὰ τοῦ θαυμαστοῦ Γεροντίου, ταῦτα τὰ γράμματα, νόμῳ

Gerontius eximius, commendo adolescẽtem amicitiæ tuæ. Nã & istud est. Sed quia conuenit aurei Chrysæ moribus, si quidem oportet me quidpiam & ineptum & Gorgiæ sophistæ more dicere. Omnibus tamen verius est dicere te omni virtute præditum, & eum, qui reddit epistolam hanc tibi, dignissimum esse qui tua consuetudine vtatur.

Fratri. 84.

Prolixitas epistolæ alienum esse ostendit eum, qui illam fert. Verùm eximius Gerontius, nouit quæcumque ego. Quòd si à mendacio non abhorreret, narraret etiam plura quàm nouit, quia amat me & quia habet linguam voluntati parem, quem si lubenter videris, videris vt cupio.

Eidem. 85.

Accipe cum viua etiam inanimatam epistolam, cùm admirando Gerontio has litteras potius scriptas

à me cõsuetudine te salutandi, quàm necessitate aliqua. Quòd enim perpetuo tui memores simus, adolescens iste narrauerit tibi clarius, quàm infinitæ epistolæ.

Eidem. 86.

Dedi ad tuum sacrum & desideratissimum caput admirando Gerontio epistolam primi congressus præbituram occasionem. Tum enim fortasse magnifacies eum mea caussa. Postquam verò periculum eius feceris, alium quendam propter eum.

Eidem. 87.

Cui dedi Epistolam quæstor est & frumentator cohortis Dalmatarum. Omnes autem Dalmatas æque ac liberos meos honoro. Sunt enim populus ciuitatis, cuius sum episcopus. licebat hæc sola tibi indicare. Tuæ autẽ sunt partes te humanum meis præbere iuxta ac tuis.

τὸ πλέον ἢ τῇ χρείᾳ τοῦ προσήκειν σε γνώμενα. ὅτι γὰρ ἡμεῖς συζῶμεν τῇ περὶ σοῦ μνήμῃ, μυρίων ἐπιστολῶν μακρῷ μεγαλοφωνότερον ὁ νεανίσκος ἂν διηγήσαιτο.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐπιστολὴν ἐπέθηκα τῷ θαυμαστῷ Γεροντίῳ πρὸς τὴν ἱερὰν σου καὶ περιπόθητον κεφαλὴν τῆς προφάτης ἐντεύξεως παρέξουσαν πρόφασιν. τότε μὲν γὰρ αὐτὸν ἴσως δι᾽ ἐμὲ τιμήσεις· μετὰ δὲ τὴν πεῖραν, ἕτερόν τινα δι᾽ αὐτόν.

Τῷ αὐτῷ.

Ὧι δέδωκα τὴν ἐπιστολὴν, ταμίας ἐστὶ
καὶ σιτοδότης τοῦ Δαλματῶν τάγματος· πολύ-
τας δ᾽ ἐγὼ τοὺς Δαλμάτας, ἴσα καὶ τοὺς υἱέας
τιμῶ*. δῆμος γάρ εἰσι λαχούσης με πό- γρ. Φι-
λεως· μόνα οὖν ταῦτα μηνύσαι πρὸς σέ. λαν.
σὸν δὲ τοῖς ἐμοῖς ὡς σαυτοῦ χρήσασθαι.

Πυλαιμένει.

Ἥκων ἀπὸ Θρᾴκης ἐπιστολὰς κομισάμενος, ἠνώχλησα τῷ φακέλῳ τῶν γραμμάτων, εἴπου τις εἴη τὸ κλεινὸν ἐπιγεγραμμένον Πυλαιμένους ὄνομα· ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ παρεντυχεῖν· ἀλλ' ἦν οὐδὲν οὐδαμοῦ. Εἰ μὲν οὖν τυγχάνεις ἀποδημῶν, ἀλλ' ἐπανέλθοις ταχέως τε καὶ καλῶς· εἰ δ' ἐπεδήμεις ἡνίκα πάντες οἱ γνώριμοι Ζωσίμῳ τὰς ἐπιστολὰς ἐπεδίδοσαν, τοῦτ' ἂν εἴη τὸ παράδοξον, εἴ τις ἐγένετο περὶ ἐμὲ Πυλαιμένους μνημονικώτερος.

Τῷ ἀδελφῷ.

Τέως μὲν ἐπεπράττομεν εὖ· εἶθ' ὥσπερ ῥεύματος ἀνθυπενεχθέντος, καὶ τὰ κοινὰ λυπεῖ, καὶ τὰ ἴδια. ζῶ τε γὰρ οὐκ ἰδιώτης ἐν χώρᾳ πολεμουμένῃ· κἀμὲ δεῖ κλάειν ἀεὶ τὴν ἑκάστου συμφοράν· καὶ τοῦ μηνὸς πολλάκις ἐπὶ τὰς ἐπάλξεις πηδῶν,

Pylæmeni. 88.

Acceptis vernis Epiſtolis è Thracia, diu peruolutaui faſciculum litterarũ, ſi forte aliqua eſſet, quæ inclytum Pylæmenis nomen inſcriptum haberet: quod iniquum ducebam aliam epiſtolam ante tuam legere. Verùm nulla erat vſquam. Si igitur peregre abes: vtinam ſanè reuertaris & celeriter bonis auibus præſens eras, quando omnes familiares Soſimo epiſtolas tradebant, iſtud admirandum fuerit, quod quis mei magis memor fuerit, quam Pylæmenes.

Fratri. 89.

Antea quidem fœlices eramus. Deinde tanquam fluctu aduerſario coorto & publica, mihi moleſtię ſunt, & priuata. Viuo etenim non priuatã agens vitam in regione, bello infeſta, & oportet me ſemper lamentari vniuſcuiuſque calamitatem, & in mẽſe ſæpenumero inſilire in propugna-

culum, tanquam conductum ad militandum, non ad precandum. Ex tribus masculis vnus mihi relictus est: tu verò si secundo cursu nauigas, & viuis iucundè, non vsquequaque fortuna nobis molesta est,*

Theophilo. 90.

Abiit ius ab hominibus. Andronicus & prius iniuriosus erat, & nunc iniuria afficitur. At mores ecclesiæ sunt vt humilem euehat, excelsum autem deprimat. Hunc igitur Andronicum oderat quidem ob scelera quæ patrabat; proinde hanc ei irrogauit pœnam: miseretur autem nunc eius, propterea quod versatus est in iis pœnis quæ execrationem superant: quia propter ipsum offendimus eos qui nunc in potestate constituti sunt. Sed iniquum est, si nunquam simus cum beatis, cum plorantibus vt collachrymemur semper. Nos itaque liberauimus eum hoc suggesto tristi: & reddidimus ei calamitates multo minores. At si pietas tua dignata fuerit eũ cura & sollicitudine, istud euidẽti

ὡς ἐφ' ᾧ γε συστρατεύσομαι μεμαθωμένον, οὐκ ἐφ' ᾧ γε προσεύξομαι. τελῶν ἀρρένων ἓν ἔτι μοι λείπεται· σὺ δὲ ἐὰν ἐξ οὐσίας πλέῃς καὶ ζῇς ἡδέως, οὐ πάντα ἡμᾶς ὁ δαίμων λυπεῖ.

Θεοφίλῳ.

Οἴχεται τὸ δίκαιον ἐξ ἀνθρώπων. Ἀνδρόνικος καὶ πρότερον ἠδίκει, καὶ νῦν ἀδικεῖται. τὸ δὲ τῆς ἐκκλησίας ἦθος, οἶδεν ὑψῶσαι μὲν ταπεινόν, ταπεινῶσαι δὲ ὑψηλόν. τοῦτον δὴ τὸν Ἀνδρόνικον, ἐμίσει μὲν ἐφ' οἷς ἐποίει· διὸ καὶ προῄρητο μέχρι τούτων ἐλθεῖν· ἐλεεῖ δὲ νῦν, ἐφ' οἷς ἤδη τοῖς ὑπὲρ κατάραν ὡμίλησεν· ὅτι καὶ τοὺς νῦν ἐν δυνάμει δι' αὐτὸν ἐλυπήσαμεν. ἀλλὰ δίκαιον εἰ μηδέποτε μετὰ τῶν εὐημερούντων γνωσόμεθα· τοῖς δὲ κλάουσιν ἀεὶ συνδακρύσομεν. ἡμεῖς τε οὖν ἐνταῦθα γυμνοῦ βήματος αὐτὸν ἐξειλόμεθα, καὶ τἆλλα ἐλάττους αὐτῷ παρὰ πολὺ τὰς συμφορὰς ἐποιήσαμεν· κἂν ἡ σὴ θεοσέβεια φροντίδος αὐτὸν ἀξιώσῃ, τοῦτο μέγιστον

ἐγὼ τεκμήριον δέξομαι, τοῦ μὴ παντάπασι τὸν ἄνθρωπον ἀπογνωσθῆναι παρὰ θεοῦ.

Τρωΐλῳ.

Πάλαι μὲν ἀπραγμονεστέρας ἐποιούμην τὰς πρὸς τοὺς ἑταίρους ἐντεύξεις καὶ πέμπων καὶ γράφων. ἔζων γὰρ ἐπὶ τῶν βιβλίων, ἔξω που τινὰ ἀσύντακτος πάσῃ πόλει καὶ πολιτείᾳ. νυνὶ δὲ (ἐπέταξε γὰρ ὁ θεὸς εἰς ἀποδεδειγμένον χωρίον οἰκεῖν, καὶ αὐτὸν ἔχειν ἐν τῇ πόλει τινὰ τάξιν) καὶ ζῶ οὐκ ἐν διηριθμημένοις ἀνθρώποις· βουλοίμην ἂν οὖν ὄφελος εἶναι τοῖς συλλαχοῦσι, καὶ ποιεῖν ἀγαθόν, ὅ,τι δυναίμην, ἕκαστον ἰδίᾳ, καὶ τὴν πόλιν κοινῇ, ἵν' ὁρῴην τε καὶ ὁρῴμην ἡδέως παρὰ τῶν ὡς ἂν εἴποι τις συμπλόων τοῦ βίου. ἔτι τοίνυν Μαρτύριος ὄναιτο τῆς δι' αὐτὸν γινομένης ἐπιστολῆς, ἴσθι μοι χαρισάμενος ἐν ἀνδρὶ συνδιημερεύοντι, καὶ ναὶ μὰ τοὺς λόγους, τἀμά καὶ σὰ παιδικά, πολλάκις εἰς τὸ συνεῖναι

erit argumento mihi, non omnimodis eum hominem reprobatum esse à Deo.

Troilo. 91.

Olim quidem instituebam colloquia à negotiis aliena cum amicis, & præsens & scribens (viuebam enim in libris, quodammodo nullius ciuitatis & Reipub. pars.) nunc autem, imperauit Deus vt habitem certum locum & habeam aliquam in ciuitate ordinem, & viuam inter homines, quorum sunt censa capita. Optarem igitur vtilis esse consortibus meis & bene mereri pro viribus, & de vnoquoque priuatim & de ciuitate publice. Vt & videam & videar libenter ab illis qui vna in vita nauigant vt aliquis diceret. Si igitur Martyrius aliquam vtilitatem accipiat ex epistola ob ipsum facta, scito te mihi gratũ fecisse in homine totos dies mecum traducente, & per eloquentiam; meas & tuas delitias; sæpenumero vt

mecum ſit, etiam magnam partem noctis impendente.

Fratri. 92.

Malum non exiguum conſequar ex ruſticatione, exhibens plane habitum morum ruſticorum, mihi crede, etiam in extremis Libyæ finibus.

Heſychio. 93.

Athenienſes Themiſtoclem Neoclis filium laudarunt, quod etſi ciuilis potentiæ amator eſſet vltra quemcũque eorum qui eius ætate vixerunt, auerſatus ſit tamen omnem magiſtratum, in quo non poſſet melius mereri de amicis quam de peregrinis. Tuam autem quia ignorauerũt virtutem iſta tempora, & per te aduenit in Rempub. magiſtratus nomen, & res noua, lætati ſumus, quemadmodum æquum eſt ſodales iamdiu factos cum ſacra geometria inuicem nos conciliauit. quod autem in decurionibus & meum fratrem poſtulas numerare, non autem deles familiam ex improbis libris, etiamſi quid ex

συμβῆναί μοι πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος, ἐπιλαμβάνοντι.

Τῷ ἀδελφῷ.

Κἀγὼ οὐ μικρὸν ἀπολαύσω τῆς ἀρχιερικίας, τῶν ἐμπόρων λίαν ἀληθεύειν διαθέσιν, εὖ ἴσθι ὅτι· καὶ ἐπὶ τῆς Λιβύω ἐσχατιᾶς.

Ἡσυχίῳ.

Ἀθηναῖοι Θεμιστοκλέα τὸν Νεοκλέους ἐπῄνεσαν, ὅτι καί τοι πολιτικῆς δυνάμεως ἐραστὴς παρ᾽ ὁντινοῦν τῶν ἐφ᾽ ἑαυτοῦ γενόμενος, ἀπηύξατο πᾶσαν ἀρχήν, ἐν ᾗ τῶν ξένων οὐδὲν ἔμελλον πλέον ἕξειν οἱ γνώριμοι. Σὺ δὲ ὅτι μὲν ἐπεγνώσθης τὴν ἀρετὴν οἱ καιροί, καὶ διὰ σὲ παρῆλθεν εἰς τὴν πολιτείαν ἀρχῆς ὄνομα καὶ πρᾶγμα καινόν, ᾔσθημεν ὥσπερ εἰκὸς ἑταίρους ἐκ παλαιοῦ γεγονότας, τῆς ἱερᾶς γεωμετρίας ἀλλήλοις ἡμᾶς μνηστευσάσης· ὅτι δὲ ἐν τοῖς βουλευταῖς καὶ τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν ἀξιοῖς ἀριθμεῖν, ἀλλ᾽ οὐκ ἀπαλείφεις τὴν οἰκίαν ἀπὸ τοῦ πονηροῦ βιβλίου, κἂν εἴ τι κατ᾽

συμφορὰν ἀρχαίαν παρειληφὼς γινόμενον, τοῦτο δὲ, οὐ κατὰ Θεμιστοκλέα σὲ φημι ποιεῖν, οὔτε δοκοῦντα τῇ θείᾳ γεωμετρίᾳ. Εὐόπτιον γὰρ ἐν ἀδελφοῖς ἔδει τετάχθαι τοῖς σοῖς, εἰ τὰ τῷ αὐτῷ τὰ αὐτὰ, καὶ ἀλλήλοις ἐστὶ δεῖ τὰ αὐτά. εἰ δὲ διὰ τὸν τῶν περικεχυμένων πραγμάτων ὄχλον, ὃ χρεὼν ἠμέληται μέχρι τοῦ νῦν, δεῖξον ὦ θαυμάσιε. καὶ λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ἄνες τὴν πενθερὰν αὐτοῦ, τῆς ἀτόπου ζημίας, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ τὰ πρὸ τοῦ· καὶ ἀπόδος μοι τὸν ἀδελφὸν, ὃν εἰ μὲν δι' αὐτὸ τοῦτο ἀποδημεῖ, θεὸς οἶδε· πρὸς ἐμὲ δὲ πάνυ παραμυθίας δεόμενον, ἐπὶ πολλαῖς, ὧν οὐκ ἀνήκοος εἶ συμφοραῖς, οὐδὲν ἕτερον προφασίζεται.

Ἀνυσίῳ.

Πρώην οὐκ ἔφθασα τὴν βαρβάρων ἀκοὴν ἀπὸ τῆς Κυρήνης πυθόμενος· κἀγὼ μὲν διενοούμην ἢ τάχος ἐπὶ τὰ Τεύχειρα παραπέμψαι τὴν φήμην· ἧκε δὲ τις ἀγγέλλων, ὡς ὁ στρατηγὸς ἤδη τὰ μετέωρα τῆς χώρας κατείληφεν· ἐφθάκεις γὰρ ἄρα

veteri calamitate ante factum fuerit, istud certe non Themistoclis exemplo prædico te facere, neque quæ placent diuinæ Geometriæ. Euoptium enim oportebat inter fratres tuos numerari, si quæ vni tertio eadem sunt, ea & inter se eadem oporteat. Quòd si propter circumfusorum negotiorũ turbam officium hactenus neglectũ est, ostende ô admirande, & accepta epistola libera socrum iniquo isto damno, & in posterum & in præteritum, & reddito mihi fratrem, qui an ob id peregrè absit, Deus nouit. Apud me autem valde indigẽtem consolatione, ob multas quas audiisti calamitates, nihil aliud causatur.

Anysio. 94.

Nuper simul atque audiui acerbũ rumorem à Cyrenis, equidem cogitabam quàm celerrime ad Teuchira transmittere famã. Venit autem quidam nuntians, quod dux edita regionis loca occupasset. Tu enim ante me

audieras. Vtinam consequaris promptam animi mercedem à deo & nunc & in posterum. Ego verò hæc ipsa laudaturus misi, & interrogaturus quis sit rerum tuarum status. Vtinam bene sit tibi. Est enim mihi curæ & Pentapolis. Quidni? mater est queadmodum Cretes loquerētur. Maximè autem & tu & gloria tua curæ mihi sunt. Ob vnamquamque enim rerum tuarum secundarum omnes à me postulant, vt collæter. Cùm igitur de me iudicetur in tuis rebus, ô prestantissime & virorum & ducum, debeo scire quo res tuæ sunt loco. Ioannem adhortatus sum, quantum potui vt strenuũ se præberet & vbique intrepidũ militẽ cum Deus ei faueat. Da ei manum fratrem, qui vice multorũ eum adiuuabit: illud mihi optimũ videtur consilium indolem cognoscenti adolescentium, & quantum pudoris alter erga alterũ habeat. Quòd si tibi ita videbitur, ratũ sit. Ex sociis eos, qui militatum profecti sunt, salutato. Cõtubernalis meus celeriter ad me reuertatur, prçclarã aliquã adferẽs de bello

πυθόμενος· ὑπὲρ μὲν τῆς προθυμίας ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ θεοῦ, καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα. ἐγὼ δὲ αὐτὰ ταῦτα καὶ νῦν ἐπαινεσόμενος ἔπεμψα, καὶ πευσόμενος ἐν οἷς εἴης· εἴης δὲ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς. μέτεστι μὲν γάρ μοι, μέτεστι καὶ Πενταπόλεως· πῶς γὰρ οὔ· τῆς γε μητρίδος, ὡς ἂν Κρῆτες εἴποιεν, οὐχ ἥκιστα δὲ σοῦ καὶ τῆς δόξης τῆς σῆς. ἐφ᾽ ἑκάστῳ γὰρ δὴ τῶν σῶν ἀγαθῶν ἐμὲ πάντες ἀξιοῦσι συνήδεσθαι. ὡς οὖν ἐν σοὶ κρινόμενος ἀρίστῳ ἀνδρῶν τε καὶ στρατηγῶν, δίκαιός εἰμι καὶ εἰδέναι τὰ σά. Ἰωάννην προσετρεψάμην ὡς ἐνῆν, ἀγαθὸν εἶναι, καὶ ἄλλως οὐκ ἄθυμον στρατιώτην ἐᾶν· ὁ θεὸς αὐτῷ πιθῆται. δὸς αὐτῷ χεῖρα διὰ τὸν ἀδελφόν, ὃς ἀντὶ πολλῶν ὑπουργήσει. τοῦτο ἐμοὶ μὲν ἄριστον δοκεῖ βούλευμα, τῷ ταῖς φύσεις εἰδότι τῶν νεανίσκων, καὶ ὡς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους αἰδοῦς· εἰ δὲ καὶ σοὶ φαίνεται, κύριον ἔστω. τῶν ἑταίρων τοὺς στρατευσαμένους ἀσπάσαι. ὁ σύντροφός μου ταχέως ἐπανηκέτω, καλόν τι φέρων περὶ πολέμου διή-

γημα· ὃς καὶ τοι ζηλότατος ὢν, ἐθάρρησε τὴν ὁδὸν, τῶν σῶν ὅπλων ἔμπροσθεν ὄντων. δὸς τῇ Κυρίνῃ τὴν συμμορίδα τῶν ἀδελφῶν· μαχοῦνται γὰρ ὑπὲρ τῆς ἐνεγκούσης τε καὶ θρεψούσης αὐτούς.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ὅτι μὲν ἡμᾶς εἴκειν ἡγῇ τοῖς σαυτοῦ προστάγμασιν· οὕτω γὰρ γέγραφας· καλῶς γε ποιεῖς, καὶ δίκαια περὶ ἡμῶν φρονεῖς, καὶ πολλὰ κἀγαθά σοι γένοιτο διὰ τοῦτο· ὡς ἀπέχομεν γε τὴν χάριν, εἰ δή τις ὀφείλεται καὶ νεωτέρῳ παρὰ ἀδελφοῦ πρεσβυτέρου, τοῦ πείθεσθαι χάρις, ὡς οὐκ ἔγωγε οἶμαι· ἀλλ' ἡμῖν εἰς ἀντίδοσιν ἀρκεῖ, τὸ μὴ ἀγνοεῖσθαι παρὰ σοῦ τὴν ἔνστασιν ἡμῶν, ὅτι μόνῳ σοὶ τῶν ζώντων ἐγκείμεθα. ὅ, τι δὲ φὴς εἰδέναι σαφῶς, ὡς δι' εὐχῆς ἄγει τὰ τῆς φιλίας ἡμῶν Ἰούλιος, τοῦτο δὲ οὐκέτ' ἄξιον ἀποδέχεσθαι. λίαν γάρ ἐστιν ἀνδρὸς ἀπατωμένου, μὴ ἀπατῶντός γε εἴποιμι.
γρ. παρ' ὁμοῦ γὰρ ἐγώ τε παρὰ σοῦ γράμματα
ἑτέρου. ἀνεγίνωσκον, καὶ ἕτερός τις τὰ παρ' * αὐτοῦ·

narrationem. Qui quanquam timidissimus sit, ausus est iter suscipere, cum armis tuis protegeretur. Dato Cyrenæ bigam fratrum; pugnabunt enim pro patria quæ illos tulit, & educat.

Fratri, 95.

Quod quidem nos parere putas tuis iussis, sic enim scripsisti, optime quidem facis, & præclarè de nobis sentis, & multa & bona tibi ob id eueniant: nam accepimus gratiam, si qua fortè debetur minori à fratre seniore, parendi gratia; quod equidem non puto. Sed nobis ad remunerationem satis est, non ignorari abs te nostrum erga te studium, quod soli tibi eorum qui viuunt expositi sumus. Quòd autem ais te certo scire, Iulium nostram amicitiam optare. Istud sanè iam dignum non est fide. Valde enim est viri decepti, nõ enim dixerim decipiẽtis. nam simul ego tuas litteras legebam, & alius quidem litteras ab illo,

& tu quidem hæc ais, ille autem contra. Et legiſſe & audiſſe dicitur quod narraret de nobis incommodos ſermones. Non poteram non credere viro honeſto & bono, & credens, imo per præſidem conſanguinitatis & tuum & meum, & non me pigebat eorum quæ in illum hominem contuleram, qui pridie per vim accuſatorem ſummoueram qui poſtulabat eum perduellionis vt ſceleratum in domum Imperatoris. Per ſacrum enim tuum caput, niſi multis periculis reſtitiſſem, partim timiditati iudicis pœnitentiam in tali cauſa non admittentis: partim accuſatoris vecordiæ, ſimulantis neceſſitatem; verùm cupientis facere mali aliquid & accipere, & vxorem eius & filios attigiſſet periculum & cognatos multos, & valde amicos, diuites & pauperes. Atque omnino malorum ilias accidiſſet in noſtra ciuitate profecta ab homine deſperante de ſalutę & mori cupiente. Viciſſet autem Iu-

καὶ σὺ μὲν ταῦτα φής, ἐκεῖνος δὲ τἀναντία· καὶ ἀνεγνωκέναι καὶ ἀκηκοέναι λέγεται, ὅτι διαλέγοιτο περὶ ἡμῶν ἀνεπιτηδείοις λόγοις. οὔτ' οἶω ἀπιστεῖν εἶχον ἀνδρὶ καλῷ κἀγαθῷ, καὶ πιστεύων, οὐ μὰ τὸν ὁμόγνιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, οὐ μετενόουν ἐφ' οἷς πεποιήκειν τὸν ἄνθρωπον, αὐτῇ τῇ προτεραίᾳ σὺν βίᾳ τὸν κατήγορον ἀποσκευάσας, ὃς ἐδίωκεν αὐτὸν ἀσεβείας, ὡς ἀδικοῦντα τὴν βασιλέως ἑστίαν. νὴ γὰρ τὴν ἱερὰν σου κεφαλὴν, εἰ μὴ ταῖς συχναῖς πείραις ἀντεῖχον, τοῦτο μὲν τῇ τοῦ δικαστοῦ δειλίᾳ μετελθοίμην ἐπὶ τοιαύτης ὑποθέσεως οὐ προσιεμένου· τοῦτο δὲ τοῦ κατηγοροῦντος ἀπονοίᾳ, προσαποιουμένου μὲν τὴν ἀνάγκην, προθυμουμένου δὲ δρᾶσαι τὲ κακόν τι καὶ παθεῖν, καὶ γαμετῆς αὖ αὐτοῦ καὶ παίδων ἥψατο ὁ δεινότατος, καὶ συγγενῶν συνήθων καὶ πολλῶν φίλων, πλουσίων τε καὶ πενήτων· καὶ ὅλως κακῶν αὖ ἰλιὰς περιέστη τὴν πόλιν ἡμῶν, ὑπ' ἀνδρὸς ἀπογνόντος τὴν σωτηρίαν καὶ θανατῶντος· ἐοίκησε δ' αὖ

Ἰούλιος νίκην ἐφ' ᾗ ζῶν οὐκ ἂν ηὔξατο. ὑπὲρ ὧν ἁπάντων ᾠήθην ποιητέα μοι ταῦτα εἶναι τὰ γεγενημένα. τῆς δὲ ἐμῆς φύσεώς τε καὶ προαιρέσεως ἀπολαυέτω καὶ ὅστις ἔχθιστος. πολλῷ γὰρ ἐμοὶ κάλλιον ἔχει τὸ ἀναξίως τινὰ πεποιηκέναι καλῶς, ἢ περιϊδεῖν πολλοὺς, ἐξὸν κωλῦσαι, παρὰ τὴν ἀξίαν πεισομένους κακῶς. οὐ γὰρ δὴ καὶ τὴν εὐγενῆ γυναῖκα καὶ τὰ παιδία τοῦ ἀνθρώπου μισῶ. καί τοι γε οὐδ' αὐτὸς ἄξιός ἐστιν ἐπὶ τῇ καθ' ἐμοῦ λοιδορίαις παθεῖν τι κακῶς ὑπ' ἐμοῦ· πολλοῦ γε καὶ δεῖ. μισεῖσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ πολύ. λυπεῖν γὰρ οἰόμενος λέγει, καὶ ὡς δηξόμενος φθέγγεται. ἡ προαίρεσις οὖν οὐκ ἀνεύθυνος, ἀλλ' ὑπαίτιος. ἴστω μέν τοι, μᾶλλον δὲ μὴ ἴστω· παύσαιτο γὰρ ἂν εὖ ποιῶν ἡμᾶς. σὺ μέν τοι σαφῶς ἴσθι τὸ πάλαι λεγόμενον, ὑπ' ἐχθρῶν ὡς ἔστιν ὠφελεῖσθαι, νῦν ἔργῳ φαινόμενον. τί γὰρ εἰς εὔκλειαν ἡμῖν

γρ. ἡμῖν ἀνὴρ * ὁ συντελεῖ. πᾶς ὅστις ἡμᾶς ἐπαινεῖν

οὐ σ. βούλεται μηδὲν ἕτερον ἐξευρίσκων εἰπεῖν, λέγει τοῦτο πρῶτον καὶ μόνον καὶ μέγιστον,

lius victoriam cui superuenire numquam optasset. Pro his omnib. putaui faciẽda mihi esse quæ facta sunt. Mea autem natura & studio obiter fruatur etiam qui inimicissimus est. Multò enim mihi honestius est indigne bene meritum esse de aliquo, quàm neglexisse multos, cùm mihi prohibere liceret, præter æquum, male passuros. Non enim & nobilem vxorem & liberos hominis odi: quamquam ne ipse quidem dignus est qui à me aliquid mali ferat, ob maledicta quæ in me iactat, multum sanè abest: sed dignus est qui vel maximè inuisus sit. Inurere enim mihi dolorem putans, hęc dicit, & vt me mordeat, ista loquitur. Hominis igitur voluntas non crimine vacat, verùm culpanda est. Sciat tamen, immo verò nesciat. Desineret enim de nobis mereri. Tu certo scias quod olim dictũ est, quod ab inimicis liceat vtilitatem capere, nũc id reipsa cerni. Quid enim nobis non cõfert ad gloriã? Omnis quicunq; vult me laudare nihil aliud inueniẽs, quod dicat, dicit hoc primũ & solum & maximũ,

quod Iulius maledictis ipsum incessit. In hac autem vna oratione quod non examen bonorum? Nam aduersari cuiusque generis prauitati, est familiarem & affinem esse omni virtuti. Atque ego nullius talis rei conscius sum mihi. Verùm ille ait. His enim quæ contraria dicit hoc confirmat. Itaque & gratiam ei habuerim. Per sacrum tuum caput & liberorum meorum salutem, nihil est quo mihi magis gratificari possit, quàm si maledicat. Etenim quod & ad deum & ad homines attinet, istud mihi pulcherrimum fuerit. Verùm istius voluntatis dabit pœnas. Mihi quidem minimè. fortasse enim ne si possem, quidem vellem. Omnino verò ne si vellem, possem. Quid enim homo sic miser vt ego, si conferatur hoc tempore cum principe, vt vager exul à patria, nec spem reditus habeam, hostibus castra metatis in meis prædiis, & illis tamquam aliqua munitione aduersus Cyrenam vtentibus. Eccui igitur, eccui dabit pœnas? Ipsi iusti-

ὡς Ἰούλιος αὐτὸν ἀγορεύει κακῶς. ἐνὶ δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ, ποῖος οὐκ ἑσμὸς ἀγαθῶν. τὸ γὰρ ἀντικειμένως ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν πονηρίαν, οἰκείως ἐστὶν ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν ἀρετήν. ἐγὼ μὲν οὖν, οὐδὲν ἂν ἐμαυτῷ συνειδείην τοιοῦτον· ἐκεῖνος δέ φησιν. οἷς γὰρ τἀναντία φησί, τοῦτο πιστοῦται· ὥστε καὶ χάριν ἂν εἰδείην αὐτῷ. νὴ τὴν ἱερὰν σου κεφαλὴν καὶ τὴν τῶν παιδίων μου σωτηρίαν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἄν μοι μεῖζον τῆς λοιδορίας χαρίσαιτο. καὶ γὰρ καὶ πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων, ἐν τῷ καλλίστῳ μοι κείσεται τοῦτο. ἀλλὰ τῆς προαιρέσεως δώσει δίκας· ἐμοὶ μὲν, οὔ· τυχὸν μὲν γὰρ οὐδ' ἂν εἰ δυναίμην, βουλοίμην· πάντως δὲ, οὐδ' ἂν εἰ βουλοίμην, δυναίμην· τί γὰρ παρὰ τὸν ἐπὶ χειρὸς δυνάστην, ἄνθρωπος οὕτως ἀτυχής, ὡς ἀλᾶσθαι φεύγων τὴν ἑαυτοῦ, καὶ μηδ' ἐλπίδας ἔχειν καθόδου, τῶν πολεμίων ἐστρατοπεδευκότων ἐν τοῖς ἐμοῖς, κἀκείνοις ὁρμητηρίοις κατὰ Κυρήνης χρωμένων· τίνι μὲν τοι, τίνι δώσει δίκας· αὐτῇ

τῇ δίκῃ. ἐψευσάμην γὰρ ἐγὼ τοῦτο σαφῶς,
οὐ εἰδέναι δοκῶν. μετελεύσεται γὰρ αὐτὸν ὑ-
πὲρ ἐμοῦ καὶ τῆς κοινῆς πατρίδος, ὑπὲρ ἧς
τἀναντία πεπολιτεύμεθα, καὶ δι' ἣν ἀλλή-
λοις ἀπηχθήμεθα. οὐ γὰρ ὑπὲρ τὴν ἐμαυ-
τοῦ τινός· οὐδ' ἂν αὐτὸς εἰπεῖν ἔχοι· ἀλλὰ
τὰ πρῶτα μὲν ὅτι τὸ στρατιωτικόν τε καὶ τὸ
βουλευτικὸν ἑώρων, εἰς θηλυκὸν, καὶ ἐπειρώ-
μην ἀντέχειν· ἔπειτα μέντοι τὰ περὶ τὴν
πρεσβείαν καὶ πάνυ λαμπρῶς διεστασία-
σεν ἡμᾶς. ἐῶ τὰ κατὰ τὸν ἑταῖρον Διοσκου-
ρίδην, ὅτι μετρίως ἐπεράθη, καὶ οὐχ ὡς
ἂν κινήσαι θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων νέμεσιν.
αὕτη μέντοι σαφῶς ἐστὶ περὶ ἧς πρὸς λύ-
ραν ἄδομεν. λήθουσα δὲ παρὰ πόδα βαί-
νεις· γαυρούμενον αὐχένα κλίνεις· ὑπὸ πῆ-
χυν ἀεὶ βιοτὰν κρατεῖς. ἀλλὰ (ψηφίζε-
σθαι δέον) ἐγὼ μὲν ἔγραφον ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος, ἀστρατείαν εἶναι τοῖς ξένοις· ὁ δὲ ἀν-
τέλεγεν ὑπὲρ Ἑλλαδίου καὶ Θεοδώρου. καί-
τοι τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι καὶ τοὺς φύσει στρατιωτι-
κῶς ἔχοντας τῶν ἀρχόντων, οἱ ξένοι μετα-
διδά-

iustitię. Promitto enim hoc plane qui rectè scire videor. Puniet enim eum pro me & communi patria pro qua diuersá sensimus in Repub. & ob quam alter, alteri infensi sumus: non enim pro re aliqua mea. Ne ipse quidem id dicere possit. Verùm initio quidem, quod milites & decuriones videbam in seruili conditione esse, conabar resistere, deinde verò & legatio valde aperte nos ad dissentionem impulit. Omitto quæ ab eo Dioscuridi sodali euenêre, quia moderate gesta sunt, nec talia vt moueant Deique hominúmque indignationem. Ista tamen perspicuè est de qua ad lyram canimus: fallens è vestigio incedis. Superbam ceruicem inflectis. Sub * cubito semper vitam tenes. Sed decernere cum oporteret, ego referebam ad Senatum pro salute patriæ ne exteri militarent. Ille autem contradicebat pro Elladio & Theodoro. Quamquam quis non nouit, quod eos qui natura sunt bellicosi principes, externi milites

* *cubito hominum vitā metiris, & ad illam regulam reuocas.*

deducant, & habitu mutato traducant, in mercatores. Rursum referebam ad Senatum vt solueretur præfectura nostra, quod omnes vno consensu qui hic sunt homines solum esse aiunt malorum remedium, si in pristinum imperium reuerterentur ciuitates, hoc est si Ægyptiorum præfecto vrbes Libyæ pareant. Iste autem contradicebat pro lucro, & plane audebat dicere quod vtile esset humiles si sint milites. Verùm sodes. Dignum enim est per te ei dici. Ob ista nunc quidem execrandus es, qui communem fortunam in contrarium experiaris. Beatus enim es inter miseros. Ego autem cum ciuitate vna sum miser. Attamen certo scias, naturæ legem esse vt partes toro contineantur. Et cum magnus ex corporis calamitate splen creuerit, quamdiu resistit totum corpus, bene habitus vt sit & pinguescat: morienti tamen corpori vt commoriatur: & tu in præsens bene tibi consulēs, latebis ob facta tua, fatum patriæ existens,

διδάσκουσι, καὶ μεταστοιβάζουσιν εἰς ἐμπόρους, πάλιν ἔγραφον παρὰ τοῦ κελεύσαντος τὴν περὶ ἡμῶν στρατηγίαν, ὅπερ ἅπαντες ὁμοφώνως οἱ τῇδε ἄνθρωποι μόνον εἶναί φασι λυτήριον τῶν δεινῶν, ἐπανελθεῖν εἰς ἀρχαίαν ἡγεμονίαν τὰς πόλεις, τουτέστι ὑπὸ τὸν Αἰγυπτίων ἄρχοντα καὶ τὰς Λιβύων τετάχθαι· ὁ δὲ ἀντέλεγεν παρὰ τὴν χερσῶν, καὶ ἄντικρυς ἀπετόλμα λέγειν, ὅτι λυσιτελὲς ταπεινοῖς εἶναι στρατιώταις. ἀλλ' ὦ τᾶν· ἄξιον γὰρ διὰ σοῦ πρὸς αὐτὸν εἰρῆσθαι· διὰ ταῦτα, νῦν μὲν ἐπάρατος εἶ, τῆς κοινῆς τύχης ἐπὶ τἀναντία πειρώμενος· εὐτυχεῖς γὰρ ἐν ἀτυχοῦσιν· ἐγὼ δὲ τῇ πόλει συνατυχῶ. ἴσθι μέντοι σαφῶς, ὅτι φύσεώς ἐστι νόμος, ἐμπεριέχεσθαι τῷ καθόλου τὰ μέρη· καὶ ὅταν πάνυ πολὺς ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος συμφορᾶς ὁ ἀλγῶν αὐξηθῇ, ἕως μὲν αὐτῇ τὸ ὅλον εὐθενεῖταί τε καὶ πιαίνεται. ἀπολλυμένῳ δὲ συναπόλλυται· καὶ σὺ τὸ παρὸν εὖ τιθέμενος, λήσεις τοῖς σαυτοῦ πολιτεύμασιν εἱμαρμένην τῆς πατρίδος τε ὤν,

illo malo iam ſeptem menſibus procul ab hominibus illis peregrinor apud quos Epiſcopus ero, donec plane intellexero quale tandem natura ſit, etſi liceat cum philoſophia munus illud geram. Sin autem diuerſum eſt à mea vita & inſtituto, quid aliud, quam vt proficiſcar hinc nauigans recta in illuſtrem græciam, reliquum. Recuſanti enim epiſcopatum deſperanda etiam eſt patria, niſi mē oportet omnium ignominioſiſſimum eſſe, & maximè execrandum, in turba odio me proſequentium verſantem.

Eidem. 97.

Tuam cum legerem epiſtolam, in qua narraſti de valetudine aduerſa, & timui incipiens, & deſinens bono animo eſſe cœpi. Minitatus enim periculum nunciaſti meliora. De his autem quæ petiiſti. vt mitterentur à nobis aut ferrentur, quæ poterunt omnia omnimodo aut mittentur aut ferentur. Quæ autem ex his fieri poſſunt, aut non fieri, ſuperuacaneum

μῆνα γινόμενος ἐν τῇ ξένῃ, μακρὰν ἀποδημῶ τῶν ἀνθρώπων παρ' οἷς ἱεράσομαι, ἕως ἂν ἀκριβῶς ὁποῖόν ποτέ ἐστι τῇ φύσει κατανοήσω. κἂν μὲν ἐγχωρῇ μετὰ φιλοσοφίας τὸ πρᾶγμα, ἐργάσομαι· εἰ δὲ ἀλλοῖόν ἐστιν, ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν ἀγωγήν τε καὶ προαίρεσιν, τί ἄλλο, ἢ τὴν εὐθὺ τῆς κλεινῆς Ἑλλάδος ἀποπλέων οἰχήσομαι. ἀπειπάμενος γὰρ τὴν ἱερωσύνην, ἀπογνωστέον ἐστὶ καὶ τῆς πατρίδος, εἰ μή με δεῖ πάντων ἀτιμότατον εἶναι, καὶ ἐπαρατότατον ἐν ὄχλῳ μισούντων ἀναστρεφόμενον.

Τῷ αὐτῷ.

Τὴν ἐπιστολὴν ἀναγινώσκων, ἐν ᾗ διηγήσω περὶ τῆς ἀρρωστίας, καὶ ἐφοβήθην ἀρχόμενος, καὶ παυόμενος ἀνεθάρρησα. ἀπειλήσας γὰρ κίνδυνον, εὐηγγελίσω τὰ λῷονα. περὶ ὧν δὲ ἤτησας πεμφθῆναι παρ' ἡμῶν ἢ κομισθῆναι, τὰ δυνατὰ πάντα πάντως ἢ πεμφθήσεται, ἢ κομισθήσεται. τίνα δὲ αὐτῶν τὰ δυνατά, καὶ τὰ μὴ δυνατά, περιττὸν

quod Iulius maledictis ipsum incessit. In hac autem vna oratione quod non examen bonorum? Nam aduersari cuiusque generis prauitati, est familiarem & affinem esse omni virtuti. Atque ego nullius talis rei conscius sum mihi. Verùm ille ait. His enim quæ contraria dicit hoc confirmat. Itaque & gratiam ei habuerim. Per sacrum tuum caput & liberorum meorum salutem, nihil est quo mihi magis gratificari possit, quàm si maledicat. Etenim quod & ad deum & ad homines attinet, istud mihi pulcherrimum fuerit. Verùm istius voluntatis dabit pœnas. Mihi quidem minimè. fortasse enim ne si possem, quidem vellem. Omnino verò ne si vellem, possem. Quid enim homo sic miser vt ego, si conferatur hoc tempore cum principe, vt vager exul à patria, nec spem reditus habeam, hostibus castra metatis in meis prædiis, & illis tamquam aliqua munitione aduersus Cyrenam vtentibus. Eccui igitur, eccui dabit pœnas? Ipsi iusti-

ὡς Ἰούλιος αὐτὸν ἀγορεύει κακῶς. ἔνι δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ, ποῖος οὐκ ἐσμὸς ἀγαθῶν. ὃ γὰρ ἀντικειμένως ἔχει πρὸς παντοδαπὴν πονηρίαν, οἰκείως ἐστὶν ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν ἀρετήν. ἐγὼ μὲν οὖν, οὐδὲν ἂν ἐμαυτῷ συνειδείην τοιοῦτον· ἐχθρὸς δὲ φησιν. οἷς γὰρ τἀναντία φασί, τοῦτο πιστοῦται· ὥστε καὶ χάριν ἂν εἰδείην αὐτῷ. νὴ τὴν ἱερὰν σου κεφαλὴν καὶ τὴν τῶν παιδίων μου σωτηρίαν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἄν μοι μεῖζον τοῦ λοιδορῆσαι χαρίσαιτο. καὶ γὰρ καὶ πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων, ἐν τῷ καλλίστῳ μοι κείσεται τοῦτο. ἀλλὰ τῆς περιαιρέσεως δώσει δίκας· ἐμοὶ μὲν, οὔ· τυχὸν μὲν γὰρ οὐδ' ἂν εἰ δυναίμην, βουλοίμην· πάντως δέ, οὐδ' ἂν εἰ βουλοίμην, δυναίμην· τί γὰρ παρὰ τὸν ἐπὶ καιροῦ δυνάστην, ἄνθρωπος οὕτως ἀτυχής, ὡς ἀλᾶσθαι φυγὼν τὴν ἑαυτοῦ, καὶ μηδ' ἐλπίδας ἔχειν καθόδου, τῶν πολεμίων ἐστρατοπεδευκότων ἐν τοῖς ἐμοῖς, κἀκείνοις ὁρμητηρίοις κατὰ Κυρήνης χρωμένων· τίνι μὲν τοι, τίνι δώσει δίκας· αὐτῇ

τῇ δίκῃ. ἐγγυῶμαι γὰρ ἐγὼ τοῦτο σαφῶς,
οὐ εἰδέναι δοκῶν. μετελεύσεται γὰρ αὐτὸν ὑ-
πὲρ ἐμοῦ καὶ τῆς κοινῆς πατρίδος, ὑπὲρ ἧς
τἀναντία πεπολιτεύμεθα, καὶ δι' ἣν ἀλλή-
λοις ἀπηχθήμεθα. οὐ γὰρ ὑπέρ γε τῶν ἐμαυ-
τοῦ τινός· οὐδ' ἂν αὐτὸς εἰπεῖν ἔχοι· ἀλλὰ
τὰ πρῶτα μὲν ὅτι τὸ στρατιωτικόν τε καὶ τὸ
βουλευτικὸν ἑώρων, εἰς θηλυκὸν, καὶ ἐπειρώ-
μην ἀντέχειν· ἔπειτα μέντοι τὰ περὶ τὴν
πρεσβείαν καὶ πάνυ λαμπρῶς διεστασία-
σεν ἡμᾶς. ἐῶ τὰ κατὰ τὸν ἑταῖρον Διοσκου-
ρίδην, ὅτι μετρίως ἐπεράνθη, καὶ οὐχ ὡς
ἂν κινῆσαι θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων νέμεσιν.
αὕτη μέν τοι σαφῶς ἐστι περὶ ἧς ἱερὸς λύ-
ραν ἄδομεν. λήθουσα δὲ παρὰ πόδα βαί-
νεις· γαυρούμενον αὐχένα κλίνεις· ὑπὸ πῆ-
χυν ἀεὶ βιοτὰν κρατεῖς. ἀλλὰ (ψηφίζε-
σθαι δέον) ἐγὼ μὲν ἔγραφον ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος, ἀστρατείαν εἶναι τοῖς ξένοις· ὁ δὲ ἀν-
τέλεγεν ὑπὲρ Ἐλλαδίου καὶ Θεοδώρου. καί
τοι τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι καὶ τοὺς φύσει στρατιωτι-
κῶς ἔχοντας τῶν ἀρχόντων, οἱ ξένοι μετα-
διδά-

iuſtitię. Promitto enim hoc plane qui rectè ſcire videor. Puniet enim eum pro me & communi patria pro qua diuerſa ſenſimus in Repub. & ob quam alter, alteri infenſi ſumus: non enim pro re aliqua mea. Ne ipſe quidem id dicere poſſit. Verùm initio quidem, quod milites & decuriones videbam in ſeruili conditione eſſe, conabar reſiſtere, deinde verò & legatio valde aperte nos ad diſſentionem impulit. Omitto quæ ab eo Dioſcuridi ſodali euenêre, quia moderate geſta ſunt, nec talia vt moueant Deíque hominúmque indignationem. Iſta tamen perſpicuè eſt de qua ad lyram canimus: fallens è veſtigio incedis: Superbam ceruicem inflectis. Sub * cubito ſemper vitam tenes. Sed decernere cum oporteret, ego referebam ad Senatum pro ſalute patriæ ne exteri militarent. Ille autem contradicebat pro Elladio & Theodoro. Quamquam quis non nouit, quod eos qui natura ſunt bellicoſi principes, externi milites

* *cubito hominum vitā metiris, & ad illam regulam reuocas.*

deducant, & habitu mutato traducant, in mercatores. Rursum referebam ad Senatum vt solueretur præfectura nostra, quod omnes vno consensu qui hic sunt homines solum esse aiunt malorum remedium, si in pristinum imperium reuerterentur ciuitates, hoc est si Ægyptiorum præfecto vrbes Libyæ pareant. Iste autem contradicebat pro lucro, & plane audebat dicere quod vtile esset humiles si sint milites. Verùm sodes. Dignum enim est per te ei dici. Ob ista nunc quidem execrandus es, qui communem fortunam in contrarium experiaris. Beatus enim es inter miseros. Ego autem cum ciuitate vna sum miser. Attamen certo scias, naturæ legem esse vt partes toto contineantur. Et cum magnus ex corporis calamitate splen creuerit, quamdiu resistit totum corpus, bene habitus vt sit & pinguescat: morienti tamen corpori vt commoriatur: & tu in præsens bene tibi consulēs, latebis ob facta tua, fatum patriæ existens,

διδάσκουσι, καὶ μετασκευάζουσιν εἰς ἐμπόρους, πάλιν ἔγραφον ὑπὲρ τοῦ λελύσθαι τὴν περὶ ἡμῖν στρατηγίαν, ὅπερ ἅπαντες ὁμοφώνως οἱ τῇδε ἄνθρωποι μόνον εἶναί φασι λυτήριον τῶν δεινῶν, ἐπανελθεῖν εἰς ἀρχαίαν ἡγεμονίαν τὰς πόλεις, τουτέστιν ὑπὸ τὸν Αἰγυπτίων ἄρχοντα καὶ τὰς Λιβύων τετάχθαι· ὁ δὲ ἀντέλεγεν ὑπὲρ τῶν κερδῶν, καὶ ἄντικρυς ἀπετόλμα λέγειν, ὅτι λυσιτελεῖ ταπεινοὺς εἶναι στρατιώτας. ἀλλ' ὦ τᾶν· ἄξιον γὰρ διὰ σοῦ πρὸς αὐτὸν εἰρῆσθαι· διὰ ταῦτα, νῦν μὲν ἐπάρατος εἶ, τῆς κοινῆς τύχης ἐπὶ τἀναντία πειρώμενος· εὐτυχεῖς γὰρ ἐν ἀτυχοῦσιν· ἐγὼ δὲ τῇ πόλει συνατυχῶ. ἴσθι μέντοι σαφῶς, ὅτι φύσεώς ἐστι νόμος, ἐμπεριέχεσθαι τῷ καθόλου τὰ μέρη· καὶ ὅταν πλέον πολὺς ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος συμφορᾶς ὁ πόνος αὐξηθῇ, ἕως μὲν ἀντέχει τὸ ὅλον εὐθενεῖταί τε καὶ πιαίνεται. ἀπολλυμένῳ δὲ συναπόλλυται· καὶ σὺ τὸ παρὸν εὖ τιθέμενος, λήσεις τοῖς σαυτοῦ πολιτεύμασιν εἱμαρμένην τῆς πατρίδος τε ὤν,

καὶ σαυτοῦ. μέχρι τούτου Λασθένης ὠνομάζετο φίλος Φιλίππου, μέχρι προὔδωκεν Ὄλυνθον· τὴν δὲ ἄπολιν, πῶς εἰκός ἐστι εὐτυχεῖν.

Ὀλυμπίῳ.

Ἐγὼ μάρτυρα ποιοῦμαι θεόν, ὃν καὶ φιλοσοφία καὶ φιλία πρεσβεύει, πολλοῖς μὲν ἂν θανάτοις ἀνθ᾽ ἱερωσύνης εἱλόμην· τοῦ θεοῦ δὲ ἐπενεγκόντος οὐχ ὅπερ ἤτουν, ἀλλ᾽ ὅπερ ἐβούλετο, εὔχομαι τὸν γενόμενον νομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τοῦ νεμηθέντος προστάτην, ὡς μὴ φανῆναί μοι τὸ πρᾶγμα φιλοσοφίας ἀπόβασιν, ἀλλ᾽ εἰς αὐτὴν ἐπανάβασιν. τέως δὲ ὥσπερ εἴ τι μοι τῶν ἡδέων συνεπεπλώκει, ἐκοινωσάμην ἂν σοὶ τῇ πάντων φιλτάτῃ μοι κεφαλῇ, οὕτω καὶ τῶν δυσχερῶν εἰς σὲ διαπέμπω τὴν ἀκοήν, ἵνα συναχθοιό τε, καὶ εἴ τι δύναιο πρὸς τὴν ἐμὴν φύσιν τὸ πρᾶγμα ἐξετάσας, εἰσηγήσαιο γνώμην, ὅ,τι με δεήσει ποιεῖν. νῦν γὰρ ἐγὼ πόῤῥωθεν οὕτω διαπειρῶμαι τοῦ πράγματος, ὡς ἑβδόμην ἤδη

& tui ipsius. Eo vsque Lasthenes appellabatur amicus Philippi, donec prodidit Olynthum. Eum autem qui vrbe caret quo pacto verisimile est beatum esse.

Olympio. 90.

Ego testem deum facio, quem & philosophia & amicitia colit, multas mortes pro episcopatu optasse͂. Verũ cum deus intulerit non quod petebam, sed quod volebat, precor eum qui fuit tributor vitæ vt sit attributæ præses, ne videatur ea mihi res philosophiæ descensus, sed ad ipsam ascensus. Interim quemadmodum si mihi quid iucundum accidisset, tibi impertissem, omnium mihi charissimo capiti: sic etiam tristium incommodorum ad te trãsmitto auditione͂, vt & meam vicem doleas, & si quid possis, cum ea natura & ingenio re expensa, suppedites consilij, quid oporteat me facere. Nũc enim ego procul experior rem illam, nam versatus in

illo malo iam ſeptem menſibus procul ab hominibus illis peregrinor apud quos Epiſcopus ero, donec plane intellexero quale tandem natura ſit, etſi liceat cum philoſophia munus illud geram. Sin autem diuerſum eſt à mea vita & inſtituto, quid aliud, quam vt proficiſcar hinc nauigans recta in illuſtrem gręciam, reliquum. Recuſanti enim epiſcopatum deſperanda etiam eſt patria, niſi mè oportet omnium ignominioſiſſimum eſſe, & maximè execrandum, in turba odio me proſequentium verſantem.

Eidem. 97.

Tuam cum legerem epiſtolam, in qua narraſti de valetudine aduerſa, & timui incipiens, & deſinens bono animo eſſe cœpi. Minitatus enim periculum nunciaſti meliora. De his autem quæ petiiſti. vt mitterentur à nobis aut ferrentur, quæ poterunt omnia omnimodo aut mittentur aut ferentur. Quæ autem ex his fieri poſſunt, aut non fieri, ſuperuacaneum

μίαν γὰρ γενόμενος ἐν τῷ δεινῷ, μακρὰν ἀποδημῶ τῶν ἀνθρώπων παρ' οἷς ἱερώσομαι, ἕως ἂν ἀκριβῶς ὁποῖόν ποτέ ἐστι τῇ φύσει κατανοήσω. κἂν μὲν ἐγχωρῇ μετὰ φιλοσοφίας τὸ πρᾶγμα, ἐργάσομαι· εἰ δὲ ἀλλοῖόν ἐστιν, ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν ἀγωγήν τε καὶ προαίρεσιν, τί δ' ἄλλο, ἢ τὴν εὐθὺ τῆς κλεινῆς Ἑλλάδος ἀποπλέων οἰχήσομαι. ἀπειπαμένῳ γὰρ τὴν ἱερωσύνην, ἀπογνωστέον ἐστὶ καὶ τῆς πατρίδος, εἰ μή με δεῖ πάντων ἀτιμότατον εἶναι, καὶ ἐπαχθέστατον ἐν ὄχλῳ μισούντων ἀναστρεφόμενον.

Τῷ αὐτῷ.

Τὴν ἐπιστολὴν ἀναγινώσκων, ἐν ᾗ διηγήσω περὶ τῆς ἀρρωστίας, καὶ ἐφοβήθην ἀρχόμενος, καὶ παυόμενος ἀνεθάρρησα. ἀπειλήσας γὰρ κίνδυνον, εὐηγγελίσω τὰ λῴονα. περὶ ὧν δὲ ᾔτησας πεμφθῆναι παρ' ἡμῶν ἢ κομισθῆναι, τὰ δυνατὰ πάντα πάντως ἢ πεμφθήσεται, ἢ κομισθήσεται. τίνα δὲ αὐτῶν τὰ δυνατά, καὶ τὰ μὴ δυνατά, περιττὸν

γράφειν. αὐτὴ γὰρ ἡ δόσις ἐπιδείξει. ἐρρωμένως καὶ εὐδαίμων διαβιώης θεῷ κεχαρισμένος, ἑταῖρε τιμιώτατε· γένοιτο ἡμᾶς καὶ συμμίξαντας, ἀλλήλων αὖθις ἀπολαῦσαι, καὶ μὴ προεξέλθοις πρὶν αὖ ἀλλήλοις ἐντυχεῖν. εἰ δὲ θεὸς ἄλλῃ βεβούληται, σὺ δὲ καὶ ἀπόντων ἡμῶν μέμνησο. βελτίοσι μὲν γὰρ Συνεσίου ἐντεύξῃ πολλοῖς· φίλοις δὲ μᾶλλον, οὐκ ἂν ἄλλοις ἐντύχοις.

Τῷ αὐτῷ.

Πῶς οἴει με διψῶντα ταῖς ἡδίσταις ἐπιστολαῖς ἐντετυχηκέναι· περὶ ποῖα δὲ μέρη τῶν ἐπιστολῶν, οὐχὶ πάσῃ διακεχύσθαι τῇ ψυχῇ, ἀφ' ὧν ἦλθον εἰς πολλαπλασίαν διάθεσιν, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν προσδοκῶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἔχουσαν ἐπὶ τὴν φίλην κεφαλὴν ὄψεσθαι. καὶ ἐφ' οἷς γὰρ Σεκοῦνδον εὖ ἐποίησας, ἡμᾶς ἐτίμησας· καὶ ἐφ' οἷς οὕτω γράφων τιμᾷς, ἐξηρτήσω σαυτοῦ, καὶ ἐποίησας εἶναι σούς, παρ' ὅσον τὴν χαρὰν ἐργαζομένων ὄντες, οὐκ ἐπιγινώσκομεν

eſt ſcribere. Ipſa enim datio oſtendet. Sanus valenſque & fœlix viuas Deo gratus, ſodalis optatiſſime: faxit Deus vt poſtquam nos etiam congreſſi fuerimus, alter altero rurſum fruatur: nec abeas prius quàm nos mutuo conuenerimus, ſin Deo aliter viſum eſt, attamen tu & mei abſentis memor ſis. Inuenies enim multos Syneſio meliores; magis autem amantes alios non reperies.

Eidem. 98.

Quanto me putas cum deſiderio legiſſe iucundiſſimas tuas epiſtolas? In quibus autem partibus litterarum, me non exhilaratum eſſe toto animo, ex quibus in multiplicem affectum veni, & propediem ſpero me viſurum Alexandriam habentem adhuc charum caput? Et quia de Secundo bene meritus es, nobis honorem detuliſti. Et quia ſcribens honoras nos, tibi deuinxiſti, & feciſti vt tui eſſemus, niſi quod cum ſimus ex his qui humi incedunt, non agnoſcamus

meritum,dupliciter honorati,& magnitudine eorum quæ à te ſcripta ſunt,& ſtudio eorum quæ facta ſunt. Domino meo Comiti ſcripſi iam ſæpenumero. Ex quo autem in epiſtolis per ſeruum miſſis, accuſat me quod ad eum non ſcripſerim, dedi litteras domino meo fratri tuo ad eum. Sanus & fœlix perſeuerato habens curam philoſophiæ, quantam conuenit ei, qui philoſophari incæpit cum diuinis amoribus. E lectulo ſibi ſcripſi, vix me ſuſtinens ad confectionem litterarum. Optato nobis optima, quæ Deus optima exiſtimauerit. Si conualuero ſtatim proficiſcar in Alexandriam.

Eidem. 99.

Vſus epiſtolarum iſta noua à me inſtituitur ratio: non enim, vt commendem tuæ amicitiæ eum, qui reddidit epiſtolam, ſcripſi: ſed vt tibi virum gratificer, qui futurus eſt tibi, & magno Diogeni in tuis delitiis non exiguo lucro. Nec ægrè feras ſi

τὴν ἀξίαν, διπλῇ τιμώμενοι, καὶ τοῖς μεγέθει τῶν γραφομένων, καὶ τῇ σπουδῇ τῶν γινομένων. τῷ δεσπότῃ μου τῷ κόμητι γέγραφα μὲν ἤδη πολλάκις· ἐπεὶ δὲ ἐν ταῖς διὰ τοῦ παιδὸς ἐπιστολαῖς, αἰτιᾷ μὴ γεγραφότα πρὸς αὐτὸν, ἐπέθηκα καὶ τῷ δεσπότῃ μου τῷ ἀδελφῷ πρὸς αὐτὸν γράμματα· ἐρρωμένος καὶ εὐδαιμονῶν διατελεῖ φιλοσοφίας ἔχων φροντίδα, ὅση προσήκει τῷ μετὰ θείων ἐρώτων ἠργμένῳ ταύτης. ἀπὸ τῆς κλίνης σοι γέγραφα, μόλις ἀνεχόμενος εἰς διασκευὴν τῶν γραμμάτων. εὔξαι τὰ ἄριστα ἡμῖν, ἅπερ ἂν ὁ θεὸς ἄριστα δοκιμάσοι. ἐὰν ἀνασφήλω, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εὐθὺς ἵεμαι.

Τῷ αὐτῷ.

Καινὸς οὗτος ὁ τρόπος ἐπιτηδεύεται παρ' ἐμοῦ χρείας ἐπιστολῶν. οὐ γὰρ ἵνα συστήσω τῇ φιλίᾳ τῇ σῇ τὸν ἐπιδιδόντα τὴν ἐπιστολὴν γέγραφα. ἵνα δέ σοι τὸν ἄνδρα χαρίσωμαι, κέρδος οὐ μικρὸν ἐσόμενον σοί τε καὶ τῷ μεγάλῳ Διογένει τοῖς σοῖς παιδικοῖς. καὶ μὴ χαλεπήνῃς

εἰ κέρδος οὐχ ὑμᾶς Θεοτίμῳ, Θεότιμον δὲ ὑμῖν εἶναι δοκιμάζω καὶ λέγω. ἀλλὰ τοῦτο εἴγε ποιητὴς ἀνὴρ τῆς νῦν ἐνθεωτάτης δυνάμεως δέοιτο· δυνάμεως δὲ δεῖταί τις οὐ ποιητικῆς, ἵνα καὶ τοῖς μετέπειτα δόξῃ, καὶ μηδὲ τοὺς ἀπόντας λάθῃ. τὰ γὰρ μεγάλα τῶν ἔργων, ἂν μὴ τύχῃ λόγων κηρύκων, ἀπορρεῖ τῆς μνήμης, καὶ λήθῃ ἀμπίσχεται, πλὴν αὐτὸν μόνον τὸν τοῦ πράττεσθαι καιρὸν, ἐν τοῖς ὁρῶσιν ἀνθήσαντα. ταύτῃ τε οὖν τιμητέον ὑμῖν τὸ ἕρμαιον, καὶ αὐτὸ πάντως σπουδαστέον, καὶ δίχα τῆς χρείας. αἰδοῖ γὰρ μουσῶν, τοὺς ἱεροὺς αὐτῶν ἄξιον περιέπειν, καὶ μὴ δευτέρους τίθεσθαι τῶν κολακεύειν τὰς τύχας εἰδότων. προσκείσθω καὶ τρίτη τις αἰτία τῆς περὶ ἡμῶν εἰς τὸν ἄνδρα τιμῆς, Συνέσιος ἀγαθεὶς αὐτοῦ πάντα, ἐφ' οἷς ἀνθρώπους ἄνθρωποι, καὶ ἐπαινοῦσι καὶ μακαρίζουσιν. ἐρρωμένος διαβιῴης πάντων ἕνεκα ἐμοὶ τίμιε. προσαγορεύουσι τὴν ἱερὰν σου διάθεσιν πάντες οἱ τὴν αὐτὴν ἡμῖν οἰκίαν οἰκοῦντες· ἐξ ἁπάντων δὲ μάλιστα ὁ σὸς Ἰσίων.

vos lucro non esse Theotimo, sed Theotimum vobis existimem & dicam: verùm istud esset, siquidem poëta, vir eorum, qui hoc tempore viuūt, diuinissimus opibus indigeret. facultate autem poëtica indiget aliquis, vt & posteris videatur, nec absentes lateat. Magna enim facta nisi consequantur sermones præcones, effluunt è memoria, & obliuionem induunt, ipso solo tempore, quo geruntur, apud eos, qui vident, florentia. Ob id igitur magni facere debetis hoc lucrum, & omnium loco obseruare etiam absque vsu. Ob reuerentiam enim Musarum, ipsarum sacerdotes colendi vobis sunt, & non censendi posteriores iis qui norunt assentari foribus. Accedat & tertia quædā causa honoris, qui à vobis proficiscatur in virum, Synesius, qui omnia in eo admiror, propter quæ homines & laudant, & beatos prædicant homines. Sanus vitam traducas omnium causa mihi honorande. Salutem denuntiant sacro tuo animo, qui eandem nobiscum domum incolunt, omnium autem maximè tuus Ision;

& nos qui tecum sunt: maximè autem meum Abramium. Tui iudicij erit, an dare oporteat Comiti quas scripsi epistolas, an non.

Pylæmeni. 100.

Hic ille est, qui multus in sermonibus nostris Anastasius. Etsi de te apud eum loquerer, eandem laudem de te prædicarem. Vt igitur in me congressi iampridem casum huius congressionis pro agnitione habentes, humanitate & beneuolentia prosequamini vos mutuo, communiter videte & quo pacto de me bene mereri possitis. Otium autem maximum bonum, quod dicere quis possit, tanquam agrum feracem, omnia bona producere philosophi animo. fruar autem otio, si me contingat liberari, ne censear in Repub. Romanorum. Istud autem erit, cum immunis ero execrandi muneris, cuius factus sum exors, quantum quidem ad principem attinet. Ne autem ipsum merito accusarem, qui me diligentiæ fru-

ctum

καὶ ἡμεῖς τοὺς ἅμα σοί. μάλιστα δὲ τὸν ἐμὸν Ἀβράμιον. τῷ κόμπτῃ γε δοῦναι γέγραφα αὐτὸς δοκιμάσεις, εἴτε μή.

Πυλαιμένει.

Οὗτος ἐκεῖνος ὁ πολὺς ἐν τοῖς λόγοις ἥμῖν Ἀναστάσιος· καὶ σὲ δὴ αὖ αὐτῷ δείξας, τὸν αὐτὸν ἔπαινον εἶπον αὖ περὶ σοῦ. ὥσπερ οὖν ἐν ἐμοὶ συνελθόντες πάλαι, τὴν συντυχίαν ἀναγνωρισμὸν ποιησάμενοι, φιλοφρονήσασθέ τε ἀλλήλους, καὶ κοινῇ σκοπεῖτε, πῶς ἂν ἀγαθόν τι με ποιήσετε. σχολὴ δὲ μέγιστον ἀγαθὸν, ἣν εἴποι τις ἂν ὥσπερ χώραν πάμφορον ἅπαντα καλὰ φέρειν τῇ τοῦ φιλοσόφου ψυχῇ· καρπώσομαι δὲ σχολὴν, ἂν τοῦ συντετάχθαι τῇ πολιτείᾳ Ῥωμαίων ἀπαλλαγῆναί μοι γένηται. τοῦτο δὲ πράξεται, τῆς λειτουργίας ἀνειμένῳ τῆς καταράτου, ἧς ὅ μοι ἐπὶ βασιλέως, γέγονα ἐκτός· ἐμαυτὸν δὴ ἂν αἰτιασαίμην δικαίως, αἱρεθεὶς ὄνασθαι

σπουδῆς οἰκείας. ἀπολογήσομαι τοίνυν αὐτὸς ἐμαυτοῦ. δόξω γὰρ αὐτουργεῖν πάλιν τὴν πρεσβείαν. πάλιν γὰρ ἐμὴ γλῶττα πρεσβεύει· καὶ οὐδεὶς αἴτερος τῶν Πυθαγόρου ἐπαινεσάντων, ὃς τὸν φίλον ἄλλον ἑαυτὸν ὡρίσατο.

Τῷ αὐτῷ.

Φυκουντιος ἄνθρωπος· Κυρηναίων δὲ ἐπίσημον ὁ Φυκοῦς· ἐπέδωκέ μοι φέρων ἐπιστολὴν τὸ σὸν ἐπιγεγραμμένην ὄνομα. ταύτην ἀνέγνων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως. ὠφείλετο γὰρ τὸ μὲν, τῇ ἀγαθότητι τῆς ψυχῆς· τὸ δὲ, τῷ κάλλει τῆς γλώττης· καὶ δῆτα παρεσκεύασαι θέατρον ἐπὶ Λιβύης Ἑλληνικὸν, ἐπαγγείλας ἥκειν ἀκροασομένοις ἐλλογίμων γραμμάτων. καὶ νῦν ἐν ταῖς παρ' ἡμῖν πόλεσιν, ὁ Πυλαιμένης πολὺς, ὁ δημιουργὸς τῆς θαυμασίας ἐπιστολῆς· εἰ τοῦτο ἄτοπον ἔφαιην καὶ παρὰ δόξαν ἀπήντησε τῷ θεάτρῳ. τὰς κυνηγετικὰς ἤτεις τὰς ἐμὰς, ὡς δή τι σπουδαῖον αὐτὰς οὔσας. ἐνδόξας τὸ σεμνὸν ἦθος παρέχεσθαι καὶ εἰρωνείας

ctum capere erubui: me igitur mihi ipſe purgabo. Videbor enim denuo obire legationem. Rurſum enim lingua legationem obit: & nemoq; contradicet eorum, qui Pythagoram laudarunt, qui amicum alium ſeipſum definiuit.

Eidem. 101.

Phycuntius homo, Cyrenenſium autem nauale eſt Phycus, reddidit mihi epiſtolám, cui inſcriptum erat nomen tuum. Hanc legi iucunde ſimul, & cum admiratione. Debebatur enim illud beneuolentiæ animi tui: hoc autem ob élegantiam linguę. Et ſanè paraui tibi theatrum Græcum in Libya: denuntians noſtris hominibus vt venirent auditum diſertas litteras tuas. Et nunc in noſtris ciuitatibus Pylæmenes multus eſt & magnus, opifex diuinæ epiſtolæ. Vnum hoc ineptum viſum eſt, & præter opinionem accidit theatro, quòd libros de venatione peteres meos, proinde quaſi ineſſet in illis aliquid dignum ſtudio & cura. Viſus es igitur præ te ferre mores cauillatorios, &

plenos dissimulationis. Non enim censebant homines nostri, ineptissimum ad dicendum eorum qui apud ipsos sunt, extulisse vllum ludicrũ, dignum studio tuo. Ego autem hanc à te remouebam dissimulationem. Docebam autem quod præter alia, quæ tibi insunt bona, humanissimus esses, & in aliorum laude liberalissimus. Proinde non te id per risum petiisse: verùm vt lætarer honoratus testimonio à tali homine profectò. scribe igitur quotiescumque licebit, & pasce Cyrenenses sermone tuo: nam nulla lectio ipsis Cyrenensibus iucundior fuerit Pylæmenis litteris, qui iam tenentur quodam morsu. Omnino autem multos inuenies qui huc veniunt, & si nullos alios, attamen eos qui apud nos gesserunt & maiorem, & minorem, & Aegyptiorum magistratum; quos non est verisimile ignorari propter comitatum creditorum. Quoniam autem interest res meas nosse, philosophamur, ô bone vir, habentes solitudinem adiutricem, hominem autem nullum;

νείας ἀνάπλεων. οὐ γὰρ ἠξίουν τὴν παρὰ σοφίσι τὸν φαυλότατον εἰπεῖν, ἐξενέγκαι τὶ παίγνιον τῆς παρὰ σοὶ σπουδῆς ἄξιον. ἐγὼ δὲ τούτου μέν σε παρῃτούμην τῆς εἰρωνείας· ἐδιδάσκον δὲ, ὅτι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἅ σοι πάρεστιν ἀγαθὰ, φιλανθρωπότατός τε εἴης καὶ τῶν ἐγκωμίων φιλοδωρότατος. οὔκουν ἐπὶ καταγέλωτι πεποιῆσθαι τὴν αἴτησιν· ἀλλ᾽ ἵνα ἡδοίμην, τῇ παρὰ τοῦ τοιοῦδε μαρτυρίᾳ τιμώμενος. γράφε οὖν ὁσάκις ἂν ἐγχωρῇ, καὶ ἔστω Κυρηναίοις τῷ λόγῳ, ὡς οὐδὲν ἂν αὖθις ἥδιον ἀνάγνωσμα γένοιτο τῶν Πυλαιμένους γραμμάτων, ἤδη κατεγνωσμένοις ὑπὸ τοῦ δήγματος· πάντως δὲ συχνοῖς ἐντεύξῃ τοῖς δεῦρο ἀφικνουμένοις, καὶ εἰ μηδέσιν ἄλλοις, ἀλλὰ τοῖς ἄρξασιν * ἡμῶν τε τὴν ἐλάττω τε τὴν μείζω καὶ τὴν Αἰγυπτίων ἀρχήν· οὓς οὐκ εἰκὸς ἀγνοεῖσθαι διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν δανειστῶν. ἐπεὶ δὲ διαφέρει σοὶ τἀμὰ εἰδέναι, φιλοσοφοῦμεν, ὦ ἀγαθὲ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες συνεργὸν, ἀνθρώπων δὲ οὐδένα,

* γρ. ἄρξουσιν, ἡ.

οὐδ' ἔστιν ὅπου ποτὲ ἐπὶ Λιβύης ἀκήκοα
φωνὴν ἀφιέντος φιλόσοφον, ὅτι μὴ τῆς ἠ-
γρ. ἐμοί. χοῦς ἀντιφθεγγομένης ἡμῖν*. ἀλλὰ κόσμει,
φησίν, ἣν ἔλαχες Σπάρτην. κἀγώ μοι
δοκῶ τὴν εἱμαρμένην ἀγαπῆσαι τε καὶ
κοσμῆσαι τὴν αὐτὸς ἐμαυτοῦ, ἡγούμενος
ἀγώνισμα τοῦτο προκεῖσθαι τῷ βίῳ καὶ
βάσανον, εἰ μηδὲ ἀτυχοῦσαν ἀπολιμ-
πάνω φιλοσοφίαν· ἐμοὶ γὰρ εἰ μηδεὶς ἄλλος
γρ. μαρ- μαρτυρεῖ*, ἀλλ' αὐτός γε πάντως ὁ θεός, οὗ
τυρεῖ, σπέρμα ὁ νοῦς ἐς ἀνθρώπους ἥκει. δοκῶ
πάντως δέ μοι καὶ τοὺς ἀστέρας εὐμενεῖς, ἐνατενί-
γε ὁ. ζειν ἑκάστοτε ὃν ἐν ἠπείρῳ πολλῇ μόνον ὁρῶ-
σι θεωρὸν αὐτῶν σὺν ἐπιστήμῃ γινόμενον.
συνώδυξαι τοίνυν ἡμῖν ἐν οἷς ἐσμὲν εἶτα·
σαυτῷ δὲ ἀπολιπεῖν τὴν κακοδαίμονα
ἀγορὰν, ὦ κακῶς σὺ τῇ φύσει χρώμενε.
μάλιστα μὲν οὖν ἀξιῶ σε καὶ εὐθενούντων
τῶν ἔξωθεν, ἰδεῖν εἰς τὰ εἴσω. ὃ γὰρ ἀτυ-
χίας εὐδαιμονίαν ἀλλάξασθαι, χρύσεα
χαλκείων ἐστί. κἀγὼ χαίρω καταγελώμε-
νος, ὅτι τῶν συγγενῶν σπουδαρχιώντων,

neque eſt, quem vnquam audiui in Libya emittentem vocem philoſophicam, præter echo reſpondentem nobis. Verùm orna, aiunt, quam nactus es Spartam: & ego mihi videor amaturus eſſe, boníque & æqui conſulturus fatum meum; exiſtimans hoc certamen proponi vitæ meæ, & periculum fieri vtrum deſerturus ſim non infelicem philoſophiam: mihi enim ſi nullus alius teſtimonium reddit, at certe Deus ipſe, cuius ſemen mens ad homines venit. Exiſtimo autem libenter etiam ſidera in me aſpicere quotidie, quem in magno regionum actu ſolùm vident ſui ſpectatorem cum ſcientia. Optato igitur nobis vt ſimus, in quibus ſumus. Tibi etiam vt relinquas infelix forum, ô tua natura male vtens. Maximè igitur velim, rebus externis ad voluntatem fluentibus, ſpectare ad * interiora. Nam mutare felicitatē cum calamitate, eſt aurea cum æneis. Et ego lætor cùm derideor, quod, cum propinqui mei ſint ambi-

* *ad ſtudium virtutis & philoſophiam.*

tiosi, solus in multis priuatus sim. Malo enim animum meum stipatum esse virtutibus, quàm militibus corpus, cùm Respub. non ferat, & capiat administratorem philosophum. Quòd si non es fortunatior ob res forenses, quemadmodum non existimo, nunquam de te malam spem habui, quòd degeneres à te, & sis similis scribis qui celebrantur, non enim dixerim oratoribus. Aliter autem non licet ditescere in vestris foris, nisi quis misceat omnia & diuina & humana iura, & nisi fiat veterator pro ingenuo. Si igitur non es diues, multo magis ad philosophiam specta, & si inuenias virum magno studio exercentem philosophiam. Non autem indignum est lustrare, & Græciam & Barbariam ob venationem talem, & nobiscum inuentum tuum communicare. Quòd si vt in prouentu sterili, & nos satis esse videmur; venito particeps nostri & rerum nostrarum futurus pari iure & conditione, ait scriptum

μόνος ἐν πολλοῖς ἰδιώτης εἰμί. τὴν γὰρ ψυχὴν ἀρεταῖς δορυφορεῖσθαι προσήκει μᾶλλον, ἢ στρατιώταις τὸ σῶμα, οὐκέτι τῶν πραγμάτων χωρισμώτων ἐπιμελητὴν πολιτείας φιλόσοφον· εἰ δὲ μηδὲν τοῖς κατ' ἀγορὰν βέλτιον πέπραχας, ὥσπερ οὐδὲ οἶμαι, οὐδ' ἔστιν ὅτε περὶ τοῦ πονηρὰς ἔχοι ἐλπίδας, ὡς ἄρα ἐκστήσῃ σαυτοῦ, καὶ ὁμότροπος ἔσῃ τοῖς εὐδοκιμοῦσι τῶν γραμματέων· οὐ γὰρ δὴ εἴποιμι τῶν ῥητόρων· ἑτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς, μὴ πάντα μιγνύντα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γινόμενον. εἰ τοίνυν οὐδὲ πλουτεῖς, ἔτι μᾶλλον εἰς φιλοσοφίαν ἴδε· κἂν μὲν ἐντύχῃς ἀνδρὶ συντόνως ἐργαζομένῳ φιλοσοφίαν· οὐκ ἀνεμέσητον δὲ ἐκπερινοστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον ἐπὶ θήρᾳ τοιᾶδε· καὶ ἡμῖν τὸ ἕρμαιον κοίνωσαι. εἰ δὲ ὡς ἐν αὐχμώσῃ τῇ φορᾷ, καὶ ἡμεῖς ἀρκεῖν δοκοῦμεν, ἧκε μεθέξων καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἡμετέρων, ἐπὶ τὰ ἴσα καὶ τὰ ὅμοια, φησὶ τὸ γράμμα

ὁ Λακωνικόν. περίεστι παρ' ἐμοῦ, πολὺ πολλὰ τὸν σεβασμιώτατον Μαρκιανὸν, ὃν εἰ παραλαβὼν Ἀριστείδην, Ἑρμοῦ λογίου τύπον εἰς ἀνθρώποις ἔφην ἐληλυθέναι, μόλις ἂν ἔτυχοι τῆς ἀξίας, ὅτι πλέον ἐστὶν ἢ τύπος. ἐπιστολὴν δὲ ἐξ ἀξίας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι, καί τοι προθυμηθεὶς ἐνάρκησα, ἵνα μὴ ἀξίνας ὑπόσχω τοῖς πολυδέκταις, τοῖς ἀποσμιλεύουσι τὰ ὀνόματα. οὐ γὰρ μικρὸς ὁ κίνδυνος ἐν τῷ πολυελλείῳ τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνωσθῆναι. καλοῦ γὰρ οὕτω τὸν τόπον ἐν ᾧ πολλάκις ἐφρόντισα τὰς βαρείας φροντίδας, τῶν ἁπανταχόθεν ἐλλογίμων συνιόντων, ἐφ' ᾧ τῆς ἱερᾶς ἀκοῦσαι τοῦ πρεσβύτου φωνῆς, παλαιά, καὶ νέα καταμαρτυρούσης διηγήματα· ἀλλὰ καὶ τὸν ἑταῖρον Εὐχάριστον χαίρειν κέλευσον παρ' ἐμοῦ, καὶ πάντας ὅσοις ἄξιον.

Τῷ αὐτῷ.

Συνίστημι τῇ φιλίᾳ καὶ τῇ προστασίᾳ τῇ σῇ, τὸν Σωσιναν· ᾧ τὴν διὰ λόγων

Laconicum. Salutato meo nomine impendiò venerandum Marcianum, quem si anteueniens Aristidem, Mercurij eloquentis simulachrum inter homines dixissem, vix essem assecutus quod meretur, quia plus est quàm simulachrum. Epistolam recta ad illum dare etsi cupiebam, non ausus fui, vt ne pœnas luerem pandectis radentibus nomina. non enim paruum periculum in totius Græciæ conuentu epistolam recitari: voco autem sic locum, in quo sæpenumero versaui graues curas, vndique disertis viris conuenientibus, vt sacram audirent senis vocem, veteres, & nouas quærentem narrationes. Verùm etiam sodalem Eucharistum saluere iubeto meo nomine, & omnes quos decet.

Eidem. 102.

Cõmendo amicitiæ & patrocinio tuo admirandũ Sosenam. Cui nutrito

& adulto in litterarum disciplina, cōmoda & adiumenta fortunæ non respondent vt decet. Itaque accusat patriæ infelicitatem: & quædam ratio persuadet ei quod licet commutare cum loco fortunam. Proficiscetur ergo ad vrbem habentem regem: quia vbi Imperator est, illic etiam sit fortuna, & fortasse agnitura eum. Si igitur aliquid potes, ei conferas ad id quod vult. Nam te dignum est etiam posse, egentes commendare bonæ fortunæ. Si indigeat amicis, his qui tui sunt amici, ipse eum commendabis & offeres.

Eidem. 103.

Per Iouem tuæ & meæ amicitiæ præsidem, non equidem Pylæmenes irrisi tuam in patriam beneuolētiam: non adeo sum sine vrbe & lare. Verùm tu male accepisti mentem meæ epistolæ: & insimulasti in nobis, quæ non conueniebat. Ego enim laudo quod Heracleam amas, & quod in eam ciuitatem aliquid conferre

τραφέντι καὶ αὐξηθέντι, τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπολυτά κατὰ λόγον. αἰτιᾶται δὴ τὴν τῆς πατρίδος ἀκληρίαν· καὶ ποθεῖ τις αὐτὸν λόγος, ὡς ἔστι συμμεταβαλεῖν τῷ χωρίῳ τὴν τύχην· ἀφίξεται δὲ παρὰ τὴν ἔχουσαν τὸν βασιλέα πόλιν· ὡς ὅπου βασιλεὺς, ἐκεῖ καὶ πολλοῦ τῆς τύχης οὔσης, καὶ τυχὸν ἐπιγνωσομένης αὐτόν. εἰ δή τις σοι δύναμις, συντέλεσον αὐτῷ πρὸς ὃ, βούλεται· σοῦ γὰρ ἄξιον τὸ καὶ δύνασθαι, καὶ τοῖς δεομένοις συνιστάναι τῇ ἀγαθῇ τύχῃ. ἐὰν δέηται φίλων, τοὺς σοὶ φίλων αὐτοὺς προσποίησαι αὐτόν.

Τῷ αὐτῷ.

Οὐ μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, οὐκ ἔγωγε ὦ Πυλαιμένες ἀπέσκωψά σε τὴν εἰς τὴν ἐνεγκοῦσαν εὔνοιαν· οὐχ οὕτως ἀπόλις εἰμί τις, οὐδὲ ἀνέστιος· ἀλλά σὺ κακῶς ἐξεδέξω τὸν νοῦν τῆς ἐπιστολῆς· καὶ κατηγόρηκας ἡμῶν ἄττα οὐκ ἄξιον. ἐγὼ γὰρ ὅτι μὲν Ηρακλείας ἐρᾷς, καὶ πρόθυμος εἶ ποιεῖν τι τὴν πόλιν ἀγαθὸν,

Γρ. ἐποίει ἐπαινῶ· τοὺς λόγους δ᾽ ἐποιούμην* παρ-
σάμην τοῦ δεῖν ἀνθελέσθαι φιλοσοφίαν τῆς ἀγο-
ἰών. ραίας ταύτης διατριβῆς. εἶτα σύ μοι δο-
γρ. εἰ δὲ. κεῖς δίκας* ἀγορεύων, οἴεσθαι μᾶλλον ἢ φι-
ἀγορεύ- λοσοφῶν, ὠφελιμώτερος ἔσεσθαι τῇ πατρί-
οις, οἴ. δι· πῶς τοῦτο· ὅτι τοῦ μὴ* μετατεθεῖσθαι
γρ. μετα σου τὴν προαίρεσιν, ἡττᾶσθαι δὲ τῆς γνώμης
πεῖσθαι φιλόπατρι. τοῦτ᾽ οὖν ἀπέσκωψα καὶ οὐχὶ
τὴν εὔνοιαν, ὅτι κακῶς οἶδε περιούργου βίου τι
ποιήσειν εἰς τὸν καλὸν τοῦτον ἔρωτα, τὸ προ-
γρ. εἰ μὴ σεδρεύειν ταῖς δίκαις. καὶ γὰρ* εἰ λέγοιμι φι-
λέγοιμι λοσοφίαν ἰσχύειν εἶναι τὰς πόλεις ὀρθοῦν, ἐ-
λέγξει με Κυρήνη, κειμένη πολὺ δήπου τῶν
ἐν τῷ Πόντῳ πόλεων ἀκριβέστερον· ἀλλ᾽
εἴποιμι μὲν ἄν, ὅτι φιλοσοφία καὶ ῥητορικῆς
καὶ ἧς τινος βουλῆς καὶ τέχνης καὶ ἐπιστήμης,
ἅτ᾽ ἐπὶ πάσαις οὖσα, παρέχεται τὸν ἔχοντα
καὶ ἰδιώτῃ καὶ οἴκῳ καὶ πόλεσιν ὠφελιμώτε-
ρον· οὐ μὴν ἀρχὴ τὸ καθ᾽ ἑαυτὴν ἀγα-
θόν τι ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους. ἔχει γὰρ οὕτως,
ὦ λῷστε Πυλαιμένες, τὰ καλὰ τῶν ἐπιτη-
δευμάτων, δυνάμεις τινές εἰσι καὶ παρασκευαὶ

cupis: dicebam autem quòd oporteret te anteponere philoſophiam huic forenſi ſtudio. Deinde tu mihi videris exiſtimare te vtiliorem fore patriæ ſi cauſſas agas, quàm ſi philoſopheris. Quo pacto iſtud? Nempe quòd cauſam attuliſti cur non mutetur inſtitutum tuum, animi tui in patriam ſtudium. Iſtud igitur irriſi, non autem tuam beneuolentiam in patriam, quódque falſo exiſtimes, aſſiduitatem in cauſis forenſibus commodi tibi aliquid allaturam ad pulchrum hunc in patriam amorem. Etenim ſi dicerem philoſophiam poſſe ciuitates erigere, me coargueret Cyrene, ſita profectò multo commodiùs quàm Ponti ciuitates. Sed dixerim philoſophiam, & rhetorica & quacumq; velis arte & ſcientia, præſertim cùm ſit ſupra omnes, reddere eum, qui illa præditus eſt, vtiliorem & priuato & familiæ & vrbibus. Non tamen poteſt per ſe boni aliquid conferre in homines. Ita enim ſe res habet, ô optime Pylęmenes, honeſta ſtudia poteſtates quædam ſunt, & præ-

parationes, & tamquam id solum, quod vtitur: tempora autem & casus ferunt sursum & deorsum res ciuitatum: & nunc quidem ita se habent; nunc verò aliter necessitate naturæ, cuius participes sunt. Amans igitur ciuitatis tuæ es tu, sum autem & ipse. Et quidem eloquentiam exerces & tibi concedo non colendam hanc, sed rectam & generosam, quam ne Plato quidem, arbitror, expungere conatur. Ego autem philosophiam colo, & antepono bonis omnibus humanis. Quid igitur? Ex eo à nobis plus est commodi nostris ciuitatibus? Nisi etiam vitæ aliquæ subiiciantur, quæ satis sint nostris studiis & voluntatibus: opus est enim materia apta & idonea: opus est autem instrumentis ei qui vti potest: quòd autem ea parat, fortuna est. Si igitur illi solũ modo, id est per rhetoricã putas tibi ad futurã fortunã, vt imperiũ aliquando pręstet aut magni magistratus administrationem, cur condẽnas infelicitatis philosophiã. Quòd si æqualiter licet & abesse ab vtraq; & adesse vtrique, cur nõ
interea

ψυχῆς, καὶ οἷς αὐτὸ μόνον τὸ χρώμενον· καιροὶ δὲ καὶ τύχαι, φέρουσιν ἄνω καὶ κάτω τὰ τῶν πόλεων πράγματα. καὶ νῦν μὲν οὕτως ἔχει· νῦν δὴ ἑτέρως, ἀνάγκη φύσεως ἧς μετείληφε. Φιλόπολις* μὲν οὖν εἶ σύ· τυγχάνω δὲ ὢν* καὶ αὐτός· καὶ σὺ μὲν ἐργάζῃ ῥητορικήν· καὶ συγχωρῶ σοι μὴ ταύτην ἐπιτηδεύειν, ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν καὶ γνησίαν, ἣν οὐδὲ Πλάτων οἶμαι διαγράφειν πειρᾶται. ἐγὼ δὲ φιλοσοφίαν τιμῶ τε, καὶ τῶν ὅσα δὴ θεσπέσια ἀγαθὰ προτιμῶ. τί οὖν ταύτῃ περὶ ἡμῶν πλέον ταῖς πόλεσιν, εἰ μὴ καὶ βίοι τινὲς ὑποβληθεῖεν ἀρχοῦντες ταῖς προαιρέσεσι. δεῖ μὲν γὰρ ὕλης ἐπιτηδείας· δεῖ δὲ ὀργάνων τῷ χρῆσθαι δυναμένῳ· τὸ δὲ ταῦτα παρασκευάζον, ἡ τύχη. εἰ μὲν οὖν ἐκείνοις μόνον, τουτέστι διὰ τῆς ῥητορικῆς οἷόν τε περιέσεσθαι τὴν τύχην, ὥστε ἄρξαι ποτὲ παρασχεῖν ἢ ὑπάρξαι τὴν μεγίστην ἀρχήν, τί κατέγνωκας ἀτυχίαν φιλοσοφίας; εἰ δὴ ἐπίσης ἀμφοῖν ἐνδέχεται καὶ ἀπεῖναι καὶ παραγενέσθαι, τί μὴ

γρ. καὶ ἐγώ·

τέως αἱρῇ τῶν φαινομένων τὸ ἄριστον. αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' αὐτό, φιλοσοφίαν καὶ σὺ φὴς εἶναι καλλίω ῥητορικῆς· τὸ δὲ δεῖν ὀνασθαί σου τὴν πόλιν ἀναγκαιότερόν σοι τὸ χεῖρον ποιεῖ. ὡς δὴ νῦν μὲν ἔξεστιν ἐλπίζειν τὰ ἀμείνω, φιλοσοφήσαντι δὲ οἱ θεοὶ πάντες ἐχθροὶ καὶ τὴν τύχην ἐξοχετεύουσιν, ὡς μηδ' ἐν ταῖς ἐλπίσιν ἀπολελεῖφθαι. ἐγὼ δὲ οὔπω καὶ τήμερον τοῦτον ἀκηκοὼς οἶδα τὸν λόγον, ὅτι τῇ σεμνῇ φιλοσοφίᾳ θεῖός ἐστι κλῆρος ἀτυχεῖν. ἀλλὰ μόλις μὲν ἂν ἐν τῇ κοινῇ τῇ θνητῇ φύσει, συνέλθοιεν ἰσχύς τε καὶ φρόνησις· ἔστι μὴν ὅτε συνήγαγεν αὐτὰς ὁ θεός. ἔξεστιν οὖν ἐκ τοῦ λόγου, μᾶλλον δὲ πᾶσα ἀνάγκη, τὸν αὐτὸν εἶναι καὶ φιλόσοφον καὶ φιλόπολιν, καὶ μηδ' ἀπογινώσκειν τῆς τύχης, ἀλλὰ καὶ προσδοκᾶν τὰ ἀμείνω, διὰ τὴν οἰκείαν ἀξίαν. οὐχ ἥκιστα γὰρ μόνοι πλεονεκτοῦσιν, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, οἱ χρηστοὶ τῶν πονηρῶν, ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσι. πῶς οὖν ἔλαττον αὖθις ἔχειν συγχωρήσομεν; ἀνάγκη δ', εἰ πρὸς τὸν παρὰ σοῦ λόγον ἐνδοίημεν, ὃς εἰς τοῦτό σε

προή-

interea diligis, quòd præſtantiſſimum videtur? Ipſam enim per ſe philoſophiam & tu fateris præclariorem rhetorica. Quòd autem oporteat à te aliquam vtilitatem capere ciuitatem tuam, an magis neceſſarium tibi, quod deterius eſt, efficit? Nã nunc quidem licet ſperare meliora. Philoſophanti autem Dei omnes infeſti ſunt, & fortunam adimunt, vt ne reliqua quidem ſit fortuna in ſpe. Ego autem nondum hodie hanc me audiuiſſe noui orationem, quòd venerandæ philoſophiæ diuina ſit ſors, vt infelix ſit: ſed ægre in communi mortali natura cõuenerint potẽtia & prudentia. Aliquando tamẽ coniunxit ea Deus. Licet igitur ex hac diſputatione, imo verò prorſus neceſſe eſt, eundẽ eſſe philoſophũ & ciuitatis amantem, nec deſperare fortunam, ſed ſperare meliora, ob ſuum meritum, vel maximè enim ſuperãt, vt in veteri prouerbio eſt, probi improbos bona ſpe. Quomodo igitur deteriori illos eſſe cõditione cõcedemus? Atqui neceſſe eſt, ſi quid orationi tuæ concedamus,

quæ te in hunc errorem adduxit, vt dicere te ob ciuitatem oportere perſeuerare in arte tua. Feras enim me mutantem in tui accuſationem, cauillationis defenſionem, quæ cùm nulla eſſet, viſa tibi eſt eſſe antea. Non enim vt arbitror, amplius tibi videtur. Quandoquidem videor & vocatus in inuidiam eſſe apud ſacram Cyrenem à te, ídque à charo mihi capite. Si enim perſuaſum ſit ciuitatibus, quòd Rhetorica ſola poſſit mutare præſentes ipſarum calamitates, atque id ſolùm ſit munus patrocinantium, habentibus de pactis conuentis lites, ſuccenſebunt nobis qui aliquid aliud colimus loco tribunalis. Vna igitur mihi aduerſum te, & omnes ciuitates pro philoſophia oratio eſt, quòd ſi adſit fortuna, & vocent eam ad rerum adminiſtrationẽ tempora, nullius eſt ártis, ſed ne omnium quidem, ſimul contendere cum philoſophia de vehementiore concentu intendendo & demutando, & meliore hominibus reddendo rerum ſtatu. Cùm autem fatum nondum

περιήγαγον ἀμβλίας, ὃ* φαίη τις πό- γρ. ὥστε
λεως ἕνεκα δεῖν μένειν ἐπὶ τῆς τέχνης. ἀ- φ.
νάγου γάρ μου μεταθέντος εἰς κατηγο-
ρίαν τὴν περὶ τοῦ σκώμματος ἀπολογίαν,
ὃ δὴ μὴ ὄν, ἔδοξεν εἶναί σοι περίττερον. οὐ
γὰρ οἶμαι νῦν ἔτι δοκεῖ. ἐπεί τοι κινδυνεύω
καὶ διαβεβλῆσθαι πρὸς τὴν ἱερὸν κυρίως
ὑπὸ σοῦ, καὶ ταῦτα τῆς φίλης μοι κεφαλῆς.
εἰ γὰρ δὴ πεισθεῖεν αἱ πόλεις, ὅτι ῥητορικὴ
μόνη δύναται μεταθεῖναι τὰς παρούσας αὐ-
τοῖς συμφοράς, καὶ μόνον ἐστὶ τοῦτο γέρας τῶν
βοηθούντων τοῖς ἔχουσι περὶ συμβολαίων
τὰς δίκας, χαλεπανοῦσιν ἡμῖν τοῖς ἄλλο τι
θεραπεύουσιν ἀντὶ τοῦ βήματος. εἷς δὴν
ἐμοὶ πρός σέ τε καὶ τὰς πόλεις ἁπάσας ὑ-
πὲρ φιλοσοφίας ὁ λόγος, ὅτι περισούσης μὲν τύ-
χης καὶ καλεσάντων αὐτὴν ἐπὶ τὰ πράγ-
ματα τῶν καιρῶν, οὐδεμιᾶς ἐστὶ τέχνης, ἀλλ'
οὐδ' ἅμα πασῶν ἐλάσσων φιλοσοφία περὶ τὸ
τὴν συντονωτέραν ἁρμόσαι, καὶ μεταιτά-
ξαι, καὶ βελτίω τοῖς ἀνθρώποις ποιῆσαι τὰ
πράγματα· τῆς εἱμαρμένης δὲ οὕτω

ſic fluat, magnę eſt prudentiæ ſuas res agere, non autem temere capeſſere Rempub. nec turpiter ſe gerere cùm velint iactari ad alicuius magiſtratus imperium, quibus non prorſus neceſſe eſt. Cùm neceſſitate autem ne Dij quidem, vt aiunt, certant. Nobis autem ſunt alia præclariora. Et cùm mens vacationem habet ab his rebus in Deum occupatur. duæ enim ſunt iſtę partes philoſophiæ contemplatio & actio: & certe duę poteſtates, quarũ vnaquæque pertinet ad vnamquamque partem, ſapientia & prudentia; hæc quidem fortunæ indigẽs, ſapientia ſeipſa contenta eſt, & impediri non poteſt eius actio.

Fratri. 104.

Eoſdem homines in pace videas audaces, verùm in bello timidos, hoc eſt vbique improbos. Itaque mihi videtur hanc aliquis merito habere bello gratiam, quod certiſſimus ſanguinis cordi circumfuſi index, & multos glorioſos aſſumens, moderatiores nobis reddat. Non enim arbitror

ex hoc tempore insolenter incessurum per forum Ioannem scelestum, neque pugnis pulsaturum, neqne calcibus incursurum in aliquem probiorem. Certe heri perquam splendide patrocinatus erat prouerbio, immo verò oraculo; oraculum enim plane est: istud quidem plane scis, nempe, Nullus comatus qui nō caprificetur. Nam aliquot diebus post hostes nuntiabantur: ac mihi occurrendum esse videbatur, & Balagritas instructos educebat tribunus. Deinde anteuenientes in campestrem regionem, expectabamus; cùm autem nusquam appareret, sub vesperam discedebamus quisque domū, inito inter nos pacto, rursus nos venturos postridie. Phryx autā Ioannes interea nusquā erat, nō sanè ita vt appareret. Rumores autem submittebat, nūc quidem quod crus fregisset, & secaretur ei: nunc quod asthmate laboraret: nūc autem quod aliud aliquod malum ingens haberet. Tales quidā veniebāt rumigeruli, singuli ex diuersis locis se venire, dicentes, vt certum non esset quò terrarum

τὸ ἀπὸ τοῦδε ὀφθήσεσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς Ἰωάννην τὸν ἀλιτήριον, οὐδὲ πὺξ ἐντεῦθεν, οὐδὲ λὰξ ἐνδέχεσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινί. χθές τοι πάνυ λαμπρῶς συνηγορήκει τῇ παροιμίᾳ, μᾶλλον δὲ τῷ χρησμῷ. χρησμὸς γὰρ ἄντικρυς. τοῦτό γε πάντως οἶσθα, τό, οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται. ἡμέρας μὲν γάρ τινας ἑξῆς οἱ πολέμιοι προσηγγέλλοντο· κἀμοί τε ἀπαντητέον ἐδόκει, καὶ Βαλαγρείτας συντεταγμένους ἐξῆγεν ὁ φύλαρχος. εἶτα φθάσαντες αὖ εἰς τὴν πεδινήν, περιεμένομεν· οὐδαμοῦ δὲ φαινομένων, περὶ βουλυτὸν ἀπεχωροῦμεν ἕκαστος οἴκοι, συνθέμενοι πάλιν ἥξειν εἰς τὴν ὑστεραίαν· ὁ δὲ Φρὺξ Ἰωάννης τέως μὲν ἦν οὐδαμοῦ, οὔκουν ὥστε καὶ φανερὸς εἶναι· φήμας δὲ ὑπέπεμπε, νῦν μὲν ὡς κατεαγὼς εἴη, καὶ διαφορεῖται τὸ σκέλος· νῦν δὲ ὡς τὸ ἆσθμα νοσεῖ· νῦν δὲ ὡς ἄλλο τι κακὸν ἐξαίσιον ἔχει. τοιοῦτοί τινες ἐφοίτων λογοποιοί, ἄλλος ἄλλοθεν ἥκειν φάμενοι, τοῦ μηδὲ σαφὲς εἶναι ποῖ γῆς

γρ. ποῖ Ἰωάννης * καταδέδυκεν, ἢ κρύπτεται). μεταξὺ
γῆς κα- δ' ἂν διηγούμενοι, πρὸς τὴν ἀηθείαν τῆς
τα. συμφορᾶς ἐσχετλίαζον, ὑπεδάκρυον· νῦν
ἐδεῖ τοῦ γυναίου λήματος, νῦν τὴν ἐκείνου
χειρῶν. τί ἂν ἐποίησε· τί ἂν ἐγένετο, καὶ ἐ-
πὶ πᾶσιν, ὦ τοῦ δαίμονος, εἰπὼν ἂν ἕκαστος,
καὶ τὼ χεῖρε παταξας, ἀπηλλάττετο. ἦσαν
δὲ οὗτοι τῶν ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ πάλαι
παρατρεφομένων αὐτοῖς· κομῆται καὶ οὗτοι, καὶ
οὐδὲν ὑγιές, ἀργυρῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι
γρ. ὅπου ἁρπακτῆρες· καὶ νὴ τοὺς θεούς, ἐστὶν ὅποι * καὶ
κ. γυναικῶν. τοιούτους λοχίζας ἐκ πολλοῦ πα-
γρ. παρε ρεσκεύασαι *, μεθ' ὧν εἶναι μὲν ἀνὴρ οὐδ' ἐπι-
σκεύασο, χεῖρες· χαλεπὸν γάρ. σοφιστὴς δ' ἐστί, καὶ ὡς
ἂν δόξειεν ἀνὴρ εἶναι παρὰ τοὺς ὄντας ἄνδρας,
ἄριστα σκέπτεται. ἀλλά μοι δοκεῖ καλῶς
αὐτοῖς τὸ δαιμόνιον ἀντιπολιτεύσασθαι. πέμ-
πτην μὲν γὰρ ἤδη ἐν τοῖς ὅπλοις μάτην
παρεληλύθειμεν, ἔτι τὰ μετεωρότερα κα-
κουργούντων τῶν πολεμίων. ὁ δὲ καὶ παν-
τάπασιν ἀπογνοὺς ἥξειν αὖθις, ὡς οὐκ ἂν
τὸ βάθος τῆς χώρας θαρρήσοντας, πρῴην,

Ioannes ſe abdidiſſet, aut lateret. Inter narrandum autem ob importunitatem calamitatis conquerebãtur, lachrymabantur: nunc opus erat ſtrenua illa audacia, nunc illius manibus. quid feciſſet? quid factum eſſet? & poſt omnia, ô deam fortunam! cùm dixiſſet vnuſquiſque, & manibus complauſus, diſcedebat. Erant iſti ex iis, qui ad nullum vſum iampridem nutriebantur apud ipſum: comati etiam iſti, & nihil ſani, Agnorum & hœdorum publici prædones: & per Deos interdum etiam mulierum. Tales manipulares iampridem parauit, cùm quibus vir eſſe non conatur. eſt enim difficile. Verùm callidus eſt, & vt videatur eſſe vir vltra eos qui viri ſunt, optimè proſpicit. Verùm mihi videtur præclare Deus ei obſtitiſſe. quintum enim iam diem in armis fruſtra prodiermus, extra vrbem adhuc hoſtibus vaſtantibus ſuperiora loca. Ille autẽ prorſus deſperans illos venturos eſſe, tamquam nõ tentaturos profunda regionis, aderat,

& omnino captus erat, & omnia statim perturbatione replet, & morbi quidem non meminerat: & certe irridebat, qui eum audire sustinuerant. Ipse autem dicebat se venire è longinqua regione, nescio tamen vnde. Illuc autem ad auxilium se vocatum fuisse. Ex quo etiam seruatos esse agros, qui ipsum in auxilium aduocauerant. Neque enim hostes inuasisse ad rumorem præsentiæ Ioannis consternatos. Rebus autem tuto compositis, ad eam partem, quę laboraret, dicebat se accurrisse. Expectare enim se mox viros illos, si adesse ignoraretur: nec diuulgaretur nomẽ ipsius. Statim igitur omnia replet tumultu. Imperatoris partibus fungi volens, & promittens breui se traditurum artem vincendi, clamans in fontem, in phalangem, in cornu, magnum agmen quadratum: faciens nomina ordinum, quorum ignoraret vsum: & nonnullis ex eo visus est aliquis esse, & ingeniũ beatum prædicabãt, & discere cupiebant multi. Iam autem vespertinum erat diluculum & tempus conflictus:

τὸ *πάντα εἰλημμένος, καὶ πάντα εὐθὺς ἀ- ἴσ. πάν-
κοσμίας ἐμπίπλησι· καὶ ἀσθενείας μὲν οὐκ ὅπως
ἐμέμνητο· κατεγέλα γέ τοι τῶν ἀναχαζομένων
ἀκοῦσαι· αὐτὸς δὲ ἥκειν ἔφη πόρρωθεν, οὐκ
οἶδα ὅθεν. ἐκεῖ γὰρ εἰς συμμαχίαν παρα-
κεκλῆσθαι· πρὶν ὃ καὶ σεσῶσθαι τοὺς ἐπικα-
λεσαμένους ἀγρεῖς. οὐδὲ γὰρ ἐμβεβληκέναι
τοὺς πολεμίους, πρὸς τὴν φήμην τοῦ Ἰωάν-
νου παρρησίας καταπλαγέντας. ἀσφαλῶς δὲ
τάχους κατασπασάμενος, πρὸς τὸν πόνον ἔφη
καταδεδραμηκέναι. προσδέχεσθαι γὰρ ὅ-
σον οὔπω τοὺς ἄνδρας, ἣν λάθῃ παρών·
καὶ μὴ διαδοθῇ τοὔνομα. εὐθὺς οὖν ἀ-
πάντα ἀκοσμίας ἐμπίπλησι παραστρατη-
γεῖν ἀξιῶν, καὶ ἐν βραχεῖ τέχνην τοῦ νι-
κᾶν παραδώσειν ὑπισχνούμενος, βοῶν ἐπὶ
μέτωπον, ἐπὶ φάλαγγα, καὶ κατὰ τὸ κέ-
ρας, πολὺ τὸ πλαίσιον· ποιῶν ὀνόματα
τάξεων, ὧν ἠγνόει τὴν χρείαν. καὶ ἴσως
ἀπὸ τούτου ἔδοξέ τις εἶναι, καὶ τήν γε φύσιν
ἐμακάριζον καὶ ἐμαθητίων πολλοί. ἤδη δὲ
δείλη τε ἦν ὀψία, καὶ καιρὸς ἐφόδου·

καὶ δὴ πόρρω τῆς ὀρεινῆς καταβαίνοντες ἐ-
γινόμεθα. κἀνταῦθα νεανίαι τέσσαρες, ἐ-
γρ. χω- σταλμένοι* χωριτικῶς, καὶ κεκαρκότες ὅσον
ρικῶς, ἐχώρουν αἱ κεφαλαὶ, δρόμῳ πρὸς ἡμᾶς
ἔθεον, ὡς μηδενὶ μελλήσεως δεῖν, ὅτι πολε-
γρ. εἰς μίους πεφόβηνται, καὶ σπεύδουσιν* εἴσω τῶν
τὰ ὀπί- ὅπλων γενέσθαι· πρὶν δὲ καὶ καλῶς αὐτῶν
σω τ. ἐκείνων ἀκοῦσαι, λεγόντων ὅ, τι καὶ δὴ
πάρεισιν, ὁρῶμεν ἐφ' ἵππων ἀνδράρια πο-
νηρὰ, καὶ ὡς ἐμοὶ δοκεῖν ὑπὸ λιμοῦ στρα-
τηγούμενα· παρεχρεόντα δ' οὖν ὑπὲρ
τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν ἀποθνήσκειν ἐθέλον-
τα· ἐπεὶ δ' οὖν εἶδον καὶ ὤφθησαν, πρὶν εἴ-
σω βέλους ἐλθεῖν, οἱ μὲν ἀποβάντες ὥσπερ
εἰώθασι, τῶν ἵππων, ὡς εἰς μάχην διε-
σκευάζοντο· καί μοι καλῶς ἔχειν ἐδόκει μι-
μεῖσθαι τοὺς ἄνδρας· καὶ γὰρ ἄφιππα ἦν·
ὁ δὲ Ἰωνάδας οὐκ ἔφη παρανομήσειν εἰς
γρ ἔφυ- τὴν ἱππικὴν, ἀλλὰ τὸν ἀγῶνα τῶν ἵππων
γεν ἀ. ἐ ποιήσειν. τί οὖν· παρενεγκὼν βίᾳ τὸ ψάλιον,
ξ αἱ- καὶ μεταστραφεὶς, ἔφυγεν* ἀνακεράτος ἐξε-
μάτων l. λαίνων, ἐξιμάτιων τὸν ἵππον, ἅπασαν ἡνίαν

& ſanè à montoſa regione deſcendebamus: ac tum adoleſcentes quatuor ruſticè veſtiti; & vociferantes quantum poterant, curſu ad nos ita contendebant, vt nullo opus eſſet vate, quòd timerent hoſtes, & feſtinarent inter noſtra arma eſſe. Prius quàm autem rectè audiremus eos dicentes quòd hoſtes adeſſent, videmus in equis homunculos miſeros, & vt mihi videtur, quorum dux eſſet fames, promptiſſime autem pro noſtris bonis emori cupientes. Poſteaquam igitur viderunt nos, & à nobis viſi ſunt, priuſquam intra telum veniſſent, alij quidem deſcendentes, vt ſoliti erant, ex equis, vt ad præliũ, ſeſe parabant: & mihi optimum eſſe videbatur imitari viros illos: etenim regio equitari non poterat. Generoſus autem ille Ioãnes negauit ſe quidquam commiſſurum contra rem equeſtrem, verùm ſe certamen equeſtre facturum. Igitur flectens per vim frenum, & ſe conuertens in aliam partem, fugiebat, quantũ poterat, concitans & cruentans equum, laxans totas

habenas, calcaribus totis vtens:& flagellum frequens,& clamor hortationem sonabat. Tum autem non erat facile dictu, vter potius laudandus esset,equus an eques. Ille enim similiter per deuexa & decliuia ; similiter per ardua ferebatur. Et per nemorosa & per nuda, vno impetu trāsiliebat fossas, tollebatur super tumulos. Hic autem Ioannes per omnia loca in equo sedebat, & in nullo loco è sede sua elapsus est. Videtur autem mihi, & hostibus pulchrum fuisse spectaculum , & quod optarent talia multa videre. Non tamen, quod ad nos attinet,viderunt,verùm fuimus aliquā to timidiores, vt verisimile est, falsi plurimū spe, quàm de comato susceperamus, itaque aciē instruximus, vt, si quis nos adoriretur,excepturi.Nos autem nō deliberabamus pugnam incipere,etenim quicumq; ipse animosus erat, diffidebat proximo, intuēs in exemplum, quod factum erat. Tum nihil turpius erat coma.Sic enim primus erat iste, qui expectabatur nos proditurus. Verùm tamē etiā hostib.

eadem

ἀφεὶς, κέντρῳ πάνυτι χρώμενος. καὶ ἡ μάστιξ πυκνὴ, καὶ ἡ βοὴ τοῦ κελευστικὸν ἤχει. ἐν τούτῳ δὲ οὐκ ἔστι ῥᾴδιον εἰπεῖν, ὅν τινά τις γε. οὐκέ μᾶλλον ἐπῄνεσε, πότερον τὸν ἵππον, ἢ τὸν τὸν ἱππέα. ὁ μὲν γὰρ ὁμοίως κατὰ περιναῖν, ὁμοίως κατ' ὀρθίων ἐφέρετο, καὶ διὰ τῶν ψιλῶν, ῥύμῃ μιᾷ διεπήδα τάφρεις, ὑπὲρ τοὺς ὄχθους ἥρετο· ὁ δὲ, διὰ πάντων τῶν χωρίων ἔποχος ὢν, καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε. δοκεῖ γάρ μοι καὶ τοῖς πολεμίοις καλὴ θέα γενέσθαι, καὶ ὡς πολλὰ ἂν δέξαιντο τοιαῦτα θεάσασθαι· οὐ μὴν τό γ' ἐφ' ἡμῖν, εἶδον· ἀλλ' ἀθυμότεροι μὲν ὡς τὸ εἰκὸς ἐγινόμεθα, ψευσθέντες παρὰ πολὺ τῶν εἰς τὸν κομήτην ἐλπίδων. ἐταξάμεθα γοῦν, ὡς εἴ τις ἐπίοι, δεξόμενοι. αὐτοὶ δὲ μάχης ἄρχειν οὐ διενοούμεθα. καὶ γὰρ ὅστις αὐτὸς εὔψυχος ὢν, ἠπίστει τὰς πέλας πρὸς παράδειγμα τοῦ γεγονὸς ὁρᾶν· ἔνθα γρ. παρ' οὐδὲν ἦν ἄγριον κόμης. οὕτω γὰρ ἦν πρό- τος παντὸς τοῦ ἐπιδοξότατος* πρὸς τὸ παράδειγμα- ῥαδιώτερον ἡμᾶς· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῖς πολεμίοις ἡμ.

ταυτὸν ἴσως τοῦτο προαιρέσει· καὶ ταξάμενοι,
περιιέμενον ἡμᾶς, ὡς τὴν ἐμβάλωμεν, ἀ-
μυνούμενοι· ἐπεὶ δὲ παρ' οὐδετέρων ἐπε-
χείρητο, πρῶτον μὲν αὐτοὶ τὴν ἐπὶ τὰ λαιὰ
φέρουσαν, καὶ μετ' ἐκείνους ἡμεῖς τὴν
ἐπὶ θάτερα ἐτραπόμεθα, οὐδ' ἕτεροι θᾶτ-
τον ἢ βάδην, ἀλλὰ σχολαίῳ βαδίσματι, ὡς
μὴ δοκεῖν εἶναι φυγὴν τὴν ἀναχώρησιν. εἶ-
τα μέντοι καίπερ ἐν τούτοις ὄντες, ἐπιλαν-
θανόμεθα ποῦ γῆς Ἰωάννης. ὁ δ' ἐνὶ πνεύ-
ματι καταλαβὼν ἄκρα τὴν Βομβαίαν, δί-
κην ἀργυρείου μυὸς ἐνεδεδύκει τῇ πέτρᾳ.
ὄρος ἐστὶν ἡ Βομβαία κοῖλον, ὃ συνελθοῦσαι
τέχνη καὶ φύσις εἰργάσαντο φρούριον ἐρυ-
μνότατον. τοῦτο καὶ πάλαι μὲν εὐδοκίμει
δικαίως· καί τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίας
ἐξήταζον σύριγγας· νυνὶ δὲ κέκριται τὰ πολυ-
τάλαντα τείχη νικᾶν, οἷς ὁ παρὰ πολὺ τὰς ἑαυ-
τοῦ προμηθέστατος, ἵνα μὴ λίαν ἀγροίκως
εἴπω δειλότατος· αὐτὸ δὲ τοῦ πράγματος
γρ. τού- ὄνομα· τοῦτο παρακάθηται· καὶ τὴν σωτηρίαν
τῳ πρ. προὐτίμησε. καὶ γὰρ εἰσελθόντι λαβυριν-
θῶδες

eadem ista opinio fuit; & instructa acie expectabant nos, vt si adórire-mur, nos propulsaturi. Postquam autem à neutris prælium committebatur, primum quidem ipsi, via quæ ad sinistram ferebat, & post illos nos ad dextram flexímus, & neutri lento gradu citius at tardo incessu, ne videretur fuga esse receptus ille. Denique quamquam in eo statu rerum eramus, interrogamus vbi terrarum esset Ioannes? Ille autem vno spiritu occupata dudum Bombæa more arnalis muris subierat petram illam. Mons est Bombæa cauus, quem coniunctæ ars & natura firmissimum reddiderunt præsidium. Mons ille antea magnificebat iustè, & nonnulli eum cum Ægyptiis comparabant cauernis; nunc verò censetur, quæ vbique sunt mœnia vincere: propter quod vltra omnes, sui consultissimus, ne nimis rusticè dicam timidissimus (ipsum rei nomen hoc modo assidet) & salutem prætulit, Etenim ingredienti Labyrinthi instar

eſt,& difficiles habet exitus,vt capere poſſet ſolus Ioannis fugas.

Eidem. 105.

Stultus eſſem niſi magnas haberem gratias ciuibus Ptolemaïdis,quòd me tantis honoribus dignum cenſeant, quãtis ne ipſe quidem meipſum. Verùm an magna largiantur, conſiderare non oportet, ſed an à me accipi poſſint.Nam humanum eſt,vt propemodum diuinorum honorum fruitio ei qui conſequi meretur ſummam voluptatem pariat. at ei qui abeſt multum à merito,ſpem acerbam ſubiiciat futuri.Non enim recens eſt metus,ſed valde vetus,hoc, ne cùm quid contra Deum deliquero, honorem ab hominibus conſequar.Ego vero diligenter meipſum perſcrutans,reperio me omnino inferiorem quàm vt aptus ſim ſacerdotij amplitudini.Et ſane diſſeram apud te de mei animi cogitationibus.Non enim habeo apud quem alium patefaciam animi mei ſententiam, quàm tuum charum & mecum educatũ caput.Te enim veri-

θῶδές ἐστι, καὶ δυσδιεξίτητον, ὡς μόνοις ἂν χωρῆσαι τοὺς Ἰωάννου δρασμούς.

Τῷ αὐτῷ.

Ἀνόητος ἂν εἴην, εἰ μὴ πολλὴν χάριν εἰδείην Πτολεμαΐοις, ὅτι με τοσούτων ἀξιοῦσιν, ὅσων οὐδὲ αὐτὸς ἐμαυτόν· ἀλλ' οὐκ εἰ μεγάλα χαρίζονται, τοῦτο προσήκει σκοπεῖν, ἀλλ' εἰ λαβεῖν ἐμοὶ δυνατά. τὸ γὰρ ἄνθρωπον ὄντα, μικροῦ θείας καρποῦσθαι τιμᾶς, δικαίῳ μὲν ὄντι τυγχάνον, ἥδιστον εἰς ἀπόλαυσιν ἔρχεται· λειπομένῳ δὲ παραπολὺ τῆς ἀξίας, ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος. οὐ γὰρ νεώτερόν ἐστι τὸ δέος, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀρχαῖον, τὸ, μή τι παρὰ θεὸν ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἐφεύρω. ἐγὼ δὲ καταμανθάνων ἐμαυτὸν, εὑρίσκω παντάπασιν ἐνδεέστερον, ἢ ὡς ἁρμόσαι τῇ τῆς ἱερωσύνης σεμνότητι· καὶ δῆτα διαλέξομαι πρὸς σὲ περὶ τῶν τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς κινημάτων. οὐ γὰρ ἔχω πρὸς ὅντινα ἄλλον ἀντὶ τῆς σῆς φίλης καὶ σπουδαίου μοι κεφαλῆς. σὲ γὰρ εἰκὸς, καὶ

μετέχει μοι τῶν ἴσων φροντίδων, ὃ νύκτωρ ἀγρυπνεῖν, καὶ μεθ' ἡμέραν σκοπεῖν, ὅπως δή ἀγαθόν τί μοι γένηται, καὶ ὅπως ἂν κακόν τι. διαφύγοιμι. ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά. τὰ πλείω δ' ἂν αὐτῶν καὶ εἰδείης. μικρὸν ἀράμενος φορτίον, καλῶς ἐνεγκεῖν μοι δοκῶ, ὃ μέχρι τοῦδε φιλοσοφίαν· διὰ δὲ ὃ δόξαι μὴ παντάπασιν αὐτῆς ἀμαρτάνειν, ἐπαινεθεὶς ὑπ' ἐνίων, ἀξιοῦμαι μειζόνων, παρὰ τῶν οὐκ εἰδότων κρίναι ψυχῆς ἐπιτηδειότητα. φοβοῦμαι δὲ μὴ χαῦνος γενόμενος καὶ προσιέμενος τὴν τιμὴν, ἀμφοῖν διαμάρτω, τοῦ μὲν ὑπεριδών, τοῦ δὲ τῆς ἀξίας οὐκ ἐφικόμενος. σκόπει γὰρ οὕτω· δύο τούτοις ἑκάστοτε μερίζω τὸν χρόνον, παιδιᾷ ὃ σπουδῇ· καὶ σπουδάζων ἰδίᾳ εἰμι μάλιστά γε τὰ θεῖα, καὶ παίζων κοινότατος. οἶσθα γὰρ ὡς ὅταν ἀνακύψω τῶν βιβλίων, ἐπιρρεπὴς εἰμι πρὸς ἅπασαν παιδιάν· πολιτικῆς δὲ φροντίδος ἀμοιρῶ καὶ φύσει καὶ μελέτῃ· τὸν δὲ ἱερέα, ἄνδρα δεῖ θεσπέσιον εἶναι,
Γρ. καὶ θεὸν ὄν γε πρὸς μὲν παιδιὰν ἅπασαν, ἴσα* καὶ θεῷ

ſimile eſt participem eſſe piarum curarum, & noctu vigilare & interdiu videre, vt boni mihi quid accidat, & vt mali quid effugiam. Audi igitur quo in ſtatu ſint res meæ. Maiorem autẽ partem eorũ etiam ſcias. Paruũ ſublatum onus, præclare tuliſſe mihi videor, vſque ad hoc tempus philoſophiam. Quia autem viſus ſum non vſquequaque ab ea aberrare, laudatus à nonnullis, dignus maioribus honoribus cenſeor ab iis, qui neſciunt iudicare qui ſit animus aptus. Vereor autem ne factus elatus & accepto honore abutriſque aberrẽ, alterum contempſero, alteriùs verò dignitatem non fuero aſſecutus. Sic enim conſideratis duobus cottidie diuido tempus, ludo & ſtudio. Et ſtudẽs ſolus sũ, potiſſimumque in litteris diuinis occupatus & ludens maximè ſum communis, ſcis enim quod cum emergo è libris, propenſus ſim ad omnem ludum. Ciuilis autem curæ expers ſum & natura & ſtudio. At ſacerdotem oportet hominẽ eſſe diuinum quẽ quidem ad omnem ludũ, æque ac Deum

rigidum esse oportet. qui vt tueatur sacerdotis personam ab infinitis oculis obseruatur, cuius nulla aut parua vtilitas est, nisi quis natura sit factus & seuerus, & ab omni iucunditate abhorens. In his autem quæ ad Deum pertinent numquam solus fuerit, verum communissimus, cùm sit legis diuinæ doctor, & recepta loquatur. Oportet autem ipsum gerere negotia quæ omnes simul: omnium enim negotia agere oportet, aut omnibus criminibus obnoxium esse. Quomodo igitur non est magni animi & fortissimi, ferre tantam molem curarum, nec obruere mentem nec videre extingui in animo particulam diuinam, tam variis studiis auocantibus ipsum. Sat scio quòd nonnulli istud possunt, & beatas prædico naturas illorum, & illos verè censeo diuinos esse viros, quos consuetudo magna rerum humanarum non separat à Deo. Verùm & me scio in vrbem descendere, & ab vrbe redire, &

ἀμείλικτον εἶναι χρή· ὃς ἵνα τηρῇ τὴν ὑπόθεσιν, ὑπὸ μυρίων ὀμμάτων φρουρεῖται· ὧν οὐδὲν ἢ μικρὸν ὄφελος, εἰ μή τις εἴη κατεσκευασμένος σεμνοῖς τε καὶ πρὸς ἅπασαν γλυκυθυμίαν ἀνένδοτος. τὰ δέ γε πρὸς τὸν θεὸν, οὐκ αὐτῷ ἰδίᾳ, ἀλλὰ κοινότατος εἴη, νομοδιδάσκαλος ὢν, καὶ νενομισμένα φθεγγόμενος. χρὴ δὲ αὐτὸν καὶ πράγματα πράττειν ὅσα πάντες ἅμα. τὰ γὰρ ἁπάντων μόνον δεῖ πράττειν, ἢ πάσαις αἰτίαις ἐνέχεσθαι. πῶς οὖν οὐκ εἴη ὑπερμεγέθους ψυχῆς καὶ κρατίστης, ἀνέχειν τοσοῦτον ὄγκον φροντίδων, καὶ μὴ κατακλύσαι τὸν νοῦν, καὶ μὴ κατασβεσθεῖσαν ἐν τῇ ψυχῇ περιιδεῖν τὴν μοῖραν τὴν θείαν, οὕτω παντοδαπῶν ἐπιτηδευμάτων ἀπαγαγόντων αὐτόν. εὖ οἶδα ὅτι δυνατὸν ἐνίοις τοῦτο, καὶ μακαρίζω τὰς φύσεις αὐτῶν, κἀκείνους ἀληθῶς εἶναι ἡγοῦμαι τοὺς θείους ἄνδρας, οὓς τὸ ὁμιλεῖν πολὺ πράγμασιν ἀνθρωπίνοις μὴ ἀποκόπτει τοῦ θείου· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν οἶδα ἐν ἄστει τε κατιόντα, καὶ ἀπ᾽ ἄστεος ἀνιόντα,

inuolui negotiis ad terrena trahentibus, & scio me repleri macula, quãta nemo dixerit, propterea quod sunt mihi iampridẽ propriæ labes, & quælibet particula adiuncta ad accessionem multum confert. Vires autem non suppetunt, & interiora non sunt sana, & rebus externis par esse non queo, & plurimum abest, vt feram anoxorem conscientiæ, & quotiescunque me aliquis interrogat, disertè dicere non renuo; quod sacerdotem prorsus immaculatum esse eximie præ omnibus decet, vt aliorum labes eluentem: & illud oportet accedere litteris, quæ ad fratrem meum à me mittuntur. Omnino autem multi legent epistolam. Nam vel maximè huius gratia hanc dictaui, vt videar omnibus hanc rem timere, vt quidquid euenerit & apud Deum & homines sim extra culpam, maximèque apud patrem Theophilum. Ponens enim in medio res meas & concedens ex omnibus, ipsi vt

de nobis deliberet, ecquonam pacto possem culpæ obnoxius esse. Mihi igitur & Deus & lex & sacra Theophili manus vxorem dedit. Prædico itaque omnibus & testor, quòd ego ab ea non abalienabor omnino, neque vt adulter clam cum ea consuetudinem habebo. Illud enim minime pium; hoc autem minime legibus approbatum. Sed vellem & optabo multos mihi & valde bonos nasci liberos. hoc vnum oportet dominum designationis non ignorare. Intelligat autem istud ab amico Paulo, & Dionysio, quos legatos electos esse à populo audio. Illud autem non oportet ex alio discere eum, verùm admoneri. Differam autem plura de eo. Etenim omnia alia aliquis parua statuerit cum vno comparata. Difficile est si non etiam prorsus impossibile placita, quæ venerunt in animum, per doctrinam & scientiam mouere in persuasionem. Scis autem quod philosophia contraria decernit multa diuulgatis istis placitis. Verbi

περὶ ἡμῶν, πῶς ἂν ἀναίτιος εἴην. ἐμοὶ τοιγαροῦν, ὅ, τε θεὸς, ὅ, τε νόμος, ἥ τε ἱερὰ Θεοφίλου χεὶρ, γυναῖκα ἐπιδέδωκε. προαγορεύω τοίνυν ἅπασι καὶ μαρτύρομαι, ὡς ἐγὼ ταύτης οὔτε ἀλλοτριώσομαι καθάπαξ, οὔτε ὡς μοιχὸς αὐτῇ λάθρα συνέσομαι. τὸ μὲν γὰρ ἥκιστα εὐσεβὲς, τὸ δὲ ἥκιστα νόμιμον· ἀλλὰ βουλήσομαί τε καὶ εὔξομαι συχνά μοι πάνυ καὶ χρηστὰ γενέσθαι παιδία. ἓν δὴ τοῦτο δεῖ τὸν κύριον τῆς χειροτονίας μὴ ἀγνοῆσαι· μαθέτω δὲ αὐτὸ παρὰ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον, οὓς πρεσβευτὰς ᾑρῆσθαι παρὰ τοῦ δήμου πυνθάνομαι. ἐκεῖνο δὲ οὐδὲν δεῖ μαθεῖν αὐτὸν, ἀλλ᾽ ὑπομνησθῆναι. διαλέξομαι δὲ πλείω περὶ αὐτοῦ. καὶ γὰρ ἂν ἅπαντα τἄλλα μικρὰ, πρὸς ἕν τις ἂν τοῦτο θεῖτο. χαλεπόν ἐστιν, εἰ μὴ καὶ λίαν ἀδύνατον, εἰς ψυχὴν τὰ δι᾽ ἐπιστήμης εἰς ἀπόδειξιν ἐλθόντα δόγματα σαλευθῆναι. οἶσθα δ᾽ ὅτι πολλὰ* φιλοσοφία τοῖς θρυλουμένοις τούτοις ἀντιδιατάττεται δόγμασιν· γρ. φιλοσοφία

ἀμέλει τὴν ψυχὴν οὐκ ἀξιώσω ποτὲ σώματος ὑστερογενῆ νομίζειν· τὸν κόσμον οὐ φήσω καὶ τἆλλα μέρη συνδιαφθείρεσθαι· τὴν καθωμιλημένην ἀνάστασιν ἱερόν τι καὶ ἀπόρρητον ἥγημαι, καὶ πολλοῦ δέω ταῖς τοῦ πλήθους ὑπολήψεσιν ὁμολογῆσαι. νοῦς μὲν οὖν φιλόσοφος ἐπόπτης ὢν τἀληθοῦς, συγχωρεῖ τῇ χρείᾳ τοῦ * ψεύδεσθαι. ἀνάλογον γάρ ἐστι φῶς πρὸς ἀλήθειαν, καὶ ὄμμα πρὸς* λῆμμα, καὶ ὀφθαλμὸς εἰς κακὸν ἂν ἀπολαύσειεν ἀπλήστου φωτός· ἢ τοῖς ὀφθαλμιῶσι τὸ σκότος ὠφελιμώτερον, ταύτῃ καὶ τὸ ψεῦδος ὄφελος εἶναι τίθεμαι δήμῳ, καὶ βλαβερὸν τὴν ἀλήθειαν τοῖς οὐκ ἰσχύουσιν ἐνατενίσαι πρὸς τὴν τῶν ὄντων ἐνάργειαν. εἰ ταῦτα καὶ οἱ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερωσύνης συγχωροῦσιν ἐμοὶ νόμοι, δυναίμην ἂν ἱερᾶσθαι, τὰ μὲν οἴκοι φιλοσοφῶν, τὰ δ' ἔξω φιλομυθῶν, εἰ μὴ διδάσκων, ἀλλ' οὐδὲ μέντοι μεταδιδάσκων, μένειν δὲ ἐῶν ἐπὶ τῆς προλήψεως. εἰ δέ φασιν οὕτω δεῖν καὶ κινεῖσθαι, καὶ δημώδη εἶναι τὸν ἱερέα ταῖς δόξαις, οὐκ ἂν

γρ. ψευδοῦς.

γρ. δήμου, οὗ ὁ.

gratia non in animum vnquam inducam, vt existimem animum ortu posteriorem esse corpore, mundum non dicam & alias mundi partes corrumpi, arbitror celebratam resurrectionem sacrum quiddam esse & arcanum, & multum absum vt adsentiar vulgi opinionibus. Mens igitur philosophica cum sit consideratrix veri, dat veniam vsui mendaciorum. Proportionem enim habet lumen ad verum, & oculus ad populum, & oculus in suam perniciem frueretur nimio lumine. Quemadmodum lippis tenebræ vtiliores sunt, sic & mendacium vtile existimo populo, & noxiam veritatem, iis, qui non possunt aciem intendere ad illustrem rerum claritatem. Quòd si hæc & leges nostri sacerdotij concedunt mihi, possum sacerdos esse partim domi philosophans, partim foris studiose fabulans: si non docens, attamen non dedocens, manere autem sinens in antecexta opinione. Quòd si aiunt sic oportere, & mouere, & notum esse sacerdotem opinionibus, non

præueniam, notum me omnibus reddens. Populo enim & philosophiæ quid inter se commercij est? Veritatem rerum diuinarum arcanam esse oportet. vulgus autem alio quodam habitu eget. Rursum & sæpenumero dicam, si nulla necessitas adsit, neque coarguere decorum est, neque coargui. Vocatus autem ad sacerdotium, nolo simulare decreta: hęc deo, hæc hominibus testata esse volo. Propria veritas Deo; cui omnino extra culpam esse volo: vnum hoc solum non simulo. nam cùm ludorum sim amantissimus, qui quidem à puero insimulatus fuerim, quod armorũ & equorum studio insanirẽ vltra quàm deceret, molestiam quidem capiam. (quid enim mihi erit animi cum cernam charissimas canes non venantes, & sagittas verminosas?) æquo animo tamen feram, si imperet Deus. Et cum sim curarum osor, angar quidem, feram autem causulas & negotia, munus quoddam hoc, licet graue, explens Deo. Dogmata autem non dissimulabo, neq; pugnabit mihi
cum

φθάνοιμι φανερὸς ἐμαυτὸν ἅπασι καθιστάς. δήμῳ γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφίᾳ, τί πρὸς ἄλληλα. τὴν μὲν ἀλήθειαν τῶν θείων ἀπόρρητον εἶναι δεῖ· τὸ δὲ πλῆθος ἑτέρας ἕξεως δεῖται. αὖθις δὲ καὶ πολλάκις ἐρῶ, μηδεμιᾶς ἀνάγκης παρούσης, οὔτ' ἐλέγχειν σοφὸν, οὔτε ἐλέγχεσθαι. καλούμενος δ' εἰς ἱερωσύνην, οὐκ ἀξιῶ προσποιεῖσθαι δόγματα. ταῦτα θεὸν, ταῦτα ἀνθρώπους μαρτύρομαι· οἰκεῖον ἀλήθεια θεῷ, ᾧ παρὰ πάντων ἀναίτιος εἶναι βούλομαι· ἓν τοῦτο μόνον οὐχ ὑποκρίνομαι, ἐπεὶ καὶ φιλοπαίγμων ὢν, ὅς γε παιδόθεν αἰτίαν ἔχω ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν πέρα τοῦ δέοντος, ἀνιάσομαι μέν· τί γὰρ καὶ πάθω τὰς φιλτάτας κύνας ἀθήρους ὁρῶν, καὶ τὰ τόξα θριπηδέστατα· καρτερήσω δὲ, ἂν ἐπιτάττῃ θεός· καὶ μισόφρενης ὢν, ὀδυνήσομαι μὲν, ἀνέξομαι δὲ δικιδίων καὶ πραγμάτων λειτουργίαν ἵνα ταύτην εἰ καὶ βαρεῖαν ἐκπιμπλᾶς τῷ θεῷ· δόγματα δὲ οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ στασιάσει μοι

πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. οὕτω φρο-
γρ. ἀρέ- νῶν, οὕτω λέγων, ἀρέσκειν* οἶμαι θεῷ. οὐ
σκειν βούλομαι δὲ καταλελεῖφθαί* τινι περὶ ἐ-
γρ. ἵνα μοῦ λόγον, ὡς ἀγνοηθεὶς ἥρπασα τὴν χει-
π.ἐ.λό- ροτονίαν· ἀλλ' ὡς εἰδὼς ὁ θεοφιλέστατος πα-
γον τὴρ Θεόφιλος καὶ ὡς ἐπιστάμενος, σαφές μοι
ποιήσας οὕτω βουλευσάσθω περὶ ἐμοῦ. ἢ
γὰρ κατὰ χώραν ἐάσει μένειν ἐπ' ἐμαυτοῦ φι-
λοσοφοῦντα, ἢ τοῦ μετὰ ταῦτα κρίνειν καὶ δια-
γράφειν ἡμᾶς τοῦ χοροῦ τῶν ἱερέων ἑαυτῷ
χώραν οὐχ ὑπολείψει· πρὸς ταῦτα, λῆ-
ρός ἐστιν ἅπασα γνώμη· τὸ γὰρ ἀληθές, εὖ
οἶδ' ὅτι τῷ θεῷ προσφιλέστατον· καὶ μὴ τὴν
ἱερὰν σου κεφαλὴν, καὶ ἔτι περὶ ταύτης μὴ
τὸν ἔφορον ἀληθείας θεὸν, ἄλγομαι μέν· πῶς
γὰρ οὐ μέγα δεήσεσθαι ὥσπερ εἰς βίον ἀπὸ βίου
μετασκευάζεσθαι· εἰ δὲ τούτων φανερῶν γε-
νομένων, ἅπερ οὐκ ἀξιῶ λανθάνειν, ἐγκρίνειεν
ἡμᾶς ἱερεῦσιν, ᾧ τοῦτο δέδωκεν ὁ θεός, ὑποδύ-
σομαι τὴν ἀνάγκην, καὶ ὡς θεῖον σύνθημα κα-
ταδέξομαι. λογίζομαι γὰρ ὅτι καὶ βασιλέως
ἂν ἐπιτάξαντος, καὶ κακοδαίμονός τινος Αὐ-
γουστα-

cum lingua mens: vt ſentis, ita loqui arbitror, placere Deo. Nolo reliquum eſſe vlli de me ſermonem, quod ignoratus rapui deſignationem. verùm me cognoſcens Deo chariſſimus pater Theophilus, quòd nouit ſententiam meam, cùm certiorem me fecerit, ſic de me deliberet. Aut enim in meo loco me ſinet manere mecum philoſophantem, aut poſtea me accuſandi aut expungendi è cœtu epiſcoporum ſibi locum non relinquet. Proinde inepta eſt omnis ſententia: quod enim verum, ſat ſcio Deo chariſſimum, & per ſacrum tuum caput, & adhuc ante hoc tuum, per præſidem veritatis Deum, ægre quidem fero. Quidni enim non doleam, cùm oportuerit tamquam in vitam à vita mutata veſte mutari? Quòd ſi his manifeſtis, quæ nolo latêre, allegerit nos ſacerdotibus, cui hoc dedit Deus, ſubibo neceſſitatem, & velut diuinum quoddam imperium accipiam. Mecum enim cogito, quòd ſi imperaſſet imperator, aut infelix quidam Au-

gustalis, pœnas dedissem non parens: Deo autem vltro parere oportet. Si igitur approbat me ministrum suum Deus, & ab initio oportet, quod omnium diuinissimum est, colere veritatem, non autem per maximè contraria, quale est mendacium, in ministerium eius irrepere. Des igitur operam vt sciant ista Scholastici, & vt referant ad eum.

Eidem. 106.

Interrogaui adolescentulum de laserpitio, vtrum ex agricultura tibi natum sit, an accepto munere posueris partem & mihi: & certè vbi intellexi, quod cuius es perquam studiosius hortulus, præter alios omnes fructus, tulit etiam hunc fructum, gauisus sum dupliciter & pulchritudine oleris, & fama loci. Vtinam vtilitatem capias de loco fertili, nec tu defatigeris iucundissimis areis; neque illæ vnquam ad partus effetæ sint, vt possis & ipse vti, & nobis mittere, quæ ferunt anni tempora.

χρυσαλίου, δίκην ἂν ἔδωκα μὴ πειθόμενος·
τῷ θεῷ δὲ ἐθέλοντα δεῖ πείθεσθαι. εἰ δὲ* γρ. εἰ δὲ
μὴ προσοίεταί με λειτουργὸν ὁ θεός, καὶ ἐκ δή π.
προοιμίων δεῖ τὸ ἥδιστον ἀγαπᾶν τὴν
ἀνῆφθαι, ἀλλὰ μὴ διὰ τῶν ἐναντιωτάτων,
ὁποῖόν ἐστι τὸ ψεῦδος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
αὐτοῦ παραδύεσθαι, γνοὺς δὴ τοῦ τοὺς κολα-
κικοὺς εἰδέναι ταῦτα, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἐξαγ-
γεῖλαι.

Τῷ αὐτῷ.

Ἡρμήν τὸ μειράκιον ὑπὲρ τοῦ σιλ-
φίου, πότερον ἀπὸ γεωργίας σοὶ γέγονεν, ἢ
δῶρον λαβών, ἔθου μερίδα κἀμοί. καὶ δῆτα
μαθὼν ὡς τὸ σπουδαζόμενον ὑπὸ σοῦ κη-
πίον, πρὸς ἅπασι καὶ τοῦτον ἐκόμισε τὸν καρ-
πόν, ἥσθην διπλῆ, τοῦ τε κάλλει τοῦ λαχά-
νου, καὶ τῇ φήμῃ τοῦ τόπου. ὄναιο τοῦ παμφό-
ρου χωρίου, καὶ μήτε σὺ κἀμοῖς ἐπαντλῶν ταῖς
φιλτάταις πρασιαῖς, μήτ' ἐκεῖναί ποτε
πρὸς τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσειαν, ἵν' ἔχῃς
αὐτός τε χρῆσθαι, καὶ ἡμῖν διαπέμπειν
ὅσα φέρουσιν ὧραι.

Τῷ αὐτῷ.

Ἡδὺς εἶ κωλύων ἡμᾶς ὅπλα κατασκευάζεσθαι, τῶν πολεμίων μὲν ἐπεχόντων, καὶ λείαν ἄπλετα ποιουμένων, καὶ ἀποσφαττόντων ὁσημέραι δήμους ἀθρόους, στρατιωτῶν δὲ οὐκ ὄντων, ὥστε καὶ φαίνεσθαι. εἶτα λέξεις ὡς οὐκ ἐξὸν ἰδιώταις ἀνθρώποις ὁπλοφορεῖν, ἀποθνήσκειν δὲ ἐξὸν, εἴ γε καὶ ἡ πολιτεία

γρ. χαλεπαίνοι χαλεπαίνει* τῷ πειρωμένῳ σώζεσθαι; ἀλλ' εἰ μηδὲν ἄλλο κερδανοῦμεν, τὸ γοῦν τοὺς νόμους γενέσθαι κυρίους ἀντὶ τούτων τῶν ἀλαστόρων. καὶ πόσου δοκεῖς τοῦτο τιμῶμαι, πάλιν εἰρήνην ἰδεῖν, καὶ βῆμα κεκοσμημένον, καὶ κήρυκα σιγὴν ἐπιτάττοντα. αὐτίκα τεθναίην, τὸ πρότερον σχῆμα τῆς πατρίδος ἀπολαβούσης.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐμοὶ λόγχαι μὲν ἤδη γεγόνασι τριακόσιαι, καὶ κοπίδες τοσαῦται· ξίφη δὲ ἀμφήκη καὶ πρότερον ἦν, οὐ πλείω τῶν δέκα. παρ' ἡμῖν δὲ οὐ χαλκεύεται τὰ πάνυ προμήκη ταῦτα σιδήρια· ἀλλ' οἶμαι τὰς κοπίδας

Eidem. 107.

Lepidus es qui prohibeas nos arma parare, hostibus quidem occupantibus & deprædantibus omnia,& iugulantibus quotidie vniuersum populum;cùm tamen milites nulli sint qui quidem compareant.Et dices non licere priuatis hominibus arma ferre, mori autem licere; si Respublica irascatur ei,qui conetur se seruare.Sed si nihil aliud lucri consequar,saltem leges sint dominæ loco harum pestium quæ nunc dominantur. Quanti me censes istud æstimare rursum pacem videre,&tribunal ornatum,& præconem silentium imperantem?Vtinam mox moriar, vbi patria nostra pristinam formam recuperauerit.

Eidem. 108.

Mihi lanceæ factæ sunt trecentæ,& copides * totidem:gladij autẽ vtrinq; acuti prius erant nõ plures quã decẽ. Apud nos autẽ nõ cuduntur valde lõga hæc ferramẽta;verũ arbitror Copi-

*gladij falcibus similes.

das fortius ferire hostiũ corpora. His igitur vtemur. si quidem vtendum, & clauas habebimus, boni enim sunt apud nos oleastri. Nonnullis etiam sunt secures ad Zonam, altera tãtum parte aciem habẽtes, quibus hostium clypeos cum fregerint æquale cum illis certamen subibimus, qui nullum habemus armorum munimentum. Certamen autem quantum auguror cras futurũ est. cùm enim quidam ex hostibus in speculatores nostros incidissent, eosq; totis viribus insecuti essent, vt cognouerunt fortiores esse quã vt cãpi possent, iusserunt vt nobis nunciarent quam iucundissima, quãdoquidẽ nõ amplius nos vagari oportebit, dũ quærimus homines, qui continẽtis latitudines ingressi sunt. Dixerunt enim se manere velle & discere quinã simus, qui tot dierũ iter abstrahi à regione nostra ausi fuerimus, vt bellicosis viris cõgrederemur, qui vitam agunt pastoritiã, quiq; rempublicã ita constituerunt, quẽadmodũ nos militia. Tibi igitur vt crastino die dei virtute hostes superaturus; siquidem oportet, iterum dico superaturus,

ἐῤῥωμενέστεροι ἐμβάλλειν τοῖς τῶν ἀντιτεταγμένων σώμασι. τούτοις οὖν χρησόμεθα, εἰ χρηστέον δὲ, καὶ κορύνας ἕξομεν. ἀγαθοὶ δὲ οἱ κότινοι παρ' ἡμῖν. ἐνίοις δὲ ἡμῶν εἰσὶ καὶ πελέκεις ἐπερείσομεν περὶ τὴν ζώνην ἑκάστῳ, οἷς τὰς ἀσπίδας αὐτῶν ἀλοήσοντες, ἐν ἴσῳ στησόμεθα αὐτοῖς οἱ μηδὲν ἔχοντες *ὅπλων γὰρ. ὅπερ ἔβλημα. ὁ δὲ ἀγὼν, ὡς εἰκάσαι, τῆς ὑστεραίας. τοῖς γὰρ σκοποῖς ἡμῶν περιεντυχόντες ἔνιοι τῶν πολεμίων, καὶ διώξαντες ἀνακεράτος, ὡς ἔγνωσαν κρείττους ὄντας ἢ ἁλῶναι, ἐκέλευσαν ἀγγέλλειν ἡμῖν ἅττα ἥδιστα, εἰ μηκέτι δεήσει πλανᾶσθαι ζητοῦντας ἀνθρώποις ἐνδυομένοις ἤπειρον πλατῃ. μὲν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἵτινες ὄντες, ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποσπάσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν, ἐφ' ᾧ συμμίξαι πολεμισταῖς ἀνθρώποις βίον ζῶσι νομαδικὸν, καὶ τὰ εἰς πολιτείαν οὕτω κατεστησαμένοις, ὥσπερ ἡμεῖς τὰ ἐπὶ τῆς στρατιᾶς. ὡς οὖν αὔριον σὺν θεῷ τοὺς πολεμίους νικήσων, ἀλλὰ μήν τοι δέῃ πάλιν νικήσων

* πλον

præueniam, notum me omnibus reddens. Populo enim & philosophiæ quid inter se commercij est? Veritatem rerum diuinarum arcanam esse oportet. vulgus autem alio quodam habitu eget. Rursum & sæpenumero dicam, si nulla necessitas adsit, neque coarguere decorum est, neque coargui. Vocatus autem ad sacerdotium, nolo simulare decreta: hęc deo, hæc hominibus testata esse volo. Propria veritas Deo; cui omnino extra culpam esse volo: vnum hoc solum non simulo. nam cùm ludorum sim amantissimus, qui quidem à puero insimulatus fuerim, quod armorũ & equorum studio insanirẽ vltra quàm deceret, molestiam quidem capiam. (quid enim mihi erit animi cum cernam charissimas canes non venantes, & sagittas verminosas?) æquo animo tamen feram, si imperet Deus. Et cum sim curarum osor, angar quidem; feram autem causulas & negotia, munus quoddam hoc, licet graue, explens Deo. Dogmata autem non dissimulabo, neq; pugnabit mihi cum

φθάνοιμι φανερὸν ἐμαυτὸν ἅπασι καθιστάς. δήμῳ γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφία, τί πρὸς ἄλληλα. τὴν μὲν ἀλήθειαν τῶν θείων ἀπόρρητον εἶναι δεῖ· τὸ δὲ πλῆθος ἑτέρας ἕξεως δεῖται. αὖθις δὲ καὶ πολλάκις ἐρῶ, μηδεμιᾶς ἀνάγκης παρούσης, οὔτ' ἐλέγχειν σοφὸν, οὔτε ἐλέγχεσθαι. καλούμενος δὲ εἰς ἱερωσύνην, οὐκ ἀξιῶ προσποιεῖσθαι δόγματα. ταῦτα θεὸν, ταῦτα ἀνθρώπους μαρτύρομαι· οἰκεῖον ἀλήθεια θεῷ, ᾧ διὰ πάντων ἀναίτιος εἶναι βούλομαι· ἐν τούτῳ μόνον οὐχ ὑποκρίνομαι, ἐπεὶ καὶ φιλοπαίγμων ὢν, ὅς γε παιδόθεν αἰτίαν ἔχων ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν πέρα τοῦ δέοντος, ἀνιάσομαι μέν· τί γὰρ καὶ πάθω τὰς φιλτάτας κύνας ἀθηρεύτους ὁρῶν, καὶ τὰ τόξα θριπηδέστατα· καρτερήσω δὲ, ἂν ἐπιτάττῃ θεός· καὶ μισόφροντις ὢν, ὀδυνήσομαι μὲν, ἀνέξομαι δὲ δικιδίων καὶ πραγμάτων λειτουργίαν ἵνα ταύτην εἰ καὶ βαρεῖαν ἐκπιμπλᾶς τῷ θεῷ· δόγματα δὲ οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ στασιάσει μοι

πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. οὕτω φρο-
γρ. ἀρέ- νῶν, οὕτω λέγων, ἀρέσκειν* οἶμαι θεῷ. οὐ
σκειν βούλομαι δὲ καταλελεῖφθαί* τινι περὶ ἐ-
γρ. ἵνα μοῦ λόγον, ὡς ἀγνοηθεὶς ἥρπασα τὴν χει-
π.ἐ.λό- ροτονίαν· ἀλλ' ὡς εἰδὼς ὁ θεοφιλέστατος πα-
γον τὴρ Θεόφιλος καὶ ὡς ἐπιστάμενος, σαφές μοι
ποιήσας οὕτω βουλευσάσθω περὶ ἐμοῦ. ἢ
γὰρ κατὰ χώραν ἐάσει μένειν ἐπ' ἐμαυτοῦ φι-
λοσοφοῦντα, ἢ τοῦ μετὰ ταῦτα κρίνειν καὶ δια-
γράφειν ἡμᾶς τοῦ χοροῦ τῶν ἱερέων ἑαυτῷ
χώραν οὐχ ὑπολείψει· πρὸς ταῦτα, λῆ-
ρός ἐστιν ἅπασα γνώμη· τὸ γὰρ ἀληθές, εὖ
οἶδ' ὅτι τῷ θεῷ προσφιλέστατον· καὶ νὴ τὴν
ἱερὰν σου κεφαλήν, καὶ ἔτι πρὸ ταύτης νὴ
τὸν ἔφορον ἀληθείας θεόν, ἄχθομαι μέν· πῶς
γὰρ οὐ μέλλω δεήσειν ὥσπερ εἰς βίον ἀπὸ βίου
μετασκευάζεσθαι; εἰ δὲ τούτων φανερῶν γε-
νομένων, ἅπερ οὐκ ἀξιῶ λανθάνειν, ἐγκρίνειεν
ἡμᾶς ἱερεῦσιν, ᾧ τοῦτο δέδωκεν ὁ θεός, ὑποδύ-
σομαι τὴν ἀνάγκην, καὶ ὡς θεῖον σύνθημα κα-
ταδέξομαι. λογίζομαι γὰρ ὅτι καὶ βασιλέως
ἂν ἐπιτάξαντος, καὶ κακοδαίμονός τινος Αὐ-
γουστα-

cum lingua mens: vt ſentis, ita loqui arbitror, placere Deo. Nolo reliquum eſſe vlli de me ſermonem, quod ignoratus rapui deſignationem. verùm me cognoſcens Deo chariſſimus pater Theophilus, quòd nouit ſententiam meam, cùm certiorem me fecerit, ſic de me deliberet. Aut enim in meo loco me ſinet manere mecum philoſophantem, aut poſtea me accuſandi aut expungendi è cœtu epiſcoporum ſibi locum non relinquet. Proinde inepta eſt omnis ſententia: quod enim verum, ſat ſcio Deo chariſſimum, & per ſacrum tuum caput, & adhuc ante hoc tuum, per præſidem veritatis Deum, ægre quidem fero. Quidni enim non doleam, cùm oportuerit tamquam in vitam à vita mutata veſte mutari? Quòd ſi his manifeſtis, quæ nolo latêre, allegerit nos ſacerdotibus, cui hoc dedit Deus, ſubibo neceſſitatem, & velut diuinum quoddam imperium accipiam. Mecum enim cogito, quòd ſi imperaſſet imperator, aut infelix quidam Au-

gustalis, pœnas dedissem non parens: Deo autem vltro parere oportet. Si igitur approbat me ministrum suum Deus, & ab initio oportet, quod omnium diuinissimum est, colere veritatem, non autem per maximè contraria, quale est mendacium, in ministerium eius irrepere. Des igitur operam vt sciant ista Scholastici, & vt referant ad eum.

Eidem. 106.

Interrogaui adolescentulum de laserpitio, vtrum ex agricultura tibi natum sit, an accepto munere posueris partem & mihi: & certè vbi intellexi, quod cuius es perquam studiosius hortulus, præter alios omnes fructus, tulit etiam hunc fructum, gauisus sum dupliciter & pulchritudine oleris, & fama loci. Vtinam vtilitatem capias de loco fertili, nec tu defatigeris iucundissimis areis; neque illæ vnquam ad partus effetæ sint, vt possis & ipse vti, & nobis mittere, quæ ferunt anni tempora.

χρυσαλίου, δίκην ἂν ἔδωκα μὴ πειθόμενος· τῷ θεῷ δὲ ἐθέλοντι δεῖ πείθεσθαι. εἰ δὲ* μὴ προσίεταί με λειτουργὸν ὁ θεός, καὶ ἐκ προοιμίων δεῖ τὸ ἥδιστον ἀγαπᾶν τὴν ἀνῆφθαι, ἀλλὰ μὴ διὰ τῶν ἐναντιωτάτων, ὁποῖόν ἐστι τὸ ψεῦδος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ παραδύεσθαι, χρὴ δὲ δὴ τοὺς κολαστικοὺς εἰδέναι ταῦτα, καὶ πρὸς ἐκείνους ἐξαγγεῖλαι.

*γρ. εἰ δὴ δὴ π.

Τῷ αὐτῷ.

Ἑρμῆν τὸ μειράκιον ὑπὲρ τοῦ σιλφίου, πότερον ἀπὸ γεωργίας σοὶ γέγονεν, ἢ δῶρον λαβών, ἔθου μερίδα κἀμοί. καὶ δῆτα μαθὼν ὡς τὸ σπουδαζόμενον ὑπὸ σοῦ κηπίον, πρὸς ἅπασι καὶ τοῦτον ἐκόμισε τὸν καρπόν, ἥσθην διπλῆ, τῷ τε κάλλει τοῦ λαχάνου, καὶ τῇ φήμῃ τοῦ τόπου. ὄναιο τοῦ παμφόρου χωρίου, καὶ μήτε σὺ κάμοις ἐπαντλῶν ταῖς φιλτάταις πρασιαῖς, μήτ' ἐκεῖναί ποτε πρὸς τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσαιεν, ἵν' ἔχῃς αὐτός τε χρῆσθαι, καὶ ἡμῖν διαπέμπειν ὅσα φέρουσιν ὧραι.

Τῷ αὐτῷ.

Ἡδὺς εἶ κωλύων ἡμᾶς ὅπλα κατασκευάζεσθαι, τῶν πολεμίων μὲν ἐπεχόντων, καὶ λείαν ἄπλυτα ποιουμένων, καὶ ἀποσφαττόντων ὁσημέραι δήμους ἀθρόους, στρατιωτῶν δὲ οὐκ ὄντων, ὥστε καὶ φαίνεσθαι. εἶτα λέξεις ὡς οὐκ ἐξὸν ἰδιώτας αὐθαιρέτους ὁπλοφορεῖν, ἀποθνήσκειν δὲ ἐξόν, εἴπερ καὶ ἡ πολιτεία χαλεπαίνει * τῷ πειρωμένῳ σώζεσθαι; ἀλλ' εἰ μηδὲν ἄλλο κερδᾶναι, τὸ γοῦν τοὺς νόμους γενέσθαι κυρίους ἀντὶ τούτων τῶν ἀλαστόρων. καὶ πόσου δοκεῖς τοῦτο τιμῶμαι, πάλιν εἰρήνην ἰδεῖν, καὶ βῆμα κεκοσμημένον, καὶ κήρυκα σιγὴν ἐπιτάττοντα. αὐτίκα τεθναίην, τὸ πρῶτον σχῆμα τῆς πατρίδος ἀπολαβούσης.

γρ. χαλεπαίνοι

Τῷ αὐτῷ.

Ἐμοὶ λόγχαι μὲν ἤδη γεγόνασι τριακόσιαι, καὶ κοπίδες τοσαῦται· ξίφη δὲ ἀμφήκη καὶ πρότερον ἦν, οὐ πλείω τῶν δέκα. παρ' ἡμῖν δὲ οὐ χαλκεύεται τὰ πάνυ προμήκη ταῦτα σιδήρια· ἀλλ' οἶμαι τὰς κοπίδας

Eidem. 107.

Lepidus es qui prohibeas nos arma parare, hoſtibus quidem occupantibus & deprædantibus omnia,& iugulantibus quotidie vniuerſum populum;cùm tamen milites nulli ſint qui quidem compareant.Et dices non licere priuatis hominibus arma ferre, mori autem licere; ſi Reſpublica iraſcatur ei,qui conetur ſe ſeruare.Sed ſi nihil aliud lucri conſequar,ſaltem leges ſint dominæ loco harum peſtium quæ nunc dominantur. Quanti me cenſes iſtud æſtimare rurſum pacem videre,&tribunal ornatum,& præconem ſilentium imperantem?Vtinam mox moriar, vbi patria noſtra priſtinam formam recuperauerit.

Eidem. 108.

Mihi lanceæ factæ ſunt trecentæ,& copides * totidem:gladij autẽ vtrinq; acuti prius erant nõ plures quã decẽ. Apud nos autẽ nõ cuduntur valde lõga hæc ferramẽta;verũ arbitror Copi-

*gladij falcibus ſimiles.

das fortius ferire hostiũ corpora. His igitur vtemur. si quidem vtendum, & clauas habebimus, boni enim sunt apud nos oleastri. Nonnullis etiam sunt secures ad Zonam, altera tãtum parte aciem habẽtes, quibus hostium clypeos cum fregerint æquale cum illis certamen subibimus, qui nullum habemus armorum munimentum. Certamen autem quantum auguror cras futurũ est. cùm enim quidam ex hostibus in speculatores nostros incidissent, eosq; totis viribus insecuti essent, vt cognouerunt fortiores esse quã vt capi possent, iusserunt vt nobis nunciarent quam iucundissima, quãdoquidẽ nõ amplius nos vagari oportebit, dũ quærimus homines, qui continẽtis latitudines ingressi sunt. Dixerunt enim se manere velle & discere quinã simus, qui tot dierũ iter abstrahi à regione nostra ausi fuerimus, vt bellicosis viris cõgrederemur, qui vitam agunt pastoritiã, quiq; rempublicã ita constituerunt, queadmodũ nos militia. Tibi igitur vt crastino die dei virtute hostes superaturus; siquidem oportet, iterum dico superaturus,

ἐρρωμενέστεροι ἐμβάλλειν τοῖς τῶν ἀντιτεταγ-
μένων σώμασι. τούτοις οὖν χρησόμεθα, εἰ
χρηστὸν δέ, καὶ κορύνας ἕξομεν. ἀγαθοὶ δὲ
οἱ κότινοι παρ' ἡμῖν. ἐνίοις δὲ ἡμῶν εἰσὶ καὶ
πελέκεις ἐπερείσομεν περὶ τὴν ζώνην ἑκά-
στῳ, οἷς τὰς ἀσπίδας αὐτῶν ἀλοήσαντες, ἐν
ἴσῳ στήσομεν αὐτοὺς οἱ μηδὲν ἔχοντες *ὅπλων γρ. ὅ-
πρόβλημα. ὁ δὲ ἀγὼν, ὡς εἰκάσαι, τῆς ὑ- πλον
στεραίας. τοῖς γὰρ σκοποῖς ἡμῶν προσεντυ-
χόντες ἔνιοι τῶν πολεμίων, καὶ διώξαντες ἀ-
νακράτος, ὡς ἔγνωσαν κρείττους ὄντας ἢ ἁ-
λῶναι, ἐκέλευσαν ἀγγέλλειν ἡμῖν ἄττα ἥ-
διστα, εἰ μηκέτι δεήσοι πλανᾶσθαι ζητοῦν-
τας ἀνθρώπους ἐνδυομένους ἠπείρου πλά-
τη. μένειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν
οἵτινες ὄντες, ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀπο-
σπάσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν, ἐφ' ᾧ
συμμίξαι πολεμισταῖς ἀνθρώποις βίον ζῶ-
σι νομαδικὸν, καὶ τὰ εἰς πολιτείαν οὕτω κα-
τεσκευασμένοις, ὥσπερ ἡμεῖς τὰ ἐπὶ τῆς στρα-
τιᾶς. ὡς οὖν ἄμεινον σὺν θεῷ τοὺς πολε-
μίους νικήσων, ἀλλὰ μέν τοι δέῃ πάλιν νικήσων

præueniam,notum me omnibus reddens. Populo enim & philosophiæ quid inter se commercij est? Veritatem rerum diuinarum arcanam esse oportet. vulgus autem alio quodam habitu eget. Rursum & sæpenumero dicam, si nulla necessitas adsit,neque coarguere decorum est, neque coargui. Vocatus autem ad sacerdotium, nolo simulare decreta:hęc deo, hæc hominibus testata esse volo.Propria veritas Deo; cui omnino extra culpam esse volo: vnum hoc solum non simulo. nam cùm ludorum sim amantissimus, qui quidem à puero insimulatus fuerim, quod armorũ & equorum studio insanirẽ vltra quàm deceret, molestiam quidem capiam. (quid enim mihi erit animi cum cernam charissimas canes non venantes, & sagittas verminosas?) æquo animo tamen feram,si imperet Deus. Et cum sim curarum osor,angar quidem, feram autem causulas & negotia, munus quoddam hoc, licet graue,explens Deo.Dogmata autem non dissimulabo, neq; pugnabit mihi cum

φαίνοιμι φανερὸν ἐμαυτὸν ἅπασι καθιστάς. δήμῳ γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφία, τί πρὸς ἄλληλα. τὴν μὲν ἀλήθειαν τῶν θείων ἀπόρρητον εἶναι δεῖ· τὸ δὲ πλῆθος ἑτέρας ἕξεως δεῖται. αὖθις δὲ καὶ πολλάκις ἐρῶ, μηδεμιᾶς ἀνάγκης παρούσης, οὔτ᾽ ἐλέγχειν σοφὸν, οὔτε ἐλέγχεσθαι. καλούμενος δ᾽ εἰς ἱερωσύνην, οὐκ ἀξιῶ προσποιεῖσθαι δόγματα. ταῦτα θεὸν, ταῦτα ἀνθρώπους μαρτύρομαι· οἰκεῖον ἀλήθεια θεῷ, ᾧ διὰ πάντων ἀναίτιος εἶναι βούλομαι· ἐν τούτῳ μόνον οὐχ ὑποκρίνομαι, ἐπεὶ καὶ φιλοπαίγμων ὢν, ὅς γε παιδόθεν αἰτίαν ἔχον ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν πέρα τοῦ δέοντος, ἀνιάσομαι μέν· τί γὰρ καὶ πάθω τὰς φιλτάτας κύνας ἀθηρεύτους ὁρῶν, καὶ τὰ τόξα θριπηδέστατα· καρτερήσω δὲ, ἂν ἐπιτάττῃ θεός· καὶ μισόφροντις ὢν, ὀδυνήσομαι μὲν, ἀνέξομαι δὲ δικιδίων καὶ πραγμάτων λειτουργίαν ἵνα ταύτην εἰ καὶ βαρεῖαν ἐκπιμπλᾶς τῷ θεῷ· δόγματα δὲ οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ στασιάσει μοι

πρὸς. τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. οὕτω φρο-
γρ. ἀρ- νῶν, οὕτω λέγων, ἀρέσκειν* οἴομαι θεῷ. οὐ
κεῖν βούλομαι δὲ καταλελεῖφθαι* τινὶ περὶ ἐ-
γρ. ἵνα μοῦ λόγον, ὡς ἀγνοηθεὶς ἥρπασα τὴν χει-
π.ε. λό- ροτονίαν· ἀλλ᾽ ὡς εἰδὼς ὁ θεοφιλέστατος πα-
γων τὴρ Θεόφιλος καὶ ὡς ἐπιστάμενος, σαφές μοι
ποιήσας οὕτω βουλεύσασθαι περὶ ἐμοῦ. ἢ
γὰρ κατὰ χώραν ἐάσει μένειν ἐπ᾽ ἐμαυτοῦ φι-
λοσοφοῦντα, ἢ τοῦ μετὰ ταῦτα κρίνειν καὶ δια-
γράφειν ἡμᾶς τοῦ χοροῦ τῶν ἱερέων ἑαυτοῦ
χώραν οὐχ ὑπολείψει· πρὸς ταῦτα, λῆ-
ρός ἐστιν ἅπασα γνώμη· ὃ γὰρ ἀληθές, εὖ
οἶδ᾽ ὅτι τῷ θεῷ προσφιλέστατον· καὶ νὴ τὴν
ἱερὰν σου κεφαλὴν, καὶ ἔτι πρὸ ταύτης νὴ
τὸν ἔφορον ἀληθείας θεὸν, ἄχθομαι μέν· πῶς
γὰρ οὐ μέλλω δεινῶς ὥσπερ εἰς βίον ἀπὸ βίου
μετασκευάζεσθαι; εἰ δὲ τούτων φανερῶν γε-
νομένων, ἅπερ οὐκ ἀξιῶ λανθάνειν, ἐγκρίνειε
ἡμᾶς ἱερεῦσιν, ᾧ τοῦτο δέδωκεν ὁ θεὸς, ὑποδύ-
σομαι τὴν ἀνάγκην, καὶ ὡς θεῖον σύνθημα κα-
ταδέξομαι. λογίζομαι γὰρ ὅτι καὶ βασιλέως
ἂν ἐπιτάξαντος, καὶ κακοδαίμονός τινος Αὐ-
γουστα-

cum lingua mens: vt sentis, ita loqui arbitror, placere Deo. Nolo reliquum esse vlli de me sermonem, quod ignoratus rapui designationem. verùm me cognoscens Deo charissimus pater Theophilus, quòd nouit sententiam meam, cùm certiorem me fecerit, sic de me deliberet. Aut enim in meo loco me sinet manere mecum philosophantem, aut postea me accusandi aut expungendi è cœtu episcoporum sibi locum non relinquet. Proinde inepta est omnis sententia: quod enim verum, sat scio Deo charissimum, & per sacrum tuum caput, & adhuc ante hoc tuum, per præsidem veritatis Deum, ægre quidem fero. Quidni enim non doleam, cùm oportuerit tamquam in vitam à vita mutata veste mutari? Quòd si his manifestis, quæ nolo latêre, allegerit nos sacerdotibus, cui hoc dedit Deus, subibo necessitatem, & velut diuinum quoddam imperium accipiam. Mecum enim cogito, quòd si imperasset imperator, aut infelix quidam Au-

gustalis, pœnas dedissem non parens: Deo autem vltro parere oportet. Si igitur approbat me ministrum suum Deus, & ab initio oportet, quod omnium diuinissimum est, colere veritatem, non autem per maximè contraria, quale est mendacium, in ministerium eius irrepere. Des igitur operam vt sciant ista Scholastici, & vt referant ad eum.

Eidem. 106.

Interrogaui adolescentulum de laserpitio, vtrum ex agricultura tibi natum sit, an accepto munere posueris partem & mihi: & certè vbi intellexi, quod cuius es perquam studiosius hortulus, præter alios omnes fructus, tulit etiam hunc fructum, gauisus sum dupliciter & pulchritudine oleris, & fama loci. Vtinam vtilitatem capias de loco fertili, nec tu defatigeris iucundissimis areis; neque illæ vnquàm ad partus effetæ sint, vt possis & ipse vti, & nobis mittere, quæ ferunt anni tempora.

γυσταλίου, δίκην ἂν ἔδωκα μὴ πειθόμενος· τῷ θεῷ δὲ ἐθέλοντι δεῖ πείθεσθαι. εἰ δὲ* γρ. εἰ δὲ δὴ π.
μὴ προσίεταί με λειτουργὸν ὁ θεός, καὶ ἐκ προοιμίων δεῖ τὸ φίλτατον ἀγαπῶν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μὴ διὰ τῶν ἐναντιωτάτων, ὁποῖόν ἐστι τὸ ψεῦδος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ παραδύεσθαι, γνοὺς δὴ τοῦ τοὺς χολα-στικοὺς εἰδέναι ταῦτα, καὶ πρὸς ἐκείνους ἐξαγ-γεῖλαι.

Τῷ αὐτῷ.

Ἑρμῆν τὸ μειράκιον παρὰ τοῦ σιλ-φίου, πότερον ἀπὸ γεωργίας σοὶ γέγονεν, ἢ δῶρον λαβὼν, ἔθου μερίδα κἀμοί. καὶ δῆτα μαθὼν ὡς τὸ σπουδαζόμενον ὑπὸ σοῦ κη-πίον, πρὸς ἅπασι καὶ τοῦτον ἐκόμισε τὸν καρ-πὸν, ἥσθην διπλῆ, τῷ τε κάλλει τοῦ λαχά-νου, καὶ τῇ φήμῃ τοῦ τόπου. ὄναιο τοῦ παμφό-ρου χωρίου, καὶ μήτε σὺ κάμοις ἐπαντλῶν ταῖς φιλτάταις πρασιαῖς, μήτ᾽ ἐκεῖναί ποτε πρὸς τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσειαν, ἵν᾽ ἔχῃς αὐτός τε χρῆσθαι, καὶ ἡμῖν διαπέμπειν ὅσα φέρουσιν ὧραι.

Τῷ αὐτῷ.

Ἡδὺς εἶ κωλύων ἡμᾶς ὅπλα κατασκευάζεσθαι, τῶν πολεμίων μὲν ἐπεχόντων, καὶ λείαν ἅπαντα ποιουμένων, καὶ ἀποσφαττόντων ὁσημέραι δήμους ἀθρόους, στρατιωτῶν δὲ οὐκ ὄντων, ὥστε καὶ φαίνεσθαι. εἶτα λέξεις ὡς οὐκ ἐξὸν ἰδιώτας αὐθέντους ὁπλοφορεῖν, ἀποθνήσκειν δὲ ἐξόν, εἴπερ καὶ ἡ πολιτεία χαλεπαίνει * τῷ πειρωμένῳ σώζεσθαι; ἀλλ' εἰ μηδὲν ἄλλο κερδανοῦμεν, τὸ γοῦν τοὺς νόμους γενέσθαι κυρίους ἀντὶ τούτων τῶν ἀλαστόρων. καὶ πόσου δοκεῖς τοῦτο τιμῶμαι, πάλιν εἰρήνην ἰδεῖν, καὶ βῆμα κεκοσμημένον, καὶ κήρυκα σιγὴν ἐπιτάττοντα. αὐτίκα τεθναίην, τὸ πρῶτον σχῆμα τῆς πατρίδος ἀπολαβούσης.

γρ. χαλεπαίνοι

Τῷ αὐτῷ.

Ἐμοὶ λόγχαι μὲν ἤδη γεγόνασι τριακόσιαι, καὶ κοπίδες τοσαῦται· ξίφη δὲ ἀμφήκη καὶ πρότερον ἦν, οὐ πλείω τῶν δέκα. παρ' ἡμῖν δὲ οὐ χαλκεύεται τὰ πάνυ περιμήκη ταῦτα σιδήρια· ἀλλ' οἶμαι ταῖς κοπίδας

Eidem. 107.

Lepidus es qui prohibeas nos arma parare, hoſtibus quidem occupantibus & deprædantibus omnia,& iugulantibus quotidie vniuerſum populum;cùm tamen milites nulli ſint qui quidem compareant.Et dices non licere priuatis hominibus arma ferre, mori autem licere; ſi Reſpublica iraſcatur ei,qui conetur ſe ſeruare.Sed ſi nihil aliud lucri conſequar,ſaltem leges ſint dominæ loco harum peſtium quæ nunc dominantur. Quanti me cenſes iſtud æſtimare rurſum pacem videre,&tribunal ornatum,& præconem ſilentium imperantem?Vtinam mox moriar, vbi patria noſtra priſtinam formam recuperauerit.

Eidem. 108.

Mihi lanceæ factæ ſunt trecentæ,& copides * totidem:gladij autẽ vtrinq; acuti prius erant nõ plures quã decẽ. Apud nos autẽ nõ cuduntur valde lõga hæc ferramẽta;verũ arbitror Copi-

*gladij falcibus ſimiles.

das fortius ferire hostiũ corpora. His igitur vtemur. si quidem vtendum, & clauas habebimus, boni enim sunt apud nos oleastri. Nonnullis etiam sunt secures ad Zonam, altera tãtum parte aciem habẽtes, quibus hostium clypeos cum fregerint æquale cum illis certamen subibimus, qui nullum habemus armorum munimentum. Certamen autem quantum auguror cras futurũ est. cùm enim quidam ex hostibus in speculatores nostros incidissent, eosq; totis viribus insecuti essent, vt cognouerunt fortiores esse quã vt capi possent, iusserunt vt nobis nunciarent quam iucundissima, quãdoquidẽ nõ amplius nos vagari oportebit, dũ quærimus homines, qui continẽtis latitudines ingressi sunt. Dixerunt enim se manere velle & discere quinã simus, qui tot dierũ iter abstrahi à regione nostra ausi fuerimus, vt bellicosis viris cõgrederemur, qui vitam agunt pastoritiã, quiq; rempublicã ita constituerunt, quẽadmodũ nos militia. Tibi igitur vt crastinodie dei virtute hostes superaturus; siquidem oportet, iterum dico superaturus,

ἐρρωμενέστερον ἐμβάλλειν τοῖς τῶν ἀντιτεταγμένων σώμασι. τούτοις οὖν χρησόμεθα, εἰ χρηστέον δέ, καὶ κορύνας ἕξομεν. ἀγαθοὶ δὲ οἱ κότινοι παρ' ἡμῖν. ἐνίοις δὲ ἡμῶν εἰσὶ καὶ πελέκεις ἐπιρράσομαι περὶ τὴν ζώνην ἑκάστῳ, οἷς τὰς ἀσπίδας αὐτῶν ἀλοήσοντες, ἐν ἴσῳ στησόμεθα αὐτοῖς οἱ μηδὲν ἔχοντες *ὅπλων προβλημα. ὁ δὲ ἀγὼν, ὡς εἰκάσαι, τῆς ὑστεραίας. τοῖς γὰρ σκοποῖς ἡμῶν προσεντυχόντες ἔνιοι τῶν πολεμίων, καὶ διώξαντες ἀνακράτος, ὡς ἔγνωσαν κρείττους ὄντας ἢ ἁλῶναι, ἐκέλευσαν ἀγγέλλειν ἡμῖν ἅττα ἥδιστα, εἰ μηκέτι δεήσει πλανᾶσθαι ζητοῦντας ἀνθρώπους ἐνδυομένους ἠπείρου πλάτη. μαθεῖν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἵτινες ὄντες, ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποστάσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν, ἐφ' ᾧ συμμίξαι πολεμισταῖς ἀνθρώποις βίον ζῶσι νομαδικὸν, καὶ τὰ εἰς πολιτείαν οὕτω κατεστησαμένοις, ὥσπερ ἡμεῖς τὰ ἐπὶ τῆς στρατιᾶς. ὡς οὖν ἄμεινον σὺν θεῷ τοὺς πολεμίους νικήσων, ἀλλὰ μήν τοι δεῖ πάλιν νικήσων·

γρ. ὅπλον

μηδὲν γὰρ ἀπαίσιον φθεγξαίμην· ἐπισκήπτω σοι τὴν παίδων ἐπιμεληθῆναι. προσήκει δὲ ὄντι θείῳ εἰς αὐτὰ ἀπομνημονεῦσαι τὴν χάριν.

Τῷ αὐτῷ.

Οὐκ ὄνος, οὐχ ἡμίονος, οὐχ ἵππος ἐστί, μοι ἀπολύτων ἀνειμένων εἰς πόαν, οἷς χρησάμενος ἄν, ἦλθον εἰς σὲ τὴν φιλτάτην μοι κεφαλήν. βαδίζειν δὲ πολὺ μὲν ἐβουλόμην, καὶ τυχὸν ἠδυνάμην· οὐ μὴν ἔφασαν οἱ προσήκοντες δεῖν, ἵνα μὴ διατριβὴ τοῖς ἀπολύτοισι γινοίμεθα. τούτοις γὰρ οἵ τινές μὲν εἰσιν, οὕτω πολὺ σοφοὺς ἡγοῦνται, καὶ τοσοῦτον νοῦν ἔχειν, ὡς ἕκαστον αὐτῶν ἄμεινον ἂν ἐμοῦ σκέψασθαι περὶ τῶν πρεπόντων ἐμοί. τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν, οἱ πρὸς δόξαν τὴν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες. περιεγένοντο δὲ οὐ νουθετοῦντες, ἀλλὰ τὸν βιαιότερον τρόπον, ἐπειδὴ προῄειν, οὐκ ἐπιτρέποντες, ἀλλ' ἀντιλαμβανόμενοι τοῦ τριβωνίου. τί οὖν ὑπόλοιπον, ἢ τὴν ἐπιστολὴν ἀντ' ἐμοῦ στεῖλαι πρὸς σέ·

(nolo enim male ominari) mando, vt puerorum curam habeas. conuenit autem cùm ſis patruus, vt beneficij memorem te erga eos oſtendas.

Eidem. 109.

Non aſinus, non mulus, non equus erat, omnibus à me dimiſſis in herbã, quibus vſus, veniſſem ad te mihi chariſſimum caput. Ire tamen valde volebam & forte poteram. Negarunt tamen propinqui oportere, ne riſui occurrentibus eſſemus. Eos enim qualeſcumque fuerint, ſic valde ſapientes exiſtimant & tantum prudentiæ habere, vt vnuſquiſque eorum melius quàm ego deliberaturus ſit, de iis quæ mihi ſunt decora. Tantis nos ſuſpendunt iudicibus, qui ad aliorum opinionem nos viuere cogunt. Superiore autem me fuerunt, non admonentes, ſed ratione quadam violentiore cùm prodirem, non permittentes, ſed apprehendentes pallium. Quid igitur reliquum quàm vt epiſtolam mei loco mittam ad te:

per quam te ſaluto & interrogo quaſnam à Ptolemaïde merces attuleris, ſermones nouos quos veriſimile eſt te adferre à prætorio: & maximè qui ſit rumor arcanus à prouinciis occidentalibus. Noſti enim quod mea refert, ſiue ita acciderit, ſiue non acciderit. Si igitur epiſtolam ſingula clare & dilucide continentem mittas, hic manebo: ſin minus, etiam tu conquereris, & accuſabis me de curſu.

Eidem. 110.

Chilas leno, quem non decet à multis ignorari propter artis ſplendorem: etenim mima Andromache ex eius legione fuit, quæ pulcherrima mulierum hac noſtra ætate floruit; ille iuuentute traducta in tam pulchris ſtudiis, decorum eſſe putauit anteactæ ipſius ætati, in ſenectute nobilitari rebus militaribus. Nuper igitur venit ad Imperatorem præfecturam militarem conſecutus generoſiſſimorum Marcomanorum, quos veriſimile nobis eſt, cùm antea eſſent

δι' ἧς ἀσπάζομαί τέ σε, καὶ πυνθάνομαι
τίνα τὰ ἀπὸ Πτολεμαΐδος ἀγώγιμα, λό-
γους καινοὺς οἷς εἰκός σε κομίζειν ἀπὸ τοῦ
στρατηγίου· καὶ μάλιστα τί τὸ θρυλλούμενον
ἀπόρρητον ἀπὸ τῆς ἑσπέρας. οἶσθα γὰρ ὅτι
πολύ μοι διαφέρει γινόμενον οὕτω καὶ μὴ
γινόμενον. εἰ μὲν οὖν ἕκαστα σαφῶς ἐγγυ-
ῶσαν ἐπιστολὴν ἐκπέμψεις, ἕξω κατὰ χάριν·
εἰ δὲ μὴ, καὶ σὺ μέμψῃ περὶ τοῦ δρόμου.

Τῷ αὐτῷ.

Χείλας ὁ πορνοβοσκὸς, ὃν οὐκ εἰκὸς ὑ-
πὸ πολλῶν ἀγνοεῖσθαι διὰ τὴν ἐκ τῆς τέχνης
λαμπρότητα· καὶ γὰρ ἡ μῖμος Ἀνδρομάχη,
τῆς τούτου γέγονε φάλαγγος, ἡ τὸ κάλλιστον
τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις
αὐχήσασα· οὗτος ἐννεάσας τοῖς οὕτω καλοῖς
ἐπιτηδεύμασι, πρέπον ᾠήθη τοῖς προβε-
βιωμένοις αὐτῷ, ἐν * γηρᾳ στρατιωτικαῖς γρ. γη-
ἐκλαμπρύνεσθαι πράξεσιν. ἔναγχος γοῦν
οὖν ἥκει παρὰ βασιλέως στρατηγεῖν δεξά-
μενος τῶν γνησιωτάτων Μαρκομάνων,
οἷς εἰκὸς ἡμῖν εἶναι καὶ πρότερον ἀγαθοῖς

στρατιώτας ὄντας, νῦν ἐπιτυχόντας καὶ πρέ-
ποντος στρατηγοῦ, μέγα τι καὶ γενναῖον ἔργον
γρ. γὰρ οὖν ἐπιδείξασθαι. ἔλεγε * γοῦν Συριανῷ συγ-
γινόμενος· οἶσθα τὸν ἐκ γειτόνων τὸν ἰατρόν;
ὁ δὲ Συριανὸς ἀπήγγειλε πρὸς ἡμᾶς, ἐν
οἷς ἀπολείπει τὸ θεῖον στρατόπεδον. τὰ μὲν
γρ. δεή-σοι οὖν ἄλλα τί ἂν * δέοι πρὸς σὲ γράφειν, ὧν
κἀγὼ παρέργως ἠκροασάμην. ἐφ' οἷς δὲ
αὐτὸς ἀκούσας ἥσθην ὑπερφυῶς, σέ τε δι'
αὐτὸν εὐφρανθῆναι βούλομαι, τάδε ἐστίν·
ὁ θαυμαστὸς Ἰωάννης, μικρὸν εἰπεῖν, ἐν τοῖς
αὐτοῖς ἐστίν, ἐπιδιδούσης τῆς τύχης ἐν τοῖς
ἐκείνου πράγμασιν, ὅσον ἐπιδόσεως χω-
ρεῖ, καί τινα καθ' ἑαυτὴν ὑπερβολὴν ἐξ-
ευρούσης. αὐτῷ τε γὰρ ἀνεῖται τὰ βασι-
λέως ὦτα· καὶ περὶ τούτων ἡ γνώμη χρῆ-
ται πρὸς ὅ, τι δέοιτο. καὶ ὅσα Ἀντίοχος δύ-
ναται, δύναται τούτῳ· δύναται δὲ Ἀντίοχος
ὅσα βούλεται. Ἀντίοχον ἡγοῦ μὴ τὸν ἀπὸ
Γεργιανοῦ, τὸ ἱερὸν ἀνθρώπιον, τὸ βέλτιστον
μὲν τοὺς τρόπους, εἰδεχθέστατον δὲ τὴν ὄψιν·
ἀλλ' ἕτερός ἐστιν ὁ νεανίσκος ὁ περίκοιλος,

ſtrenui milites, nunc adeptos & aptũ ducem, magnum aliquod & generoſum facinus facturos eſſe. Dicebat itaque Suriano cum eo collocutus, noſti vicinum illum medicum? Surianus autem retulit nobis in quo ſtatu reliquiſſet diuinum exercitum. At ſanè quid opus eſt ad te ſcribere quæ ego aliud agens audiui? Quibus autem ipſe audiens lætatus ſum mirifice, & te per ea delectari volo. Iſta ſunt, admirabilis Ioannes, paruum dictu ſit, in eodem ſtatu eſt, augeſcente fortuna in illius rebus, quantum incrementi capit, & aliquem in ſe exceſſum inueniente, ipſi enim patent regis aures; & ante has etiam animus ad vtendum ad quamcumque rem velit. Et quæcumque Antiochus poteſt, poteſt huic: Poteſt autem Antiochus quæcumq; vult. Antiochum exiſtimato, non eum quem miſerat Imperator Gratianus, ſanctũ homunculum, optimum moribus, deformiſſimum autẽ vultu: ſed alter eſt adoleſcens ventrioſus qui apud

Narsen Persam regnauit, & qui post eum potuit, illum ex eo tempore ad hunc vsque diem, fortuna magnum facit. His ita se habentibus, verisimile est cornicis annos Imperaturum esse apud nos iustissimum Imperatorem, huius quidem propinquum: huius autem factum familiarem.

Eidem. 111.

Interrogas me de Dioscorio, quot pronunciat memoriter versus vnoquoque die. Quinquaginta. Illos recitat non offendens, non insistens, vt memoriam colligat mora. Verùm, vbi pronunciare incepit, continenter pergit. Et silentium finis est pronunciationis.

Troilo. 112.

Non ob eadẽ homines amant & laudant, neq; eadẽ vis animi ad ista ambo constituta est: verùm parte animi, in qua perturbationes concitantur, conciliamur & alienamur. Ea autem

ὁ Ναρσῇ τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας,
καὶ * ἐπιδυναστεύσας· τοῦτον δὲ ἐκείνου μέ- γρ. δυνα-
χρι νῦν ἡ τύχη μέγαν ποιεῖ. τούτων οὕτως στεύσας·
ἐχόντων, εἰκὸς ἐστὶ κορώνης ἐνιαυτοὺς ἄρξαι
παρ' ἡμῖν τὸν δικαιότατον ἄρχοντα, τὸν μὲν
ὄντα συγγενῆ, τὸν δὲ οἰκεῖον γινόμενον.

Τῷ αὐτῷ.

Πυνθάνῃ περὶ Διοσκορίου πόσους ἀπαγ-
γέλλει στίχους ἑκάστης ἡμέρας; πεντήκοντα.
τούτους ἀποδίδωσιν, οὐ προσπταίων, οὐ* διαπο- γρ. διλο-
λογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνη- γῶν,
σιν ἀθροῖσαι σὺν χρόνῳ· ἀλλ' ἐπειδὰν
ἄρξηται λέγειν, καταντείνει συνεχῶς· καὶ ἡ
σιωπὴ τέλος ἐστὶ τῆς ἀπαγγελίας.

Τρωΐλῳ.

Οὔτε ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἄνθρωποι φιλοῦσι
καὶ ἐπαινοῦσιν, οὔτε μία δύναμις τῆς ψυχῆς
ἐπ' ἀμφότερα τέτακται· ταῦτα· ἀλλὰ τῷ παθητι-
κῷ μὲν οἰκειούμεθα καὶ ἀλλοτριούμεθα. τῷ

δὲ κρίνειν δυνάμενοι καὶ λόγον ἔχοντι τῆς ψυ-
χῆς, ἐπαινοῦμέν τε καὶ μεμφόμεθα.

Τῷ ἀδελφῷ.

Εἶτα τοὺς μὲν κακοδαίμονας τούτους ὁρῶμεν ἀποθνήσκειν ἐθέλοντας ὑπὲρ τῆς δηλοτείων, ἅττα ἂν λείαν περιποιήσωνται, τοῦ μηκέτι περιέσθαι τοῖς κυρίοις αὐτά· ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ χώρας, ὑπὲρ ἱερῶν, ὑπὲρ νόμων, ὑπὲρ κτημάτων, οἷς ἡμᾶς ὁ χρόνος συνηθεστέρους ἐποίησεν, οὐκ ἀφειδήσομεν ἑαυτῶν, ἀλλὰ περιεξόμεθα τῆς ψυχῆς; οὐκ ἄρα δόξομεν ἄνδρες εἶναι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἰτητέον ἐστὶν ἐπ' αὐτοὺς ὡς ἔχω, καὶ πεῖραν ληπτέον τῶν πάντα τούτων τολμώντων, οἵτινες ὄντες ἀξιοῦσι Ῥωμαίων καταγελᾶν, ἐρόντων ὅπως ποτὲ ἔχουσιν· δή ἡ κάμηλος γάρ τοί φασι καὶ ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία· ἀλλὰ μὴν καὶ ἀποθνήσκοντας, ὡς ἐπίπαν ἐν τοῖς τοιούτοις ὁρῶ τοὺς περὶ πλείστου ποιουμένους τὸ ζῆν, καὶ ζῶντας ὅσοι τοῦ ζῆν ἀπεγνω-

autem parte animi, quæ iudicare potest, quæq; rationis compos est, laudamus & vituperamus.

Fratri. 113.

Siccine verò miseros istos latrones videmus mori velle pro alienis rebus quas prædati fuerint, ne vnquam reddant dominis ea quæ rapuerunt; nos autem pro patria, pro sacris, pro legibus, pro bonis quibus nos diuturnitas temporis consuetiores reddidit, an nobis ipsis parcemus? an non vitam & sanguinem nostrum profundemus? non igitur videbimur viri esse. Mihi autem eundum est contra eos statim, & periculum faciendum horum omnia audentium, quinam sint qui Romanos postulant ridere, sese habentes vtrumque sese habent. Verùm Camelus, vt aiunt, & scabiosa multorum asinorum portat onera. Iam verò & mori ferme in reb. talib. video eos, qui vitam maximi faciunt, & viuere quicumq; desperarũt

de vita : ex his ero. Pugnabo enim tamquam moriturus : & ſcio quod ſaluus ero. Lacedæmonius enim ſum origine, nec ignoro epiſtolam magiſtratus ad Leonidam. Pugnent tamquam morituri, & non morientur.

Eidem. 114.

Siccine miraris, qui ſqualidos & æſtuoſos Phycuntas incolis, ſi horres & ſanguinem vitiaris? Enimuero contra mirari oporteret, ſi tibi corpus potentius eſſet ardore, qui in locis iſtis eſt. Verùm licet tibi ad nos venienti, deo iuuante, conualeſcere, vt liberato aëre corrupto ex habitu paluſtri, liberato etiam aqua ſalſa & trepida, atque omnino ſtagnante; quod idem dicere eſt ac mortua. Quid enim amœnitatis eſt in arena littorali recubare, quam ſolam delectationem habetis? Quo enim vos conuertetis? Hîc autem quale eſt ſubire arboris vmbram? ac ſi hoc non placeat, licet mutare arborem ex arbore, & totum nemus ex nemore.

ἀπεγνώκεισαν· τούτων ἔσομαι. μαχήσομαι γὰρ ὡς ἀποθανούμενος· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι περιέσομαι. Λάκων γὰρ ἄνωθέν εἰμι, καὶ οἶδα τὴν πρὸς Λεωνίδην ἐπιστολὴν τῶν τελῶν· μαχέσθων ὡς* τεθναξόμενοι, καὶ οὐ τεθνάξονται.

Τῷ αὐτῷ.

Εἶτα θαυμάζεις ὅστις τοὺς αὐχμώδεις Φυκοῦντας οἰκῶν, εἰ ῥιγοῖς, καὶ τὸ αἷμα ἐξεπονήρευσας; τοὐναντίον μέν τοι θαυμάζειν ἐχρῆν, εἴ σοι τὸ σῶμα κρεῖττόν ἐστι τῆς αὐτόθι φλογός· ἀλλ' ἔστι σοὶ παρ' ἡμᾶς ἐλθόντι σὺν τῷ θεῷ, ῥᾴονι γενέσθαι, ἀπαλλαγέντι μὲν ἀέρος διεφθορότος ἐκ τῆς ἑλώδους ἀτμίδος, ἀπαλλαγέντι δὲ ὕδατος ἁλυκοῦ, καὶ χλιαροῦ, καὶ τὸ ὅλον ἑστῶτος· ὃ ταυτὸν εἰπεῖν καὶ νεκροῦ· τί δὲ τὸ καλὸν ἐπὶ τὴν ψάμμον τὴν αἰγιαλῖτιν ἀναπεσεῖν, ἣν μόνην ἔχετε διατριβήν. ποῦ γὰρ δὴ καὶ τραπήσεσθε· ἐνθαδὶ δὲ, οἷς μέν ἐστιν ὑπελθεῖν δένδρου σκιάν· κἂν δυσαρεστήσῃς, ἔστιν ἀμείψαι δένδρον ἐκ δένδρου, καὶ ὅλον ἄλσος ἐξ ἄλσους·

οἷον δὲ τὸ διαβῶναι παραρρέον ὑδάτιον; ὡς ἡδὺ ὁ Ζέφυρος ὑποκινῶν ἠρέμα τοὺς κλάδους; ποικίλαι δὲ καὶ ὀρνίθων ᾠδαὶ, καὶ ἀνθέων χροιαὶ, καὶ λειμώνιοι θάμνοι· τὰ μὲν, γεωργίας ἔργα· τὰ δὲ, φύσεως δῶρα. πάντα εὐώδη· γῆς ὑγιαινούσης χυμοί· τὸ δὲ τῶν νυμφῶν ἄντρον, οὐκ ἐπαινέσομαι. Θεοκρίτου γὰρ δεῖ. ἔστι δέ τι καὶ παρὰ ταῦτα.

Θεοδώρῳ ἰατρῷ.

Ἀγαθὸν ἀναγκαῖον ἡ ὀλιγοσιτία, ἣν ἕτερος μὲν ἄν τις καὶ σκώψειε· σοὶ δὲ οὐ θέμις Ἱπποκράτην αὐχοῦντι, ὃς ἀφορίζων τὴν ἔνδειαν ἔφη ὑγείας εἶναι μητέρα.

Αὐξεντίῳ.

„ Εἰς ἱερὸς ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θα-
„ λάσσης, Ὅμηρος ἀποδιοπομπεῖται τὰ ἐκ φιλονεικίας κακά· φιλοσοφία δὲ, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς δίδωσι πάροδον εἰς ψυχήν. ἀλλ' ἡμεῖς ἀσθενέστεροι μὲν, ἢ ὥστε φιλοσοφεῖν, τό γε ἐμὸν μέρος· οὐ μὴν ἀξιοῦμεν παντάπασι φαυλότεροι ἔχειν ἀνθρώπων στρατιωτῶν, ἐφ' οἷς ἡ ποίησις γέγονε. πάλιν οὖν

Quale eſt pertranſire prę̨terfluentem aquæ riuulum? Quàm ſuauis Zephyrus mouens ſenſim ramos arborum? Varij autem auium cantus, & florum colores, & prati frutices; partim agriculturæ opera, partim naturæ munera, omnia ſuaueolentia; terræ ſalubris ſucci. Nympharum autem antrũ non laudabo: Theocrito enim opus eſſet. Eſt autem aliquid aliud præter hæc quæ commemoraui.

Theodoro Medico. 115.

Bonũ neceſſariũ eſt, parſimonia victus, quam aliquis alius irrideret, tibi autẽ non licet, qui es ſectę Hippocraticæ diſcipulus, qui & ſentẽtiam edẽs dixit: victus tenuitatẽ ſalutis eſſe matrem.

Auxentio. 116.

In montẽ, aut in fluctũ tremebundi maris Homerus amãdat mala, quæ ex contẽtione oriuntur: Philoſophia autem ne initio quidẽ dat ipſis aditũ in animũ. Verùm nos imbecilliores ſumus, quã vt philoſophemur, quod quidẽ ad me attinet: nõ tamen volumus deteriores eſſe hominib. militaribus, propter quos poëſis cõpoſita eſt. Rur-

sum igitur Homero vtendū est, qui alicubi ait, Incipe, tu enim ortu iunior es. pugna enim ne nascatur. Quòd si nascatur, iunior illam incipiat. Tale enim quidpiam significatur à Neptuno, concessio incipiendi iuniori DEO. At seniorem Ducem esse oportet rerum pulcherrimarum. Pulcherrimū est concordia. Ego autem quod te non solùm senior sim, verùm etiam senex, corpore perspicuum est, vt ait Pherecydes; igitur purgatio ad me attinet. Si verò eum qui prius deliquerit, oportet prius cedere: tu autē me vis eum esse, concedam tua gratia & illud. Oportet enim qui ante te rixæ auctor fuit, statim volenti tibi gratificare.

Heliodoro. 117.

Fama narrat te plurimum posse apud eum, qui nunc Aegypto præest, & vera dicit. Dignissimus enim es, cùm tua potentia optimè vtaris. vt igitur fructum capias naturæ tuæ,

Ὁμήρῳ χρηστέον, ὅς πού φησιν, Ἀρχέ, σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. μάχη γὰρ μὴ γένοιτο μηδ'· εἰ δὲ γένοιτο, ὁ νεώτερος αὐτῆς ἀρχέτω. τοιοῦτον γάρ τι νοεῖται τῷ Ποσειδῶνι, ὃ παραχωρεῖν τοῦ προκατάρξασθαι τῷ νεωτέρῳ θεῷ. τὸν δὲ πρεσβύτερον, ἡγεμόνα δεῖ τῶν καλλίστων εἶναι· κάλλιστον δὲ ὁμόνοια. ἐγὼ δὲ ὡς οὐ σοῦ πρεσβύτερος μόνον, ἀλλὰ καὶ ἤδη πρεσβύτης, χρεὼ δῆλον, ὁ Φερεκύδης φησίν. οὐκοῦν τὰ τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περιίσταται. εἰ δὲ καὶ τὸν πρότερον ἀμφιτολμῶντα δεῖ πρότερον ἐνδοῦναι, σὺ δ' ἐμὲ βούλει τοῦτον εἶναι, συγχωρῶ σὴν χάριν καὶ τοῦτο. δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον, εὐθὺς ἐθελήσαντί σοι χαρίσασθαι.

Ἡλιοδώρῳ.

Ἡ φήμη λέγει δύνασθαί σε πολλὰ τῷ νῦν ἔχοντι τὴν Αἰγυπτίων ἀρχήν· καὶ ἀληθῆ λέγει. δικαιότατος γὰρ εἶ, καλῶς τῷ δύνασθαι χρώμενος. ὅπως οὖν ὄναιο τῆς σῆς φύσεως

καὶ δυνάμεως, ὑπὲρ ὧν ὁ ἐμὸς Εὐσέβιος δεῖται, λέγοντος ἀκοῦσαι, ἵν' εἰδῇς ὅτι καὶ ῥήτορα συνεστησάμην.

Τρωΐλῳ.

Εἰ τὸν ἥρωα Μαξιμῖνον οἶσθα· διέτριψε γὰρ χρόνον συχνὸν ἐπὶ στρατοπέδου· πάντως καὶ ὅτι χρηστὸς ἦν, οἶσθα. τούτου παῖς, ἐμὸς ἐξάδελφος, ὃς ἐπιδώσει σοι τὴν ἐπιστολήν· ὃν ἕτερος μὲν τις ἴσως καὶ διὰ τὴν τύχην τιμήσει· τῶν γὰρ ἀρξάντων ἐστὶν οὐκ ἀφιλότιμον ἀρχήν· ὁ δὲ φιλόσοφος Τρωΐλος πάντων ὄψεται τοῦ νεανίου, κἀκεῖθεν αὐτὸν ἐπαινέσει. δῆλον δὲ ὅτι καὶ συνδιοίσει τὰ παρόντα αὐτῷ. ἀπαρέστεται γὰρ ὑπὸ ἐνδεικτῶν κακῶς ἐπιφυέντων τῇ Κυρήνῃ, εἰ μὴ σύ γε δύσεαι δίκην. ὅ, τι γὰρ Ἀνθέμιον, ἢ τινὰ τῶν ὁμοτίμων αὐτῷ πείσεις ὑπὲρ ὑμῶν τε καὶ τἀληθοῦς φθέγξασθαι, τοῦτο σὸν ἔσται πάντως, καὶ σὺ αἰτίαν ἕξεις τοῦ γινομένου. δι' ἑνὸς οὖν ἀνδρός τε καὶ πράγματος, δέομαι προθυμηθῆναι τῶν παμπονήρων τούτων ἡμᾶς ἀπαλλάξαι θηρίων.

& potentiæ, de his quæ meus Eusebius petit, audi dicentem, vt scias quod etiam rhetorem tibi commendamus.

Troilo. 118.

Si Heroem Maximinum nosti (moratus est enim diu in exercitu) omnino quod bonus erat, nosti. Huius filius, meus consobrinus, qui hanc tibi reddet epistolam: quem alius aliquis fortasse & propter fortunam colet: est enim ex his qui prępfuerunt non inhonesto magistratui: Philosophus autẽ Troïlus interiora inspiciet iuuenis, & illinc eum laudabit. Manifestum autem, quòd cum eo geres præsentia eius negotia. Laniatur enim à delatoribus male coortis in Cyrene, nisi tu quidem induas virtutem. Quidquid enim Anthemio aut alicui eorũ, qui eodem præditi sunt honore, persuadebis pro nobis & veritate loqui, istud tuũ prorsus erit, & tu caussam habebis eius quod euenerit. Per vnũ igitur virũ, & vnam litem obsecro velis improbissimis istis nos liberare belluis.

Nam si successerit conatus delatoribus prioribus, multos, vt sint similes, hortabitur.

Tryphoni. 191.

In Diogenem quidquid contuleris eorum quæ tibi natura est conferre, nihil noui feceris, sed superstrues tuis. oriundus enim est è ciuitate Cyrene, quæ adhuc propter vos vrbs est. Oportet autem nõ solùm confertim, sed sigillatim beneficia cõferre. Quæ autem sint, in quibus Diogenes opera amicorum indigebit, non ex me scribente intelligere, sed ex eius ore audire te oportet: nihil enim esse possit eo qui passus est eloquentius. Marciano philosopho qui imperauit Paphlagonibus, salutẽ à me dicito: & si quid potest (conii cio autẽ quod possit) prohibeat ne meus propinquus valde patruelis, obnoxius sit calumniatoribus, delatoribus, communibus pestib. regionis. Quẽ tibi cum epistola vt eum filij loco habeas in manum trado, propter quem, cùm simus duo fratres, tres numeramur.

τὸ γὰρ ἀτυχηθῆναι τὴν πεῖραν τοῖς φθάσασι, πολλοὺς ὁμοίους αὖθις * γενέσθαι προτρέψεται.

Τρύφωνι.

Εἰς Διογένην ὅ,τι ἂν ποιήσῃς, ὧν σοι φύσις ἐστὶν ἐργάζεσθαι, οὐδὲν καινὸν ἔσῃ πεποιηκώς, ἀλλ' ἐποικοδομήσεις τοῖς σαυτοῦ. Κυρηναῖος γάρ ἐστι τῆς δι' ὑμᾶς ἔτι πόλεως. δεῖ δὲ οὐ μόνον ἀθρόους, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕνα εὐεργετεῖν. τίνα δέ ἐστιν ἐν οἷς φίλων δεήσεται Διογένης, οὐκ ἐμοῦ γράφοντος ἀναγνώσεσθαι, ἀλλ' αὐτοῦ λέγοντος ἀκούσεσθαί σε δεῖ. οὐδὲν «
γὰρ ἂν γένοιτο τοῦ παθόντος ῥητορικώτερον. «
Μαρκιανὸν τὸν φιλόσοφον τὸν ἄρξαντα Παφλαγόνων παρέστησε παρ' ἐμοῦ (κἂν τι δύνῃ)· στοχάζομαι δὲ ὅτι δύναται· κωλυσάτω συγγενῆ μου σφόδρα αὐτοπρέψιον, ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν ἐνδεικτῶν, κοινῶν ἀλαστόρων τῆς χώρας, ὃν σοι μετὰ τῆς ἐπιστολῆς υἱὸν ἐγχειρίζω, δι' ὃν ὄντες ἀδελφοὶ δύο, προσαριθμούμεθα.

Τῷ ἀδελφῷ.

Οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς δυσεμέτοις, ὕδατος χλιαροῦ διδόασιν ἀπορρόφειν, ἵνα τούτῳ συνεπισπάσωνται καὶ τὸ προαποκείμενον· βούλομαι δὴ σοι κἀγὼ φήμας χαιρὰς ἔναγχος ἐκ τῆς ἠπείρου διακομισθείσας ἀπαγγεῖλαι, ἵνα μοι πολλαπλασίους αὐτὰς ἀποδῷς, προσθεὶς εἴ τι πλέον εἰδὼς τυγχάνεις.

γρ. ὑδροκομιστῇ. Ἀναστασίῳ τῷ Ὑδρομύστῃ*.

Ὀδυσσεὺς ἔπειθε τὸν Πολύφημον διαφῆναι αὐτὸν ἐκ τοῦ σπηλαίου. γόης γάρ εἰμι, καὶ εἰς καιρὸν ἄν σοι παρείην, οὐκ εὐτυχοῦντι τὰ εἰς τὸν θαλάττιον ἔρωτα. ἀλλ᾽ ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα, καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς κατωμαίγας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν οὐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλάτειαν. μόνον ὑπόστηθι σὺ τὴν θύραν ἀποκινῆσαι· μᾶλλον δὲ τὸν θυρεὸν τοῦτον. ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ ἀκρωτήριον εἶναι φαίνεται. ἐγὼ δὲ ἐπανήξω σοι, θᾶττον ἢ λόγος τὴν παῖδα κατεργασάμενος·

Fratri. 120.

Medici his qui ægrè vomunt, aquam tepidam dant ſorbendam, vt cum hac aqua ſimul trahant etiam quod ante in ventriculo reſidebat. Volo igitur tibi etiam ego nouos rumores nuper allatos ex altera continente referre, vt mihi eos reddas multiplicatos, addens ſi forte aliquid ſcias.

Anaſtaſio Hydromyſtæ. 121.

Vlyſſes ſuadebat Polyphemo vt ſe emitteret ex antro. Incantator enim ſum, & opportune tibi adſum, non fortunato in amore maritimo. Sed ego & carmina ſcio, & nodos. & amatorias neceſſitates, quib. non veriſimile eſt reſiſtere poſſe ne ad exiguũ quidem tempus Galateã. ſolum ſuſtineas tu oſtium remouere, immo verò potius tegmen iſtud; mihi enim promontorium eſſe videtur. Ego autẽ ad te redibo dicto citius, puella domi-

tu. quid dico domita? Illam ipſam oſtendam huc multis illecebris adductam: & rogabit te & obſecrabit. Tu autem ſimulatè aſpernaberis. Verùm interea me tale quidpiam perturbauit, ne pellium grauis odor inſuauis ſit, puellæ delicatæ, & quæ ſæpius in die lauatur. Optimum igitur factum fuerit, ſi omnia bene componas, & emundes, & eluas, & intus ſuffumiges cubiculum tuum. Ad hæc & melius erit ſi coronas pares ex hedera, & ſmilace, quibus teipſum, & amores tuos corones. Sed quid cunctaris? non aggrederis iam ianuam? Ad iſta igitur Polyphemus cachinnũ ſuſtulit quantum maximum potuit, & manus comploſit. Et Vlyſſes eum putabat præ lætitia non habere quid ſeipſo faceret, ſperantem ſe compotem fore amorum. Ille autem mento apprehendens eum, ô, Vti, inquit, aſtutiſſimus homunculus videris & tritus in negotiis. Aliud tamen machinare; hinc enim non effugies.

Vlyſſes

τί λέγω κατεργασάμενος. αὐτὴν ἐκείνην ἀποφανῶ σοι δεδεμένην πολλαῖς ἴυγξι γινομένην ἀγώγιμον. καὶ δεήσεταί σου καὶ ἀντιβολήσει. σὺ δὲ ἀκκιῇ καὶ κατειρωνεύσῃ· ἀτὰρ μεταξύ μέ τι καὶ τοιοῦτον ἔφραζε, μὴ τῶν κωδίων ὁ γράσος ἀηδὴς γένηται κόρῃ τρυφώσῃ, καὶ λουομένῃ τῆς ἡμέρας πολλάκις. καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας, ἐκκορήσαιό τε, καὶ ἐκπλύναις, καὶ ἐνθυμιάσαιο τὸ δωμάτιον· ἔτι δὲ κάλλιον εἰ καὶ στεφάνους παρασκευάσαιο, κιττοῦ τε καὶ * μίλακος, οἷς σαυ- γρ. σμίλακος,
τόν τε καὶ τὰ παιδικὰ ἀναδήσαιο. ἀλλὰ τί διατρίβεις· οὐκ εἰσφέρεις ἤδη τῇ θύρᾳ; πρὸς οὖν ταῦτα ὁ Πολύφημος ἐξεκάγχασέ τε ὅσον ἠδύνατο μέγιστον, καὶ τὼ χεῖρε ἐκρότησε. καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ᾤετο αὐτὸν ὑπὸ χαρμονῆς οὐκ ἔχειν ὅ, τι ἑαυτῷ χρήσαιτο, κατελπίσαντα τῶν παιδικῶν περιέσεσθαι· ὁ δέ, ὑπογενειάσας αὐτόν, ὦ Οὖτι, ἔφη· δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι, καὶ ἐγκατατετριμμένον ἐν πράγμασιν. ἄλλο μέντοι ποίκιλλε. ἐνθένδε γὰρ οὐκ ἀποδράσεις.

ὁ μὲν οὖν Ὀδυσσεὺς· ἠδικεῖτο γὰρ ὄντως· ἔμελλεν ἄρα τῆς πανουργίας ὀνήσεσθαι. σὲ δὲ Κύκλωπα μὲν ὄντα τῇ τόλμῃ, Σίσυφον δὲ τοῖς ἐγχειρήμασι, δίκη μετῆλθε, καὶ νόμος καθεῖρξεν, ὧν μή ποτε σὺ καταγελάσαις. εἰ δὲ δεῖ πάντως ὑπέχειν σε τὴν νόμον, ἀλλὰ μή ἔγωγε εἴην ὁ παραλύων αὖθις, καὶ τὰς θύρας καταῤῥηγνὺς τοῦ ἐπὶ τοῖς δεσμώταις οἰκήματος. καὶ γὰρ εἰ μὲν τῶν ἐπὶ τοῖς ἱερεῦσιν ἡ πολιτεία, τούτοις αὐτοῖς ἔδει τοὺς τῆς πονηρίας κολαστὰς εἶναι. ὡς ἔστι γε τὸ δημόσιον ξίφος οὐχ ἧττον, ἢ τὰ ἐν τοῖς περιτεμενίσμασι χέρνιβα, πόλεως καθαρτήριον. οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν
„ ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν. οὕτως ἐποίουν, ἕως ἔδοξε καλὸν εἶναι τὸν αὐτὸν εὔχεσθαί τε ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἀγαθῶν, καὶ περιέπειν ὅπως ἂν παραγένοιτο. καὶ γὰρ Αἰγύπτιοι καὶ τὸ Ἑβραίων γένος, χρόνον συχνὸν ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐβασιλεύθησαν. ἐπεὶ δὲ διῳκίσθησαν οἱ βίοι, καὶ ὁ μὲν ἱερός, ὁ δὲ ἡγεμονικὸς ἀπεδείχθη, τετάχαται δὲ ἕτεροι μὲν ἐν τοῖς

παρά-

Vlysses ergo (reuera enim iniuria afficiebatur) fructum vtique erat laturus astutiæ suæ. Te autem Cyclopem existentem audacia, Sisyphum autem ausis & cœptis, iustitia persecuta est; & lex in carcere clausit, quæ vtinam tu numquam irrideas. Quòd si oportet omnino superiorem te esse legibus; nec tamen sim is, qui eas soluat, & fores effringat domicilij, quod custodiis præest. Nam si in sacerdotum potestate esset Respublica, hos ipsos oporteret improbitatis punitores esse. Nam est publicus gladius nō minus, quàm in templorum vestibulis aquaria, vrbis purgatorium. Sic audiebamus gloriam superiorum virorum. Sic faciebant quamdiu videbatur optimum esse eundem & precari pro communibus bonis, & operam dare, vt communia euenirent bona. Nam & Ægyptij & Hebræi diu à sacerdotibus regnati sunt. Postea quam autem diuisæ ac separatæ sunt vitæ, altera sacra, altera principalis effecta est, alij præpositi sunt in

negotiis, nos autem in precibus vt essemus, quibus lex interdicit manum porrigere iustitiæ, & interficere improbissimum, quomodo quis sacerdotibus permiserit viro scelerato manum porrigere contra iustitiam? Verùm ego quidquid mei officij est facio. Precor & priuatim & in communibus templis superior vt sit iniustitiâ iustitia, & improbitate, vt expurgetur ciuitas. Hoc autem idem est ac malum malè perire, & te & alium qui tibi similis est. Sit autem tibi hoc argumentum, qualis essem in te, si quid mihi facere liceret, qui quando non licet exsecror.

Fratri. 122.

Bona multa eueniant, sacerdotibus Auxiditarum, qui, militibus abditis in latebris montium, & volentibus vitam conseruare, ipsi sacerdotes agrestem populum adhortati, à sacris ipsis recta in hostes duxerunt: & diu precati trophæum erexerunt in Mursinitide. vallis autem hæc longa &

*πράγμασιν, ἡμεῖς δὲ ἐν ταῖς εὐχαῖς εἰσίν. γρ. ἐπὶ οἷς ὁ νόμος ἀπαγορεύει χεῖρα ὀρέγειν τῇ δί- τοῖς πρ. κῃ, καὶ ἀποκτιννύναι τὸν πονηρότατον, πῶς ἄν τις αὖθις ἐπιτρέψειεν ἀνδρὶ πανούργῳ χεῖρα ὀρέξαι κατὰ τῆς δίκης. ἀλλ᾽ ἐγώ, τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον ἅπαν ποιῶ. εὔχομαι καὶ οἴκοι καὶ ἐπὶ τῶν κοινῶν ἱερῶν ὑπάρξειν τῆς ἀδικίας τὴν δίκην, καὶ πονηρίας ἐκκαθαρθῆναι τὴν πόλιν. τοῦτο δὲ ταυτὸν ἐστι τὸν κακὸν κακῶς ἀπολωλέναι καὶ σέ, καὶ δῆλον ὅστις σοὶ παραπλήσιος. ἔστω δέ σοι τοῦτο τεκμήριον, τίς ἂν ἐγινόμην, ἐξὸν τι ποιεῖν, ὃς ἐπειδὴ οὐκ ἔξεστι καταρῶμαι.

Τῷ ἀδελφῷ.

Πολλὰ κἀγαθὰ γένοιτο τοῖς ἱερεῦσιν Αὐξιδιτῶν*, οἳ τῶν στρατιωτῶν καταδεδυ- γρ. Αὐκότων ἐν χηραμοῖς ὁρῶν, καὶ ἀξιούντων τὸ ξουμιτ. αἷμα φρουρεῖν, οἱ δέ, τὸν ἀγροῖκον λεὼν παρακαλέσαντες, ἀπὸ τῶν ἱερῶν αὐτῶν, τὴν εὐθὺ τῶν πολεμίων ἡγήσαντο· καὶ προσευξάμενοι, ὕπαιθρον ἔστησαν ἐν τῇ Μυρσινίτιδι. φάραγξ δὲ αὕτη περιμήκης τε καὶ

βαθεῖα, καὶ ὕλη συνηρεφής· δεῖ ὑπὸ τοῦ
μηδὲν τοῖς βαρβάροις ὅπλον πολέμιον ἀ-
πηντηκέναι, καὶ τὰς δυσχωρίας ἐθάρσησαν.
γρ. δέ γε ἔμελλον δέ που * τὸ μελαμπύγου τεύξεσθαι
κ. Φαύστου τοῦ διακόνου τὴν ἱεράν· οὗτος ἐστιν ὁ
πρῶτος ὑποστὰς ὁπλίτην γυμνός, καὶ παί-
σας ἐκ χειρὸς λίθῳ κροταφιαίαν πληγήν,
οὐ βαλών, ἀλλ' ὥσπερ πὺξ ἐνθορών. πεσόντα
δὲ ἤδη περιδύσας τὰ ὅπλα, συχνοὺς ἐπ'
αὐτοῖς κατείργασται· καὶ ὅστις δὲ ἕτερος ἀνὴρ
ἀγαθὸς ἔδοξεν ἐν τοῖς τότε· Φαῦστον αἰτια-
τέον τῶν γινομένων, καὶ οἷς παρὰ τὸν καιρὸν ἐφ-
θέγγετο. ἐγὼ δὲ καὶ ἅπαντας τοὺς παραγινο-
μένους τοῖς ἔργοις, ἥδιστα ἂν στεφανώσαιμι
καὶ ἀνακηρύξαιμι. πρῶτοι γὰρ ἥψαντο κα-
λῶν ἔργων, δεῖξαι τοῖς καταπεπληγμέ-
νοις, ὅτι μὴ Κορύβαντές εἰσι, μηδὲ τῶν πα-
ρὰ τὴν Ῥέαν δαιμόνων, ἀλλ' ἄνθρωποι,
καὶ πρωτοὶ καὶ θνητοὶ καθάπερ ἡμεῖς. εἰ δὲ τὸ
ἡμεῖς ἄνδρες γινοίμεθα, ἐν τοῖς τοιούτοις, οὐ-
δὲ τὰ δεύτερα γίνοιτ' ἂν ἀφιλότιμα· τυ-
χὸν δ' ἂν καὶ πρωτεῖα συγχωρηθείημεν,

profunda & ſilua conteƈta. Verùm quia nulla arma hoſtibus occurrerant Barbaris, iniquiora loca adire auſi ſunt. Erant autem inuenturi Phauſtum miniſtrum ſacrorum nates nigras habentem. ille eſt qui primus inermis armatum ſuſtinuit, & inflixit comminus lapide temporale vulnus, non telo, ſed tamquam pugno feriens. Cadentem autem cùm ſpoliaſſet iam armis, multos poſt eum interfecit. Ecquis autem alius vir fortis viſus eſt tum? Phauſtum auƈtorem eorum, quæ geſta ſunt, dicere oportet, & ob ea quæ faciebat, & quæ illo tempore loquebatur. Ergo verò & omnes qui interfuerunt illi rei lubentiſſimè coronarem, & prædicarem. Primi enim auſi ſunt pulchra facinora, vt oſtenderent conſternatis, eos non eſſe Corybantes, neque ex dæmonibus, qui apud Rheam ſunt; ſed homines, & vulnerabiles, & mortales ſicut nos. Quòd ſi nos quoq; viri fuerimus, in talib. rebus, ne ſecundę quidẽ partes fuerint ſine gloria, fortaſſe etiã primæ partes nobis cõcederẽtur,

ſi neutiquam inſidiati in valle quindecim prædas agentibus,feliciter nos gereremus: ſed legitimo bello, & aperto belli apparatu multitudine cõtra multitudinem pugnaremus.

Philoſophæ Hypatiæ. 123.

Quamuis mortui obliuioni dentur apud Orcum: attamen ego & illic chari memor ero ſocij. Ab Homero facti ſunt hi verſus: ſententia autem illorum neſcio an ab Achille magis dici debeat,quàm à me de tuo chariſſimo & benemerito capite.Nam ego teſtor Deum, quem philoſophia colit, ſacri tui & dulcis animi medio in corde ſimulachrum circumfero, & obſtrepit meis auribus mirificus doctorum tuorum ſermonum ſonus. Poſtquam veni in patriam ab Aegypto, & duorum annorum epiſtolas ſimul legi, quantam vim lachrymarum profudi in illas litteras! non quia te fruebar per litteras lætabar,

εἰ μὴ λοχήσαντες ἐν φάραγξι πεντεκαίδεκα περιομένοντες ἀτυχήσαιμεν, ἀλλὰ νομίμῳ πολέμῳ καὶ φανεραῖς παρασκευαῖς πλήθει πρὸς πλῆθος ἀγωνισαίμεθα.

Τῇ φιλοσόφῳ Ὑπατίᾳ.

Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο, Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου. Ὁμήρῳ μὲν ἐποιήθησαν οἱ στίχοι· ὁ δὲ νοῦς αὐτῶν, οὐκ οἶδα εἰ Ἀχιλλεῖ περὶ Πατρόκλου μᾶλλον ἄξιος εἰρῆσθαι, ἢ ἐμοὶ περὶ σοῦ τῆς φιλτάτης τε καὶ εὐεργέτιδος κεφαλῆς. ὡς ἐγὼ μάρτυρα ποιοῦμαι θεὸν, ὃν φιλοσοφία πρεσβεύει, τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω, καὶ ἐμβομβεῖ μου ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστή σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. τῇ πατρίδι δὲ ἐπιδημήσας ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, καὶ δυοῖν ἐνιαυτῶν ἐπιστολὰς ἅμα ἀνεγνωκὼς, πλῆθος ὅσον δακρύων κατέσπεισα τῶν γραμμάτων. οὐ γὰρ οἷς ἀπέλαυόν σου διὰ τῶν γεγραμμένων ἥδομαι,

ἀλλ' ἰώμην ἀναφέρων ἀπὸ τῶν γεγραμμένων τὴν ἔμψυχόν σου συνουσίαν, οἷον φίλου τε ἅμα καὶ παιδὸς ὄντως ζῶντος στερίμην. δεξαίμην οὖν αὖ βαρυτέρους ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐθελοντὴς, ἵνα μοι γένοιτο πάλιν πρόφασις ἀποδημίας. ἆρά σε ποτὲ ὄψομαι πάτερ ἀληθῶς γνησιώτατε; ἆρά ποτε, τὴν ἱερὰν σου κεφαλὴν περιπτύξομαι; ἆρα μεθέξω τοῦ συνεδρίου, τοῦ διὰ σὲ μακαρίου; εἰ γὰρ γένοιτό μοι τούτων τυχεῖν, ἀποδείξω μηκέτι μῦθον ὄν-

γρ. ἐπὶ Ἰάσονι τα τὸν ἐπὶ Αἴσονι * τὸν θετταλῷ λόγον, ὃν φασιν οἱ ποιηταὶ δὶς ἀνηβῆσαι νέον ἐκ πρεσβυτέρου γενόμενον.

Τῇ φιλοσόφῳ.

" Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐ-
" δαο, Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι τῆς φίλης Ὑπατίας μεμνήσομαι. ἔγωγέ τοι τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, καὶ μὴ δυσχεραίνων αὐτὴν ἐφ' οἷς ὁρῶ καθημέραν ὅπλα πο-

γρ. διεφθορότα λέμια, καὶ ἀποσφαττομένους ἀνθρώπους ὥσπερ ἱερεῖα, καὶ τὸν ἀέρα * διεφθαρμένον

ſed angebar, recordans ex ſcriptis viuum tuum congreſſum, quali amico ſimul & verè patre viuo orbatus eſſem. Reciperem certè grauiora negotia pro patria vltro, vt mihi eſſet rurſus occaſio profectionis ad vos. An te aliquando videbo pater verè germaniſſime? An aliquando ſacrum tuum caput amplectar? an particeps ero conſeſſus tui per te beati? Si enim liceat mihi iſta conſequi, oſtendam non amplius eſſe fabulam, quę de Aeſone Theſſalo fertur, quem dicunt poëmata bis repubuiſſe, iuniorem ex ſeniore factum.

Philoſophiæ. 124.

Quòd ſi obliuiſcuntur in Orco mortuorũ: ego tamen illic chariſſimæ Hypatiæ memor ero. Ego certè vndique ſeptus calamitatib. patriæ, nec inuisã habens eam quùd videam in dies hoſtilia arma, & homines iugulari tamquam victimas, & aërem corruptum

traham ex tabe & corruptione cadauerum, & expectans mihi euentura esse alia eiusdem generis. Quis enim bene sperare possit, cùm aër sit tristissimus & obductus vmbra auium carne vescentium; verùm in hac rerum conditione hanc patriam amãs. Quid enim faciam cùm sim Afer, & hîc sim natus, & videam sepulcra auorum non ignobilia? Propter te solam mihi videor contempturus esse patriam, & si otium consequar, demigraturus.

Fratri. 125.

Miseri sumus & infelices propterea quòd abunde possumus diris nos nũciis remunerari. Ecce enim & Battiam populati sunt hostes & Aprosylim attigerunt, & areas, in quibus frumentà erant, incenderunt, & terram vastarunt, & vxores captiuas adduxerunt, masculis autem non pepercerunt. Quamquam prius soliti erant viuos capere pueros. Verùm nunc, vt arbitror, sciunt se pauciores esse numero, quàm vt attri-

ἕλκων ἀπὸ τῆς σήψεως τῶν σωμάτων, καὶ αὐτὸς ἕτερα τοιαῦτα παθεῖν προσεδόκων· τίς γὰρ εὔελπις, ἐν ᾧ καὶ τὸ περιέχον ἐπὶ κατηφέστατον, κατειλημμένον τῇ σκιᾷ τῶν σαρκοφάγων ὀρνέων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τούτοις φιλοχωρεῖν. τί γὰρ καὶ πάθω Λίβυς ὤν, καὶ ἐνταῦθα γενόμενος, καὶ τῶν πάππων τοὺς τάφους οὐκ ἀτίμους ὁρῶν· διά σέ μοι δοκῶ μόνον ὑπερόψεσθαι τῆς πατρίδος, κἂν λάβωμαι σχολῆς, μεταναστεύσειν.

Τῷ ἀδελφῷ.

Δυστυχοῦμεν οἷς εὐποροῦμεν πονηραῖς ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι. ἰδοὺ γὰρ καὶ Βατίαν ἐπενείμαντο, καὶ ἀπερσούλεως ἥψαντο, καὶ ἄλως ἐνέπρησαν, καὶ γῆν ἐδῃώσαντο, καὶ γυναῖκας ἠνδραποδίσαντο, ἀρρένων δὲ οὐδεμία φειδώ. καί τοι πρότερον εἰώθεσαν ζωγρεῖν τὰ παιδάρια. ἀλλὰ νῦν, οἶμαι, τὸν ἀριθμὸν ἐλάττους ἴσασιν ὄντες, ἢ ὥστε νέμειν

τῇ λεία φύλακας συχνοὺς, καὶ ἀρκεῖν τοῖς λειπομένοις, ὡς ἐπὶ πόλεμον εἴ τις ἐπεξίοι. ἡμῶν δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ, ἀλλ' οἴκοι καθήμεθα, τὴν συχνὴν ἐπικουρίαν τοὺς στρατιώτας προσδεχόμενοι, καὶ τὸ σιτηρέσιον, καὶ τὰς ἐν εἰρήνῃ πλεονεξίας διὰ σώματος ἔχομεν, ὥσπερ τούτοις δικάζεσθαι δέον, ἀλλ' οὐκ ἐκείνοις ἀμύνεσθαι. οὐ παυσόμεθα φλυαροῦντες; οὐ σωφρονήσομέν ποτε, καὶ γεωργοὺς βωλοκόπους ἀθροίσαντες, ὁμόσε χωρήσομεν τοῖς ἐχθροῖς, ὑπὲρ παίδων, ὑπὲρ γυναικῶν, ὑπὲρ χώρας, εἰ δὲ βούλει καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τῶν στρατιωτῶν; καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ λαλῆσαι ταῦτα, ὡς ἡμεῖς αὐτοὺς τρέφομέν τε καὶ σώζομεν. ἐγὼ μὲν οὖν μονονοὐκ ἔποχος ὢν ἵππω, τὴν ἐπιστολὴν ὑπηγόρευσα. καὶ γὰρ λόχους καὶ λοχαγοὺς ἐκ τῶν παρόντων ἐποίησα. ἀθροίζεται δέ μοι καὶ ἐν Ἀσουσάμαντι πλῆθος συχνόν. καὶ γὰρ Σοέσταις* ἀπάντων ἐπὶ τὴν Κλεοπάτραν ἀπήγγειλα. ἐλπίζω δὲ ἐπειδὰν περὶ ὁδοῦ γενώμεθα*, καὶ προσαγγελθῇ

γρ. διώσαις·

* ἀλλ. Διοέσταις

γρ. γένωμαι, καὶ

buere possint prædæ custodes multos, & reliqui satis sint, si quis contra eos ad bellum exiret. Nostrum autem nullus indignatur: verùm domi sedemus, ficulneum præsidium milites expectantes, & annonam militarem & commoda in pace in ore habemus, tamquam cum his litigare oporteat, non autem opem ferre illis. Non desinemus nugari? Non resipiscemus tandem aliquando, & agricolis occatoribus collectis obuiam ibimus inimicis, pro liberis, pro vxoribus, pro regione, quòd si vis etiam, pro ipsis militibus? Bonum enim est in pace dici ista, quòd nos illos nutrimus & seruamus. Ego verò propemodum insidens equo hanc epistolam dictaui. nam & manipulos & manipulorum duces ex præsentibus rusticis feci. Colligitur etiam mihi in Asusamante multitudo quædam magna: nam & Soëstis vt mihi præsto essent ad Cleopatram nunciaui. Spero autem vbi ad viam parati fuerimus, & nunciatum fuerit

quoquo verſum, magnam quandam manum collectam eſſe circum me, multo plures fore, qui non vocati venient. Venient enim vndique optimi & fortiſſimi, vt participes ſint præclari facinoris: improbiſſimi autem ad ſpoliorum direptionem.

Aſclepiodoro. 126.

Hei mihi! quid autem, hei mihi! mortalia paſſi ſumus? Tertius certè & reliquus periit ex meis liberis. Verùm decretum, quod nihil ſit in bonis vel in malis numerandum eorum, quæ in noſtra poteſtate non ſunt, adhuc in me ſeruatur. Immo potius iampridem erat diſciplina, nunc autem factum eſt decretum animi in calamitatibus exercitati. oportebat nimirum acerbiorem mihi eſſe calamitatis incurſum, & ob id genius, cui curæ eſt nocere meis, præparauit ne tu adeſſes, mihi charum caput. Sed tandem aliquando venias admirande & deſideratiſſime atque amicorumm ſynceriſſime. Teſtis ſum admi-

νεανικὴ τις συςᾶσα περὶ ἐμὲ δύναμις, πολὺ πλείους ἔσεσθαι τοὺς ἀκλήτους. ἥξουσι γὰρ ἀπολυταχόθεν, οἱ βέλτιστοι μὲν, ἐφ' ᾧ μεταχεῖν ἔργου καλοῦ· οἱ πονηρότατοι δὲ, καὶ ἐπὶ διαρπαγῇ λαφύρων.

Ἀσκληπιοδότῳ.

Οἴμοι· τί δὲ οἴμοι, θνητά τοι πεπόνθαμεν· ὁ τρίτος γὲ καὶ λοιπὸς οἴχεται τῶν υἱέων. ἀλλά τό γε δόγμα ὃ περὶ τοῦ μηδὲν εἶναι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθῶν ἢ κακῶν, ἔτι παρ' ἐμοὶ σώζεται· μᾶλλον δὲ πάλαι μὲν ἦν μάθημα· νυνὶ δὲ γέγονε δόγμα ψυχῆς ἐγγεγυμνασμένης ταῖς περιστάσεσιν. ἔδει δὲ ἄρα χαλεπωτέραν μοι γενέσθαι τοῦ πάθους τὴν προσβολήν· καὶ διὰ τοῦτο ὁ δαίμων ᾧ μέλει βλάπτειν τἀμὰ, προσῳκονομήσατο μηδὲ σὲ τὴν φίλην μοι παρεῖναι κεφαλήν. ἀλλ' ἔλθοις ποτὲ θαυμάσιε καὶ τριπόθητε καὶ φίλων ἀδολώτατε. μάρτυς εἰμὶ

ται θαυμαστῷ Μενέλεῳ τῆς περὶ σὲ διαθέσεως. διὰ τοῦτο πολλάκις ἡδέως συνδιημέρευσα, ὅτι σὲ δι' εὐφήμου μνήμης

γρ. ἐτί- διετίθετο, καὶ πολλὰ τῇ ψυχῇ προσκεκυ-
θετο, φὼς, καὶ τοῖς ἐπιζητοῖς ὧδε ἀπάγγειν

αὐτὸν εὐθὺ Τευχείρων· περὶ τὸν μέγαν Ἀσκληπιόδοτον εὐγνώμων τῷ καὶ εὐεργετῶν, ὡς ἐπὶ μεγίστοις εὐεργέτη διατετέλεκεν· ἵν' ἔχωμεν ὕδωρ ψυχρὸν, ὑδρίαν ἢ πίθον ἐκ μαρμάρου ζητῶ, ὅσῳ μείζων, τοσούτῳ κάλλιον. κείσεται δὲ ἐν Ἀσκληπιῷ τῷ ποταμῷ. παρ' αὐτῷ γὰρ κτίζω τὸ ἀσκητήριον, καὶ ἄγρια σκεύη προσευτρεπίζομαι· σὺν θεῷ δὲ εἴλω ἐπιβαινόμενος.

Τῷ ἀδελφῷ.

» Ἀσπίδα, φρύνον, ὄφιν, καὶ λαδικέας περίφευγε, Καὶ κύνα λυσσητὴν, καὶ πάλι λαδικέας·
» ἀλλὰ μετὰ τὸν ἡμερώτατον καὶ φιλοσοφώτατον Πενταδίου τὰς πινακίδας ἃς ἡ πολιτεία σύνθημα ποιεῖται τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς, Εὐθάλιος ὁ λαδικεὺς ἔχει λαβών. οἶσθα τὸν νεανί-

admirabili Menelao eius erga te beneuolentiæ. Idcirco sæpenumero iucunde dies multos cum eo traduxi, quia te honorifica memoria prosequebatur, & multum animo attentus, & curatoribus nec abducentibus eum recta Teuchyra. Erga magnum Asclepiodotum gratus erat, & gratias agere vt bene merito in maximis rebus perseuerauit. Vt habeamus aquam frigidam, hydriam aut dolium ex marmore quære * quanto maius, tanto erit melius. Ponetur in Asclepio flumine; iuxta illud enim monasterium condo, & pura vasa præparo. Vtinam autem cum Deo * hoc instituerim.

*Deo fauente.

Fratri. 127.

Aspidem rubetam, serpentem, & Ladicenses fuge, & rabiosum canem, & rursus Ladicenses. Attamen post lenissimū & philosophiæ studiosissimū Pentadiū tabellas, quas Respub. facit signum Aegyptiacæ præfecturę, Euthalius Ladicensis accepit. Nosti

adolescentem, vt coniicere licet, qui vixit in aula iisdē quibus nos temporibus. Etenim non sinebant eum latere, neque mores neque cognomentum. Audies Ballantem quendam qui hoc cognomentum nobile non à patre adeptus, verùm ipse quæsiuerat. Postea quam enim, vt arbitror, Lydiæ præfectus factus, sub Rufini temporibus, populabatur & diripiebat res Lydorum. Irascitur Rufinus, & punit mulcta quindecim librarum auri. Præficit milites ex suis satellitibus, vt putabat, fortissimos & beneuolentissimos, vt per vim exactum aurum referrent fideliter ad mensam suam. Quid igitur ad ista Sisyphus? Verùm vereor ne nimium ineptus sim iterum narrans celebrata ac cognita, audisti prorsus par crumenarum, quas equus Eumeli multò magis inter se similes comparasset, in vnam misit obolos æreos: in aliam nummos aureos. Et cùm hanc ostendisset: alte-

νεανίσκον, ὡς εἰκάζειν ἔξεστιν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν χρόνους ἐπὶ στρατοπέδου διαγαγόντα. καὶ γὰρ οὐκ εἴα λανθάνειν αὐτόν, οὔτε ὁ τρόπος, οὔτε τὸ ἐπώνυμον. Βαλλαντά τινα ἤκουες, οὐ πατρόθεν τῆς σεμνῆς ταύτης προσηγορίας κληρονομήσαντα, ἀλλ' αὐτὸν περιποιησάμενον. ἐπεὶ γάρ, οἶμαι, Λυδίας ἄρχων ἀποδειχθείς, ὑπὸ τοὺς Ρουφίνου χρόνους, ἦγε καὶ ἔφερε τὰ Λυδῶν, νεμεσᾷ Ρουφῖνος, καὶ μέτεισι ζημίᾳ χρυσοῦ λιτρῶν πεντεκαίδεκα· τάττει δὲ στρατιώτας ἐκ τῶν ὑπηρετῶν ὡς ᾤετο τοὺς ἀνδρειοτάτους καὶ εὐνουστάτους, ἐφ' ᾧ σὺν βίᾳ πράξαντας τὸ χρυσίον, ἀνακομίσαι πιστῶς, εἰς τὴν τράπεζαν τὴν αὐτοῦ. τί οὖν πρὸς ταῦτα ὁ Σίσυφος· ἀλλὰ μὴ λίαν ἀπειρόκαλος ὦ, βεβοημένα ἐπιδιηγούμενος· πέπυσαι πάντως τὴν συνωρίδα τῶν βαλαντίων, ἃ τῶν ἵππων Εὐμήλου πολὺ μᾶλλον ἀλλήλοις ἐοικότα κατασκευάσας, τοῦ μὲν ἐνέθηκεν ὀβολοὺς ἐκ χαλκοῦ· τοῦ δὲ στατῆρας χρυσίου. καὶ τοῦτο μὲν δείξας, ἐκεῖνο δὲ

χρίψας, ὡς ἀπειθήμησαν, ὡς ἐζυγοστάτησαν, ὡς κατεσημήναντο τῇ δημοσίᾳ σφραγῖδι τὸ χρυσίον, λανθάνει θάτερον ἀμυηθεὶς, καὶ πέμψας αὐτὴ τὴν στατήρων τοὺς ὀβολούς· οἱ δὲ ὡμολογήκεσαν ἐν δημοσίοις γράμμασιν ἔχειν καὶ διακομίσειν τὸ χρυσίον· κἀκ τούτου Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρῶτος ἐγένετο. τοῦτο τὸν Εὐθάλιον ἐπὶ μέγα τύχης ἐξῆρεν· οὐδενὶ γὰρ ἐπέτρεψεν ὁ γέλως ὑπὲρ τῆς πολιτείας ἀγανακτῆσαι· ἀλλ' ὡς ἄνδρα παρὰ τοὺς πώποτε θαυματοποιὸν, ἰδεῖν ἐπεθύμησαν· καὶ ἧκε μετάπεμπτος ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίων ὀχήματι δημοσίῳ πομπεύων διὰ τῶν πόλεων. κἀγὼ τὸν θεσπέσιον οἶδα τῶν συνεδρευόντων ἐν τῷ προτεμενίσματι τοῦ βουλευτηρίου λαλίστερον. ἔστι δ' ὅσοι οὐδέπω παραλύσει τῆς ἀρχῆς τὸν ἑταῖρον Πενταπόλεων.

ram quidem occultauit. Vbi milites numerarunt, vbi appenderunt, vbi obsignarunt publico signo aurum, fallit * alteram supponens, & mittens pro aureis obolos. Ipsi verò confessi erant in publicis litteris se habere, & se perlaturos aurum, & ex eo facinore Daphnis apud pastores primus extitit. Hoc Euthalium in magnam fortunam extulit. nulli enim permisit risus pro repub. indignari: verùm vt virum, vltra eos qui vmquam fuissent, præstigiatorem, videre cupierunt. Et venit accersitus & benemeritus de Romanis, vehiculo publico cum pompa incedens per ciuitates. Et ego homunculum scio iis qui vna sedent in curiæ vestibulo loquaciorem. Iste mox adimet præfecturam sodali Pentadio.

* *clam alteram alterius loco posuit.*

Ad Episcopum expulsum episcopatu, qui noluerat assentiri doctrinæ Arrij. 128.

Recuperasti id quod eras, non amisisti. Non enim cum quis impietatis catalogo separatus fuerit, tum & pietatis orbatus est sedibus. Aegypti autem amplectere abalienationem * & puta ad te prophetam magnà voce clamasse. Quid tibi cum terra Aegypti vt bibas aquam Nili? Nam gens illa vetus est hostis Dei & patribus sanctis infesta.

* *Gaude quod ab Ægypto sis alienatus.*

Pylæmeni. 129.

A Platone Socrates introductus est, accedens valde sero ad amores, postulans ab iis ne admirarentur, si quemadmodum, ait, vix cæpi amare sic & vix desinam. Ego autem mihi videor eodem modo animatus esse erga te, & petere eandem veniam

Πρὸς ἐπίσκοπον ἐξωσθέντα τῆς ἐπισκοπῆς μὴ βουληθέντα συνθέσθαι τῷ Ἀρείου δόγματι.

Ἀπέλαβες ὅπερ ἦς, οὐκ ἀπέβαλες. οὐ γὰρ ὅταν τις τοῦ τῆς ἀσεβείας χωρισθῇ καταλόγου, τότε καὶ τὴν τῆς εὐσεβείας ἀπεστέρηται θρόνων. Αἰγύπτου δὲ περιπλύσασου τὴν ἀλλοτρίωσιν, καὶ νόμιζε καὶ πρὸς σὲ τὸν προφήτην μεγαλοφώνως κεκραγέναι, Τί σοι καὶ τῇ γῇ Αἰγύπτου, τοῦ πιεῖν ὕδωρ Γεών*. ὃ γε. Γε- γὰρ ἔθνος, θεομάχον ἀρχαῖον, καὶ πατράσι δεών. ἁγίοις πολέμιον.

Πυλαιμένει.

Πλάτωνι Σωκράτης πεποίηται, προσιὼν μὲν ὀψέ ποτε πρὸς τὰ παιδικά, ἀξιοῦν δὲ αὐτὰ μὴ θαυμάζειν, εἰ ὥσπερ, φησί, μόλις ἠρξάμην, οὕτω καὶ μόλις παυσαίμην· ἐγὼ δέ μοι δοκῶ ταὐτὸ πεπονθέναι πάθος πρὸς σέ, καὶ τὴν αὐτὴν δίκαιος εἶναι παραιτεῖσθαι

συγγνώμην, ἐνιαυτὸν ὅλον, οὐκ ἄξιον οὐδὲ ἀληθὲς εἰπεῖν, ἐπισχών, ἀλλὰ μάτην στείλας τὰς ἐπιστολάς, τὰς πάλιν αὐτὰς εἰς τὰς ἐμὰς χεῖρας ἀνακομισθῆναι· νῦν οὖν * ἀθρόας ἐκπέμπω, ἃς οὐ μόνον ὥσπερ φόρων ἐλλείμματα ἀποδιδοὺς μακρηγορῶ, ἀλλὰ καὶ προσθήκην σοι βούλομαι. καί τοι νὴ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέβην ἐπὶ θάλατταν, καὶ τοῖς Φυκουντίων κωπηλάταις διείλεγμαι, χαριστήριος ἱππικήν, ἵνα στείλω πρὸς ὑμᾶς τοῦτο μὲν γράμμα, τοῦτο δέ· ἀλλ' οὐκ ἄξιον ποιεῖσθαι κατάλογον τῶν πεμφθέντων μέν, ὥστε Πυλαιμένην λαβεῖν· ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ ἐκτεθέντων διὰ τὸν δυστυχέστατον ἀπόπλουν· καὶ τοῦ μὲν ἕνεκα· καί τοι τῶν ἐκεῖ φίλων ὁ φιλικώτατός μοι Πυλαιμένης ἐστίν. ἀλλὰ νὴ τὴν τιμίαν σου διάθεσιν, ῥᾷον μὲν ἠνέγκα, ἢ δι' ἑτέρους συχνούς, καὶ μάλιστα διὰ τὸν θαυμάσιον Πρόκλον, καὶ Τρύφωνα, περὶ ὧν καὶ μόνων, ὡς προσαγορευόντων με γέγραφας. ἀπέστειλα οὖν τῇ μὲν

γρ. νῦν ἀθρ.

veniam, totum anni, non æquum eſt nec verum dictu, cunctatus; ſed qui fruſtra miſerim epiſtolas, propterea quod illæ ad meas manus relatæ ſunt. Nunc igitur omnes ad te ſimul mitto, quas non ſolum vt tributorum reliqua, reddens, prolixus ſum, verùm etiam præterea volo tibi conferre aliquid. Pet Iouem amicitiæ præſidem tuum & meum ad hoc ipſum deſcendi ad mare, & collocatus ſum cum Phycuntiorum remigibus, omiſſa equeſtri diſciplina, vt mitterem ad vos partim quidem literas, partim etiam munera. Sed non æquum eſt recenſere ea quæ miſſa ſunt, vt Pylæmenes acciperet: quæ autem Alexandriæ expoſita ſunt, propter infelicē nauigationem, & maximè propter te, etſi ex omnibus, quos iſtic habeo amicos, amantiſſimus eſt Pylæmenes. Verùm per honorandam tuam amicitiam facilius tuliſſem, quā ob alios multos, & maximè propter admirandum Proclum & Tryphonem, de quibus ſolis & vt ſalutantibus me ſcripſiſti. Niſi igitur ad hono-

randam tuam beneuolentiam aureos nummos decem: socio autem Proclo, secundum diuinum Hesiodum trientem amplius, iis quæ ab ipso acceperam. Sic se res habet. Cùm peregre essem accepi, ad profectionem cum indigerem, ab eo aureos sexaginta. Scripserat in syngrapha septuaginta, misi autem octoginta. Multo plures etiam fuissent, si primæ litteræ & nauis cum illis oneribus. Nunc autem ego, fortuna quadam vsus Alexandriam profectus sum, & ad vestros portus adpulsuram esse arbitrabar nauim. Ea autem latebat rapidis ventis à Creta vix in Aegyptium mare salua: aut quid vetabat vos quemadmodum gallinas sic & terrestres alere struthiones. Reddi seruis syngrapham ab admirabili patre Proclo æquum est, qui octoginta aureos accepit. Et vt sodalis Troïlus da operam, mittat ad me celerrime libros,

τιμίᾳ σοῦ διαθέσει, χρυσοῦ νομίσματα δέκα· ταῖς δὲ ἑταίρῳ Πρόκλῳ, κατὰ τὸν θεσπέσιον Ἡσίοδον τετραμοίρια πλείω τῶν παρ' αὐτοῦ. ἔχει γὰρ οὕτως. ἀποδημοῦν ἐδεξάμην εἰς τὸν ἀπόπλουν δεῆσον παρ' αὐτοῦ, χρυσίνους ἑξήκοντα. τούτοις γεγραφήκει μὲν ἑβδομήκοντα· ἀπέστειλα δὲ ὀγδοήκοντα. ἐγένοντο δ' ἂν ἔτι πολλῷ πλείους, εἰ τὰ πρῶτα πρὸς ὑμᾶς ἐκεκόμιστο γράμματα, καὶ ἡ ναῦς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς τότε φορτίοις. νῦν δὲ ἐγὼ μὲν, τύχῃ τινὶ χρησάμενος ἐπὶ τὴν Ἀλεξανδρέαν ἀπεδήμησα, καὶ τοῖς ὑμετέροις λιμέσι προσορμισθὲν ᾤμην τὸ σκάφος. τὸ δ' ἐλάνθανεν ἐξώσταις ἀνέμοις ἀπὸ Κρήτης μόλις εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἀποσωθὲν θάλατταν. ἢ τί ἐκώλυεν ὑμᾶς, ὥσπερ τὰς διεκβολίδας, οὕτω τὰς χερσαίας πέμψαι στρουθούς. ἀποδοθείη τοῖς ἐμοῖς τὸ γραμμάτιον παρὰ τοῦ θαυμασιωτάτου παιδὸς Πρόκλου δίκαιον, τοὺς ὀγδοήκοντα χρυσίνους κομισαμένου· καὶ τὸν ἑταῖρον Τρωΐλον παρασκεύασον ἀποστεῖλαί μοι τάχιστα ̈ τὰ βιβλία,

γρ. ἐπιστεῖλαί μοι τ. ὅτι κομισάμενος τυγχάνει τ.

ἅπερ ἀποδέδωκας αὐτῷ· τὸ Νικοστράτειον δὲ λέγω, καὶ τὸ τοῦ Ἀφροδισιέως Ἀλεξάνδρου. Εἰ διὰ τὴν ἱεράν σου διάθεσιν φίλοι ἡμῖν οἱ ἄρχοντες ἡμῶν ἐπιδημοῖεν, πρὸς φιλοσοφίαν ἡμῖν συντελέσεις τὸ μέρος τὸ σόν, ὅσον Πλάτων ἡγεῖται παρὰ τῆς ἀτιμίας κωλύεσθαι.

Σιμπλικίῳ.

Ἐχαρίσω Κερεαλίῳ δι' αὐτοῦ προσειπὼν ἡμᾶς, τὸ λαθεῖν ἡμέρας πέντε πονηρὸν ὄντα. ἠλπίσαμεν γάρ τι χρηστὸν αἱ πόλεις περὶ τ' ἀνδρὸς, ὃν οὐχ ἅπαξ ἠξίωσεν εἰδέναι Σιμπλίκιος. ὁ δὲ ταχὺ μάλα ᾔσχυνε, σὲ μὲν οὔ· μὴ γάρ ποτε ἐπ' ἄλλῳ τὰ σὰ γένοιτο· ἑαυτὸν δὲ καὶ τὴν ἀρχήν· καὶ, ἵνα μὴ διατείνω, τὰ Ῥωμαίων πράγματα, ὤνιος ἄνθρωπος, ἐλαχίστου δόξης ἀμελὴς, ἀπόλεμος, ἐν εἰρήνῃ βαρὺς, ἧς πρὸς βραχύτατον ἀπολέλαυκεν. οὐ γὰρ ἐδεήθη χρόνου πρὸς τὸ πάντα ἀνατρέψαι τε καὶ συγχέαι. ὥσπερ

quos ei dedisti: Nicostrati librum dico, & Alexandri Aphrodisiensis. Si ob sacram tuam amicitiam nobis amici, qui imperaturi sunt prouinciæ nostræ veniant, ad studium philosophiæ nobis conferes pro virili, quantum Plato existimat à dedecore & ignominia prohiberi.

Simplicio. 130.

Dedisti Cereali per eum nos salutans, vt ignoraretur diebus quinque improbus esse. Ciuitates enim sperarint boni aliquid à viro, quem non semel prædicauit se cognoscere Simplicius. Ille autem sane celeriter dedecorauit, te quidem non: nunquam enim in alterius potestate res tuæ fuerint, verùm seipsum, & imperium: & ne prolixior sim, Romanorum imperium homo venalis minima mercedula, laudis & gloriæ negligens, belli ignarus, in pace grauis, qua quã minimum ei frui contigit. Non enim opus fuit longo tempore ad subuertenda & perturbanda omnia. Quasi

enim lex esset fortunas militum esse Imperatorum quæ omnes habebant corripiens, vicissim eis dedit vacationem militiæ, & ne in suis essent numeris, permittens ire eo vbi quis existimaret se nutriri posse. Ista cum fecisset vernaculis, quandoquidem non licebat à peregrinis pecunias exigere, exegit pecunias ab eorum vrbibus, ducens & traducens non eo vbi vtilius erat, verùm eo vbi quæstuosius erat; ægre ferentes autem eorum sedem ciuitates aurum conferebant. Hæc celeriter senserunt Macetæ & propagata est fama à semibarbaris ad Barbaros venerunt deinde quot folia & flores verè nascuntur. O iuuentutem quam perdidimus! O fruges quas frustra sperauimus! Seuimus hostili igni. Maior pars nostrum diuitias habebat in pecudibus, in camelis gregalibus & in equabus armentalibus. Omnia perierunt, omnia abacta sunt. Sentio me factum concitatiorem & quodam animi velut impetratu abripi ex calamitate, verũ ignosse mænib. enim sum inclusus & obsessus scribo, sæpe-

γὰρ ὄντος νόμου τὰ τῶν στρατιωτῶν εἶναι τῶν στρατηγῶν, ἃ πάντες εἶχον λαβὼν, ἀντέδωκεν αὖθις ἀστρατίαν καὶ δὴ μὴ σιωπᾶσθαι, βαδίζειν ἐπιτρέψας ἢ τις ᾤετο θρέψαι. ταῦτα τοῖς ἐπιχωρίοις ποιήσας, ἐπεὶ τοὺς ξένους οὐκ ἦν ἀργυρολογεῖν, ἠργυρολόγησεν αὐτῶν τὰς πόλεις, ἄγων καὶ μεθιστὰς, οὐχ ἡ λυσιτελέστερον ἦν, ἀλλ' ἡ κερδαλεώτερον. βαρυνόμεναι γὰρ αὐτῶν τὴν καθέδραν αἱ πόλεις, χρυσίον εἰσέφερον. τούτων ὀξέως ᾔσθοντο Μακέται, καὶ γέγονε διαβόσιμος ἀπὸ τῶν μιξοβαρβάρων εἰς τοὺς βαρβάρους ἡ φήμη· ἦλθον ἐπειδὴ ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. φεῦ τῆς νεότητος, ἣν ἀπολωλέκαμεν· φεῦ τῶν καρπῶν, οἷς μάτην ἠλπίσαμεν· ἐσπείραμεν τῷ πολεμίῳ πυρί. τοῖς πλείοσιν ἡμῶν δὲ πλοῦτος ἐν βοσκήμασιν ἦν, ἐν ἀγελαίαις καμήλοις, ἐν ἵπποις φορβάσι. πάντα οἴχεται, πάντα ἐλήλαται. αἰσθάνομαι γινόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους ἔκφορος· ἀλλὰ σύγγνωθι· τειχήρης γάρ εἰμι, καὶ πολιορκούμενος γράφω,

τῆς ὥρας πολλάκις φρυκτοὺς ὁρῶν, καὶ αὐτοῖς ἀνάπτων καὶ αὐτὸς, καὶ αἴρων τοῖς ἄλλοις σημεῖα. κυνηγέσια δὲ ἐκεῖνα τὰ πρόσω κατολμῶν, οἷς ἐπ' ἐξουσίας ἐχρώμεθα πρότερον οὐχ ἥκιστα διὰ σέο, πάντα ἔρρει, καὶ γένομεν μεμνημένοι, ἥβης τ' ἐκείνης, νοῦ τ' ἐκείνου καὶ φρενῶν· ἀλλ' ἱπποκροτεῖται μὲν ἅπαντα, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι· ἐγὼ δὲ ὑπὸ μεσοπυργίῳ τεταγμένος, ὑπνομαχῶ. Ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος

Γρ. δέ μοι οἶ. Ἰσμαρικός· πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος. οὐκ οἶδα εἰ μᾶλλον Ἀρχιλόχῳ εἰπεῖν ταῦτα προσήκοντα ἦν. κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο Κερεάλιος, εἰ μὴ καὶ προαπόλωλε τῆς ἀρχῆς, ὡς ἄξιός γε ἦν ἔργων γεγονέναι τῶν πρώην χειμῶνος· ὃς ἐπεὶ τὴν χώραν εἶδεν ἐν ᾧ κινδύνου κατέστησεν, ἠπίστησε καθάπαξ τῇ γῇ, καὶ τὸ χρυσίον ἐνθεὶς διηρμένοις ὁλκάσιν, ἐπὶ μετεώρου σαλεύει· τὰς δὲ ἐπιστολὰς αὐτοῦ διαφέρει κελήτιον. ταῦτα ἃ δὴ καὶ ποιοῦμεν ἐπιπατούσας εἴσω

τειχῶν

ſæpenumero in hora ignes & faculas videns, & eas etiam ipſe accendens, & tollens aliis ſigna. Venationes autem illas quæ ante & coram me ſunt cogitans, quibus liberè vtebamur, maximè tua cauſa, omnes perierunt: & gemimus memores, iuuentutiſque illius & mentis & prudentiæ. Verùm omnia quidem equis perſtrepunt & regionem nunc tenent hoſtes. Ego ſub interturrio collocatus, cum ſomno belligero. In haſta quidem mihi maſſa mixta, in maſſa vinum Iſmaricum: bibo autem haſtæ innitens. Haud ſcio an magis Archilocho ad dicendum hæc conueniebant. Malus male pereat Cerealis, ſi non ante meam execrationem periit; nam dignus erat qui præda eſſet recentis tempeſtatis: qui poſteaquam vidit in quanto periculo regionem conſtituiſſet, diffidere cœpit omnino terræ, & poſito auro in onerariis nauibus binorum velorum in alto ſtat, in ſalo. Epiſtolas autem eius adfert ſcapha: hæc quæ etiam facimus imperantes nobis vt ſimus intra

mœnia, vt nemo prosiliat ante fossas, neque obuiam eat hominibus inexpugnabilibus. Testatur à crimine purum esse. Vigilias autem constituere docet noctu quatuor, quasi in non dormiendo posita sit spes nostra. Videtur enim esse in talibus doctus, vt homo ad infelicitatem accommodatus. Quamquam nobiscum neque particeps calamitatum esse voluerat. Non enim ad propugnacula quemadmodum ego Synesius philosophus, verùm ad remum dux stat. Si igitur poëmata desideras, quæ petiisti etsi nos nullius boni nobis conscij sumus, nisi ipsius argumenti, optate vt Cyrenæi paululum absint ab armis. Nam vt nunc sumus, non licet promere ex arculis libros.

Pylæmeni. 131.

Geometricas definitiones verissimas existimato, præsertim cum & aliis sciẽtiis suppetat gloriari, si exiguũ quid ad demonstrationes suas ex geo-

τειχῶν ἐστὶ, μηδένα περιπηδᾶν τὴν τάφρον, μηδὲ ὁμόσε χωρεῖν ἀμάχοις ἀνθρώποις· ἢ διαμαρτύρεται καθαρὸς αἰτίας εἶναι. Φυλακὰς δὲ καθιστάναι διδάσκει τῆς νυκτὸς τέτταρας, ὡς ἐν τῷ μὴ καθεύδειν οὐσῶν τῶν ἐλπίδων. ἔοικε γὰρ εἶναι τὰ τοιαῦτα σοφὸς, ἅτε ἐπιτήδειος ἀτυχεῖν ἄνθρωπος. καί τοι γε ἡμῖν οὐδὲ μετέχειν ἠβουλήθη τῆς συμφορᾶς. οὐ γὰρ περὶ ἔπαλξιν ὥσπερ ἐγὼ Συνέσιος ὁ φιλόσοφος, ἀλλὰ παρὰ κάπην ὁ στρατηγὸς ἵσταται. εἰ δὴ τῶν ποιημάτων ἐρᾷς ἄπερ * ἤτησας· καί τοι γε ἡμεῖς οὐδὲν αὐτοῖν συνοίσομεν ἀγαθὸν, ὅτι μὴ τὴν ὑπόθεσιν· συνδόξαι Κυρηναίοις μικρὸν ἀπὸ τῶν ὅπλων γενέσθαι. ὡς γὰρ νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξεράσαι * βιβλία.

γρ. ἤλπισας

γρ. ἐξάρασθαι

Πυλαιμένει.

Τοὺς γεωμετρικοὺς ὅρους, ἀληθεστάτους ἡγοῦ, ὅτε γε καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις ὑπάρχει σεμνύνεσθαι, κἂν καταμικρὸν εἰς τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν ἐκ γεω-

μετρίας τι συμποιήσωνται. ἔστι δήπου τὶς
γρ. αὐτή. ἐν αὖθις* λόγος ἀξιῶν τὰ τῷ αὐτῷ τὰ αὐ-
λ. τὰ, καὶ ἀλλήλοις εἶναι δεῖν τὰ αὐτά. ἐμοὶ δὴ
σὲ μὲν ὁ θεῖος ἐποίησε φίλον, τὸν δὲ θαυ-
μάσιον Διογένην, καὶ ἡ φύσις. ἄμφω δὲ ἐ-
νὸς ἐστὲ φίλοι· δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλων ὑμᾶς
ἐξηρτῆσθαι, καθάπερ* ἐμοῦ τοῦ μέσου. συ-
νάπτω τοιγαροῦν ὑμᾶς ἀλλήλοις διὰ τῆς
ἐπιστολῆς, μεθ' ἧς ἑαυτὸν μὲν ἐπιδώσει τῇ
φιλίᾳ τῆς σῆς σεμνοπρεπείας ὁ θαυμάσιος
Διογένης· ἀντιλήψεται δὲ, εὖ οἶδ' ὅτι, τὸν
ἐμὸν Πυλαιμένην. καλῶν γὰρ ἐμὸν, οὔτε αἰ-
σχύνειν, οὔτε αἰσχυνθείην φήσαιμ' ἂν ἔγω-
γε· ὅτι δὲ διὰ σοῦ καὶ τοὺς ἄλλους ἕξει τοὺς
ἐμὲ ἀγαπῶντας φίλους, ὅσοις δὲ δυνάμεις
γρ. δυν. * ἐστὶ καὶ χρησίμους, οὐκ ἂν δίκαιος εἴην, εἰ
καὶ χ. ἀμφιβάλλοιμι· δεῖ δὲ αὐτὸν* φίλων χρησί-
μων εἴπερ τῳ πώποτε. τὰ γὰρ κατ' αὐτὸν
ὡς ἐν βραχυτάτοις, οὕτως ἔχει. νέος ἐστὶν
ἁπλοῦς καὶ γενναῖος, θυμοειδὴς καὶ πρᾶος,
οἵους ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως
τοὺς φύλακας εἶναι. ἐστράτευται γέτοι καὶ σὺν

metriâ comparauerint. Eſt verò ratio quædam poſtulans, quæ eidem eadẽ ſunt, etiam inter ſe oportere eadem eſſe. Mihi certè mores te fecerunt amicum, admirandum autem Diogenem & natura: ambo vnius eſtis amici. Oportet igitur etiam inter vos deuinctos vos eſſe, quemadmodum ex me medio. Concilio igitur vos mutuo per hanc epiſtolam, cum qua ſeipſum tradet amicitiæ tuæ amplitudinis admirandus Diogenes. Inuicem autem accipiet, ſat ſcio, meum Pylæmenem. Appellans enim meum, neque ei dedecori eſſe, neque ab eo dedecore affici, equidẽ dixerim. Quòd autem per te & alios habiturus ſit, qui me diligunt, amicos quibus poteſtas eſt & vtiles iniquus eſſem, ſi dubitarem. Opus autem eſt ei amicis vtilibus & fructuoſis, ſi cui opus vnquam fuit. Eius enim negotia, vt breuiſſimis verbis complectar, ſic ſe habent. Iuuenis eſt ſimplex & ſtrenuus, animoſus & lenis, quales Plato vult ſuæ ciuitatis cuſtodes eſſe. Ac ſanè militauit iſte valde

adolescentulus existens. Paulo post quam ex ephœbis excessit, gessit præfecturam exercituum, in discrimen vocatus coram arbitris & testibus inuidis. Tales sunt ciues aduersus omnes qui felices sunt. Sed ille seipsum præbuit superiorem inuidia. De quo multa quidem alter* dixisset. Verùm enimuero videmur pariter nos habere, ego ad laudandum, iste vt laudetur: vt paucis complectar, vicit armis hostes patriæ, virtute improbos qui in ea sunt. Iuuenis magistratum adeptus, non dedecorauit philosophi propinquitatem. Cùm talis sit, in rebus versatur molestis, vel maximè quia & probus & bonus sit. Lucrum est enim improborum, omnis qui probus est, & quæstus ac reditus improbis ex altera parte accedit. Delator igitur aliquis volens mercedem ferre ab eo, & non consecutus, litem ei intendit: postquam autem non succedebat hac via, vt an ferret aliquid non suum, verùm essent leges nobiscum, in aliam viam flexit, & facit litem accusationē, minitatus

nempe qui eius propinquus non esset.

κομιδῇ μειράκιον ὤν. ἄρτι δὲ ἐξ ἐφήβων ἦρξε παρ' ἡμῖν τὴν τῶν στρατευμάτων ἀρχήν, παραβαλλόμενος ἐπὶ βασκάνων μαρτύρων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ πολῖται, πρὸς ἅπαν τὸ εὐτυχοῦν· ἀλλ' ἔδειξεν ἑαυτὸν παρέσχε καὶ φθόνου κρείττω· περὶ οὗ πολλὰ μὲν ἂν ἕτερος εἶπεν· ἀλλ' ἐοίκαμεν γὰρ ὁμοίως ἔχειν ἐγώ τε πρὸς τὸ ἐπαινεῖν, καὶ ἐκεῖνος πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι. συνελόντι δὲ, ἐνίκησεν, ὅπλοις μὲν τοὺς τῆς πατρίδος ἐχθρούς· ἀρετῇ δὲ τοὺς ἐν αὐτῇ πονηρούς. νέος ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενος, οὐκ ἤρνησε φιλοσόφου συνήθειαν. τοιοῦτος ὢν πράγμασιν ὁμιλεῖ δυσκόλοις, δι' αὐτὸ οὐχ ἥκιστα τὸ καλὸς καὶ ἀγαθὸς εἶναι. ἔρημοι γάρ εἰσι τῶν κακοήθων, ἅπας ἐπιεικής· καὶ ἡ πρόσοδος τοῖς πονηροῖς ἐκ τῆς ἑτέρας μερίδος παραγίνεται. ἐνδείκτης οἷον τις ἀξιῶν μισθοδοτεῖσθαι παρ' αὐτοῦ καὶ μὴ τυγχάνων, δίκην πρὸς αὐτὸν ἔλαχεν· ὡς δὲ οὐ προυχώρει ταύτῃ τὸ πρᾶσαί τι τῶν οὐ προσηκόντων, ἀλλ' ἦσαν οἱ νόμοι μεθ' ἡμῶν, ἑτέραν ἐτράπετο. καὶ

ποιεῖται τὴν δίκην γραφὴν, ἀνατεινάμενος ἔγκλημα τοῦ κατηγορουμένου πρεσβύτερον. ἥκει δὴ ὃ κληθῆναι φθάσας. οὐ γὰρ ἄξιον ἀποδοῦναι θανατῶντι γε συκοφάντῃ, καὶ περιέσθαι τὰ πατρῷα τε καὶ τὰ παππῷα μετὰ δόξης ἀγαθῆς. πρὸς ταῦτα, δεῖται φίλων ἀδόλων, ἀκαπηλεύτων, νοῦν ἐχόντων, οἷος εἶ σύ. ἕξει δὲ, σὺν θεῷ εἰρήσθω, σὲ μὲν δι᾽ ἐμοῦ, διὰ σοῦ δὲ τοὺς φίλους τοὺς ἐμούς τε καὶ τοὺς ὧν ὅ, τι ἄν τις αὐτὸν* ἀγαθὸν εἰς αὐτὸν ἐργάσηται, τούτου τὴν χάριν ὀφείλειν ἐγὼ δίκαιός εἰμι.

Τῷ ἀδελφῷ.

Τὸ μὲν τὰς γυναῖκας βοᾶν καὶ στερνοτυπεῖσθαι, καὶ σπαράττειν τὰς κόμας, ἐπιφανέντων ἢ προσαγγελθέντων πολεμίων, ἧττον ἂν δόξειε δεινόν· καί τοι καὶ τοῦτο δεινὸν ὁ Πλάτων οἴεται, ὃ μηδὲ ὥσπερ τὰς ὄρνις ἐθέλειν ἀμυνομένας ὑπὲρ τῶν νεοττῶν πρὸς ὁτιοῦν τῶν δεινοτάτων αἰτίσασθαι, ἀλλὰ δόξαι καταισχύνειν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους, ὅτι πάντων θηρίων ἀτολμότατον γέγονε.

crimen eo ipſo, qui accuſabatur, antiquius. Abit igitur ad vos antequam accuſatus. Non enim æquum eſt cedere calumniatori mortem cupienti, & relinquere patria & auita bona cum turpi fama: quamobrem indiget amicis ſinceris & incorruptis & prudentibus, qualis es tu. Habebit autẽ, cum Deo dictũ ſit, te quidem per me, per te autem & meos & tuos amicos. Quorum quodcumque bonum aliquis in eum contulerit, me eius rei gratiam debere æquum eſt.

Fratri. 131.

Mulieres quidem vociferari, & pectora plangere, & laniare coma, cùm viſi ſunt, aut antenũtiati hoſtes, minus graue videatur. Quamquam Plato exiſtimat & hoc graue, quod nolint mulieres tamquam ciues propugnantes pro ſuis pullis aduerſus quoduis ferociſſimorum animalium, repugnare, ſed fundant opinionem in hominum genus quod extitit omnium animalium pauidiſſimum.

Quòd autem etiam tu pecces in eodem cum illis mulieribus, & noctu expauescas, & exsurgas, & clames stare Barbarum ad ipsam castelli portam (talia enim quispiam de te nunciauit) quo pacto adhuc ista ferri possunt? Tametsi videtur abhorrere meum fratrem, deinde timidum esse. Ego verò statim exorto die equo euectus quam longissimè fieri potest, & auribus & oculis res omnes horum abactorum peruestigo. non enim æquum est vocare eos hostes, verùm latrones, grassatores, aut tali aliquo nomine valde humili, qui neminem eorum, qui in illos fortiter feruntur, sustinent, sed solos pauidos iugulant, quemadmodum victimas, & exuunt. Noctu autem cum iuuentute lustro tumulum, & præbeo mulieribus dormiendi securitatem, scientibus quod pro ipsis aliqui vigilent. Adsunt verò & mihi milites ex cohorte Balagritarum: hi antequam Cerealis præfectus es-

τὸ δὲ καὶ σὲ ταῦτα ἐκείναις πλημμελεῖν, καὶ νύκτωρ ἐκδειματοῦσθαι καὶ διανίστασθαι καὶ βοᾶν παρ' αὐτὴν τοῦ φρουρίου τὴν θύραν ἑστάναι βαρβάρους· τοιαῦτα γάρ τις ἀπήγγειλε περὶ σοῦ· πῶς ἔτι ταῦτα οἰστά· κἂν ἀλλοίως ἔοικεν εἶναι, ἐμὸν ἀδελφὸν ὄντα, ἔπειτα δῆλον εἶναι. ἔγωγέ τοι περιανατειλάσης εὐθὺς ἡμέρας ἐξιππασάμενος, ὡς ἀνυστὸν πορρωτάτω, καὶ ὠσὶ καὶ ὀφθαλμοῖς τὰ κατὰ τοὺς ἀπελάτας τούτους ἅπαντα πολυπραγμονῶ. οὐδὲ γὰρ ἄξιον καλεῖν αὐτοὺς πολεμίους, ἀλλὰ λῃστὰς ἢ λωποδύτας, ἤ τι τοιοῦτον ὄνομα μικροπρεπέστατον, οἳ μηδένα τῶν ἐρρωμένως ἐπιφερομένων ὑφίστανται, ἀλλὰ μόνους τοὺς καταπλῆγας ἀποσφάττουσιν, ὥσπερ ἱερεῖα, καὶ περιδύουσι· νύκτωρ δὲ μετὰ τῶν ἐφήβων περιπολῶ τὸν λόφον, καὶ παρέχω ταῖς γυναιξὶ τοῦ καθεύδειν ἄδειαν, ἐπισταμέναις, ὅτι περὶ αὐτῶν τινὲς ἐγρηγόρασι. πάρεισι δέ μοι καὶ στρατιῶται τῶν Βαλαγριτῶν τάγματος· οὗτοι πρότερον μὲν ἦ Κερεάλιοι

ἀρχὴν, ἥσαν ἱπποτοξόται· τούτου δὲ κατασάντος εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀπημπολημένων αὖθις τῶν ἵππων, ἐγένοντο μόνον τοξόται. ἐμοὶ δή οὗτοι ἀπογεγράφασι καὶ ἄνιπποι. δεῖ δὲ τοξείας ἡμῖν ὑπὲρ φρεάτων, ὑπὲρ τοῦ ποταμοῦ. ὕδωρ γὰρ οὐκ ἔχομεν εἴσω τοῦ περιβόλου· ἐπεί τις *ἐκώλυε διαφέρειν τὴν πολιορκίαν αὐλουμένους τε καὶ κωμάζοντας. νῦν δὲ ἢ κρατεῖν δεῖ μαχομένους ἢ ἀποθνήσκειν εἰς χεῖρας ἰόντας τοῖς πολεμίοις ἀντὶ τοῦ δίψην· οὗ τί ἂν ἐλεεινότερον γένοιτο. ὥστε κἂν ὑπ' ἀνάγκης, ἄνδρες εἴημεν ἀγαθοί, καὶ σὺ δὴ προθυμοῦ, καὶ ἑτέρους παρακάλει, καὶ τὸ ζεῦγος τῶν ἵππων τῶν ἀδηφάγων τῶν ἐπὶ τῷ φόρῳ τρεφομένων, ἄγεσθαι κέλευε παρὰ σέ. πάντος μᾶλλον ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς, ἵππος οὐκ ἀχρεῖον τὸ κτῆμα. καὶ γὰρ προδραμεῖν τε καὶ κατασκέψασθαι, καὶ ἀπαγγεῖλαι δι' ἐλαχίστου, πάντα ταῦτα ἵππος δύναται ῥᾳδίως ποιεῖν· κἂν δέῃ σοι τοξοτῶν, μεταπέμπου, καὶ ἥξουσι. τοὺς γὰρ κωπέας τοὺς Φυκουντίους,

γρ. τί γε ἐκώλ.

ſet, ex equo ſagittarij erant, iſto autem in præfectura conſtituto, venditis ipſis equis, fuerunt ſolum ſagittarij. mihi tamen ſatis ſunt ſine equo. Opus verò nobis eſt ſagittariis pro puteis, pro flumine, non enim aquam habemus intra munimenta, alioqui quid vetabat producere obſidionem tibias audientes & comiſſantes. Nunc ſanè aut vincere oportet pugnantes, aut occumbere manus conferentes cum hoſtibus, ne ſiti moriamur, quo quid miſerabilius eſſe poſſit? Proinde vel ex ipſa neceſſitate viri ſimus fortes, & tu ſanè alacri & prompto ſis animo, & alios hortare, & par equorum edacium qui ad tributum nutriuntur ad te adduci iube. præ omni alia re hiſce temporibus equus eſt res vſui. etenim præcurrere, ſpeculari & explorare ac renuntiare temporis momento, hæc omnia equo facilia factu, & ſi opus ſit tibi ſagittariis, accerſe & venient. nam in remigibus Phycontiis,

ne satis quidem fidei sociis habeo, nec in hortulanis, qui apud me quæro viros paucos, non mentientes verùm, ac si nanciscar tales, cum Deo dictum quidem sit, in his confido. Si autem oporteat mori, sic philosophiæ vtilitas & fructus est, non existimare graue & acerbum recedere à sacculo caruncularum. An verò erga vxorem & filiolum inflexibilis futurus sim, istud vero nõ admodum promitto, quasi velim hæc philosophiam posse. verùm vtinam ne aliquando id experiar, ne ô saluator, ne ô liberator.

Olympio. 133.

Heri & paullo ante his consulibus, qui modo facti sunt, quorum alter est Aristanetus, collegam enim non noui, accepi epistolam, quam ad me miseras obsignatam, inscriptam tuo sacri tui capitis nomine. coniicio autem ipsam esse perueterem, & quia à tineis exesa est, & quia con-

οὐδ' ἐγὼ θαρρῶ συμμάχοις, ὥσπερ οὐδὲ τοῖς πρὸ ἐμοὶ κηπωροῖς. ζητῶ δὲ ἄνδρες ὀλίγοις οὐ ψευδομάχοις τὸν ἄνδρα· κἂν ἐπιτύχω τοιούτων, σὺν θεῷ δὲ εἰρήσθω, θαρρῶ. δεῖσθαι δὲ ἀποθνήσκειν, ἐνταῦτα τὸ φιλοσοφίας ὄφελος τὸ μηδὲν ἡγεῖσθαι δεινὸν ἀναχωρῆσαι τοῦ θυλακίου τῶν κρεϋλιων· εἰ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἀπειθὴς ἔσομαι, τοῦτο δὲ οὐ σφόδρα διεσχυρίζομαι· ὡς ἔγωγε βουλοίμην ἂν τοσαῦτα φιλοσοφίαν δύνασθαι. ἀλλὰ μήτοι ποτὲ διαπείρας λάβοιμι, μή, ὦ σῶτερ, μὴ ὦ ἐλευθέριε.

Ολυμπίῳ.

Χθὲς καὶ προεῖδον ἐπὶ τῶν ἔναγχος ὑπάτων, ὧν ἅτερος ἐστὶν Αἰρεσάρετος· τὸν γὰρ συνάρχοντα ἀγνοῶ· κατασεσημασμένην ἐχομιζάμην ἐπιστολήν, τὸ σὸν τῆς ἱερᾶς κεφαλῆς ἐπιγεγραμμένην ὄνομα· τεκμαίρομαι δὲ αὐτὴν εἶναι παμπάλαιον, πρότε διριπηδέσατον γεγονέναι, καὶ πρὸ συγ-

κεχύσθαι τὰ πλείονα τῶν γραμμάτων. ἐγὼ δὲ ἠξίουν μὴ καθάπερ δασμόν τινα ἐτήσιον, τὴν ἐπιστολὴν πέμπεσθαι, μηδὲ ἕνα ποιεῖσθαι διακομιστὴν μόνον τὸν φίλτατον Σύρον. οὕτω γὰρ συμβαίνει ὃ μηδὲ νεαροῖς, ἀλλ' ἑώλοις αὐτοῖς περιτυγχάνειν. ὥσπερ οὖν ἐγὼ, καὶ αὐτὸς οὕτω ποίει. οὐδεὶς βασιλέως ἀγγελιαφόρος δημοσίαν ἵππον ἀμείβων ἔξεισι τῆς πόλεως, ᾧ μὴ τὰ πρὸς τὴν σὴν λογιότητα μέρος γίνεται τοῦ κατόπιν φορτίου. εἰ μὲν οὖν ἀποδιδόασιν, ἢ πάντες, ἢ τινὲς αὐτῶν, πολλὰ κἀγαθὰ τοῖς ἀποδιδοῦσι γένοιτο, χρηστοῖς οὖσιν. εἰ δὲ μὴ, καὶ ταύτῃ σὺ σοφώτερος, ἀπιστῶν οἷς ἄξιον. ἀλλ' ἵνα μηδὲ ἡμεῖς μάτην κόπτωμεν τὸν
γρ. τὰς ὑπογραφέα, τὰς *ἀποδοθησομένας ἐπιστο-
σώκα. λὰς ὑπαγορεύοντες, μαθεῖν ἀξιῶ. μεθαρμοσόμεθα γὰρ τοῦ λοιποῦ. καὶ μόνῳ πιστεύσω τῷ Πέτρῳ. ταύτην γέ τοι τὴν ἐπιστολὴν, Πέτρος ὁ μιᾶς διακομιεῖ, τὸ διὰ μέσης λαβόντα τῆς ἱερᾶς χειρός. στέλλω γὰρ αὐτὴν ἀπὸ Πενταπόλεως ἐγὼ πρὸς τὴν διδά-

confusæ sunt plures literæ; ego tamen æquum censebam non tanquam tributum quoddam animum, eam epistolam ad me mitti; neque vnum solum fieri tabellarium amicissimum Syrum: sic enim eueniet vt ne legam eas recentes, sed obsoletas & veteres. quemadmodum igitur ego, & ipse sic facito. Nullus regis tabellarius publicum mutans equum exit ex vrbe, cui non literæ ad tuam facundiam pars fiant postici oneris. si quidem igitur reddunt aut omnes, aut nonnulli eorum, multa & bona iis, qui reddunt, eueniant, cùm boni sint viri: sin secus, etiam sic tu sapientior, diffidens quibus diffidere oportet: sed vt ne nos frustra obtundamus amanuensem, dictantes epistolas, quæ non redduntur, cognoscere id cupio: aliter en posthac faciemus, & soli committam Petro. hanc certè epistolam Petrum arbitror perlaturum, à media quam accipiet sacra manu. mitto igitur eam Pentapoli ego ad ma-

διδάσκαλον τὴν κοινήν. αὕτη δὲ ὅπῃ βού-
λεται δώσει· βουλήσεται δὲ, εὖ οἶδ' ὅτι, παρὰ
γνωριμωτάτῳ παραγαγεῖν. καὶ γὰρ οὐδ' ἴσ-
μεν ὦ φίλτατε καὶ θαυμάσιε, εἰ ἐς πάλιν
ἕξεσι προσειπεῖν ἡμᾶς ἀλλήλους. κακίᾳ γὰρ
στρατηγῶν, ἀμαχεὶ γέγονε τῶν πολεμίων ἡ
χώρα, καὶ μόνοι ζῶμεν ὅσοι τὰ ἐρυμνὰ κα-
τειλήφαμεν, τῶν ἐν τοῖς πεδίοις κατειλημ-
μένων, ὥσπερ ἱερείων ἀπεσφαγμένων· δέ-
διμεν δὲ τὴν προσεδρίαν αὐτῶν μὴ χρο-
νία γινομένη, δι' ἧς παραστήσηται τὰ πολ-
λὰ τῶν φρουρίων. ταύτῃ καὶ τοῖς προστεμενίσ-
μασι τοῖς περὶ τῶν δώρων οὐκ ἀπεκρινά-
μην. οὐ γὰρ μοι σχολὴ, πρὸς τινι μηχανῇ
τὸν νοῦν ἔχοντι. κατασκευάζομαι γὰρ, ὡς ἂν
ἀπὸ τῶν πύργων ἐκηβολώτατα πέμποιμεν
ἀξιόλογα λίθων βάρη. ἅμα δὲ καὶ ἐν-
δίδωμί σοι πέμπειν μοι δῶρα· δεῖ γὰρ
ἔχειν Ὀλυμπίῳ Συνέσιον· μὴ μέντοι
τρυφῶντα δῶρα. καὶ γὰρ καὶ τότε τὴν
τρυφὴν ἐμεμψάμην τῶν καταλυμά-
των τοῦ συσσιτίου. ἀλλ' ἔστω στρατιωτικά;

τόξα καὶ βέλη, μετὰ τῶν συναγκίων μέντοι τὰ βέλη. τόξα μὲν οὖν καὶ ἑτέρωθεν ὠνησαίμην, καὶ τὰ ὄντα ἀνακτησαίμην· βέλη δὲ οὐ ῥᾴδιόν ἐστι πορίσασθαι· εὔκολα ὥστε καὶ ἐπιτήδεια. τὰ γὰρ Αἰγύπτια ταῦτα τοῖς γόνασιν οἰδοῦντα, τοῖς παραγωνατίοις συνιζάνει. ταύτῃ καὶ σφάλλεται παρ' ἑαυτῶν. ἔοικε γὰρ τοῖς ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἐμποδιζομένοις τε καὶ προσκόπτουσι. τὰ παρ' ὑμῖν δὲ, εὐμήκη τέ ἐστι καὶ ἀκριβῶς εἰς ἑνὸς κυλίνδρου σχῆμα στρογγύλλεται· ὅπερ ὁ πολύ ἐστιν εἰς εὐθυπορίαν τῆς πλήσεως. ταῦτά μοι πέμπειν· καὶ χαλινοὺς ἵππων ἀγαθοὺς εἰς χρῆσιν· ἐπεὶ καὶ τὸν ἵππον τὸν ἰταλὸν ὃν ἐπῄνεσας τῇ γλώττῃ τῇ καλῇ, σφόδρα ἂν εἶδον ἡδέως· ἐπειδὴ καὶ πατέρα πολλῶν ἀγαθῶν ἡμῖν αὐτὸν ὑπισχνοῦ. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κάτω που τῆς ἐπιστολῆς, μετὰ τὴν ὑπογραφὴν εὗρον ὅτι μὲν ἔδησε τὸν ἵππον ἐν τῇ Σελευκείᾳ, τοῦ ναυκλήρου διὰ τὸν καιρὸν παραιτησαμένου τοιοῦτο φορτίον. ἐπειδὴ δὲ μήτε τὴν λέξιν ἐπέγνων ἀδελφοῦ οὖσαν τῆς σῆς, μήτε τὴν χεῖρα, μήτε τὴν

arcus & ſagittæ, ſagittæ potiſſimum ſuo ferro cuſpidatæ. arcus ſanè quidem & aliunde emere eſt, & quos habeo poſſum reficere: ſagittas verò nō facile eſt comparare, non ſanè vt ſint aptæ. Ægyptiæ enim genibus tumidis & internodiis graciles ſunt: ob id etiam vacillant à ſeipſis, & titubant; ſimiles enim ſunt impeditis à primis carceribus, & offendentibus. veſtræ autem & longæ ſunt & diligenter in vnius cylindri formam rotundantur, quod omnino facit ad certum curſum volatus. Eas mihi mittas, & frenos equorum bonos ad vſum. deinde & equum Italum quem egregio ſermone laudaſti, perlubenter vidiſſem: verumtamen & ſub epiſtola alibi poſt ſubſcriptionem, inueni manere oportere eum equum in Seleucia, nauiculatore propter tempus recuſante tale onus. Poſteaquam autem neque dictionem agnoui tuæ ſimilem, & germanam, neque manuum, neque ele-

gantiam scripturæ, æquum putaui certiorem te ea de re faciendum. incommodum namque sit, si talis equus neque mihi neque tibi sit saluus.

Pylæmeni. 134.

Accepi epistolam, in qua rursum accusasti fortunam, vt quæ nihil humanius de te, quàm antea deliberarit. ne tu ô sociorum amicissime, non enim decet insimulare, sed consolari. licet verò tibi qui tales sis, te recipere ad nos. germanam reperies familiam. non sumus opulenti, ô bone, sed præsentes facultates sufficiunt & Pilæmeni & mihi. Si verò & tu adfueris forsan & ditescemus: ex paribus copiis alij supra modum habent, ego autem malus paterfamilias. sed interim resistit ingenti negligentiæ & incuriæ patrimonium, quod nutrire potest me philosophum, non qualecunque existimato si acceperim & prudentiã. Hæc ad te de his scribo, & ne

ἀκρίβειαν τῆς γραφῆς, ἐδικαίωσα, μὴ ἀγνοεῖσθαί σοι τοῦτο. ἄτοπον γὰρ, εἰ τοιοῦτος ὢν ὁ ἵππος μήτε ἐμοὶ, μήτε σοι σώζοιτο.

Πυλαιμένει.

Ἐδεξάμην τὴν ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ πάλιν ἐμέμφω τὴν τύχην, ὡς οὐδὲν περὶ σοῦ βεβουλευμένην φιλανθρωπότερον. μὴ σύ γε ὦ φίλτατε ἑταίρων· οὐ γὰρ ἄξιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ παραμυθεῖσθαι. ἔξεστι δὲ ὄντι τοιούτῳ, ἥκειν πρὸς ἡμᾶς. ἀδελφὸν εὑρήσεις οἶκον. οὐ πλουτοῦμεν ὦ 'γαθὲ, ἀλλὰ τὰ παρόντα ἀρκεῖ καὶ Πυλαιμένει κἀμοί· εἰ δὲ καὶ σὺ παρέσῃ, τυχὸν καὶ πλουτήσομεν. ἀπὸ τῶν ἴσων ἀφορμῶν ἕτεροι πλείω τῶν μετρίων ἔχουσιν· ἐγὼ δὲ κακὸς οἰκονόμος· ἀλλὰ τέως ἀντέχει καὶ πρὸς τὴν ἀκριβεστάτην ἀμέλειαν τὰ πατρῷα, ἃ δὴ δύναται βόσκειν φιλόσοφον, μὴ τὰ τυχόντα ἡγοῦ προσλαβόντα καὶ προνοίας. ταῦτα περὶ τούτων καὶ μὴ

ἀλλ' ὅμως ἐποίει, εἰ μή τι μεταξὺ βέλτιον πέπραχας· καὶ πάλιν διαγνοῇ τὴν Ἡράκλειαν ἀνιστάναι κειμένην. ἐπιστολὰς οὐ γέγραφα πρὸς οὓς εἴωθα, διὰ τὸν καιρόν· ἀλλὰ πρῴην ἅπασι γέγραφα, φάκελλον ἐπιστολῶν Διογένει δούς. ἀνεψιὸς ἐστὶν ὁ Διογένης ἐμός. εἰ μὲν οὖν ἐπέτυχέ σοι, ζήτει· ἐζήτησε γὰρ οἶδ' ὅτι· καὶ δὴ τὸν φάκελλον ἐπιδέδωκεν. σοὶ γὰρ ἐπεγέγραπτο. εἰ δὲ μή, ναύκληρον αἴτει δεῖξαί σοι τὸν νεανίσκον, καὶ κομισάμενος τὰς ἐπιστολάς, αὐτὸς ἅπασι δίδου. εἰσὶ δὲ οὓς περὶ πλείστου ποιούμεθα τῶν ἐμοῦ προσειρῆσθαι· ὁ πατὴρ Πρόκλος, Τρύφων ὁ παρ' ἡμῖν ἄρξας, Σιμπλίκιος καὶ ἀνὴρ καὶ ἄρχων ἀγαθὸς καὶ φίλος ἐμός· ἐπιδοὺς αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν, ἐν ᾧ περίεστι χρόνῳ, χρῆσαι τἀνδρί. καλὸν γὰρ καὶ συσχολάσαι στρατιώτῃ ποικίλῳ. στρουθοὺς μεγάλας ἀπὸ τῶν ἐν εἰρήνῃ κυνηγεσίων εἴχομεν· ἀλλ' οὐκ ἦν αὐτὰς στέλλειν ἐπὶ θάλατταν, διὰ τῶν ὅπλων τῶν πολεμίων, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν παρὰ τὰς ἀκτὰς ὄντων, ἐξῆν ἐνθεῖναι τοῖς πλοίοις.

aliter facias, nisi aliquo modo interea meliore conditione esse cœperis; & rursus cogites Heracleam erigere iacentem. Ad quos solitus sum literas non scripsi propter tempus: sed non ita pridem ad omnes scripsi. fasciculum litterarum Diogeni dabo. patruelis meus est Diogenes. siquidem igitur te quærens inuenerit, quæsiuerit enim sat scio, & sane fasciculum reddiderit, non enim inscriptus erat: sin minus, à nauiculatore pete, vt tibi ostendat adolescentem, & postquam acceperis litteras, ipse omnibus trade. Sunt autem quos plurimum cupio à me salutari, pater Proclus, Tryphon qui apud nos magistratũ gessit: Simplicius & vir & magistratus bonus, & amicus meus. data ei epistola, interim dum adest, vtere viro: honestum enim & otium consumere cũ milite poëtico. Struthiones magnos ex pacis venationibus habemus. sed non licebat eas in mare mittere propter hostilia arma, neque aliud quidquam eorum quæ sunt iuxta litora fas erat nauibus imponere.

vinum igitur ſolum eſt onus, olei autē cyathum in vectura habent, per ſacrum tuum caput, nō ſanè quod quidem ſciam. itaque tot olei ſextarios accipe. accipies autem cū mādatum, quod ad Iulium mitto, dederis: additum verò eſt epiſtolæ ne intercedat, & patri Proclo ſcripſi, & eos ſextarios ad eum miſi. accipiat & epiſtolam à te & vinum à Iulio Tryphoni eleganti & aureo: oportet enim etiam aliquid inepti in his dicere & ex Gorgonis figuris. Tryphoni dona parauimus ſuccum laſerpitij multum; bonum enim Cyrene & hunc educat. non tamen licuit mittere, vt nunc ſe habet; ſed mittemus in alia naui, cum etiam vobis cum eo quidem ſtrutiones *, ſeorſim autem oleum.

* mittemus.

Fratri. 135.

Poëmenius iſte, qui tibi epiſtolam hanc reddidit, miſſus ad nos fuit ab eo Artabazaco,

οἶνος οὕτω μόνος ἐστὶ τὸ φορτίον· ἐλαίου δὲ οὐ, μὰ τὴν τιμίαν σου κεφαλὴν, οὐδὲ κύαθον ἀγώγιμον ἔχουσιν, οὔκουν ὅσα γε καὶ ἐμὲ εἰδέναι. τοσάδε οὖν οἴνου ξέστια λάβε· λήψη δὲ, ἐπιδοὺς τὸ πρὸς Ἰούλιον πρόσταγμα. πρόσκειται δὲ τῇ ἐπιστολῇ τοῦ μὴ διαπεσεῖν ἕνεκα, καὶ τῷ πατρὶ Πρόκλῳ γεγράφηκα, καὶ ταῦτα πέπομφα. δεξάσθω δὲ τὴν ἐπιστολὴν παρὰ σοῦ, καὶ τὸν οἶνον παρὰ τοῦ Ἰουλίου Τρύφωνι τῷ χρυσῷ. δεῖ γάρ τι καὶ ἐν τούτοις ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ γοργιαῖον. Τρύφωνι τὰ δῶρα παρεσκευάσαμεν, ὀπὸν σιλφίου πολύν. ἀγαθὸν γὰρ ἡ Κυρήνη καὶ τοῦτον ἐκτρέφει· οὐ μὴν ἐξεγένετο πέμπειν τό γε νῦν ἔχον· ἀλλ' ἐκπέμψαιμεν ἂν εἰς ἑτέραν ναῦν, ὅτε καὶ ὑμῖν μετ' αὐτοῦ μὲν τὰς στρουθοὺς, καταμόνας δὲ τοὔλαιον.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ποιμένιος ἐστὶν ὁ τὴν ἐπιστολήν σοι διδοὺς, ἐστάλη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ μικρῷ πρότερον δυναστεύσαντος Ἀρσαβαζάκου

ἐπὶ ταῖς οὐσίαις ἁπάσαις ὧν ἐν τοῖς τῇδε τόποις ἐγεγόνει κύριος, ἀλλ' ἐν ὑποθέσει τοιαύτῃ περιττὸν ἑαυτὸν παρέσχε καὶ μετριώτατον. καί τοι τίς ἕτερος οὕτως ἐχρήσατο τῷ καιρῷ· Ποιμενίου δὲ οὐδεὶς Λιβύων τὴν πότε δύναμιν ἐβαρύνετο. μέγα τεκμήριον· λυπεῖ τὰς πόλεις ἀναχωρῶν· σὺ δέ μοι τὸν ἄνδρα φιλίως καὶ ὥσπερ εἰκός, ἐπαίνεσον ἐπὶ καλοκαγαθίᾳ.

Τῷ αὐτῷ.

Ὀναίμην τῶν Ἀθηνῶν, ὁπόσα βούλει· ὥστε μοι δοκῶ πλέον ἢ παλαιστῇ καὶ δακτύλῳ γεγονέναι σοφώτερος. ἔξεστι δὲ καὶ αὐτόθεν τῆς θείας σοφίας πεῖράν σοί τινα παρασχεῖν. ἀμέλει γὰρ Ἀναγυροῦντόθεν σοι γράφω, καὶ Σφηττοῖ γέγονα, καὶ Θριάζε, καὶ Κηφισιᾶσι, καὶ Φαληροῖ· καὶ κακὸς κακῶς ὁ δεῦρό με κομίσας ἀπόλοιτο ναύκληρος· ὡς οὐδὲν ἔχουσιν αἱ νῦν Ἀθῆναι σεμνόν, ἀλλ' ἢ τὰ κλεινὰ τῶν χωρίων ὀνόματα· καὶ καθάπερ ἱερείου διαπεπραγμένου τὸ δέρμα λεί-

qui paullo ante multa in poteſtate fuit bonorum omnium nomine, quorũ hac in prouincia fuerat dominus: tamen in eiuſmodi cauſa lenem ſe præſtitit & modeſtiſſimum. Quamquam quis alius ſic eſt occaſione vſus? Nemo autem Afrorum illam Poemenij poteſtatem grauatè ferebat. magnum argumentum: dolore afficit ciuitates decedens: tu autem mihi virum beneuolè & amicè, quemadmodum par eſt, laudato ob probitatem & innocentiam.

Eidem. 136.

Proſint Athenę mihi, quantum cupis: itaque videre mihi palmo & digito factus eſſe. licet autem etiam ſtatim diuinæ eruditionis & doctrinæ documentum tibi aliquod dare. nempe enim ex Anagyro tibi ſcribo, & Sphetti fui, & in Thrioſio pago, & Cephiſiis & Phaleris, & malus male pereat, qui me huc aduexit nauclerus; nã nihil habent nunc Athenæ præclarũ, præterquam inclyta & celebria locorũ nomina: & quemadmodum hoſtię conſumtæ & confectæ pellis relin-

quitur, signum & indicium. quod antea aliquando fuerit animalis; sic postquam philosophia hinc demigrauit, reliquum est circumeuntem admirari Academium Lyceum, & per Iouem poecilen porticum, cognominem & gentilem Chrysippi philosophiæ, quæ nunc non est amplius picta & varia. Proconsul enim tabulas abstulit quibus Polygnotus Tasius artem * indidit: nunc igitur nostra ætate Aegyptius alit Hypatram, quæ accepit germanæ phisosophiæ fœtum. Athenæ autem olim quidem erant vrbs, domicilium sapientum, nunc autem celebrant eas Apiarij. Idcirco etiam par Rhetorum Plutarchiorum, qui quidem non fama orationum suarum adolescentes in theatros congregant, verùm Hymetiis seriis.

* quas pinxeras.

Herculiano. 137.

Si errorum Vlyssis fructū Homerus esse dixerit, multorum hominum vidisse vrbes, & perspexisse mentem, præsertim cum fuit adpulsus non ad homines lepidos & humanos, verùm

πεται, γνώρισμα τοῦ πάλαι ποτὲ ζῴου· οὕτως ἐνθένδε φιλοσοφίας ἐξῳκισμένης, λείπεται περινοστοῦντα θαυμάζειν τὴν Ἀκαδημίαν τέ καὶ τὸ Λύκειον, καὶ νὴ Δία, τὴν ποικίλην στοάν, τὴν ἐπώνυμον τῆς Χρυσίππου φιλοσοφίας, νῦν οὐκέτ' οὖσαν ποικίλην· ὁ γὰρ ἀνθύπατος τὰς σανίδας ἀφείλετο, αἷς ἐγκατέθετο τὴν τέχνην ὁ ἐκ Θάσου Πολύγνωτος. νῦν μὲν δὴ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις Αἴγυπτος τρέφει τὰς ὑπατίας δεξαμένη γονάς· αἱ δὲ Ἀθῆναι, πάλαι μὲν ἦν ἡ πόλις ἑστία σοφῶν, τὸ δὲ νῦν ἔχον, σεμνύνουσιν αὐτὰς οἱ μελιττουργοί. ταῦτ' ἄρα καὶ ἡ ξυνωρὶς τῶν σοφῶν πλουταρχείων, οἵ τινες οὐ τῇ φήμῃ τῶν λόγων ἀγείρουσιν ἐν τοῖς θεάτροις τοὺς νέους, ἀλλὰ τοῖς ἐξ Ὑμηττοῦ σταμνίοις.

Ερκουλιανῷ.

Εἰ τῆς Ὀδυσσέως πλάνης κέρδος ἔφησεν Ὅμηρος πολλῶν ἀνθρώπων ἰδεῖν τε ἄστεα καὶ γνῶναι τὸν νόον, καὶ ταῦτα τῶν παρὰ σοφὸν μίσεως αὐτῷ γινομένης οὐ παρὰ ἄνδρας χαρίεντας,

ἀλλὰ πρὸς Λαιστρυγόνας καὶ Κύκλωπας, ἢ
που θαυμαστὸς ἦν ἡ ποίησις ἥ μηνύει τὴν
ἐμήν τε καὶ τὴν ἀποδημίαν, παραγράφουσα
ἡμῖν εἰς πέρας ἤθη τῆς διὰ φήμης ἀ-
πιστουμένων. αὐτόπται γάρ τοι καὶ αὐτήκοοι
γς. τῆς γεγόναμεν τῆς γνησίας καὶ πεπηγμένης τῆς * φι-
Φιλοσο- λοσοφίας ὀργίων. εἰ δὲ καὶ αἰθεριστικὴ χρεία
φίας τοὺς κοινωνήσαντας διαθέσεως σπουδαίους, ἡ-
μᾶς κατὰ τὸν νοῦν τὸν ἐν ἡμῖν ὃ ἄριστον συγ-
γινομένους, θεὸς ἀπαιτεῖ νόμος ἀλλήλων
μεμνῆσθαι. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ τῆς σωματικῆς συνη-
θείας ἀπολελαυκὼς, ὁρᾶν τε ἀπόντα δο-
κῶ, ὃ ἐναποτεθὲν ἀπὸ τῆς διαθέσεως εἶ-
δος προσχρειζομένης τῆς μνήμης, καὶ ἐμ-
βομβουμένου ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστῶς γλυ-
γς. σου κεῖα τῶν ἱερῶν σου * λογίων ἠχώ· σὺ δὲ ἡμῖν
λόγων εἴπερ οὐχ οὕτως ἔχεις, ἀδικεῖς· εἰ δὲ ἔχεις,
οὐ μέγα ποιεῖς. ἀποδίδως γὰρ διαθέσεως
ὄφλημα. ὅτε μὲν δὲ πρὸς τὴν ἐν φιλοσοφίᾳ
κοινωνίαν ἀπίδω, καὶ φιλοσοφίαν ἐκείνην,
περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, ἐνταῦθα ἤ-
δη τοῦ λογισμοῦ γινόμενος, θεῷ βραβευτῇ τῆς
συντυ-

verùm ad Læstrygonas & Cyclopes, profectò poësis mirũ in modum laudasset tuam & meam peregrinationẽ, quę tribuit vt experiremur & cognosceremus ea, quæ etiã fama incredibilia sunt. spectatores enim & auditores fuimus germanę magistrę & ducis sacrorũ philosophię. Quòd si etiam negotia humana deuinciãt affectu & amicitia eos qui aliquid inter se commercij habẽt; lex postulat, vt nos mutuo nos colamus, qui mente in nobis, quod præstantissimũ est, cõciliati sumus. Ego verò etiã consuetudine corporea fruitus te videre videor absẽtẽ, effigiẽ tui in animo meo recõditã ex amore, quo te prosequor depromẽte memoria, & strepente in aurib. meis eximiè dulci sacrorum tuorũ oraculorum sonitu: tu autẽ si non ita erga nos animatus es, haud æquũ facis: sin verò ita affectus es, nil magnũ facis: amoris enim debitũ reddis. Cùm in illã societatẽ quæ nobis in philosophia incessit intueor, & philosophiam illam, de qua multa inter nos commentati sumus, in hac cogitatione versãs Deo

gubernatori noſtram congreſſionem dico. non enim à minori quam diuina cauſa Synefius qui minime diuulgat rem eam, & cum plurimis verſatur ob humana quædam commercia, quique congreſſus inſtituit, philoſophiam autem in arcanorum arcaniſſimis habet, ita promtè meipſum, & res meas viro qui paullulum dederat * mihi & acceperat ſermonem, pateſeciſſem. quandoquidem igitur exſtitit is aliquis, apud quem vulgaui, quæ nondum vulgata fuerunt, & doctæ artis Protei oblitus ſum (non enim alia ars erat, quàm verſari inter homines non diuina, ſed ciuili quadã ratione) quãdoquidẽ actum eſt iſtud, non propoſito animi mei conſilio, ſed non elaboratum repente prodiens, ego Deum ducem rei illius inopinabilis exiſtimo, à quo finem petemus eorum, quæ illius cauſa ſunt cœpta, & concedat vt ſimul philoſophemur: Sin iſtud nobis minime, ſaltem vt philoſophemur. nam equidem ego rationes aliquas obſeruãtes mihi in animo illa de re epiſtolæ inſpergere * partu-

* cum quo vltro citroque collocutus erã.

* vehementer cupio.

συντυχίαν ἡμῶν ἀνατίθημι. οὐ γὰρ ἂν ἀπ' ἐλάττονος ἢ θείας αἰτίας Συνέσιος ὁ τὸ πρᾶγμα ἥκιστα δημοσιεύων, καὶ πλείστοις μὲν συνών, ἐπ' ἀνθρωπικαῖς δὲ κοινωνίαις τὰς συνουσίας ποιούμενος, φιλοσοφίαν δὲ ἐν ἀῤῥήτων ἀῤῥητοτάτοις ἔχων, οὕτω προχείρως ἐμαυτόν τε καὶ τὰ ἐμαυτοῦ κτήματα ἀνεκάλυψα· ἀνδρὶ καταβραχὺ δόντι μοι καὶ λαβόντι τὸν λόγον. ἐπεὶ δ' οὖν γέγονέ τις σοῦ προεὶς ὃν ἐξωρχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυστα, καὶ τῆς σοφῆς τοῦ Πρωτέως ἐπελαθόμην τέχνης· οὐ γὰρ ἄλλη τις ἦν, ἢ συνεῖναι τοῖς ἀνθρώποις οὐ θείως, ἀλλὰ πολιτικῶς· ἐπεὶ γέγονε τοῦτο, οὐ προστεθειμένης μοι τῆς γνώμης, ἀλλ' ἀκατασκεύαστον ἄφνω παρελθόν, ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τοῦ παραδόξου λογίζομαι, περὶ οὗ τέλος αἰτήσομεν τὴν δι' αὐτὸν ἠργμένων· καὶ δοίη μεθ' ἀλλήλων φιλοσοφεῖν. εἰ δὲ μὴ τοῦτο, πάντως φιλοσοφεῖν. ὡς ἔγωγε ἐνόντας μοι τινὰς τῇ ψυχῇ λόγους περὶ τῆς ὑποθέσεως ἧς ἐπραγματευόμεθα, καταχέαι μὲν ὠδίνω τῆς ἐπιστολῆς·

οὐ μὴν τοῦτο ποιήσω. εἰ γὰρ αὖ κατὰ θεὸν γένοιτο συγγενέσθαι σε ἡμῖν περὶ τούτων, καὶ πολλοῖς ἄμεινον εἴδεσιν. ἐμοὶ δὲ οὐ καλῶς ἔχει γραμματείῳ πιστεύειν τὰ τοιάδε. τὸ γὰρ τῆς ἐπιστολῆς πρᾶγμα, οὐκ ἐχέμυθον, ἀλλὰ φύσιν ἔχει τῷ περιτυχόντι προσδιαλέγεσθαι. ἔῤῥωσο, καὶ φιλοσόφει, καὶ διατέλει τὸ ἐν ἡμῖν ἀνακεχωσμένον ὄμμα ἀνορύττων. τὸ γάρ τοι βιοῦν ὀρθῶς, ἅτε ὂν οἶμαι προοίμιον τοῦ φρονεῖν, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ φρονίμων ἀνδρῶν σπουδάζεσθαι κατεδείχθη. μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι, φησὶν οὐ θεμιτὸν ἡ θεσπέσια φωνή· οἱ πολλοὶ δὲ οὐ διὰ τὸ φρονεῖν, ἀλλ' αὐτὸ δι' αὐτὸ, καὶ τελειότητα ἀνθρωπίνην ἡγοῦνται τὸ βιοῦν ὀρθῶς, τὴν ὁδὸν οὐχ ὁδὸν, ἀλλ' ἐφ' ὃ δεῖ δι' αὐτῆς φθάσαι νομίζοντες, κακῶς φρονοῦντες. σωφροσύνη γὰρ ἄλογος, καὶ ἀποχὴ κρεωφαγίας πολλὴ παρὰ πολλοῖς ἀλόγοις εἴδεσιν ἐνδέδοται παρὰ τῆς φύσεως· ἀλλ' οὐκ ἐπαινοῦμεν

γρ. ἔρυμα. οὔτε κορώνην, οὔτ' ἄλλο τι τῶν εὐεργμένων φυσικὴν ἀρετὴν, ὅτι φρονήσεως ἔρημα*:

rio: non tamen hoc faciam. tibi enim continget Dei beneuolentia nobiſcũ & de his colloqui, & cum multis qui melius iſta ſciunt. mihi autem nõ conuenit talia committere epiſtolæ: nam epiſtola non eſt taciturna, ſed naturam habet cum quolibet colloquendi. vale & philoſopheris, & perſeuera obrutum in nobis oculum refodere. Nam recta & honeſta vita, cum ſit, vt arbitrer, intelligendi procœmium, à veteribus & prudentibus viris, vt colatur demonſtrata eſt. Impuros enim purum attingere, inquit nefarium diuina vox. Complures autem non ob ſapientiam, ſed eam propter ſe, & perfectionem humanam exiſtimarunt vitam rectam, putantes viam non eſſe viam, ſed ad quod oportet per eam peruenire, perperam ſentientes. temperantia enim ratione vacua & magna carnium abſtinentia multis rationis expertibus ſpecieb. à natura inſita eſt; neq; enim laudamus cornicem, neque aliud quidpiam eorum, quæ adepta ſunt naturalem virtutem, quia orbata ſunt prudentia:

vita autem menti conſentanea hominis finis eſt. hanc ſequamur à Deo petentes vt diuina cogitemus, & ipſi, quoad eius fieri poteſt, ſapientiam vndique colligentes.

Eidem. 138.

Audiui quendam ex iis, qui periti dicendi ſunt, virum, laudantem vſum epiſtolæ, & hoc ipſum * multarum & admirandarum orationum artifex argumentum ſumſerat. ſuppeditabatur autem eius encomium cum multis etiam aliis modis, tum maximè quod poſſet epiſtola amorum non felicium eſſe conſolatio, cùm præbet in abſentia corporum cogitationem præſentiæ, & quod videamur colloqui cum his quos amamus, cum expleat animi deſiderium. His igitur laudibus efferebat literarum inuentorem & nullius hominis cenſebat, verùm Dei in homines eſſe munus. Ego igitur fruor ſacro hoc Dei munere, & cum quo oportebat

** Epiſtolæ laudationes de qua declamaret.*

ἡ δὲ κατὰ νοῦν ζωὴ, τέλος ἀνθρώπου. τούτου μετιόντες, θεόθεν τὲ αἰτοῦντες θεῖα φρονεῖν, καὶ αὐτοὶ τὸν δυνατὸν τρόπον τὸ φρονεῖν ἁπανταχόθεν συλλέγοντες.

Τῷ αὐτῷ.

Ηκουσά του τῶν δεινῶν λέγειν ἀνδρὸς ἐπαινοῦντος χρείαν ἐπιστολῆς, καὶ τοῦτ' αὐτὸ τὴν πολλῶν καὶ θαυμαστῶν λόγων σοφιστὴς ὑπόθεσιν ἐπεποίητο· ἐξηρήγετο δὲ αὐτῆς τὸ ἐγκώμιον πολλαχῆ μὲν καὶ ἄλλῃ, μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ δύνασθαι τὴν ἐπιστολὴν ἐρώντων οὐκ εὐτυχούντων εἶναι παραμυθίαν, παρεχομένην ἐν ἀποιουσίᾳ σωμάτων φαντασίαν τῆς παρουσίας, καὶ τῷ δοκεῖν προσδιαλέγεσθαι ψυχῆς ἐκπιμπλᾶσαν τὸ ἐφιέμενον. ταῦτα οὖν ἀνυμνεῖν τὸν εὑρετὴν τῶν γραμμάτων· καὶ ἀνθρώπου μὲν οὐδενὸς ἠξίου, θεοῦ δὲ εἰς ἀνθρώπους εἶναι τὴν δόσιν. ἐγὼ μὲν οὖν ἀπολαύω τῆς ἱερᾶς τῆσδε τοῦ θεοῦ χάριτος, ὃ πρὸς ὃν ἔδει

λαλεῖν, εἰ μὴ δύναμαι λαλεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ γράφειν δύναμαι, ἅμα τοῦτο ποιῶ, καὶ κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον σύνειμι, καὶ ἀπολαύω τῶν ἐμῶν παιδικῶν. αὐτὸς δὲ εἰ μὴ πικρὸν εἰπεῖν, συνδιέστησας καὶ τῷ τόπῳ τὴν γνώμην· κἂν μὴ παύσῃ σαυ-

γρ. ἀσυλώτατα τὸν ἀφέλκων τῶν ἀδολώτατα * καὶ ἀσκήνως ἠγαπηκότων, ἐμιμήσω τὰς χελιδόνας, αἳ ταῖς τῶν ἀνθρώπων οἷς φιλίαις ἐνοικίζονται μὲν μετὰ τοῦ φθέγγεσθαι, σιωπῶσαι δὲ ἐξοικίζονται. ταῦτα πρὸς ἀνθρωπικὰ τὰ ἐγκλήματα· εἰ δὲ ἴσωσας διὰ φιλοσοφίας τὰ δεδεγμένα διεστῶτα, καὶ φίλον μὲν τὸ καλόν, καλὸν δὲ τὸ αὐτό· τοῦ-

γρ. νιῶ λέγ. το δὲ ἓν ὂν τοῦ κοιν.* λέγοντος ἤκουσας, οὐκέτι κρίνομεν ὑπεροψίαν τὴν πρὸς ἡμᾶς σιωπήν, ἀλλὰ συνηδόμεθα φιλοσοφοῦντι, καὶ παραιτούμεθα μὲν τὸ μικροπρεπεύεσθαι, συνόντι δὲ τῷ παρὰ σοὶ κρείττονι, τοῖς ἐν ἡμῖν κρείττοσιν. εἴης τοιοῦτος ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ ἐμοὶ τριπόθητε ὄντως ἀδελφέ.

agere, ſi non poſſim colloqui, quoniam quidem ſcribere valde, crebro hoc facio, & vt licet vna ſum & fruor meis deliciis. Ipſe verò, ſi non acerbum dictu, vna cum loco diſiunxiſti animum, & ſi non deſinas te ab iis diſtrahere, qui te amarunt ſinceriſſimè & ſine ſimulatione, imitatus es hirundines, quæ immigrant tanquam in hominum amicitias cum garrulitate, demigrant autem cito. Hæc aduerſus hominem adhuc & humana crimina: ſin autem copulaſti per philoſophiam, quæ hîc apud homines diſiuncta ſunt, & honeſtum quidem tibi charum eſt, honeſtum autem idem tibi eſt: hoc autem mentem audiſti dicere vnum eſſe, non amplius exiſtimamus quod literas ad nos nō mittas per contemptum: verùm gratulamur tibi philoſophanti, & recuſanti in paruis ſeſe occupare, at verſanti cum his quæ in nobis potiora & præſtantiora ſunt eo, quod apud te præſtantius eſt. ſis talis virorum optime, & mihi optatiſſime verè frater.

ἀλλὰ πρὸς λαιστρυγόνας καὶ Κύκλωπας, ἢ
που θαυμαστὸς ἂν ἡ ποίησις ὕμνησε τὴν
ἐμήν τε καὶ σὴν ἀποδημίαν, παραδοξοτέραν
ἡμῖν εἰς πέρας ἥξειν τῆς διὰ φήμης ἀ-
πιστουμένων. αὐτόπται γάρ τοι καὶ αὐτήκοοι
γρ. Φιλοσο-φίας τῆς γεγόναμεν τῆς γνησίας καὶ ἐξηγημένος τῆς * φι-
λοσοφίας ὀργίων. εἰ δὲ καὶ ἀνθρωπικαὶ χρεῖαι
τοὺς κοινωνήσαντας διαθέσει συνδέουσιν, ἡ-
μᾶς κατὰ τὸν νοῦν τὸν ἐν ἡμῖν ὃ ἄριστον συγ-
γινομένους, θεῖος ἀπαιτεῖ νόμος ἀλλήλων
τιμᾶν. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ τῆς σωματικῆς συνη-
θείας ἀπολελαυκὼς, ὁρᾶν τε ἀπόντα δο-
κῶ, ὃ ἐναποτεθὲν ἀπὸ τῆς διαθέσεως εἶ-
δος περιχαραττομένης τῆς μνήμης, καὶ ἐμ-
βομβούμενος ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστῶς γλυ-
γρ. λόγων κεῖα τῶν ἱερῶν σου * λογίων ἠχώ· σὺ δὲ ἡμῖν
εἴπερ οὐχ οὕτως ἔχεις, ἀδικεῖς· εἰ δὲ ἔχεις,
οὐ μέγα ποιεῖς. ἀποδίδως γὰρ διαθέσεως
ὄφλημα. ὅταν δὲ πρὸς τὴν ἐν φιλοσοφίᾳ
κοινωνίαν ἀπίδω, καὶ φιλοσοφίαν ἐκείνην,
περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, ἐνταῦθα ἤ-
δη τοῦ λογισμοῦ γινόμενος, θεῷ βεβαιωτῇ τῆς
συντυ-

verùm ad Læstrygonas & Cyclopes, profectò poësis mirũ in modum laudasset tuam & meam peregrinationẽ, quę tribuit vt experiremur & cognosceremus ea, quæ etiã fama incredibilia sunt. spectatores enim & auditores fuimus germanę magistrę & ducis sacrorũ philosophię. Quòd si etiam negotia humana deuinciãt affectu & amicitia eos qui aliquid inter se commercij habẽt; lex postulat, vt nos mutuo nos colamus, qui mente in nobis, quod præstantissimũ est, cõciliati sumus. Ego verò etiã consuetudine corporea fruitus te videre videor absẽtẽ, effigiẽ tui in animo meo recõditã ex amore, quo te prosequor depromẽte memoria, & strepente in aurib. meis eximiè dulci sacrorum tuorũ oraculorum sonitu: tu autẽ si non ita erga nos animatus es, haud æquũ facis: sin verò ita affectus es, nil magnũ facis: amoris enim debitũ reddis. Cùm in illã societatẽ quæ nobis in philosophia incessit intueor, & philosophiam illam, de qua multa inter nos commentati sumus, in hac cogitatione versãs Deo

gubernatori noſtram congreſſionem dico. non enim à minori quam diuina cauſa Synеſius qui minime diuulgat rem eam, & cum plurimis verſatur ob humana quædam commercia, quique congreſſus inſtituit, philoſophiam autem in arcanorum arcaniſſimis habet, ita promtè meipſum, & res meas viro qui paullulum dederat * mihi & acceperat ſermonem, pateſeciſſem. quandoquidem igitur exſtitit is aliquis, apud quem vulgaui, quæ nondum vulgata fuerunt, & doctæ artis Protei oblitus ſum (non enim alia ars erat, quàm verſari inter homines non diuina, ſed ciuili quadã ratione) quãdoquidẽ actum eſt iſtud, non propoſito animi mei conſilio, ſed nõn elaboratum repente prodiens, ego Deum ducem rei illius inopinabilis exiſtimo, à quo finem petemus eorum, quæ illius cauſa ſunt cœpta, & concedat vt ſimul philoſophemur: Sin iſtud nobis minime, ſaltem vt philoſophemur. nam equidem ego rationes aliquas obſeruãtes mihi in animo illa de re epiſtolæ inſpergere * partu-

* cum quo vltro citroque collocutus erã.

* vehementer cupio.

συντυχίαν ἡμῶν ἀνατίθημι. οὐ γὰρ αἰεὶ ἀπ' ἐλάττονος ἢ θείας αἰτίας Συνέσιος ὁ τὸ πρᾶγμα ἥκιστα δημοσιεύων, καὶ πλείστοις μὲν συνὼν, ἐπ' ἀνθρωπικῆς δὲ κοινωνίας τὰς συνουσίας ποιούμενος, φιλοσοφίαν δὲ ἐν ἀρρήτων ἀρρητοτάτοις ἔχων, οὕτω προχείρως ἐμαυτόν τε καὶ τὰ ἐμαυτοῦ κτήματα ἀνεκάλυψα· ἀνδρὶ καταβραχὺ δόντι μοι καὶ λαβόντι τὸν λόγον. ἐπεὶ δ' οὖν γέγονέ τις σοῦς πρὸς ὃν ἐξωρχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυστα, καὶ τῆς σοφῆς τοῦ Πρωτέως ἐπελαθόμην τέχνης· οὐ γὰρ ἄλλη τις ἦν, ἢ συνεῖναι τοῖς ἀνθρώποις οὐ θείως, ἀλλὰ πολιτικῶς· ἐπεὶ γέγονε τοῦτο, οὐ προθεμένης μοι τῆς γνώμης, ἀλλ' ἀκατασκεύαστον ἄφνω παρελθόν, ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τοῦ παραδόξου λογίζομαι, παρ' οὗ τέλος αἰτήσομεν τῶν δι' αὐτὸν ἠργμένων· καὶ δοίη μετ' ἀλλήλων φιλοσοφεῖν. εἰ δὲ μὴ τοῦτο, πάντως φιλοσοφεῖν. ὡς ἔγωγε ἐνόντας μοι τινὰς τῇ ψυχῇ λόγους περὶ τῆς ὑποθέσεως ἣν ἐπραγματευόμεθα, καταχέαι μὲν ὤδινω τῆς ἐπιστολῆς·

οὐ μὴν τοῦτο ποιήσω. εἰ γὰρ αὖ κατὰ θεὸν γένοιτο συγγενέσθαι σε ἡμῖν περὶ τούτων, καὶ πολλοῖς ἄμεινον εἰδόσιν. ἐμοὶ δὲ οὐ καλῶς ἔχει γραμματείῳ πιστεύειν τὰ τοιάδε. τὸ γὰρ τῆς ἐπιστολῆς πρᾶγμα, οὐκ ἐχέμυθον, ἀλλὰ φύσιν ἔχει τῷ περιτυχόντι προσδιαλέγεσθαι. ἔῤῥωσο, καὶ φιλοσόφει, καὶ διατέλει τὸ ἐν ἡμῖν ἀνακεχωσμένον ὄμμα ἀνορύττων. τὸ γάρ τοι βιοῦν ὀρθῶς, ἅτε ὂν οἶμαι προοίμιον τοῦ φρονεῖν, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ φρονίμων ἀνδρῶν σπουδάζεσθαι κατεδείχθη. μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι, φησὶν οὐ θεμιτὸν ἡ θεσπεσία φωνή· οἱ πολλοὶ δὲ οὐ διὰ τὸ φρονεῖν, ἀλλ' αὐτὸ δι' αὐτό, καὶ τελειότητα ἀνθρωπίνην ἡγοῦνται τὸ βιοῦν ὀρθῶς, πλὴν ὁδὸν οὐχ ὁδόν, ἀλλ' ἐφ' ὃ δεῖ δι' αὐτῆς φθάσαι νομίζοντες, κακῶς φρονοῦντες. σωφροσύνη γὰρ ἄλογος, καὶ ἀποχὴ κρεωφαγίας πολλὴ παρὰ πολλοῖς ἀλόγοις εἴδεσιν ἐνδέδοται παρὰ τῆς φύσεως· ἀλλ' οὐκ ἐπαινοῦμεν

γρ. ἔρυμα· οὔτε κορώνην, οὔτ' ἄλλο τι τῶν θρεμμάτων φυσικὴν ἀρετήν, ὅτι φρονήσεως ἔρημα*.

rio: non tamen hoc faciam. tibi enim continget Dei beneuolentia nobiscũ & de his colloqui, & cum multis qui melius ista sciunt. mihi autem nõ conuenit talia committere epistolæ: nam epistola non est taciturna, sed naturam habet cum quolibet colloquendi. vale & philosopheris, & perseuera obrutum in nobis oculum refodere. Nam recta & honesta vita, cum sit, vt arbitrer, intelligendi procœmium, à veteribus & prudentibus viris, vt colatur demonstrata est. Impuros enim purum attingere, inquit nefarium diuina vox. Complures autem non ob sapientiam, sed eam propter se, & perfectionem humanam existimarunt vitam rectam, putantes viam non esse viam, sed ad quod oportet per eam peruenire, perperam sentientes. temperantia enim ratione vacua & magna carnium abstinentia multis rationis expertibus specieb. à natura insita est; neq; enim laudamus cornicem, neque aliud quidpiam eorum, quæ adepta sunt naturalem virtutem, quia orbata sunt prudentia:

vita autem menti consentanea hominis finis est. hanc sequamur à Deo petentes vt diuina cogitemus, & ipsi, quoad eius fieri potest, sapientiam vndique colligentes.

Eidem. 138.

*Epistolæ laudationes de qua declamaret.

Audiui quendam ex iis, qui periti dicendi sunt, virum, laudantem vsum epistolæ, & hoc ipsum * multarum & admirandarum orationum artifex argumentum sumserat. suppeditabatur autem eius encomium cum multis etiam aliis modis, tum maximè quod posset epistola amorum non felicium esse consolatio, cùm præbet in absentia corporum cogitationem præsentiæ, & quod videamur colloqui cum his quos amamus, cum expleat animi desiderium. His igitur laudibus efferebat literarum inuentorem & nullius hominis censebat, verùm Dei in homines esse munus. Ego igitur fruor sacro hoc Dei munere, & cum quo oportebat

ἡ δὲ κατὰ νοῦν ζωὴ, τέλος ἀνθρώπου. Ταύτην μετιῶμεν, θεόθεν τε αἰτοῦντες θεῖα φέρειν, καὶ αὐτοὶ τὸν δυνατὸν τρόπον τὸ φέρειν ἀπανταχόθεν συλλέγοντες.

Τῷ αὐτῷ.

Ἤκουσά που τῶν δεινῶν λέγειν ἀνδρὸς ἐπαινοῦντος χρείαν ἐπιστολῆς, καὶ τοῦτ' αὐτὸ τῶν πολλῶν καὶ θαυμαστῶν λόγων σοφιστῆς ὑπόθεσιν ἐπεποίητο· ἐχορηγεῖτο δὲ αὐτῆς τὸ ἐγκώμιον πολλαχῆ μὲν καὶ ἄλλῃ, μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ δύνασθαι τὴν ἐπιστολὴν ἐρώντων οὐκ εὐτυχούντων εἶναι παραμυθίαν, παρεχομένην ἐν ἀπουσίᾳ σωμάτων φαντασίαν τῆς παρουσίας, καὶ τῷ δοκεῖν προσδιαλέγεσθαι ψυχῆς ἐκπιμπλᾶσαν τὸ ἐφιέμενον. Ταῦτα οὖν ἀνυμνεῖν τὸν εὑρετὴν τῶν γραμμάτων· καὶ ἀνθρώπου μὲν οὐδενὸς ἠξίου, θεοῦ δὲ εἰς ἀνθρώπους εἶναι τὴν δόσιν. ἐγὼ μὲν οὖν ἀπολαύω τῆς ἱερᾶς τῆσδε τοῦ θεοῦ χάριτος, ὡς πρὸς ὃν ἔδει

λαλεῖν, εἰ μὴ δύναμαι λαλεῖν, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῷ γράφειν δύναμαι, ἅμα τοῦτο ποιῶ, καὶ κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον σύνειμι, καὶ ἀπολαύω τῶν ἐμῶν παιδικῶν. αὐτὸς δὲ εἰ μὴ πικρὸν εἰπεῖν, συνδιέστησας καὶ τοῦ τόπου τὴν γνώμην· κἂν μὴ παύσῃ σαυ-
γρ. ἀσυ- τὸν ἀφέλκων τῶν ἀδολώτατα * καὶ ἀ-
λώτατα σκήνως ἠγαπηκότων, ἐμιμήσω τὰς χελιδόνας, αἳ ταῖς τῶν ἀνθρώπων οἷς φιλίαις ἐνοικίζονται μὲν μετὰ τοῦ φθέγγεσθαι, σιωπῶσαι δὲ ἐξοικίζονται. ταῦτα πρὸς ἀνθρωπικὰ τὰ ἐγκλήματα· εἰ δὲ λύωσας διὰ φιλοσοφίας τὰ δεῦρο διεστῶτα, καὶ φίλον μὲν τὸ καλόν, καλὸν δὲ τὸ αὐτό· τοῦ-
γρ. νῶ το δὲ ἓν ὂν τοῦ κοιν.* λέγοντος ἤκουσας, οὐ-
λέγ. κέτι κρινομένην ὑποψίαν τὴν πρὸς ἡμᾶς σιωπήν, ἀλλὰ συνηδόμεθα φιλοσοφοῦντι, καὶ παραιτουμένῳ μὲν τὸ μικροπρεπεύεσθαι, συνόντι δὲ τῷ παρά. Οἱ κρείττονι, τοῖς ἐν ἡμῖν κρείττοσιν. εἴης τοιοῦτος ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ ἐμοὶ ποθητὲ ὄντως ἀδελφέ.

agere, ſi non poſſim colloqui, quoniam quidem ſcribere valde, crebro hoc facio, & vt licet vna ſum & fruor meis deliciis. Ipſe verò, ſi non acerbum dictu, vna cum loco diſiunxiſti animum, & ſi non deſinas te ab iis diſtrahere, qui te amarunt ſinceriſſimè & ſine ſimulatione, imitatus es hirundines, quæ immigrant tanquam in hominum amicitias cum garrulitate, demigrant autem cito. Hæc aduerſus hominem adhuc & humana crimina: ſin autem copulaſti per philoſophiam, quæ hîc apud homines diſiuncta ſunt, & honeſtum quidem tibi charum eſt, honeſtum autem idem tibi eſt: hoc autem mentem audiſti dicere vnum eſſe, non amplius exiſtimamus quod literas ad nos nō mittas per contemptum: verùm gratulamur tibi philoſophanti, & recuſanti in paruis ſeſe occupare, at verſanti cum his quæ in nobis potiora & præſtantiora ſunt eo, quod apud te præſtantius eſt. ſis talis virorum optime, & mihi optatiſſime verè frater.

Eidem. 139.

Si tantus ſuadelæ ſtimulus in litteris, ſi tantum morum imagines viuo viduatæ affectu, & gratia legentibus delinimenti immittunt, profecto res inexpugnabilis fuerit, coram has attingere. me etiam preſens dulci & ſuaui orationis tuæ Sirene tenebas, non tamen erubeſcam verum dicere, quod ſecundum experimentum mihi iucundius fuerit. non enim eſſe poſſit boni præſentis ſenſus ei, qui expertus ſit, quemadmodum abſentis: illius enim fruendi aſſiduitas ſuffuratur & adimit lætitiæ ſenſum. Qui autem paullulum ſeparatus eſt à rebus iucundis, ſtatim memoriam habet ex altera parte pungentem quibus bonis verè caret. Veni igitur chariſſimum caput, & inter nos congrediamur de philoſophia; iis, quæ cœpta ſunt, decora ſuperſtruentes, vt ex perfectis abſoluta exiſtat pulchritudo, non autem mutila.

Τῷ αὐτῷ.

Εἰ τοσοῦτόν ἐστι κέντρον πειθοῦς ἐν τοῖς γράμμασιν, εἰ τοσοῦτον αἱ τῶν ἠθῶν εἰκόνες τῆς ζώσης χηρεύουσαι συμπαθείας καὶ χάριτος θέλκτρον ἐνιᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσιν, ἧπου πρᾶγμα ἄμαχον ἂν εἴη, τὸ αὐτοπροσώπως αὐτοῦ ἐπαφήσασθαι. ἐμέ γέ τοι καὶ πρῴην μὲν ᾕρεις τῇ γλυκείᾳ σειρῆνι τῶν λόγων· ὑμῶν αἰχμαλωτείαν ἀληθῆ λέγων, ὡς ἡδίων ἂν ἡ δευτέρα μοι πεῖρα γένοιτο. οὐ γὰρ ἂν γένοιτο ἀγαθοῦ παρόντος, ὥσπερ ἀπόντος τοῦ πεπειραμένῳ συναίσθησις. τοῦ μὲν γὰρ, ἡ συνέχεια τῆς ἀπολαύσεως, κλέπτει τῆς εὐφροσύνης τὴν αἴσθησιν· ὁ δὲ, κατὰ μικρὸν χωρισθεὶς τῶν ἡδέων, εὐθὺς ἔχει κεντοῦσαν ἐκ παραλλήλου τὴν μνήμην, οἵων ἄρα ὄντως στερίσκεται. ἔλθοις οὖν φιλτάτη κεφαλή, καὶ ἀλλήλοις ἐπὶ φιλοσοφίᾳ συγγενοίμεθα τοῖς εἰρημένοις πρέποντα ἐποικοδομοῦντες, ἵν' ἐκ τελέων τέλειον ἐκφανῇ κάλλος, ἀλλὰ μὴ κολοβόν.

εἰ δέ, ὅπερ ἀπεύχεσθαι δίκαιον, ἀλλήλων διαμάρτοιμεν, δῆλον ὡς τοὐμόν ἐστι τὸ βλαπτόμενον. σοὶ μὲν γὰρ εὐτυχούσης ἐνταῦθα πολυανδρίας παιδείας, συνέσονται πολλοὶ Συνέσιοι καὶ βελτίους, καὶ ὅμοιοι. ἡ δὲ πατρὶς ὅτι μὲν πατρίς, ἐμοὶ τίμιον. περὶ δὲ φιλοσοφίας, οὐκ οἶδ' ὅν τινα τρόπον ἀπεσκληκότως ἔχει. ἔστιν οὖν οὐκ ἀδεὲς ἀβοηθήτῳ μένειν, οὐκ ὄντος τοῦ συγκορυβαντιῶντος. εἰ δὲ δὴ
" καὶ ὠδίνομεν ἐπί τινας, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυ-
" σῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην· περὶ ποῖον ἄλλο πυρφόρον παρατελεσθεὶς μετὰ τὴν ἱερὰν σοῦ ψυχήν, ἀποτέκοιμι τοῦ νοῦ φωτοειδὲς ἔκγονον· τίς οὕτως οἷος σφοδρῶς ἀνθηρᾶ κεκρυμμένον καὶ ἀγαπῶντα λανθάνειν μηχαναῖς ἁπάσαις ἐκκαλέσασθαι, καὶ ἐξάψαι, καὶ πῦρ λαμπρὸν ἀναδεῖξαι. θεὸς οὖν ἀμφοῖν ἀποῦσί τε καὶ συνοῦσι παρείη· θεοῦ δὲ παρόντος, ἅπαν ἄπορον πόριμον. ἔρρωσο, καὶ φιλοσόφει, καὶ τὸ
γρ. περὶ ἐν σαυτῷ θεῖον ἄναγε ἐπὶ τὸ * πρωτόγο-
γονον θ. νον θεῖον. καλὸν ἀνὰ πᾶσαν ἐμὴν ἐπιστολήν, τοῦτο παρ' ἐμοῦ τῇ τιμίᾳ τοῦ διαθέσ

Si autẽ, quod æquũ est deprecari, aberremus alter ab altero, perspicuũ est quod ego detrimentũ capiã. te enim istic habente eruditorũ hominũ frequentiã, multi vna tecũ erũt Synesio & præstãtiores & similes. patria autẽ mea, eo quod patria sit, mihi cara est: sed erga philosophiam nescio quo pacto stupidior est & aridior: nõ est igitur mihi adiutore carẽti securũ manere, cũ non sit qui eodẽ quo ego errore teneatur. Quòd si & cõcedamus aliquos esse, quomodo tãdem ego obliuisci possim diuini Vlyssis? Ad quod aliud attritus igniarium post sacrum tuum animum mentis fœtum lumini similẽ parere possim? quis sic potest, vt tu, vehemẽter igniculũ occultũ, & amantẽ latere, omnib. artibus euocare & accẽdere, & luculentum ostendere ignẽ? Deus igitur nobis ambobus adsit & absentibus & vna versantibus: Deo autẽ præsente omne, etiã quod fieri non potest, parabile. vale & philosophare, & quod in te diuini est, reducito ad primum parentẽ diuinũ. Honestum est in omni mea epistola, istud à me honorando tuo animo

dicere, quod aiunt Plotinum, resoluentem animum à corpore, dixisse iis qui aduenerant.

Eidem. 140.

Ex amoribus qui habent principia humi incedentia & humana, inuisi sunt ac exiles, sola præsentia etiam vix definiti. quorum autem Deus præses auctor est & conciliator, iuxta diuinam Platonis vocem, colliquefaciens arte & ambos illos vnum faciens qui se mutuo amant, ij & temporis & loci naturam superant. nihil enim impedit animos, qui sui mutuo cupidi sunt inenarrabilibus congressibus coire & copulari. Illinc alicunde oportet nostrum pendere, nisi dedecoraturi simus educationem philosophiæ, sensum amantes & cum ipse non pellatur à corporibus animi præsentiam non agnoscentes. Quid igitur quereris, & epistolas lacrymis adspergis? Si quidem nostri miser-

λέγειν, ὅ φασι τὸν Πλωτῖνον εἰπεῖν τοῖς παραγινομένοις, ἀπάγοντα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος.

Τῷ αὐτῷ.

Τῶν ἐρώτων οἱ μὲν χαμαὶ ἐρχομένας καὶ ἀνθρωπικὰς τὰς ἀρχὰς ἔχοντες, ἀπεχθεῖς τέ εἰσι καὶ ἐξίτηλοι τῇ παρουσίᾳ μόνῃ καὶ μόλις μεταθυόμενοι· οἷς δὲ ὁ ἐφεστὼς βραβεὺς θεός, κατὰ τὴν θεσπεσίαν Πλάτωνος φωνήν, συντήξας τῇ τέχνῃ, καὶ ἕνα ἄμφω ποιήσας τοὺς ἀντερῶντας, οὗτοι καὶ χρόνου καὶ τόπου φύσιν ἐλέγχουσιν. οὐδὲν γὰρ ἐμποδὼν ψυχαῖς ἐφιεμέναις ἀλλήλων ἀρρήτοις συνόδοις ὁμόσε χωρεῖν καὶ συμπλέκεσθαι. ἐκεῖθέν ποθεν ἠρτῆσθαι δεῖ τὸ ἡμέτερον, εἰ μὴ τὰ φιλοσοφίας ἔσφαλα μεγοίμεθα ἀχλυώδη, αἴσθησιν ἀγαπῶντες, καὶ ὅταν αὐτὴ μὴ ἀπὸ σωμάτων θυροκοπῆται, ψυχῆς παρουσίαν οὐ προσιέμενοι. τί οὖν ποτνιᾷ, καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς τῶν δακρύων ἐγχεῖς. εἰ μὲν γὰρ ἡμᾶς ἐλεῶν,

ὅτι μήπω φιλοσοφοῦμεν, καὶ ταῦτα δοκοῦντες καὶ λέγοντες, ἐπιγινώσκω τοῦ θρήνου τὴν αἰτίαν· εἰδ᾽ ὅτι τὴν συνουσίαν ἡμῶν ἠδίκησεν ἀγνώμων ἡ τύχη· τοῦτο γάρ σοι τῆς ἐπιστολῆς τὸ βούλημα· δῆλον καὶ παιδαριώδεις τὸ ταῦτα ἀγαπᾶν, ἐφ᾽ ὧν δύναται βλάπτειν ὁ δαίμων τὰ τέλη τῶν προαιρέσεων. ἐγὼ δὲ τὴν ἱερὰν κεφαλὴν, Ἑρκουλιανὸν, ἠξίουν ἂν ὄσω βλέπειν, καὶ ὅλον εἶναι θεωρὸν τῶν ὄντων, καὶ τὴν τῶν θνητῶν ἀρχῆς τὰς ἀρετὰς διαβαίνειν, καὶ πάλαι τὰς ἀπεσραμμένας καὶ κοσμούσας τὰ δεῦρο, καὶ ὡς πρὸς τοιοῦτόν μοι τῆς ἐπιστολῆς τὸ πρόσρημα, πολλὰ φρονεῖν, οὐ χαίρειν οὐδὲ εὖ πράττειν τὸ μετεωρότερον. ἐπιστατεῖ γὰρ πράξεσι νοῦς ἐλάττων, οὐχ ὃν ἠξίουν ἀνακεχωρηκέναι παρὰ σὲ, περὶ οὗ σοι καὶ πάμπολλα διὰ δύο τῶν προτέρων ἐπιστολῶν διελέχθην, ὧν οὐδεμίαν οἱ λαβόντες ἀποδεδώκασιν. ἐπείτοι πέμπτην ταύτην ἐκπέμπω τὴν ἐπιστολήν· δὴ εἴθε μὴ καὶ ταύτην μάτην· γένοιτο δ᾽ ἂν οὐ μάτην, εἰ προτέρων μὲν ἐπιδοθείη· τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ, καὶ τού-

misertus, quod nondum philosophemur, cùm tamen videamur & dicamus, agnosco lamentationis veritatẽ: sin verò ingrata, quod fortuna læserit societatem nostram, hæc enim tuarum epistolarum voluntas, muliebre est & puerile ista amplecti, in quibus fortuna potest fines consiliorum impedire. Ego verò sacrũ caput Herculianũ volebam sursum adspicere, & totum esse contemplatorem eorum, quæ vera sunt, & superatis virtutib. * imperij mortalium, & iampridẽ auersis & regentibus res humanas, & vt ad talem mihi epistolæ salutatio, multum sapere, non gaudere, nec bene agere quod moderatius est. mens enim inferior præest actionibus: non autem illa, quam postulabam apud te exaggeratam esse, de qua tecum multum collocutus sum duabus prioribus epistolis, quarum nullam, qui acceperunt, reddidere. Igitur quintam hanc epistolam mitto, verùm vtinam ne etiam eam frustra. fuerit autem non frustra, primum quidem si reddatur, deinde autem, & quod

* *virtutes ciuiles intelligit.*

hoc præclarius est, admoneat te & suadeat, vt corporis vires in animi fortitudinem mutes, non eam quæ est ex primo & terreno virtutum quaternione: sed in similes & proportione respondentem, quæ est in tertio & quarto quaternione. eam autem attinges, cum nihil rerum humanarum admiraberis. Ac si nondum tibi plana est eius, quod dixi, distinctio, quæ virtutes principes sint & quænam vulgares, nulla de re flere, sed contemnere iure omnia quæ hic sunt, hoc, cum tibi aderit, regula tibi sit & iudicium adeptionis primarum virtutum, vt etiam à nobis redeat ad te multa in epistolis sapientia. Strenuè viuas, domine admiratione digne, philosophia suppeditante omni perturbationis fluctu carentem animi tranquillitatem. Si philosophia colere nouit perturbationis vacuitatem: medij autem habitus consistant in mediocritate perturbationum, infinitatem perturbationis & animi delectationem vbi locorum collocemus? an non longè à philosophia, cuius optauimus te esse mysten?

καὶ τούτου σεμνότερον κατομυθετήσει σε καὶ παιδαγωγήσει, καὶ πείσει μεταθεῖναι τὴν τοῦ σώματος ἰσχὺν ἐπὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνδρίαν, οὐ τὴν ἐκ τῆς πρώτης καὶ προηγείου τετρακτύος τῶν ἀρετῶν· ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀνάλογον ἐν τρίταις τε καὶ τετάρταις. ἅψαιο δ' αὐτῆς, ὅταν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων θαυμάζῃς· κἂν μήπω σοι σαφὴς ἡ διαίρεσις ᾖ τοῦ λελεγμένου, τίνες ἀρχεγονώτεραι, καὶ τίνες αἱ πολλοσταὶ τῶν ἀρετῶν, τὸ ἐπὶ μηδενὶ κλάειν, ἀλλὰ πάντων τῶν τῇδε ἐν δίκῃ καταφρονεῖν, ὅταν σοι παραγένηται, τοῦτο ἔστω σοι κανὼν, καὶ κριτήριον τῶν προόντων τῆς τεύξεως, ἵνα σοι καὶ παρ' ἡμῶν τὸ πολλὰ φρονεῖν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐπημελήθη. ἐρρωμένως διαβιώης, φιλοσοφίας εὐθυμίαν πρυτανευούσης ἀκύμονα, δέσποτα ἀξιάγαστε. Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, αἱ μέσαι δὲ ἕξεις εἰς μετριοπάθειαν ἵστανται, τὴν ἀπειροπάθειαν καὶ τὸ εὐταπείνωτον, ποῦ χώρας τάξωμεν. ἆρ' οὐχὶ πόῤῥω φιλοσοφίας, ἧς μύστην γενέσθαι σε κατηυξάμεθα;

hoc præclarius est, admoneat te & suadeat, vt corporis vires in animi fortitudinem mutes, non eam quæ est ex primo & terreno virtutum quaternione: sed in similes & proportione respondentem, quæ est in tertio & quarto quaternione. eam autem attinges, cum nihil rerum humanarum admiraberis. Ac si nondum tibi plana est eius, quod dixi, distinctio, quæ virtutes principes sint & quænam vulgares, nulla de re flere, sed contemnere iure omnia quæ hic sunt, hoc, cum tibi aderit, regula tibi sit & iudicium adeptionis primarum virtutum, vt etiam à nobis redeat ad te multa in epistolis sapientia. Strenuè viuas, domine admiratione digne, philosophia suppeditante omni perturbationis fluctu carentem animi tranquillitatem. Si philosophia colere nouit perturbationis vacuitatem: medij autem habitus consistant in mediocritate perturbationum, infinitatem perturbationis & animi delectationem vbi locorum collocemus? an non longè à philosophia, cuius optauimus te esse mysten?

καὶ τούτου σεμνότερον κατορθωθητήσῃ σε καὶ παιδαγωγήσῃ, καὶ πείσῃ μεταθεῖναι τὴν τοῦ σώματος ἰσχὺν ἐπὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνδρίαν, οὐ τὴν ἐκ τῆς παρόρτης καὶ παγχύου τετρακτύος τῶν ἀρετῶν· ἀλλ᾽ ἐπὶ τὴν ἀνάλογον ἐν τελείαις τε καὶ τετάρταις. ἅψαιο δ᾽ αὐτῆς, ὅταν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων θαυμάζῃς· κἂν μήπω σοι σαφὴς ἡ διαίρεσις ᾖ τοῦ λελεγμένου, τίνες ἀρχηγονώτεραι, καὶ τίνες αἱ πολλοσταὶ τῶν ἀρετῶν, ὃ ἐπὶ μηδενὶ κλάσιν, ἀλλὰ πάντων τῶν τῇδε ἐν δίκῃ καταφρονεῖν, ὅταν σοὶ παραγένηται, τοῦτο ἔστω σοὶ κανών, καὶ κριτήριον τῶν παρόντων τῆς τεύξεως, ἵνα σοὶ καὶ παρ᾽ ἡμῶν ὃ πολλὰ φρονεῖν ἐν τῇ ἐπιστολαῖς ἐπαινέλθῃ. ἐῤῥωμένως διαβιώῃς, φιλοσοφίας εὐθυμίαν προυτανευούσης ἀκόμονα, δέσποτα ἀξιάγαστε. εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάγειν αὐτὴν, αἱ μέσαι δὲ ἕξεις εἰς μετεωροπάθειαν ἵστανται, τὴν ἀπειροπάθειαν καὶ τὸ εὐπαπείνωτον, ποῦ χώρας τάξωμεν. ἆρ᾽ οὐχὶ πόῤῥω φιλοσοφίας, ἧς μύστην γνέαζε σε κατηυξάμεθα;

μὴ ὄντα ὦ πάντων ἐμοὶ προσφιλέστατε· ἀλλ' ὡς ἀῤῥενωπότερον ἡμῖν τὸν φίλον ἀποδείκνυε. ἅπασά μου ἡ οἰκία κατεδεήθη προσειπεῖν σε ὑπὲρ αὐτῆς. προσείρησο δὲ παρὰ πάντων, ἑκάστου μονονοὺκ ἐγχέαντος τὴν ψυχὴν τῇ προσρήσει· καὶ αὐτὸς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Ἱπποτοξότην πρόσειπε. παρακαλῶ.

Τῷ αὐτῷ.

Μὴ θαυμάσῃς εἰ διακομιστῇ δυοῖν ἐπιστολῶν ἑνὶ χρῶμαι· ἀλλὰ πρότερον μὲν αἰσθάνου δίκας ὑπέχων ἐγκλήματος ἀκαίρου, καὶ ἐμφοροῦ τῆς ἀδολεσχίας ἡμῶν· εἶτα καὶ χρείαν ἑτέραν ἐθέλω μοι πληρῶσαι τὰ δεύτερα γράμματα. αἰτῶ γὰρ τὸ ἐν ἰάμβοις ἐκεῖνο συνταγμάτιον, δι' οὗ πρὸς τὴν ψυχὴν ὁ γεγραφὼς διαλέγεται· ἐπεὶ τότε μὲν ᾤμην ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτὸ συναθροίσειν· νῦν δὲ κινδυνεύει τὸ ἀντ' ἐκείνου μηδὲν εἶναι πρὸς ἐκεῖνο· ἀλλ' ἂν ἐπιτρέψω τὸ γράφειν, γνώμῃ μᾶλλον ἢ μνήμῃ χρήσομαι· καὶ ἴσως μὲν χεῖρον, ἴσως δὲ καὶ βελ-

ne * queso, omnium mihi carissime, *talis supplesis.
verùm ostende nobis amicum viriliorem. Tota mea familia rogauit me, vt te pro ea salutarem, salutatus igitur esto ab omnibus, cum singuli propemodum profuderint animum ipsum in salutationem, & tu nobis salutato, hortor te, Hippotoxoten.

Eidem. 141.

Ne mireris si nuncio duarum literarum vno vtar; sed primum quidem intellige intempestiui te criminis pœnas sustinere, & satiare garrulitate nostra: deinde & alterum vsum volo nisi explere secũdas literas. Peto enim illum libellum versib. iambicis scriptũ, in quo auctor cũ animo colloquitur. nam tum quidem me existimabam à memoria eum colligere posse, nunc verò videtur id quod repetita memoria eius loco scripsi, nihil esse, si cum illo comparetur; at si instituam denuo scribere, ingenio magis quam memoria vtar, & forsan quidem deterius, forsan verò & * melius. *esset quod scriberem.

Non ſanè oportet eundem partum bis parere, cùm liceat habere iam partum. mitte igitur exemplar quaternionis per ipſum animum, quem libellus ille vult ornare, verùm vt & celerrimè & tutò mittas vide, hoc autem facies, ſi per eos, qui omnino reddituri ſunt, feceris. vt ne enim in altero pecces omnino caueas, ſiue tardius miſeris, ſeu dederis ei, qui non ſit omnino redditurus, aberrabit à præſentia mea.

Eidem. 142.

Vlyſſem quidem per tuam epiſtolam agnoui multis reducentibus in memoriam Herois, Proteum vero ignoraui. nam te quidem, qui talis es, ſemideos attingere non eſt alienum. Equidem alia in re ſapiens, iuxta Delphicam ſanè ſcripturam meipſum noui, contemno inopiam meæ naturæ, nec agnoſco propinquitatem cum Heroibus, niſi quod imitator eſſe taciturnitatis optaui,

ζιον. οὐ μὴν δεῖ τίκτειν δὶς τὸν αὐτὸν τό-
κον, ἐξὸν ἔχειν τὸ τετοκμένον. ἀντίγραφον
οὖν τῆς τετράδος ἀπόστειλον πρὸς αὐτῆς
ψυχῆς, ἣν κομίζειν βούλεται τὸ βιβλίον· ἀλλ'
ὅπως τάχιστά τε καὶ ἀσφαλῶς. τοῦτο δέ ἐστιν,
εἰ διὰ τῶν πάντως ἀποδωσόντων ποιήσεις.
τῷ γὰρ παρὰ θάτερον διαμαρτεῖν πάντως
οὐ ποιήσεις· κἂν σχολαιότερον ἀποστείλης,
ὑστερήσει γάρ μου τῆς παρουσίας, κἂν δῷς
τῷ μὴ πάντως δώσοντι.

Τῷ αὐτῷ.

Τὸν μὲν Ὀδυσσέα διὰ τῆς ἐπιστολῆς
ἐπέγνων, πολλῶν ἐπιλαμβανόντων ἐπὶ τὴν μνή-
μην τοῦ Ἥρωος, τὸν δὲ Πρωτέα ἠγνόησα.
σὲ μὲν γὰρ ὄντα τοιόνδε, καὶ ἡμιθέων ψαύειν οὐκ
ἀπεικός. ἐγὼ δὲ ἄλλο μέν τοι σοφός· κατὰ δὲ
τὸ δελφικὸν γράμμα, ἐμαυτὸν ἐγνωκὼς,
καταδικάζω πενίαν τῆς φύσεως, καὶ ἀπογι-
νώσκω τὴν εἰς Ἥρωας οἰκειότητα, πλὴν
ὅσον μιμητὴς εἶναι τῆς ἐχεμυθίας ηὐξάμην,

ἰὼ καὶ αὐτὴν σύ μοι συνέχεας κατὰ τὸν ἐκ Σπάρτης Μενέλεων· ὥστε κινδυνεύεις συνωειδῆ παρεστηκέναι Ηρώων, οὐκ Ὀδυσσεῖ μόνῳ. Ταῦτα μὲν ταύτῃ· τὴν δὲ ἀνεπιτηδειότητα τῆς γραφῆς μεμψάμενος, οὐκ εἰ δίκαιος ἀπαιτεῖν πλῆθος ἀνασόντων γραμμάτων· διὸ συνέστειλα τῆς ἐπιστολῆς τὸ μῆκος, ἵνα μὴ πόνος ᾖ πλείων, ἀναγινώσκοντι πλείονα. ἐρρωμένως, εὐθύμως διαβιῴης, φιλοσοφίᾳ χρώμενος εἰς τὸ θεῖον ποδηγούσῃ ἀξιάγαστε. τὸν θαυμάσιον κόμητα παρέστησε, παρ᾽ ὅσον αὐτοπροσώπως ποιῆσαι προσρήσεις αὐτοῖς οὐκ ἐπετρέψαμεν. τὸ γὰρ ἐκ τῆς ποιήσεως, Αρχε. σὺ γὰρ ἠνεῆφι νεώτερος. πολέμου μὲν γὰρ καὶ στάσεως ἄρχεσθαι, δίκαιοι τὸν νέον· φιλοφροσύνης δὲ τὸν πρεσβύτερον. καί τοι παρ᾽ ἐμοὶ τίμιος ὁ ἀνὴρ, καὶ παντὸς ἄξιος, ὃς παιδείαν καὶ στρατείαν διατετειχισμένας θριγκοῖς μεγάλοις τῶν ἐφ᾽ ἡμῶν μόνος εἰς ταυτὸν ἤγαγε, παλαιάν τινα ἔχθραν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασι τούτοις συζεύξας. μεγαλόφρων δ᾽ ὢν, ὡς οὐδείς πω στρατιώτης ἐκγ-

quàm & ipsam tu mihi conturbasti, vt Menelaus Spartanus. Itaque videris pari Heroum affinis esse, non Vlyssi soli. Sed de his hactenus. Inhabilitatem autem scribendi cum queraris, non debes flagitare literarum multitudinem, quæ tibi erunt molestiæ. Contraxi epistolæ longitudinem, vt ne labor esset maior legenti plura. valenti corpore, animo tranquillo viuas, ô admirande, philosophia ad Deum ducendum vtens. Admirandum Cometam salutato, quem coram salutare nobis non permisimus. Istud enim ex poësi, incipe, tu enim orta genere. belli enim & seditionis incœptio postulat iuuenem, amicitiæ verò seniorem. etenim vir ille apud me honorandus, & omni re dignus, qui solus huius ætatis eruditionem & rem militarem, disiuncta magnis muris, in idem perduxit, veteri quadam inuenta in his studiis & artibus cognatione. Cùm autem magnanimus sit præ omnibus militibus in vicinia, animi

magnitudinis accolam insolentiam fugit. Hominem talem, etiamsi non scribo, amo, etiamsi non obseruo, colo.

Eidem. 143.

Non præstas quæ promisisti nobis, ô amicitia, non euulgare quæ celari debent, nam ego quosdam audiui, qui à te veniebant, & dictionum nonnullarum memores, sententiam petebant sibi à nobis explicari: sed nos vestro more & apud eos neque eos libros, nos habere, neque agnoscere diximus. opus sanè tibi, ô carum caput, est obiurgatione non nostra, minor enim, quàm vt tibi persuadeat, Lysidis Pythagorij ad Hipparcum epistolam quærito, & si alicubi inuenias, mihi concedito, vt sæpius perlegas. fortasse* vehemens tibi fuerit intempestiuæ euulgationis pœnitentia. Nam publicè philosophari, sic enim alibi Dorica vtens lingua Lysis ait, magnum attulit inter homines rerum diuinarum contemptum.

* vbi legeris.

τόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παρεισχοδόσαν τὴν ἀλαζονείαν ἐκφύγῃ. τὸν οὖν τοιοῦτον καὶ μὴ γράφω, φιλῶ· καὶ μὴ θεραπεύω, τιμῶ.

Τῷ αὐτῷ.

Οὐκ ἐμπεδοῖς τὰ ὡμολογημένα πρὸς ἡμᾶς, ὦ φιλότης, μὴ ἔκπυστα ποιεῖν τὰ ἄξια κρύπτεσθαι, ὡς ἐγώ τινων ἤκουσα τῶν ἀφικομένων παρὰ σοῦ, οἳ καὶ λέξεων ἐνίων μεμνημένοι, τὴν διάνοιαν ἤτουν αὐτοῖς παρ' ἡμῶν ἀνακαλύπτεσθαι· ἀλλ' ἡμεῖς τὸν ἡμέτερον τρόπον, καὶ πρὸς αὐτοὺς οὔτε μετεποιήθημεν τῶν συγγραμμάτων, οὔτ' ἐπιγινώσκειν αὐτὰ ἔφαμεν. δεῖ δή σοι νουθεσίας οὐκέτι ἡμετέρας, ὦ φίλη κεφαλή· μικρὰ γάρ, ἢ ὥστε σε πείθειν· τὴν δὲ Λύσιδος τοῦ Πυθαγορείου πρὸς Ἵππαρχον ἐπιστολὴν ἐπιζήτησον, κἂν που περιτύχῃς, ἐμοὶ χάρισαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν. τάχ' ἄν, ἰσχυρά σοι γένοιτο μετάνοια τῆς οὐ δεούσης ἐκφάνσεως. τὸ γὰρ δημοσίᾳ φιλοσοφεῖν· οὕτω γάρ πως ὁ Λύσις ὑποδωείσας λέγει· μεγάλης εἰς ἀνθρώπους ἦρξε τῶν θείων καταφρονήσεως.

ἐπείτοι συγγενῶς ἐγὼ τισιν οἶδα, καὶ πάλαι μὲν, ἀπάρτοι καὶ ἐναγεῖς ἀνθρώποις, οἳ διὰ τὸ παραβόλως ἀκηκοέναι ῥηματίων σεμνοτέρων, ἐπίστησιν ἑαυτοῖς, ὅπερ ἦσαν ἰδιώταις εἶναι, καὶ φύσης ἐμπλησθέντες, ἐμόλυναν θεσπέσια δόγματα, μεταποιήσει διδασκαλίας, ὧν οὐκ ἐτύγχανον μαθήσει· καὶ μέν τοι καὶ τοὺς θαυμαζομένους παρά τινας, ἢ τέτταρας, οὐδὲν ἀποδέοντας βαναύσους εἶναι, τό γε κατὰ ψυχὰς, ἀνηρτήσαντο, μηδὲ διὰ τὴν παραπαιδευμένων ἐνίοις ἡγμένοις. δεινὸν γὰρ ἡ δοξοσοφία καὶ ἀπατηλὸν, ἐν οὐκ εἰδόσιν οὐδὲν ἀναδυομένη, καὶ πάντα ἀπερισκέπτως τολμῶσα. τί γὰρ ἂν ἀμαθίας γένοιτο θαρῥαλεώτερον. τοιούτοις ἀνθρώποις ἀλαζόσι περιτυχὼν κηφῆσιν, οὔτε ἐπαΐουσι λόγων, οὔτε ἐφιεμένοις, μισήσας δὲ φθόνον, οὐχ ἑτέραν αἰτίαν εὑρίσκω τῆς γραφῆς αὐτῶν, ἢ τὸ ἀναγώγως καὶ παρ' ὥρας ἠξιῶσθαι τὴν ἀρχὴν, ἴσως ὑφ' ἑτέρων ὁμοίων, ὡς οἷόν τε πολυτελῶν ἀκροάσεων. ταῦτά τοι καὶ περιμηθέστερος φύλαξ αὐτὸς

magnum attulit inter homines rerum diuinarum cõtemptum. etenim ſcio me cum quibuſdam congreſſum eſſe iampridẽ, ceterũ & nuper cũ hominib. nonnullis, qui quia intempeſtiuè verba auguſtiora audiuerãt, non crediderunt ſibi ipſis, quod erant, ſe idiotas eſſe, & flatu ac tumore impleti, diuina contaminarũt decreta vſurpatione doctrinæ, quorũ non ſunt diſciplinã cõſecuti. quin etiã admiratores aliquos tres aut quatuor, qui nihil abeſſent, quin rudes & imperiti eſſent, quod quidẽ ad animũ attinet, deuinxerũt ſibi, ne primis quidẽ inſtitutos diſciplinis. Multũ enim poteſt opinio & ſpecies doctrinæ, & res eſt fallax, inter ignaros nihil refugiens, ſed omnia incõſideratè audens. Quid enim eſſe poſſit inſcitia audacius? Cùm in tales homines incido arrogantes fucos, qui nec ſciunt litteras, neq; earum cupidi ſũt, genus auerſatus, nõ aliã reperio educationis eorũ cauſam cur tales ſũt; quã quod digni habiti ſint imperitè & ante tẽpus, fortaſſe ab aliis ſui ſimilibus, auditionib. quã maximè caris & pretioſis: proinde & cautior ipſe cu-

ſtos ſum, & te hortor vt ſacrorum philoſophiæ ſis. Quod enim Herculiano decora ſint hæc, non me latet. Oportet autem te, ſiquidem ingenuè ad ipſam philoſophiam acceſſiſti, recedere ab eorum ſocietate, qui ab ea auerſi ſunt, & adulterant vſurpatione amplitudinem eius. Per præſidem tibi amicitiæ Deum, ne euulges aliquibus hanc epiſtolam: ſi enim feceris, vitij notæ offenſos habebunt eos, qui in ſeipſis, aut in ſuis amicis dicta ſigna agnoſcent. Ceterum offendere & perſtringere interdum virile eſt, & philoſophiam decet, cum in præſentes fit: ſcribere autem de his videtur indecorum. ſed quæ Syneſius ſecum colloqueretur, ea etiam cum caro tuo capite communicat, qui ſolus amicus, aut cum duobus maximè amicus es, ita vt mihi quidem extra ternionem veſtrum, nihil humani ſit in pretio. additus autem & ipſe, fortaſſe expleo ſacræ amicitiæ quaternionem. ſed

gratu-

τέ εἰμι, καὶ σὲ παρακαλῶ τὴν φιλοσοφίας ὀργίων ἐστί. ὅτι μὲν γὰρ Ερκουλιανῷ πρέποντα ταῦτα, ἐγὼ γινώσκω· δεῖ δέ σε εἴπερ αὐτῇ φιλοσοφίᾳ γνησίως προσελήλυθας, ἀφίστασθαι κοινωνίας τῆς πρὸς τοὺς ἀποστρόφους αὐτῆς, καὶ νοθεύοντας τῇ μεταποιήσει τὸ ὑπόσημον αὐτῆς. τὸν ἔφορον οὖν φιλίας θεὸν, μὴ ἐξενέγκῃς πρός τινας τὴν ἐπιστολήν. εἰ γὰρ ποιήσαις, οἱ τῆς κακίας χαρακτῆρες ἕξουσι λυπουμένους τοὺς ἐπιγινώσκοντας παρ' ἑαυτοῖς, τοῖς αὐτὴν φίλοις τὰ εἰρημένα σύμβολα. τὸ δὲ λυπεῖν ἐστι μὲν ὅτε ἀρέσκει, καὶ πρὸς τρόπου φιλοσοφίας, ὅταν πρὸς παρόντας. τὸ δὲ καὶ γράφειν περὶ τούτων, μικροπρεπὲς δοκεῖ· ἀλλ' ἅπερ ἂν Συνέσιος πρὸς αὐτὸν διαλεχθείη, ταῦτα καὶ πρὸς τὴν ἡμίαν τοῦ κεφαλὴν διαλέγεται, τοῦ μόνου φίλου, ἢ μετὰ δυοῖν μάλιστα φίλου, ὥς ἐμοί γε ἐκτὸς τῆς τετρακτύος ὑμῶν, οὐδέν ἐστιν ἀνθρώπινον τίμιον. προσκείμενος δὲ καὶ αὐτὸς, τάχα συμπληρῶ τετρακτὺν ἱερᾶς φιλίας. ἀλλ'

εὐφημείσθω τῆς ἐν ἀρχαῖς ὁ μωνύμου τετρακτύος ἡ φύσις. ἐν τῷ τετραδίῳ τῶν ἰαμβείων εὑρεν ἐπὶ τέλους τοὺς δώδεκα στίχους γραφέντας ἅμα, ὡς ἓν ὂν ἐπίγραμμα. ἐπεὶ οὕτω σε εἰκὸς ἔχειν αὐτοὺς, ἴσθι ὡς οὔτε ἕν εἰσιν οὔτε ἑνός· ἀλλ' οἱ μὲν ὀκτὼ πρῶτοι μετ' ἐπιστήμης γραφέντες ποιητικῆς, μιγείσης ἕξεως ἀστρονομικῆς, εἰσὶ τοῦ σοῦ φίλου· οἱ δὲ τελευταῖοι τέσσαρες, ποιητικῆς εἰσὶ τρυφώσης μόνον. καὶ ἔστιν ἀρχαῖον. ἡγοῦμαι δὲ ἀσεβέστερον ἀποθανόντων λόγους κλέπτειν ἢ θοιμάτια, ὃ καλεῖται τυμβωρυχεῖν. ἐῤῥωμένως διαβιῴης διαγῶς καὶ διὰ βάθους φιλοσοφίας ἀντιποιούμενος. εἴκοσι τοῦ μεσονεὶ ἡμέρας συντίθεμαί σοι περιμένειν σε, μεθ' ἃς σὺν θεῷ τῆς ὁδοῦ ἕξομαι. τὸ ἀγαθώτατον ἑταῖρον πλεῖστά μοι πρόσειπε. φιλῶ γὰρ αὐτὸν, διότι σε πάνυ φιλεῖ.

Τῷ αὐτῷ.

Φοιβάμμων ὁ τὴν ἐπιστολὴν ἐπιδοὺς, καὶ ἀνήρ ἐστιν ἀγαθὸς, καὶ φίλος, καὶ ἀδικεῖται.

gratulatione & laude celebretur in principiis eiusdem nominis quaternionis natura. In quaternione iambicorum versuum in fine duodecim versus scriptos simul repperi, tãquam vnum efficerẽt epigramma. quandoquidem igitur verisimile est te eos habere, scias quod neque vnum neque vnius sint epigramma. sed octo quidẽ primi cũ scientia poëtica scripti, mista peritia astronomica, sunt amici tui, postremi autẽ quatuor poëticæ sunt, voluptati ac deliciis indulgenti, & res est vetus, arbitror magis impiũ mortuorum scripta furari, quam vestes, quod appellatur busta effodere. Strenuè viuas, piè & sanctè philosophiam capescens. Viginti dies mẽsis Augusti promitto quod te expectaturus sim, quibus elapsis fauente Deo iter suscipiam. Plurimam mihi salutem dicito optimo socio, amo enim eum, quia te impendio diligit.

Eidem. 144.

Phœbamon qui tibi reddidit epistolam, & vir est bonus, & amicus, & iniuria afficitur.

ob omnia igitur ista ei debes opitulari, & propter nos, & mores, & casum. hoc quidem sic fiat: etenim multum videtur confidere mutuæ inter nos beneuolentiæ: cum te indigeret ad me perfugit, confisus quod per me à te obtinebit: & pollicitus ei sum Herculianum per Synesium; victoriã autem ei aduersus eos, à quibus læditur, per Herculianum sacrum & carum caput. De Comite scripseras per Vrsicinum, intelligo autem eum qui adeptus est præfecturam militum in patria, & petebas vt fierent à nobis signa & ab amicis tuis, qui id facere possunt, commendationes cum ad eum, tum ad ordinarium magistratũ. Tuum igitur studium etiam tum approbaui, rem autem, vt superuacaneam negabam, me nudum in philosophia constituens. nunc verò læsi & pagani & milites, cogunt me vt velim vsurpare ciuilem potentiam, ad quam natura me non esse aptum scio. & ipsi huius rei conscij sunt,

διὰ πάντα οὖν αὐτῷ συλλαβέσθαι δίκαιος εἶ,
καὶ δι' ἡμᾶς, καὶ διὰ τὸν τρόπον, καὶ διὰ τὴν πε-
ρίστασιν. τοῦτο μὲν οὕτω γενέσθω. καὶ γὰρ ἔοικε
σφόδρα πιστεῦσαι τῇ πρὸς ἀλλήλους ἡμῶν
εὐνοίᾳ. σοῦ γὰρ δεόμενος, ἐπ' ἐμὲ κατέφυγε,
τεθαῤῥηκὼς, ὅτι δι' ἐμοῦ, σοῦ τεύξεται, καὶ ὑπε-
σχόμην αὐτῷ τὸν Ερκουλιανὸν, διὰ Συνε-
σίου· ὃ δὲ νικᾷν τοὺς λυποῦντας, δι' Ερκου-
λιανοῦ τῆς ἱερᾶς καὶ τιμίας κεφαλῆς. περὶ τοῦ
κόμητος ἐγεγράφεις δι' Οὐρσικίνου, λέγω δὲ
τοῦ τυχόντος ἀρχῆς τῶν ἐν τῇ πατρίδι στρα-
τιωτῶν· καὶ ᾔτεις συνθήματα παρ' ἡμῶν,
τοῦ γενέσθαι, παρὰ τῶν δυναμένων τοῦτο
ποιεῖν σῶν φίλων, γράμματα πρός τε αὐ-
τὸν καὶ πρὸς τὸν ὀρδινάριον ἄρχοντα. τὴν
μὲν οὖν προαίρεσιν ἀπεδεχόμην καὶ τότε·
ὃ δὲ ἔργον, ὡς παρέλκον, ἠρνούμην γυμνὸν
ἐμαυτὸν εἰς φιλοσοφίαν ἱστάς· νῦν δὲ ἀδι-
κούμενοι φίλοι καὶ ἰδιῶται καὶ στρατιῶται,
βιάζονταί με βούλεσθαι μεταποιεῖσθαι τῆς
πολιτικῆς δυνάμεως, πρὸς ἣν ἀποπε-
φυκὼς οἶδα· καὶ αὐτοί μοι τοῦτοι συνίσασιν,

ἀλλὰ βιάζονται σφῶν ἕνεκα, ποιεῖν τι καὶ ἀκούσιον. νῦν οὖν εἰ δοκοίη σοι τοῦτο ποιεῖν, ἐπιτρέπω. πρόσειπέ μοι τὸν ἱερὸν ἑταῖρον τὸν Διάκονον, καὶ γυμναζέσθω πρὸς ἀνταγωνιστὴν ἱππέα. προσαγορευέτω σε πᾶς μου ὁ οἶκος, προσφθεγγομένους αὐτῷ νῦν καὶ Ἰσίωνος, ὃν ἐπόθεις ἀπὸ διηγημάτων, ὃς αἴτιός μοι γέγονε τῆς ἀγεννοῦς καὶ ἀφιλοσόφου τῶν γραμμάτων αἰτήσεως πρὸς τοὺς ἄρχοντας, καταδεηθεὶς τὰ μὲν αὐτοπρόσωπος ὑπὲρ πολλῶν, τὰ δὲ δι' ὧν ἐκόμισεν ἐπιστολῶν. καὶ ἔστιν οὖν σε μέχρι τῆς διηγορευμένης εἰκάδος περιμένειν.

Τῷ αὐτῷ.

Οἰκέτης ἐμὸς ἐδραπέτευσεν, οὐ τῶν πατρῴων τῶν ἐμῶν, οὐδὲ τῶν ἄλλως συντραφέντων ἐμοί· ἀγωγῆς γὰρ ἐλευθερίου μετασχόντες καὶ μικροῦ δέω λέγειν ἐν ὁμοτίμοις ἀγόμενοι, φιλοῦσιν ὡς αἱρετὸν ἄρχοντα μᾶλλον, ἢ δεδίασιν ὡς νόμῳ δεσπότην· ἀλλ' ὁ Φιλόρωμος· τοῦτο γὰρ ὄνομα τῷ δραπέτῃ·

ſed cogunt ſua cauſa, aliquid facere etiam inuitum. nunc igitur, ſi tibi videtur, hoc faciendum, permitto. Salutato mihi ſacrum ſocium Diaconũ, & ſe contra aduerſarium equitem exerceat. ſalutem tibi tota mea familia impertit; accedente ei nunc & Iſione, quem deſiderabas ex narrationibus, qui auctor mihi fuit ignobilis, & philoſophum non decentis poſtulationis literarum ad præfectos & magiſtratus, efflagitans partim coram pro multis, partim per eas, quas attulit, epiſtolas. Et iſte quidem te exſpectat vſque ad vigeſimum diem conſtitutum.

Eidem. 145.

Seruus meus fugit, non ex paternis meis, neque ex his qui mecum nutriti ſunt, inſtitutionem enim liberalẽ adepti, & parum abeſt quin dicam in pari mecum honore & conditione habiti, amant magis vt electum magiſtratũ, quã timeãt vt lege dominũ: ſed Philoromus, hoc enim illi fugitiuo nomen.

cùm esset filiæ Amelij neptis ex sorore mea seruus, per illam efficitur meus: nutritus autem improbè & mala institutione philosophicum & laconicum imperium ferre non potuit, & nunc loco meo dominum consecutus Alexandrinum, lustrat cum eo Aegyptum. Harpocration quidam est ex satellitibus Herculiani munus habens auxiliatorem adiuuandi, hæc enim vox subadiuua id significare creditur. Cùm hoc est Philomorus. & ego quod ad me attinet siuissem eum valere (quo pacto enim consentaneum est deteriorem quidem melioribus non indigere, qui autem profitentur se meliores egere deteriore?) sed domina miseri illius serui nondum persuadetur, vt contemnat eos qui eam non amant, & me plurimum rogauit, vt mitterentur qui eum retraherent. Suscepit operam istam volens cõtubernalis noster Aïthales, quem ego fretus Deo, & humanum auxilium tuum pollicitus misi. Vtinã tibi reddatur epistola.

τῆς ἀδελφιδῆς μου τῆς Ἀμελίου θυγατρὸς οἰκέτης ὢν, ἐμὸς γὰρ δι' ἐκείνης· τραφεὶς δὲ ἐκμελὴς καὶ ἀνάγωγος φιλόσοφον καὶ λακωνικὴν ἐπιστασίαν οὐκ ἤνεγκε· καὶ νῦν ἀντ' ἐμοῦ δεσπότην εὑράμενος Ἀλεξανδρέα, παροικεῖ μετ' ἐκείνου τὴν Αἴγυπτον. Ἁρποκρατίων τίς ἐστι τῶν Ἡρακλειανοῦ δορυφόρων τάξιν ἔχων τοῦ βοηθῶ βοηθεῖν· ἡ γὰρ σουβαδίουβα λέξις, τοῦτο ἑρμηνεύειν πιστεύεται. τούτῳ σύνεστιν ὁ Φιλόρωμος. κἀγὼ τό γ' ἐμὸν, εἴασα ἂν χαίρειν αὐτόν. ποῦ γὰρ εὔλογον τὸν μὲν χείρω τῶν βελτιόνων μὴ δεῖσθαι, τοὺς δὲ βελτίονας ὁμολογοῦντας εἶναι, δεῖσθαι τοῦ χείρονος· ἀλλ' ἡ δέσποινα τοῦ κακοδαίμονος, οὔπω πείθεται πάνυ φιλοσοφεῖν, ὥστε καταφρονεῖν τῶν οὐκ ἀντεχομένων, καὶ κατεδεήθη πολλὰ σαλεῦσαι τοὺς ἐπολυάζοντας αὐτόν. ὑπέστη δὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐθαίρετος ὁ σύσκηνος ἡμῶν Αἰθαλῆς, ὃν ἐγὼ θεῷ τε ἡγεμόνι θαρρῶν ἔστειλα, καὶ ἂν Θεοπίνην ἐπικουρίαν προσδεχόμενος τὴν παρὰ σοῦ. εἴη σοι τὴν ἐπιστολὴν ἐπιδοῦναι·

τὰ δὲ ἐντεῦθεν, ἐπειδὴ παρείληφας τὴν ὑπόθεσιν, θεῷ καὶ αὐτῷ, σοὶ καὶ Ἀειθαλεῖ μελήσει.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐπιθύμησας ἐξορκῶσαι τὴν ἱερὰν σου ψυχὴν τῷ δι' ἐπιστολῶν ἐπιπλῆξαι τῷ σφοδρῷ τῆς εἰς τὴν συντυχίαν ἡμῶν συστάσεως, πολλῷ πρότερον ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἰύγγων αὐτὸς ἐπηλώθην, καὶ εἰ μὴ νῦν τοιοῦτος, ὁποίῳ σοὶ τυγχάνοντι πρότερον ἐνεκάλουν. ἆρ' οὖν ἀγαθῶν μοι μεγάλων αἴτιος ὁ θαυμάσιος Ἑρκουλιανός, οὕτω τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀναρτήσας ἑαυτοῦ, καὶ καταβιβάσας τοῦ φιλοσοφίας ἀξιώματος; ἐγὼ μὲν οὐ δι' ἄλλο τι τὰς Σειρῆνας ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἡγοῦμαι βλασφημεῖσθαι, ἢ ὅτι τῷ μεγίστῳ τῆς φωνῆς ἀπώλλυον, προσαγόμεναι τὸν πιστεύσαντα. ἤκουσα δέ που τῶν σοφῶν καὶ ἀλληγοροῦντος τὸν μῦθον.

Reliqua autem, quoniam accepisti argumentum, Deo & tibi & Aïthali curæ erunt.

Eidem. 146.

Qui animum tuum, per epistolas reprehendendo vehementi in congressum nostrum impulsione, masculum reddere concupiui, multo ante abundantia illecebrarum, quæ tuis in litteris sunt, effœminatus sum, & nunc is viuo, qualem te antea existentem incusabam. vtrum igitur mihi bonorum magnorum auctor admirabilis Herculianus, qui sic animum meum ex se aptum ac suspensum tenet, & de dignitate fecit descendere? ego quidem non ob aliud quidpiam Sirenas a poëtis vituperari puto, quam quod suaui ac mellita voce homines interficerent, allicientes eum qui fidem eis haberet. audiui autem doctum aliquem & allegoria quadam interpretantem fabulam.

Sirenes enim dicebat voluptarias significare delicias, quæ sensim eos qui paruerint & capti sint, suis blanditiis perdunt. Quid igitur absit, quominus Sirenes tuarum epistolarum voluptates, à quibus ego animi grauitate omissa totus Herculiani factus sum? testis est Deus, non consuetudine scribendi vice * alterius hac de re feci verba, vt argumentum haberem epistolarum, verùm ob litteras ab Vrsicino mihi redditas. Erant autem tres, media magnitudine nimium quendam animi affectum adferens instillauit mihi, & illa litterarum assentatione vsque adeo inferior sum, vt me pudeat. fratrem Cyrum accipere à te oportet litteras de iis, quæ significasti propter comitem Pentapolitanum. & gratiam quidem habui voluntati ac studio commendatoris, oblitus autem es quod philosophari coner, & parui ducam omnem honorem, nisi ob philosophiam eueniat. itaque

** quod desit scribendi materies. f.*

Σειρῆνας γὰρ αὐτὰς αἰνίττεται τὰς ἀπολαυστικὰς ἡδονὰς, αἳ τοὺς εἴξαντας καὶ καταγοητευθέντας αὐτῶν τῆς προσοχῆς, μετὰ μικρὸν ἀπολλύουσι. τί οὖν ἀποδέουσιν εἶναι Σειρῆνες, αἱ τῶν σῶν ἐπιστολῶν ἡδοναὶ, ὑφ' ὧν ἐγὼ τὸ ἐμβριθὲς ἀφεὶς, ὅλος Ερκουλιανοῦ γέγονα. μάρτυς θεὸς, οὐ νόμῳ τοῦ γράφειν, ἀλλ' ἀγνοοῦ τοὺς περὶ τούτου πεποίημαι λόγους, ἵν' ὑπόθεσιν ἔχω γραμμάτων, ἀλλὰ τὴν παρ' Οὐρσικίνου δοθεισῶν ἐπιστολῶν· ἧσαν δὲ τρεῖς· ἡ μέση κατὰ τὸ μέγεθος ἐμβιόν τι ψυχῆς πάθος ἐνέσταξέ μοι κομίσασα, καὶ γέγονα τῆς ἐν τοῖς γράμμασι κολακείας ἥττων τοσοῦτον, ὅσον αἰσχύνεσθαι. τὸν ἀδελφὸν Κύρον ἔδει κομίσασθαι παρὰ σοῦ γράμματα περὶ ὧν ἐδήλωσας, διὰ τὸν ἐκ Πενταπόλεως κόμητα. καὶ χάριν μὲν ἔχον τῇ προαιρέσει τοῦ συστήσαντος· ἐπελάθου δὲ ὅτι φιλοσοφεῖν πειρῶμαι, καὶ μικρὸν ἡγοῦμαι τιμὴν ἅπασαν, εἰ μὴ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γένοιτο. δέομαι οὖν

διὰ τὸν θεὸν οὐδέν· οὔτε γὰρ ἀδικοῦμεν, οὔτε ἀδικούμεθα. τὸ δὲ τοιοῦτον, ἐκείνῳ μὲν ὑπὲρ ἡμῶν ἔπρεπε ποιεῖν, ἡμῖν δὲ αἰτεῖν, οὐ πρέπον. εἰ γὰρ ἔδει ζητεῖν ἐπιστολάς, αἰτεῖν ἔδει πρὸς ἐμὲ γράψαι. οὕτω γὰρ ἂν ἐτιμήθην, οὐχ ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς ἕτερον. ἐῤῥωμένως δ' εὐθυμῶν διαβιώης, φιλοσοφίαν ἀδολωτάτα μετιών. πᾶσα ὁμοῦ σε ἡ οἰκία, μάρτυς θεός, καὶ παῖδες, καὶ γέροντες, καὶ γυναῖκες, προσαγορεύουσιν. ἴσως δ' ἂν αὐτὸς καὶ φιλοφρονουμένας τὰς γυναῖκας μισοίης. ἰδοὺ τί πεποίηκας· ἐν ὁδῷ με ὄντα ἀπρὶξ λαβόμενος κατέχεις. ἦσαν ἄρα Αἰγύπτιοι φαρμακεῖς, καὶ οὐ πάντα Ὅμηρος ψεύδεται, ὅτε καὶ αὐτὸς ἰύγγων πλήρεις ἐπιστολὰς ἐκπέμπεις ἀπ' Αἰγύπτου. Ἑλένη μὲν οὖν τὸ λαθικηδὲς φάρμακον Πολύδαμνα πόρε Θῶνος παράκοιτις· σοὶ δέ τις τὸ ἀνιαρὸν δέδωκεν, ᾧ χρίσας ἔπεμψας τὴν ἐπιστολήν.

nulla re per Dei gratiam egero: neq; enim ipsi iniuria afficimus, aut afficimur. aliquid sanè tale illi pro nobis conueniebat facere, nobis vero petere, non erat consentaneum. Si enim flagitare oportebat epistolas, petere oportebat vt ad me mitterentur illæ, sic enim honoratus essem, non vt pro nobis ad alterum. Vehementer lætus viuas, philosophiam sincerè sequens. tota te simul familia, testis Deus, & pueri & senes, & mulieres salutant, fortassis ipse & mulieres beneuolentia te prosequentes oderis. vide quid feceris, qui iam in via me tenaciter prehendens, retines? erant igitur incantatores Ægyptij, neque Homerus omnino mentitur, cùm & ipse plenas incantamenti epistolas mittas ab Aegypto. Helenæ quidem malorum obliuionem inducens medicamentum Polydamna Thonis vxor præbuit; tibi autem quis dolores afferens dedit? quo vnctam epistolam misisti? Odyss. lib. 4.

Ioann. 147.

Arbitror te & ante votum bene agere, qui dimiſſis nobis hominibus verſantibus in miſeriæ prato, in tenebris, & inuolutis terrenis curis, ipſe ſupra eas te conſtituens, cum adhuc hic eſſes, feceſſiſti, & vitam beatam attigiſti, niſi amicus tuus Ganus narrando & nunciando nobis res tuas, exiſtimat oportere quid mentiri. maximè enim ſupprimere veritatem poteſt beneuolentia. Hic igitur Ganus vitam tibi ſolitariam tribuit, & occaſionem ingreſſus in vrbem dixit eſſe libros, & mentem ipſam tibi, quanta ad theologiam pertinet, & fuſco palliolo te veſtitum eſſe dixit. Nihil quidem minus eſſet, ſi & album eſſet. id enim, quod purum eſt & lumini ſimilius, in his quæ ſenſum mouent illuſtriſſimæ naturæ potius dicatum fuerit. ſed ſi nigrum laudaſti, quoniam æmulatione aliquorum qui ante fuerunt, feciſti, approbo id omne, quod Dei cauſa fit.

Id

Ἰωάννῃ.

Οἴομαι σε καὶ παρ' εὐχῆς εὖ πράττειν, ὅς γε ἀφεὶς τοὺς ἀνθρώπους ἡμᾶς Ἄτης ἐν λειμῶνι κατὰ σκότον ἠλάσκοντας, καὶ ταῖς χθονίαις ἐγκαλινδουμένους φροντίσιν, αὐτὸς ὑπὲρ ταύτας στήσας σαυτὸν, ἀνεχώρησας ἔτι δεῦρο ὢν, καὶ μακαρίας ἥψω ζωῆς, εἰ μὴ φίλος ὢν Γάιος ἐν τῷ λέγειν καὶ διαγγέλλειν τὰ σὰ πρὸς ἡμᾶς, οἴεται δεῖν τι καὶ ψεύδεσθαι. δεινὸν γὰρ ἡ εὔνοια κλέψαι τὴν ἀλήθειαν. ἔστ' οὖν ὁ Γάιος ἐπεφήμισέ σοι τὸν μονήρη βίον*, καὶ προφασιν τῆς εἰς τὴν πόλιν εἰσόδου βιβλία, καὶ τὸν νοῦν αὐτὸν ὅσος εἰς θεολογίαν συντείνει, καὶ φαιὸν τριβώνιον ἀμπέχεσθαί σε φησίν. οὐδὲν μὲν οὖν μέσον, εἰ καὶ λευκὸν οὖν. τῇ γὰρ φανοτάτῃ φύσει μᾶλλον ἀνακείμενον εἴη τὸ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς καθαρὸν καὶ φωτοειδέστερον. εἰ δὲ καὶ τὸ μέλαν ἐπῄνεσας, ἐπὶ ζήλῳ τινῶν προλαβόντων ἐποίησας, πάγκαλόν πού τὸ ἐπὶ τῷ θείῳ γινόμενον.

γρ. φιλόσοφον, καὶ

ὃ γὰρ οὐ χάριν γίνεται, δίδωσι κατορθοῦν τὴν ποιοῦντι, καὶ ἡ προαίρεσις ἔχει τὴν ἀρετήν. ἡμεῖς οὖν σοι συνηδόμεθα, χαρίζεσθαι τὸ τέλος, ὅπερ ἡμεῖς πάλαι σὺν πόνῳ μόλις θυροκοπούμενον· σὺ δὲ ἡμῖν συνεύξαι, φθάσαι ποτὲ καὶ αὐτοῖς, καὶ εὑρέσθαι τι κέρδος ἀπὸ τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ μερίμνης, ἵνα μὴ τηνάλλως ὦμεν κατατετριφότες πρὸς τοῖς βιβλίοις τὸν βίον, ἐρρωμένως εὐδαιμονοῦν διαβιώης θαυμάσιε.

ϟζ. Ιωάν-
νῃ.

Ὀλυμπίῳ*.

Ἀπελίπον τὴν τάξιν τῶν φόρων. τί γὰρ ἦν ποιεῖν, οὐδενὸς Ἑλλήνων τῶν τὴν Λιβύην ἐπῳκηκότων θέλοντος εἰς τὴν περὶ ἡμᾶς θάλατταν ἐκπέμπειν ὁλκάδας. καὶ σὲ δὲ ἀφίημι τῆς συντάξεως. οὐδὲ γὰρ σὺ ἐρεῖς ἐπιμελὲς καταίρειν εἰς τὰ Κυρηναίων ἐπίνεια· λάθοι δ' ἄν με τοῦτό ποτε καὶ γινόμενον. οὐ γάρ εἰμι γείτων θαλάττης, οὐδ' ἐλλιμενίζω συχνά· ἀλλ' ἀνῴκισμαι πρὸς νότον ἄνεμον

Κυρη-

Id enim cuius * gratia aliquid fit, auctori tribuit vt rectè faciat, & penes voluntatem est virtus. Nos igitur tibi gratulamur, qui tam facile tibi repræsentaueris finem, cuius nos iampridem cum labore vix fores pulsamus. Sed tu nobis comprecare, vt & ipsi eò aliquando perueniamus, & consequamur quid commodi ex studio philosophico, vt ne frustra contriuerimus ætatem in libris. valde beatus viuas, admirande.

Olympio. 148.

Deserui munus tributorum. quid enim facere licebat, nullo Græcorum, qui Libyam incolunt, volente in vestrum mare remigia mittere? & te quidem libero tributo, neque enim Syris curæ est, ad Cyrenensium portus naues appellare: lateret autem etiamsi fieret aliquando. non enim vicinus sum mari, neque ad portum frequenter venio: sed mediterraneus sum, versus Austrum ventum

Nō nisi tibi munera illa quæ quotannis mittere solebam.

Cyrenæorum vltimus, & vicini mihi ſunt, quales Vlyſſes in Ithaca clauum habens quærebat, iram Neptuni ex oraculo deprecans, viri qui neſciunt mare, neque ſalibus mixtum cibum comedunt. ſed ne fabulam exiſtimes quod ne ſale quidem tenus horum locorum homines vtantur mari. Neque tamen ob id putes comedere non ſalſas carnes & placentas: ſunt per ſacram Veſtam, ſunt mediterranei apud nos ſales, diſtantes minus verſus Auſtrum, quam verſus Septemtrionem mare. Eos Ammonis appellamus ſales. ſaxum autem friabile & nutrit & obtegit illos, quod cum ſuſtuleris tamquam ſquammam & operimentum, facilitas magna eſt & manibus & ligonibus fodiendi locum penitiſſimum. Quòd autem egeritur ſal eſt, adſpectu iucundus & guſtatu alia quadam voluptate. ſed vide ne ſophiſticas ineptias exiſtimes narratione vernaculum ſalem pertractare: minime enim iis ambitioſus inhæreſ-

Κυρηναίων ἔσχατος, καὶ γείτονες ἡμῖν εἰσίν,
οἵους Ὀδυσσεὺς κατὰ τὴν Ἰθάκην τὸ πηδάλιον
ἔχων ἐζήτει, μῆνιν Ποσειδῶνος ἐκ τοῦ
χρησμοῦ παραιτούμενος, οἳ οὐκ ἴσασι „
θάλασσαν ἀνέρες, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμι- „
γμένον εἶδαρ ἔδουσιν. ἀλλὰ μὴ λόγον ἄλλως „
οἰηθῇς, τὸ μηδὲ μέχρις ἁλῶν τοὺς δεῦρο
κεχρῆσθαι θαλάττῃ, μήτε μὴν ἄλλως τε
διὰ τοῦτο κατεσθίειν ἥδιον τὰ κρέα τε καὶ
τὰ πέμματα. εἰσὶ νὴ τὴν ἱερὰν Ἑστίαν, εἰ-
σὶν ἠπειρῶται παρ' ἡμῖν ἅλες, ἀπέχοντες
πρὸς νότον ἔλαττον, ἢ πρὸς ἄρκτον ἡ
θάλαττα. τούτοις Ἄμμωνος καλουμένους τοὺς
ἅλας. πέτρα δὲ αὐτοῖς ψαφαρὰ καὶ τρέφει
καὶ κρύπτει, ἣν ὅταν ἀφέλῃς ἐπιβεβλημέ-
νην ὥσπερ ἐφελκίδα, ῥᾳστώνη πολλὴ καὶ χερ-
σὶ καὶ σκαλίσιν ἀρύειν τὸ βάθος· τὸ δὲ ἀ-
ναχωννύμενον, ἅλες εἰσίν, ἰδεῖν τε ἡδεῖς καὶ
γεύσασθαι τὴν ἄλλην ἡδονήν. ἀλλ' ὅπως
μὴ σοφιστικὴν ἀπειροκαλίαν οἰηθῇς τὸ ἐπε-
ξελθεῖν τῶν ἐπιχωρίων ἁλῶν τοῖς διηγή-
μασι. ἥκιστα γὰρ τοῖς ἀγροδιαίτοις ἡμῖν

προσιζάνει τὸ φιλότιμον πάθος· ἀλλὰ σὺ
γὰρ ἀπαιτεῖς ἕκαστα παρ' ἡμῶν, τὰ περὶ
λιμένων εἰδέναι. ἀνέχου τοίνυν ἀδολεσχούσης
ἐπιστολῆς, ἵνα καὶ τῆς ἀκαίρου πολυπραγ-
μοσύνης δῷς δίκην. ἅμα δὲ καὶ χαλεπὸν
εἰς πίστιν τὸ ἑκάστοις ἀπόρρητον. οὐ φαῦλον
οἶμαι ἔργον Σύρον ἀναπεῖσαι περὶ χερσαίων
ἀγαθῶν, ἐπεὶ καὶ δεύτερα πράγματα ἔχω, πε-
ρὶ νεῶν καὶ θαλάττης ἀνακρινόμενος. οἶσθα
γὰρ ὡς ἐγὼ καὶ φιλόσοφον ποτὲ ἅμα ὑ-
μῖν, ἐθεασάμην τὸ χρῆμα τοῦτο τὴν
θάλασσαν, καὶ πρὸς Φάρῳ, καὶ πρὸς
Κλυώβῳ, τὴν μεγάλην λίμνην τὴν
γρ. δια- λαμυρὸν*. καὶ εἵλκετο ναῦς, καὶ ἀ-
μυρόν. νήγετο πρὸς οὖρον αὕτη, κἄπειτα ἐκεί-
νη. ἐγκλᾶτε γοῦν εἰκάσαντος αὐτὴν ἐ-
μοῦ ζώῳ πολύποδι. οἱ δὲ, διάκεινται
τὰς γνώμας, ὥσπερ ἡμεῖς, ὅταν ὑπὲρ τὴν
ἐπέκεινα Θούλης ἀκούωμεν, ἢ τίς ποτέ
ἐστιν ἡ Θούλη, διδοῦσι τοῖς διαβᾶσιν αὐτὴν
γρ. ἀνέγ- ἀνεύθυνα καὶ ἀνέλεγκτα* ψεύδεσθαι. ἀλλ'
κλητα. οὗτοί γε κἂν προσίωνται ποτε τὰ περὶ τὴν

cit affectus, qui rustica diæta vtuntur: sed enim tu singulas res nostras à nobis scire desideras, sustine itaque loquacem & garrulam epistolam, vt & intempestiuæ curiositatis pœnas Dei. Ceterum verò & difficile creditur, quod cuique est peregrinum & insolens. res igitur facilis est Syro persuadere de terrestribus salibus, quandoquidem & hîc negotia habeo, de nauibus, & velis & mari interrogatus. scis enim cum & ego philosophiæ alquando vobiscum operam darem, me vidisse rem istam nempe mare, & ad Pharum & Canobum magnæ vastitatis lacum. & trahebatur nauis, & hæc vento secundo prouehebatur, altera remis: ridebatis itaque me eam comparante cum animali multos habenti pedes. Hi autem ita animo affecti sunt, vt nos, cum de his, quæ sunt vltra Thulem, quæcumque tandem sit illa Thule, quæ concedit eis qui eam transierunt impune ac sine reprehensione mentiri. sed isti si admittant aliquando ea, quæ de naui-

bus narro; aut videantur illud ridere, vehementer increduli sunt quod & mare homines nutrire possit: illud enim solam habere terram matrem priuilegij ac muneris censent. Ego verò illis renuentibus ea quæ de piscibus, sumens & illidens saxo alicui seriam fictilem, ostendi salsamenta ab Aegypto allata. at hi anguium improborum dixerunt esse corpora, & prosilientes fugiebant, spinas formidantes, vt non leniores veneno quod inter dentes sit. Et dixit quis natu maximus & in opinione mentis maximè compos, vix de aqua salsa credere, boni aliquid & esculenti illic nutriri, fontanis & bonis, & potui idoneis laticibus ranas & hirundines procreantibus, quas ne insanus quidem gustauerit. Et verisimilia quidem hæc ignorantibus. Non eos insiliens maris fluctus noctu excitat, sed equorum hinnitus, & vociferans grex caprarum & ouium balatus, & tauri mugitus: primo autem

νεῶν, ἢ δόξωσιν ἐκεῖνο γελᾶν, ἀνακεκράτως
ἀπιστοῦσιν, ὅτι δύναται τρέφειν ἀνθρώποις
καὶ θάλαττα. τοῦτο γὰρ μόνην ἔχειν ἀξιοῦσι
τὴν μητέρα γῆν τὸ πρεσβεῖον. ἐγὼ δέ πο-
τε αὖθις ἀναβιοῦσι πρὸς τὰ περὶ τῶν ἰχ-
θύων, ἀναλαβὼν καὶ περισφράξας πέτρᾳ
τινὶ κέραμον, ἔδειξα τῶν ἀπ' Αἰγύπτου ταρ-
ίχη συχνά· οἱ δὲ, ὄφεων πονηρῶν ἔφασαν
εἶναι σώματα· καὶ ἀναθορόντες ἔφυγον, τὰς
ἀκάνθας ὑποπτεύοντες, ὡς οὐδὲν ἠπιωτέ-
ρας τοῦ διὰ τῶν ὀδόντων φαρμάκου· καὶ
ἔφη τις ὁ γεραίτατος, καὶ ἐν τῇ δόξῃ φρε-
νῶν ἐπηβολώτατος, χολὴ γοῦν περὶ ὕδατος
ἀλυκοῦ πιστεῦσαι, καλόν τι * αὐτόθι τρέφε- γρ. ἐν-
σθαι καὶ ἐδώδιμον, τῶν πηγαίων, τῶν ἀγαθῶν καὶ ταῦθα
ποτίμων ναμάτων, βατράχοις καὶ βδέλ-
λας θυνόντων, ὧν οὐδ' ἂν ὁ μαινόμε-
νος γεύσαιτο· καὶ εἰκότα γε ἀγνοοῦσιν. Οὐ
γὰρ σφᾶς ἐκ νυκτὸς ἐγείρει κῦμ' ἐπιθρῷ- «
σκον πελάγους· ἀλλ' ἵππων χρεμετισμοὶ, «
καὶ μηκάζον αἰπόλιον, καὶ προβατίων
βληχὴ, καὶ ταύρου μύκημα· περάτης δὲ

ἀκτῖνος ἐπιβαλούσης, τὴν μελιττῶν ὁ βόμβος, εἰς ἡδονῆς λόγον οὐδεμιᾷ παραχωρεῖν μουσικῇ. μήτοι σὺ δοκοῦμεν ἐκδιηγεῖσθαι τὰς Ἀρχεμάχου, τοιοῦτον οἰκοῦντες ἀγρὸν, πόῤῥω πόλεως, καὶ ὁδῶν, καὶ ἐμπορείας, καὶ ἐθνῶν ποικίλων; ἡμῖν γὰρ ἐστὶ σχολὴ μὲν φιλοσοφεῖν, ἀσχολία δὲ κακουργεῖν. συνόδοι δὲ πᾶσαι πᾶσιν ἑταιρικαὶ, χρωμένων ἀλλήλοις ἐπὶ γεωργίαν, ἐπὶ ποίμνας, ἐπὶ ποιμένας, ἐπὶ θήρας ὧν ἡ γῆ φέρει παντοδαπῶν. οὐδὲ γὰρ νόμος ἡμῖν, οὔτ' αὖθις, οὔθ' ἵπποις, ἀνδρωτὶ σῖτον αἱρεῖσθαι· ἀριστῶμεν δὲ ἐπ' ἀλφίτοις, ἡδίστοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίστοις δὲ ἐμπιεῖν, ἃ καὶ τῷ Νέστορι κίρνησιν Ἑκαμήδη· μετὰ τὸν κόπον ἰσχυρὸν ὁ κυκεὼν, τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα. καὶ μὴν ἔστιν ἡμῖν καὶ πύρινα πέμματα, καὶ τρωκτὰ ἀκροδρύων, τὰ μὲν, ἥμερα· τὰ δ', ἄγρια, πάντα ἐγχώρια, γῆς ἀρίστης χυμοί, καὶ κηρία μελιττῶν, καὶ γάλα ἐξ αἰγῶν. οὐ γὰρ νομίζομεν βοῦς ἀμέλγειν. ποιεῖ δὲ οὐκ ἐλάττω τὴν ἀφθονίαν ἐν ταῖς τραπέζαις,

Γρ. Ἀγχεμάχου,

ſolis radio * adiecto, apium ſuſurrus, ad voluptatis rationem nulli cedens Muſicæ. Nónne tibi videmur Anchemachi deſcriptiones explicare, talem incolentes agrum, procul ab vrbe, viis & mercatura, & moribus variis? mihi enim eſt otium philoſophandi, non eſt autem ad male agendum. Cœtus autem omnes omnibus ſunt ſodalitij, cum vtamur alij aliis ad agriculrurã, ad greges, ad paſtores, ad venationem earum ferarum, quas terra fert, omnigenam. Neque enim conſuetudo nobis, neque ipſis, neque equis cibum ſine ſudore ſumere, prandemus autẽ polentam incundiſſimam eſu, & ſuauiſſimuam potu, quam & Neſtori miſcet Ecademe: poſt vehementem laborem cinnus æſtiui temporis rememedium. & ſanè ſunt etiam nobis triticea panificia, & edulia baccarum, partim quidem manſueta, partim verò ſilueſtria, omnia vernacula, optimæ terræ ſucci, & faui apium & lac caprarum, non enim ſolemus vaccas mulgere. efficit verò non minorem copiam in menſis venatio,

* *Simul atque in terram ſolis radij ferũtur.*

quæ & equis & canibus ſit, quam neſcio cur Homerus non appellarit homines ornantem, neque illuſtres dixerit viros in ea fieri: forum autem laude tali honorarit, quod homines impudentes & improbiſſimos reddit, & nihil habet ſani: ſed maleficos & maleficiendi peritos, ob quos & nos ridemus, cùm aliquando nobis contubernales ſunt: horrent enim ad carnes ferinas, quæ in focis noſtris ſunt, & quid dico carnes ferinas? venenum celerius quam quidquam eorum, quæ apud nos ſunt, guſtarent. quærunt autem vinum tenuiſſimum, mel verò craſſiſſimum, & oleũ quidem leuiſſimum, ſed triticum grauiſſimum, & patrias ipſorum* laudant Cyprum & Hymettum aliquem, & Phœnicem & Barbaram terram: regio autem noſtra, etſi in ſingulis ab vnaquaque vincitur, quæ fert quod præſtantiſſimum eſt, ceteris vnamquamque vincit. & hoc eſt ex ſecundis primas habere, quod & Peleus & Themiſtocles adepti in omnibus, omnium præſtantiſſimi à Græcis

* vini, mellis, olei.

καὶ ἡ διὰ τῶν κυνῶν καὶ τῶν ἵππων θήρα, ἣν οὐκ οἶδα πῶς οὐ προσεῖπεν Ὅμηρος κυδιάνειραν, οὐδὲ ἀριπρεπέας ἔφη τοὺς ἄνδρας ἐν αὐτῇ γίγνεσθαι· τὴν δὲ ἀγορὰν ἐγκωμίῳ τετίμηκεν, ἀνθρώπια προερχομένην ἀναιδῆ καὶ παμπόνηρα, καὶ οὐδὲν ὑγιές· ἀλλὰ λοίδορα, καὶ κακορράφειν εἰδότα· ἐφ᾽ οἷς τε γελῶμεν ἡμεῖς, ὁπόταν ποτὲ ἡμῖν ὁμόρροφα γίνηται. Φείδουσι γάρ τοι πρὸς τὰ ἐκ τῶν καμίνων κρέα τὰ θήρεια· καὶ τί λέγω τὰ θήρεια· φαρμάκου γ᾽ ἂν θᾶττον, ἢ τοῦ τῶν παρ᾽ ἡμῖν γεύσαιντο. ζητοῦσι δὲ οἶνον μὲν τὸν λεπτότατον, μέλι δὲ τὸ παχύτατον· καὶ ἔλαιον μὲν τὸ κουφότατον, πυρὸν δὲ τὸν βαρύτατον· καὶ παρείδας αὐτῶν ὑμνοῦσι, Κύπρον τε Ὑμηττόν τινα, τε Φοινίκην, καὶ Βάρβαρον· ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ᾽ ἓν ἑκάστης ἥττηται, τῆς τὸ ἄκρον φερούσης, τοῖς λοιποῖς ἑκάστην νικᾷ. καὶ τοῦτ᾽ ἔστι τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, ὃ καὶ Πηλεὺς καὶ Θεμιστοκλῆς εὑράμενοι, πάντα πάντων ἄριστοι τοῖς Ἕλλησιν

ἐκηρύχθησαν. εἰ δὲ δὴ καὶ δοίημεν τὸ δεύτερον μὲν χεῖρον εἶναι παρὰ τὸ Υμήττειον, ἀλλὰ τοιοῦτόν ἐστιν, οἵου παρόντος, οὐδὲν δεῖν τοῦ ξένου χυμοῦ· ἔλαιον μέν τοι σαφῶς τὸ ἡμεδαπὸν ἄριστον, ἢν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίαιταν. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ αὐτὸ ζυγοστατοῦσι, ῥοπῇ τὴν ἀρετὴν ἐξετάζοντες, καὶ τὸ μειαγωγεῖν, ἐν πλεονεκτήματος μοίρᾳ λογίζονται· ἡμῖν δὲ οὐ χαλκεύονται μὲν ἐπὶ τοὔλαιον τάλαντα· φαμὲν δὲ εἶναι αὐτὸ δεῖν ποιεῖν, φύσιν εἶναι τὸ πλέον ἕλκειν τιμῶν. ἀμέλει τὸ θαυμαστὸν αὖθις καὶ ὤνιον ἔλαιον, ἐν τοῖς θρυαλλίσιν, ὑπ' οὐδενείας ἀσθενῆ θρέψαι φλόγα· τὸ δὲ αὐθέγγαθον, ὑπὸ γλυναιότητος πυρκαϊὰν ὅλην ἀνίστησι, καὶ ἐπειδὰν λύχνου δέοι, χειροποίητον ἡμέραν ποιεῖ. ἀγαθὸν δὲ λιπῆναι μᾶζαι· ἀγαθὸν δὲ σωμασκοῦσι τρέψαι νεῦρα. ἡμῖν δὲ καὶ τὸ μουσικῆς χρῆμα ἐπιχώριον ὡς οὐδὲν ἄλλο, καὶ ἔστιν * Ἀγχεμαχηταῖς λύρειόν τι ποιμενικὸν λιτὸν καὶ αὐθέκαστον, εὔφημόν τε καὶ ἄρρεν ἐπιεικῶς, οὐκ ἀνάξιον

Γρ. Ἀγχεμαχηταῖς

prædicati sunt. Et licet & demus nostrum mel, si cum Hymettio comparetur, deterius esse; tamen tale est, vt eo præsente, nihil opus sit peregrino succo: oleum verò nostrum plane optimum, nisi homines deprauata viuendi ratione iudicent. Ipsi enim oleum appendunt, momento virtutem explorantes, & quod minus pendet in præstantiæ conditione numerant: nobis verò ad oleum ponderandum libræ non cuduntur; dicimus enim si id faciendum sit, natura quod plus pendet, præferri. Denique admirandum & ipsis venale est oleum in scupis, quod quia nihil est, non potest nutrire flammam. at vernaculum, ex præstantia integrum excitat incendium, & cum lucerna opus est, manu factum diem efficit. præstans verò est ad vngendam mazam, & bonum corpus exercentibus, ad fricandos neruos. Nobis autem & Musica vsitata est si quid aliud. éstque Anchemachetis lyrula quædam pastoralis, simplex & rudis & virilis eximiè, non indigna,

quæ Platonicæ ciuitatis pueros educet: nam hæc non ſupputat, neque virtus eius ſita eſt in eo, vt intendatur ſpecie harmoniæ; ſimplicitate chordarum conſentiunt qui accinunt. non enim aggregantur delicata argumenta, ſed nobis eſt pulchra quædam cantio, laus arietis maſculi, & mutilæ caudæ canis laudatur, quia vt arbitror, dignus eſt, hyænas non timens, & allatrans lupos: & venator vel maximè cantio fit largitionibus pacem faciens, & nos magna carnium copia paſcens. & quæ gemellos parit ouis non indigna habetur lyra; quòd plures annis fœtus nutriat. & ficum frequenter & vitem intendentes lyræ pſallimus. nulla autem res tantum celebratur quantum vota quædam, ad hęc canticum, & petitiones bonorum hominibus, plantis, & pecoribus. hæc & talia apud nos tempeſtiua & priſca, & pauperum bona. Rex verò & regis amici, & ſaltatio dæmonis, qualia ſanè conuenientes audimus,

quæ-

τοὺς ἐν τῇ Πλάτωνος πόλει παῖδας ἐκτρέφειν. ὡς οὐ λογίζεται τοῦτο, οὐδὲ ἀρετὴν ἔχει παμφανῶς ἡρμόσθαι· τῶν δὲ ἁπλῷ τῶν χορδῶν, συμβαίνουσιν οἱ προσᾴδοντες. οὐ γὰρ ἐπιτίθενται τρυφώσαις ὑποθέσεσιν, ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν καλόν τι χρῆμα ᾠδῆς, ἔπαινος ἐνόρχου κριοῦ, καὶ ὁ μείονος κύων ἐγκωμίου τυγχάνει, ὅτι οἶμαι δίκαιός ἐστι τὰς ὕαινας οὐκ ὀρρωδῶν, καὶ λαρυγγίζων τοὺς λύκους· καὶ ὁ κυνηγέτης οὐχ ἥκιστα ᾠδὴ γοῦν, ταῖς κατολμωμέναις εἰρήνην ποιῶν, καὶ εὐωχῶν ἡμᾶς πολυδαισίᾳ κρεῶν· ἥ, τε διδυμοτόκος ὄϊς, οὐκ ἀπαξιοῦται τῆς λύρας, ὅτι πλείω τῷ ἔτει ἐκτρέφει τὰ ἔγγονα· τὴν δὲ κράδην θαμὰ καὶ τὴν ἄμπελον ἐντείναντες ψαλλόμεθα. οὐδὲν δὲ ὅσον εὐχαί τινες, ἔτι τε ᾆσμα, καὶ αἰτήσεις ἀγαθῶν ἀνθρώποις, καὶ φυτοῖς, καὶ βοτοῖς. ταῦτά σοι καὶ τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῖν ὅσια καὶ ἀρχαῖα καὶ πενήτων ἀγαθά. βασιλεῖς δὲ καὶ βασιλέως φίλοι, καὶ δαίμονος ὄρχησις, οἷα δὴ σιωπῶντες ἀκούομεν,

ὀνόματά τινα καθάπερ αἱ φλόγες ἐπὶ μέγα τῆς δόξης ἐξαπλούμενα καὶ σβεννύμενα. ταῦτα δεῦρο ἐπιεικῶς σιγᾶται, καὶ σχολὴ ταῖς ἀκοαῖς τοιούτων ἀκροαμάτων· ἐπεὶ καὶ βασιλεύς, ὅτι μὲν ζῆτε ἀεί, τοῦτ' ἴσως ἐπίστανται σαφῶς. ὑπομιμνησκόμεθα γὰρ ἅπαξ κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν ἐκλεγόντων τοὺς φόρους. ὅστις δὲ οὗτος ἐστιν, οὐ μάλα ἔτι τοῦτο σαφῶς. ἀλλ' εἰσί τινες ἐν ἡμῖν, οἳ μέχρι καὶ νῦν Ἀγαμέμνονα κρατεῖν ἡγοῦνται τὸν ἐπὶ Τροίαν, τὸν μάλα καλόν τε καὶ ἀγαθόν. τοῦτο γὰρ παιδόθεν ἡμῖν ὡς βασιλικὸν παραδέδοται τοὔνομα· καὶ Ὀδυσσέα τινὰ φίλον αὐτοῦ ὀνομάζουσιν οἱ χρηστοὶ βουκόλοι, φαλακρὸν μὲν ἄνθρωπον, ἀλλὰ δεινὸν ὁμιλῆσαι πράγμασι, καὶ πόρον ἐν ἀμηχάνοις εὑρεῖν. ἀμέλει γελῶσιν, ὅταν περὶ αὐτοῦ λέγωσιν, ἡγούμενοι πέρυσιν ἐκτετυφλῶσθαι τὸν Κύκλωπα· καὶ ὡς εἵλκετο μὲν ὑπὸ τοῦ κριοῦ τὸ γερόντιον· ὁ δὲ κάθαρμα τὴν θύραν ἐτήρει, καὶ οὐραγεῖν ᾤετο τὸν ἡγεμόνα τῆς ποίμνης,

οὐκ

quædam ſunt nomina quæ tanquam flammæ ad magnam gloriam accenduntur & extinguuntur. Hæc prorſus hic ſilentur, & auribus eſt ad tales auditiones otium. Quòd quidem & Rex ſemper viuat, illud fortaſſe planè norunt (ab his enim qui tributa colligunt quotannis admonemur) quis autem iſte ſit, non admodum iſtud certò ſciunt. Sed quidam ſunt inter nos, qui ad hanc vſque diem Agamemnonem Atréi filium regno potiri exiſtimarunt; qui ad Troiam pulcherrimum illum & fortiſſimum exercitum duxit. Nomen iſtud vt regium à pueris nobis eſt traditum, & Vlyſſem aliquem amicum eius boni bubulci nominant, hominem quidem caluum, ſed qui in rebus verſari ſciat & qui exitum aliquem in rebus prope deſperatis reperire poſſit. denique rident, cum aliquid de eo narrant, putantes anno ſuperiore excęcatum eſſe Cyclopem & quemadmodum ſub ariete ſenex trahatur: ſceleratus autē ianuam ſeruet & putet eum greges agmen cogere,

non grauatum onere, indolescentem verò ipsius calamitate. Paullulum per epistolam nobiscum animo fuisti. spectasti rus: vistdii vitæ simplicitatē, talem dices, qualis fuit tempore Noë, priusquam in seruitute iustitia esset.

Eidem. 149.

Nobis semper etiam absens, præsens memoriæ obuersarjs. etenim, frater omnibus nominibus admirande, ne si valde quidem cupiamus, dulcissimi animi tui, integerrimorúmque morum possimus obliuisci. nam nihil queat esse apud nos tui recordatione sancrosanctius, quàm rursus venerādum tuum caput amplecti: quod vtinam aliquando concedat Deus, & te videamus, & audiamus tuum iucūdissimum sermonum tuorum sonum. Delectasti autem nos & iis rebus quas ad nos misisti. omnia enim accepimus, vtinam sanè aliquando veniat & congressionis tempus, & istud à Deo obtineam.

οὐκ ἀχθόμενοι τῷ φορτίῳ, τῇ δὲ αὐτοῦ συμφορᾷ συναχθόμενον. ἐγένου βραχύ τι διὰ τῆς ἐπιστολῆς μεθ' ἡμῶν τῇ γνώμῃ· τεθέασαι τὸν ἀγρόν. εἶδες ἁπλοῦν πολίτευμα· τὸν ἐπὶ Νῶε βίον ἔργοις, πρὶν γενέσθαι τὴν δίκην ἐν δουλείᾳ.

Τῷ αὐτῷ.

Ἡμῖν ἀεὶ καὶ ἀπὼν, ἐπιδημεῖς τῇ μνήμῃ. καὶ γὰρ οὐδ' ἂν εἰ πάνυ βουληθείημεν, ἐπιλαθέσθαι δυναίμεθα τῆς γλυκυτάτης σοῦ ψυχῆς καὶ τῶν ἀδολωτάτων ἠθῶν, ἀδελφὲ διὰ πάντα θαυμάσιε· ὡς οὐδὲν ἂν ἐν ἡμῖν γένοιτο τῆς περὶ σὲ μνήμης ἱερώτερον, ἢ τὸ πάλιν περιπτύξασθαι τὴν σεβασμίαν σοῦ κεφαλήν· ὃ δοίη ποτὲ θεὸς, καὶ ἴδοιμεν σε, καὶ ἀκούσαιμεν σου τῆς ἡδίστης τῶν λόγων ἠχοῦς· ὅσας δὲ ἡμᾶς καὶ οἷς ἀπέσταλκας· ἅπαντα γὰρ ἐκομισάμεθα. ἔλθοι δή ποτε καὶ συντυχίας καιρὸς, καὶ εὐτυχήσαιμι τοῦτο παρὰ θεοῦ.

Πυλαιμένει.

Οὐδὲ τὴν σὴν Ἡράκλειαν ἀνήκοον οἶμαι γεγονέναι τοῦ παρ' ἡμῖν φιλοσοφήσαντος Ἀλεξάνδρου, ἀνδρὸς ἁπανταχοῦ διαβοήτου μετὰ δόξης· κωφὸς ἀνήρ, ὃς Ἡρακλῆ στόμα μὴ περιβάλῃ· τούτου παῖς, ἐμὸς ἀνεψιός, ἐπιδώσει σοι τὴν ἐπιστολήν, τὸν πατρῷον ζῆλον ὑπεισελθών, οὐ διὰ τῆς στολῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς γνώμης. στέλλεται δὲ νῦν ἐπὶ πονηροὺς ἄνδρας, τὸν Ἡράκλειον τρόπον ἐκκαθαίρων αὐτοῦ τὴν πατρίδα. θεοῦ δὲ ἔδει δήπου καὶ Ἡρακλέους· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἰόλεω συμμάχου καὶ παραστάτου. οὐκοῦν τὸν μὲν θεὸν ἑαυτοῦ ποιεῖται διὰ τὸν ἐνόντα τρόπον, τῷ προσηκόντως βίου τε ἀρετῇ καὶ γνώμης εὐσεβείᾳ, τὴν δὲ σὴν φιλίαν, ἀντὶ τῆς Ἰόλεω μνηστευόμεθα ἡμεῖς αὐτῷ διὰ τῆς ἐπιστολῆς. συνέσῃ δὲ τοσαῦτα αὐτῷ, ὅσα ἡμῖν· κἂν χρήσῃ τῇ φιλίᾳ τοῦ νεανίσκου, πάντως ἐρεῖς οὐ φαῦλον ἐπαινέτην ἐμέ.

Pylæmeni. 150.

Neque arbitror patriam tuam Heracleam non audiuiſſe Alexandrum, qui apud nos philoſophatus eſt, virum qui quocunque cum gloria perſuaſit. Vir mutus qui non os Herculi accommodauerit. Eius puer, meus cognatus reddet tibi epiſtolam, qui ſubiit & ingreſſus eſt inſtitutum paternum non amictu & pallio, ſed animo & voluntate. mittitur igitur in improbos viros more Herculis, his expurgans patriam. Dei autem auxilio nimirum & Hercule opus erat. verumtamen etiam Iolao ſocio & adiutore. Igitur Deum ſuum faciet, quantum fieri poteſt, & vitæ integritate & animi pietate. tuam autem amicitiã pro Iolai conciliamus ei per epiſtolam: verſaberis autem tantum cum ipſo, quantum nobiſcum. Et ſi vtaris amicitia iuuenis, dices me non improbum laudatorem.

Eidem. 151.

Vtrum mihi permanebis philosophus? an ille quem reliqui, Pylæmenes, recens animus perfectus & absolutus, semen diuinum? timeo tempus, quod ab ortu fluxit. multo magis formido consuetudinem fori, quódque implicatus sis multis fortunis & actionibus, ne contaminet sanctissimum templum, sacram tuam mentem, quam ego cum paucis dignissimum Dei receptaculum existimo. & verò scio me aliquando tecum celebrare philosophiæ sacra in votis habuisse. sed quoniam potior fuit amor patriæ, optaui vbicumque terrarum esses, vt pro viribus philosophiam coleres. Quocirca saluto dilectum caput, & sæpius saluto dilectum caput, & tacens, & dicens, & scribens, & non scribens.

Mens sanũ.

Τῷ αὐτῷ.

Ἆρά μοι μένεις φιλόσοφος; ἆρα ἐκεῖνος ὃν ἀπολέλοιπα, Πυλαιμένης, ἡ νεοτελὴς ψυχὴ, ὦ σπέρμα τὸ θεῖον; φοβοῦμαι τὸν χρόνον τὸν ἀπὸ γενέσεως. πλέον φοβοῦμαι τὴν ὁμιλίαν τῆς ἀγορᾶς, ᾧ ἐγκαλινδεῖσθαι συχναῖς ἤδη τύχαις καὶ πράξεσι, μὴ μολύνῃ τὸν ἁγιώτατον νεὼν, τὸν νοῦν σου τὸν ἱερὸν, ὃν ἐγὼ μετ' ὀλίγων ἀξιώτατον ἡγοῦμαι δοχέα θεοῦ. καὶ οἶδα μέν τοι συνοργιάσαι σοὶ τὰ φιλοσοφίας, εὐχὴν ποτε ποιησάμενος. ἐπεὶ δὲ σοῦ κρείττων ὁ τῆς πατρίδος ἔρως ἐγένετο, ηὐξάμην ὅπου ποτὲ γῆς εἴης, φιλοσοφίαν ἐργάζεσθαί σε κατὰ δύναμιν. τοιγαροῦν ἀσπάζομαι τὴν φίλην κεφαλὴν, καὶ πάνυ πολλάκις ἀσπάζομαι τὴν φίλην κεφαλὴν, καὶ σιγῶν, καὶ λέγων, καὶ γράφων, καὶ μὴ γράφων.

Τῷ αὐτῷ.

Οἴου με περιπλύνεσθαι Πυλαιμένην, αὐτὴν τὴν ψυχήν, αὐτῇ τῇ ψυχῇ. ἀπορῶ λόγων οἷς ἐκχέοιτο ὅσον ἐστὶ τῆς γνώμης μου τὸ βουλόμενον· μᾶλλον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μου τὸ πάθος, ὅ, τι ποτέ ἐστι τὸ περί σε μου τῆς ψυχῆς ἐξευρίσκω. ἐγένετο δέ τις ἀνὴρ δεινὸς τὰ ἐρωτικά, Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος Ἀθηναῖος, εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἐραστοῦ φύσιν, ὃ δὴ καὶ ὅ, τι αὐτῷ γενέσθαι περὶ τὰ παιδικὰ βούλεται· καὶ παρ' ἐμοῦ τοίνυν ἐξευρηκώς τε ἔστω, καὶ εἰρηκώς. βούλοιτ' ἂν οὖν, φησί, Ἡφαίστου τέχνῃ συντακῆναί τε καὶ συμφυῆναι, καὶ ἓν ἄμφω γενέσθαι.

Τῷ αὐτῷ.

Δι' ἔτους ἡμῖν ἀφικνεῖται παρὰ σοῦ γράμματα, ὥσπερ τὴν ὥραν καὶ τοῦτο φερουσῶν. ἐμοὶ μὲν οὖν ἴσως καρπὸς ἡδίων ἐστίν, ἢ οἱ ἐκτρέφουσι μηνῶν κύκλοι, καὶ γεωργοί.

Eidem. 152.

Exiſtimato me amplecti Pylæmenem, ipſum animum ipſo animo. deficiunt verba quib. exprimatur animi mei voluntas, imò verò ne ipſe quidē meus affectus quid tandem ſit erga te animi mei, inuenio. fuit verò vir aliquis amandi peritus, Plato Athenienſis Ariſtonis filius, promptus ad inueniendum, facilis ad amatoris naturam exprimendam, & vero quod ſibi in amoribus accidere cupit: per me igitur inuenerit & dixerit. Vellet igitur, vt ait, Vulcani arte colliquari & conflari, & vnum ambos fieri.

Eidem. 153.

Annuæ ad nos veniunt à te literæ, tanquam anni temporibus hoc ferētibus. At mihi quidem fortean fructus iſte iucundior eo, quem enutriunt mēſium circuitus, & agricolæ.

tu autem non æquum facis, nos lætitia, quam ex iis excipimus, orbans. itaque muta mẽtem, & facito nobis hoc saltem anno felicem epistolarum prouentum.

Philosophiæ. 154.

Hoc anno duos libros edidi, vnum, quidem à Deo impulsus, alterum verò à maledicentia hominum. Etenim eorum nonnulli qui in candidis, & fuscis sunt palliis, dixerunt me in philosophiam iniurium esse, qui elegantiæ in dictionibus & numeris peritus essem, & de Homero quid depromere vellem, & de figuris eloquẽtiæ; quod nimirum philosophum oporteat eloquentiæ osorem esse, & solas res diuinas inuestigare, & isti quidem facti contemplatores eius, quod sub intelligentiam cadit: me autem nefas est, quia aliquid ex vita otii ad purgandã linguã, & vt ingeniũ iucũdius sit, tribuo. impellebat

* *librum aduersus detractores suos scripserat Synesius.*

σὺ δὲ οὐκ ἂν εἰκότα ποιοίης, τῆς ἐπὶ ἡμᾶς εὐφροσύνης ἀποστερῶν. ἀλλὰ μετάθου τὴν γνώμην, καὶ ποίησον ἡμῖν τὸ γοῦν τῆτες εὐετηρίαν ἐπιστολῶν.

Τῇ φιλοσόφῳ.

Τῆτες ἐξενήνοχα δύο βιβλία, τὸ μὲν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κινηθείς· τὸ δὲ, ὑπὸ λοιδορίας ἀνθρώπων. καὶ γὰρ τῶν ἐν λευκοῖς ἔνιοι τρίβωσι καὶ τῶν ἐν φαιοῖς, ἔφασκόν με παρανομεῖν εἰς φιλοσοφίαν, ἐπαΐοντα κάλλους ἐν λέξεσι, καὶ ῥυθμοῦ, καὶ περὶ Ὁμήρου τι λέγειν ἀξιοῦντα, καὶ τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις σχημάτων, ὡς δὴ τὸν φιλόσοφον μισολόγον εἶναι προσήκειν, καὶ μόνα περιεργάζεσθαι τὰ δαιμόνια πράγματα. καὶ αὐτοὶ μὲν θεωροὶ τοῦ νοητοῦ γεγονότες. ἐμὲ δὲ οὐ θέμις, διότι νέμω τινὰ σχολὴν ἐκ τοῦ βίου, τοῦ καὶ τὴν γλῶτταν καθήρασθαι, καὶ τὴν γνώμην ἡδίω γενέσθαι· ἐκεῖγε

δὲ αὖθις εἰς τὸ καταδικάσαι μου πρὸς μόνην παιδιὰν ἐπιτήδειον εἶναι, τὸ τὰς κυνηγετικὰς ἐκ τῆς οἰκίας οὐκ οἶδ' ὅπως διαρρυείσας, σπουδασθῆναι διαφερόντως ὑπὸ νεανίσκων ἐνίων, οἷς ἑλληνισμοῦ τε καὶ χάριτος ἔμελε, καί τινα τῶν ἐκ ποιητικῆς ἐπιμελῶς ἔχοντα, καὶ παραδεικνύοντα τι τῆς ἀρχαίας χειρὸς, ὅπερ ἐπὶ τῶν ἀνδριάντων λέγειν εἰώθαμεν. ἀλλ' ἐκείνων οἱ μὲν, ἀμαθίας ἡγούμενοι τοῦ θράσους, προχειρότατοι πάντων εἰσὶ περὶ τοῦ θεοῦ διαλέγεσθαι· οἷς ἂν ἐντύχῃς, εὐθὺς ἀκούσῃ τινὰ περὶ τῶν ἀσυλλογίστων συλλογισμῶν, καὶ μὴ δεομένων ἐπαντλοῦσι τῶν λόγων, ἰδίᾳ τι δοκῶ μοι διαφέρειν αὐτοῖς. ἀπὸ γὰρ τούτων ἐν ταῖς πόλεσιν οἱ δημοσιοδιδάσκαλοι γίνονται, ὃ ταυτόν ἐστι καὶ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, ᾧ οὗτοί γε δεῖν οἴονται χρῆσθαι. ἐπιγινώσκεις οἶμαι τὸ φῦλον τοῦτο τὸ ῥᾴδιον, ὃ διαβάλλει γενναίαν ὑπόθεσιν· οὗτοί με μαθητὴν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι, καί φασιν ἀποφαίνειν ἐντὸς ὀλίγου τὰ περὶ θεοῦ πολυτολμότατον, ἡμέρας ἑξῆς καὶ νύκτας ἀγορεύειν δυνάμενον· ἅτεροι δὲ οἱ κάλλιον

autem eos ad me contemnendum, quod accommodatus essem ad solum lusum, quod libri de venatione, nescio quomodo è domo elapsi, ab adolescentibus nonnullis eximiè colerentur, quibus græcus sermo & elegantia, curæ erat, & diligenter elaborata quædam ex arte poëtica, & ostẽdentia aliquid antiquæ manus, quod in statuis soliti sumus dicere. Verum illorum alteri, inscitia duce audaciæ, promptissimi omnium ad disputandum de Deo sunt: in quos si incidas, statim audies quædam de ratiocinationibus male cõcludentibus, & cum homines non postulant disputationes funditãt, quod, vt arbitror, ipsis priuatim est vtile. Ex his enim publici in ciuitatibus doctores fiunt, quod idẽ est & cornu Amaltheæ, quo isti oportere se solos vti existimant. agnoscis, arbitror, istud genus facile ac leue, quod nobile institutum reprehendit. Isti vt discipulus eorum sum, postulant, & aiunt se breui audacissimum ad dicendũ de Deo, continuas dies ac noctes reddere. alij vero qui elegan-

tius veſtiti, multo ſunt his infelicio-res ſophiſtæ, & optarent quidem iiſ-dem nominibus ſpectati ac celebres eſſe, verùm felicitate quadam conſe-cuti ſunt, vt ne hoc poſſint. Et ſcis quoſdam, qui ſe in ſcholis calculato-riis exuerunt, aut omnino ab vna ali-qua calamitate perſuaſi ſunt ſe in vitę meridie philoſophari, ex eo ſolo quod inficiando & affirmando more Plato-nis Deos iurent, quos vmbra ipſa an-teuenerit, locuta quid vtile. veru ntamen mirifica aſſimulatio, ſupercilium enim, (ô elationem!) valde eleuatum eſt, & manus barbã ſuſtinet, & in re-liquis ſeuero ſtant vultu, vltra ima-gines Xenocratis. qui quidem nobis volunt præſcribere quæ ſibi vtiliſſima ſunt, neminẽ videri quidquam boni ſcire; exiſtimantes ſui refutationem ac improbationem eſſe, ſi quis, qui vi-deatur eſſe Philoſophus, ſciat loqui. Ipſi enim putant ſub illa aſſimulatio-ne ſe latituros, & viſum iri intus eſſe ſapientiæ plenos. Ambo iſta hominũ genera me accuſarunt, vt qui rebus nullius pretij operam darem, alte-rum quidem, quia non nugor eadem,

ἠθημένοι, παρὰ πολὺ τούτων εἰσὶ κακοδαιμονέστεροι σοφισταί· καὶ βούλοιντο μὲν ἂν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς εὐδοκιμεῖν· ἀλλ' ἀτυχοῦσι δὲ μηδὲ τοῦτο δύνασθαι· καὶ οἶσθά τινας ἐν λῃστηρίοις ἀποδύντας, ἢ πάντως ἀπὸ μιᾶς γέ του συμφορᾶς ἀναπεισθέντας ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ βίου φιλοσοφεῖν, ἀπὸ μόνου τοῦ τοὺς θεοὺς ἀπομόσαι καὶ κατομόσαι Πλατωνικῶς· οὓς φθάσειεν ἂν ἡ σκιὰ φθεγξαμένη τι τῶν δεόντων. δεινὴ δὲ ὅμως ἡ προσποίησις· ἥ τε γὰρ ὀφρύς, βαβαὶ τῆς ἀνατάσεως, εἰς ὅσον ἦρται, καὶ ἡ χεὶρ ὑπερείδει τὸ γένειον· τά τε ἄλλα σεμνοπροσωποῦσιν ὑπὲρ τὰς Ξενοκράτους εἰκόνας, οἵ γε καὶ νομοθετεῖν ἡμῖν ἀξιοῦσιν ἄττα σφίσι λυσιτελέστατα, μηδένα μηδὲν ἀγαθὸν εἰδότα φανερὸν εἶναι, ἡγούμενοι σφῶν αὐτῶν ἔλεγχον, εἴ τις φιλόσοφος εἶναι δοκῶν ἐπιστήσεται φθέγγεσθαι· αὐτοὶ γὰρ ἂν ὑπὸ τῇ προσποιήσει λαθεῖν καὶ δόξαι τὸν ὕθλον εἶναι σοφίας ἀνάπλεω. ἄμφω με τούτω τὼ γένη διαβεβλήκατον, ὡς ἐπὶ τοῖς οὐδενὸς ἀξίοις ἐσπουδακότα· τὸ μὲν, ὅτι μὴ

ταῦτα φλυαρεῖ· ὁ δὲ, ὅτι μὴ τὸ στόμα συγκλείσας ἔχω, καὶ τὸν βοῦν τὸν ἐκ Διὸς ἐπὶ τῆς γλώττης τίθεμαι. ἐπὶ τούτοις συνετέθη τὸ σύγγραμμα, καὶ ἀπήντησε τῶν μὲν τῇ φωνῇ, τῶν δὲ τῇ σιγῇ. προῆκται μὲν γὰρ ὡς ἐπὶ τούτοις αὖθις τοῖς ἀφώνοις τε καὶ βασκάνοις, πῶς οἴει μετ' εὐπρεποῦς τοῦ σχήματος. οὐ μὴν ἀλλ' ἐξεῦρεν, ὡς ἂν κἀκείνους συνεφελκύσαιτο, καὶ βούλεται μὲν πολυμαθείας οὐχ ἧττον ἐπίδειξις, ἢ ἐγκώμιον εἶναι. οὐ γὰρ ἐξωμοσάμην τὰς αἰτίας· ἀλλ' ἵν' ἔτι μᾶλλον ἀνιῷντο, συχνὰ καὶ πεφιλοτίμημαι, περὶ ἰὸν δὲ βίων αἱρέσεις ἐξετάζειν, ἐπαινεῖ τὴν φιλοσοφίαν, ὡς φιλοσοφωτάτην αἱρέσεων, ἣν ποίαν τινὰ νομίζειν εἶναι χρή, τοῦ βιβλίου πυνθάνου· τελευτῶν δὲ, καὶ περὶ τῶν κιβωτίων ἀπολελόγηται, χρόνων ἵνα καὶ τούτων αἰτίαν, ἀδιόρθωτα κρύπτειν βιβλία. οὐ γὰρ οὐδὲ τῶν τοιούτων οἱ τελχῖνες ἀπείχοντο· εἰ δὲ ἕκαστον ἐν τάξει τῇ προσηκούσῃ, καὶ πάντα σὺν ὥρᾳ, καὶ ἀφορμαὶ δίκαιαι τῶν ἑκασταχοῦ προκεχειρισμέ-

alterum verò, quia occlusum os non habeo, & bouem illorum in lingua pono. Contra hos quidam conscriptus est à me liber, & occurrit aliorum quidem garrulitati, aliorū verò silentio. Inductus quidem est, vt in hos ipsos & mutos & inuidos, cum venusta figura, quam putas: veruntamen reperit quo pacto etiam illos vna attraheret. Et quidem vult liber non minus multæ & variæ ostentatio eruditionis, quàm laus esse. Neque enim inficiatus sum crimina, sed vt adhuc magis angerentur, plurimum etiam me venditaui. Progrediens vero ad expendendum vitæ sectas, laudat philosophiam, tanquam inter sectas sapientiæ studiosissimam, quæ qualis existimanda sit, consule librum. Postremo autem purgauit & pro scrinijs, cum habuerint & ista crimen aliquod, quia celarent inemendatos libros. Neque enim se etiam talibus obtrectatores abstinuere. Si quodque in loco apto collocatum est, & tempore, & occasiones vbique iustæ sint, eorum quæ prolata

ſunt, pluribúſque capitibus diſtributus ſit, vt diuinus liber, qui Phædrus inſcribitur, quem de omnibus ſimul pulchritudinis formis Plato edidit, comparata autem ſint omnia vt conſentiant in id vnum, quod propoſitum eſt: ſic vbi probatio ſupinæ narrationi ſubrepſerit, vt in tali argumento demonſtratio ex fide, & ſi quid ob aliud factum eſt, hæc quidem artis & naturæ munera fuerint. Quiqui autem non inexercitatus eſt in deprehendenda diuina aliqua perſona, ſub deteriore veſtitu latente, quemadmodum faciebant Athenis opifices, Venerem & Gratias & huiuſmodi decora deorum, imaginibus Silenorum, & Satyrorum veſtientes, eum non fallet iſte liber, qui multa detexit decreta non profana ſub aſſimulatione vacandi latentia alijs, & quia nimium temere, & vt videri poſſit, ſimpliciter inſperſa ſunt orationi. Refrigerationes à lunari cauſa profectas ſoli ſentiunt, qui morbo comitiali laborant: cura mentis verò

εισμένων, καὶ εἰ μερίζεται μὲν πλείοσι
κεφαλαίοις κατὰ τὸ θεσπέσιον γράμμα, τὸν
Φαῖδρον, ὃν περὶ πάντων ὁμοῦ τῶν εἰδῶν τοῦ
καλοῦ Πλάτων ἐξήνεγκε· μεμηχάνηται
δὲ ἅπαντα συννεύειν εἰς* ἓν τὸ προκείμε- γρ. ἐφ' ἕν
νον, καὶ εἴπου γέγονε πίστις ὑφέρπουσα τὸ ὑ-
πτιάσαν διήγημα, καὶ εἰ προσῆλθεν ὡς ἐν
τοιούτοις ἀπόδειξις ἐκ τῆς πίστεως· καὶ εἰ
τὸ δι' ὅλου γινόμενον, ταῦτα μὲν, τέχνης ἂν
εἴη δῶρα καὶ φύσεως. ὅστις δὲ οὐκ ἀγύμνα-
στος ἐπιφωράσαι τι καὶ πρόσωπον θεῖον ὑ-
πὸ φαυλοτέρῳ κρυπτόμενον σχήματι, ὥσπερ
ἐποίουν Ἀθήνησιν οἱ δημιουργοὶ, Ἀφροδίτην
καὶ χάριτας καὶ τοιαῦτα κάλλη θεῶν, ἀγάλ-
μασι Σιληνῶν καὶ Σατύρων ἀμπίσχοντες,
τούτου οὐ λήσεται τὸ γράμμα, συχνὰ καὶ τῶν ἀβε-
βήλων ἀποκαλύψαι δογμάτων ὑπὸ τῇ προσ-
ποιήσει τοῦ παρέλκειν ἑτέροις λανθάνοντα, καὶ
τῶν* λίαν ἐκχεῖ καὶ ὡς ἂν δόξειεν ἀφελῶς ἐγκα- γρ. τῶν
ταπαρῆφθαι τῷ λόγῳ. τῶν μὲν γὰρ ἐκ τῆς λ.
σεληνιακῆς αἰτίας ἀποψύξεων, οἱ νοσοῦν-
τες ἐπιληψίαν, αἰσθάνονται μόνοι· τῶν δὲ κατὰ

νοῦν ἐπιβολαῖν μόνοι δέχονται τὰς ἐκλάμψεις, οἷς ὑγιαίνουσι τὸ νοερὸν ὄμμα, φῶς ἀναπλεῖ συγγενὲς ὁ θεός, ὁ τοῖς τε νοεροῖς τοῦ νοεῖν, καὶ τοῖς νοητοῖς αἴτιον τοῦ νοεῖσθαι, καθάπερ τὸ τῇδε φῶς ὄψιν συνάπτει τῷ χρώματι· κἂν ἀφέλῃς, παρόντος, ἡ πρὸς αὐτὸ δύναμις ἀνενέργητος. ὑπὲρ δὴ τούτων ἁπάντων σὲ κρίνουσαν περιμενοῦμεν. κἂν μὲν ψηφίσῃ προσοιστέον εἶναι, ῥήτορσιν ἅμα καὶ φιλοσόφοις ἐκκείσεται· τοῖς μὲν γὰρ ἥσει, τοὺς δὲ ὀνήσει πάντως γε, εἰ μὴ παρὰ σοῦ τῆς δυναμένης κρίνειν διαγεγράψεται. εἰ δὲ μὴ φανεῖταί σοι τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκοῆς ἄξιον, καὶ σὺ δὲ δήπου μετ' Ἀριστοτέλους περὶ τοῦ φίλου τὴν ἀλήθειαν θήσῃ, πυκνὸν καὶ βαθὺ σκότος ἐπηλυγάσεται, καὶ λήσεται τοὺς ἀνθρώπους λεγόμενον. ταῦτα μὲν περὶ τούτου· θάτερον δὲ ὁ θεός τε ἐπέταξε καὶ ἀνέκρινεν, ὁ τῇ φανταστικῇ φύσει χαριστήριον ἀνατέθειται. ἔσκεπται δὲ ἐν αὐτῷ περὶ τῆς εἰδωλικῆς ἁπάσης ψυχῆς τε ἕτερα ἄττα προκεχείρισται δόγματα τῶν οὔπω φιλοσοφηθέντων Ἕλλησι·

cogitationẽ ſoli accipiunt illuſtrationes,quibus ſanis & valentibus intelligẽte oculo lumen accendit cognatus Deus,quod & intelligentibus intelligendi,& his qui intelligũtur,cauſa eſt vt intellectu percipiantur: quẽadmodum horũ locorũ lumen cõiungit aſpectũ cũ colore,& ſi auferas lumẽ preſente colore, facultas quæ ad colorẽ pertinet,eſt ignaua. De his igitur omnib. te iudicẽ expectabimus,& ſi cẽſueris edendũ eſſe,rhetorib. ſimul & philoſophis exponetur,alteros enim delectabit,alteros verò iuuabit. Sane quidẽ niſi abs te, quæ potes iudicare, delebitur. Si aũt neutiquã videatur Græcorũ aurib. dignus,& tu cũ Ariſtotele ante amicũ veritatem pones, dẽſas & profundas ſibi obducet tenebras, & quod dicitur homines latebit. Hæc quidẽ de iſto. Alterũ autẽ librũ Deus & imperauit & examinauit, qui munus gratulatorium naturæ,quę appellatur φαντασία,conſecratus eſt. Diſputatũ autem eſt in eo de omni animo qui ſimulachris mouetur, & alia quædam deprõta ſunt decreta earũ rerum, de quibus nõdũ græci philoſophati ſunt.

Quid attinet plura de eo dicere? absolutus est vna nocte totus, imo vero in reliqua noctis parte, quæ etiam visum attulit, oportere eum conscribi. Quodam autem in loco disputationis bis terve, tanquam sim aliquis alter à me, factus cum præsentibus auditor. & nunc quoties lego libellum, mirus quidam in me affectus oritur, & iuxta poësin aliquis instinctus diuinus mihi circunfunditur. Quod si non solum affectus meus est, & circa aliud hæc eueniant, tu & istud significabis. tu enim post me prima Græcorũ leges. Hæc ex his quæ adhuc edita non sunt misi, & vt numerus perfectus sit, addidi orationem de Dono, multo ante factam ad hominem* quendam apud imperatorem regnantem eo tempore cùm legatus essem: & vtilitatem aliquam cum ex oratione, tum ex dono Pentapolis sensit.

*ad Pæonium.

καὶ τί αὖ τις ἀπομηκύνοι περὶ αὐτοῦ. ἀλλ' ἐξείργασται μὲν ἐπὶ μιᾶς ἁπλῶς νυκτός, μᾶλλον δὲ λειπομένου νυκτός, ᾗ καὶ τὴν ὄψιν ἐνέσχε τὴν περὶ τοῦ δεῖν αὐτὸ συγγεγράφθαι. ἔστι δὲ οὗ τῶν λόγων, δίς που καὶ τρὶς ὥσπερ τις ἕτερος ὢν ἐμαυτοῦ γέγονα μετὰ τῶν παρόντων ἀκροατής· καὶ νῦν ὁσάκις ἂν ἐπίω τὸ σύγγραμμα, θαυμαστή τις περὶ ἐμὲ διάθεσις γίνεται· καὶ τις ὀμφή με θεία περιχεῖται κατὰ τὴν ποίησιν. εἰ δὲ μὴ μόνον τὸ πάθος ἐμοῦ, καὶ περὶ ἕτερον δ' ἂν ταῦτα γένοιτο, σὺ καὶ τοῦτο μηνύσεις· σὺ γὰρ δὴ μετ' ἐμὲ πρώτη τῶν Ἑλλήνων ἐντεύξῃ. ταῦτα τῶν τέως ἀνεκδότων ἀπέσταλκα, καὶ ἵνα τέλειος ἀριθμὸς ᾖ, προσέθηκα τὸν περὶ τοῦ δώρου, πάλαι γενόμενον ἐν τῷ καιρῷ τῆς πρεσβείας πρὸς ἄνδρα παρὰ βασιλ.* παραδυναστεύοντα· καὶ τί τοῦ λόγου τέ καὶ τοῦ δώρου Πεντάπολις ὤνατο.

* γρ. βασιλεῖ δυναστεύοντα.

Δομετιανῷ Σχολαστικῷ.

Πάνυ σαφῶς δι' αὐτῶν καταμεμαθηκὼς τῶν ἔργων τὴν σὴν θαυμασίαν κεφαλήν, χαίρουσάν τε φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς δεομένοις χεῖρα βουλομένην ὀρέγειν, ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο παρακαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου προτρέπειν ἡγούμενος. καί σοι πλέον ἢ πρότερον ὦ φίλη κεφαλὴ νῦν τῆς φιλανθρωπίας ἐπιδεικτέον, ὅσῳ καὶ τὸ πρόσωπον ἐλεεινότερόν ἐστι νῦν τὸ σοῦ πεισόμενον. γυνή τε γάρ ἐστιν αὕτη καὶ γυνὴ δυστυχήσασα χηρείαν, εἶτα σὺν ὀρφανῷ παιδίῳ παθοῦσα, ἃ πέπονθεν. ὅστις δὲ ἐστὶν ὁ ταύτην ἀδικήσας, καὶ ὅ, τι, καὶ ὅπως, αὐτὴ διδάξει τὴν σὴν καλοκαγαθίαν. ὅρα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, ὅπως ἐπαμύνῃς τῇ γυναικί, καὶ διὰ τὸ καλῶς ἔχειν, καὶ διὰ τὸ σοὶ πρέπειν, καὶ δι' ἐμέ· μεθέξω γὰρ ἔτι σοὶ κἀγὼ τῆς εἰς αὐτὴν γινομένων συγγενίδα τε οὖσαν ἐμὴν, καὶ τεθραμμένην ὑπὸ μητρὶ κοσμίᾳ σωφρόνως παρ' ἡμῖν.

Dometiano Scolastico. 155.

Cum reapse admodum certo didicissem admirandum tuum caput & gaudere humanitate, & velle porrigere manum egentibus, sanè ad hoc ipsum te inuito, existimās me equum hortari in campum, vt est in prouerbio: & te tanto magis quam antea, ô carum caput, humanitatem ostendere oportet, quanto persona miserabilior est, quæ beneficio afficietur: est enim ea mulier & quidem vidua calamitosa, deinde perpessa est cum puero orphano ea quibus affecta fuit. quis autem sit qui eam læserit & in quo, & quo pacto, ipsa integritatem tuam docebit. Vide igitur, ô admirande, vt opem mulieri feras, & quia honestum est, & quia te decet, & mea causa: particeps enim preterea & ego eorum, quæ in eam a te conferentur, ero cum propinqua mea sit, & domi nostræ sub matre honesta honestè educata.

Eidem. 156.

Ius indiget patronis, & beati fuerint, qui opem ei tulerint, vna cum his, quæ recta sunt, elaborãtes. Delegi igitur te huius propugnatorem, opitulantem & animo & arte: meum igitur est, omnibus benefacere, rationibus quibus possum. Da autem ipse occasiones: amicitiam enim senties, quam tu ipse non vituperabis, fortasse nemo irridebit.

FINIS.

Τῷ αὐτῷ.

Τὰ δίκαια χρήζει συμμάχων, καὶ γίγνοιντ᾽ ἂν οἱ βοηθοῦντες αὐτοῖς εὐδαίμονες, τοῖς ὀρθῶς ἔχουσι συμποιοῦντες. εἱλόμην δή σε τούτων πρόβολον, γνώμῃ τε ἀμύνοντα καὶ τέχνῃ. τὸ μὲν οὖν ἐμὸν, ἅπασιν εὖ ποιεῖν, οἷς ἂν δυνώμεθα· δίδου δὲ αὐτὸς ἀφορμάς. αἰσθήσῃ γὰρ φιλίας, ἣν οὔτε αὐτὸς μέμψῃ, γελάσει τε ἴσως οὐδείς.

FED. MORELLVS CLARISS. ET ERVDITISS. VIRO ISAACO CASAVBONO S.

Lectis, & recognitis Notis, quas tu, Vir πολυμαθέστατε, *à Fr. Porto,* ὃς Κρητῶν μέγα κῦδος, *in Synesij epistolas olim scriptas, fidei meæ nunc nuper commiseras; eas patre suo dignas, & Synesio luciferas, & luce dignas, tua* εὐκρινεῖ κρίσει *suffragatus, iudicaui, confestimque typis tradidi. His quippe & germana lectio (quam collatis Regiis membranis aliisque MSS. Codd. indagare quidem libuit, repræsentare vsquequaque nondum licuit) paßim confirmatur; & Latina (scis è*

quantorum virorum capſulis arculiſque eruta) interpretatio ſubinde illuſtratur. ô ſi tua quoque ad hunc autorem αὐτοσχεδιάσματα πολλῶν ἀντάξια *luberet* ἀναπτύξαι πρὸς φῶς! *quàm onuſtum pectus* φιλολόγων *eſſet lætitia lubentiáque!* ὄναιο σὺ ταύτης κοινωφελοῦς εὐδοκίας. *iſtis interim* Συνεσιόφιλοι εὐγνώμονες *fruantur potiantur.* χαῖρέ τε καὶ μέγα οὖλε.

FRANCISCI PORTI CRETENSIS, AD SYNESII EPISTOLAS, NOTÆ.

AD PRIMAM.

EMNOTATHΣ. grauissima, castissima. de Philosophia loquitur quasi de matrona, & vxore legitima. Tropus, libros habet pro liberis legitimis.

Σεωνάου. quæ colitur in eodem templo, in quo philosophia. deductum ab iis Diis, qui in eodem templo colebantur. Vetus Poëtice fuit quædam Philosophia. Sic vsurpauit Arrianus hanc dictionem in ingressu nauigationis. Σύμβωμον, & σωύναον. significat contubernalem, & finitimam Philosophiæ Poëticam. Malo eum vicarium tibi esse, quàm σωύναον Salutis, si superstes esset: Cic. loquens de Cæsare: habitabat iuxta Quirini templum Atticus. Scripserat Synesius hymnos, vt scribit Nicephorus. & extant.]

Πανδήμου. vulgari, ex qua qui nati, non legitimi dicuntur, sed vulgo nati, vel quæsiti: & matri succedebant, non autem patri.

Ὡς ἡδέ᾽ αἰ αὐτὸν εἰσποιῆσαι φιλοσοφίᾳ. vt libenter inducerem Philosophiæ quadam adoptione, pro legitimo.

Εἰ τοῖς γνησίοις ἐγκρῖναι. & legitimis inseruerim. succedunt matrimonio Spurij. dicitur enim matrimonium, vt patrimonium.

Εὐγενείας προστάται. Patronæ ingenuitatis; quæ tuentur eos, qui nati sunt ex legitimis nuptiis: reiiciunt spurios, & vulgo quæsitos.

Ἐχει δὲ κέρδος. in lucro numerat, ponit, & reputat.

Ἂν μὲν οὖν καὶ σοὶ δοκῇ. hoc indicat Synesius: decreuisse se quidem publicare libros: sed Nicandri sententiam de ea re expectasse.

Κοινῶσαι. id est, δημοσιεῦσαι τοῖς Ἕλλησιν. qui incolebant prouinciam Cyrenaicam, coloniam Lacedæmoniorum, & Græcè loquebantur.

Τὰ δὲ ἀλλήλων, ὁρῶσιν. fœtus autem aliæ aliarum cernunt tantum, id est, suos duntaxat pulchros existimant: aliarum catulos non ita.

Δεκάσαι. corrumpere. ita dictum, quia iudices decimas litis capiebant, largitione corrupti.

IN SECVNDAM.

Ηχιώθης. turpe putaſti. σὺ γὰρ πολλὰ παράνομα ἔδρασας.

Αν μὴ κλέπτωσι. ſi non ſunt fures: ſi caſti ſunt. ἂν μὴ δωροδόκοι ὦσιν· ἂν μὴ δωροδοκῶσιν.

Μισθοδότας περιλάβωσιν. Cùm adepti ſunt præbitores, & largitores mercedis.

IN TERTIAM.

Pag. 9. Κειμένῳ. κεῖσθαι aliquando mortuum eſſe; aliquando ſepultum ſignificat, quod Latini dicunt ſitum.

Αδελφιδῆ. fratris filia, Latinis enim non eſt vox, quæ hoc ſignificet, nempe ἀδελφιδῆν.

Νυμφευτείαις. νυμφευτείας iam ἡ νεόγαμος νύμφη. alioqui Paranympho proxima.

Εκφοράν. funus. ἐκφέρειν, & ἐκκομίζειν dicitur de cadauere. Φοινικίδι. in amiculo puniceo: qui habitus non conuenit luctui. nam eſſe deberet atrata.

Ο κεκρύφαλος. reticulum, vitta. διαφανής. pellucidum, & ita vt per illud pellucerent capilli.

Χρυσία. monilia. Latini appellant aurum. περιδέραια περικείμενα κεφαλῇ, ἢ τραχήλῳ.

Εξήρτητο λίθοις. gemmas ſuſpenderat, & ſibi circundederat. gemmæ ſuſpenduntur, τὰ χρυσία περίκειται.

Αμφι-

ἀμφικεφάλου, ancipiti, bicipiti, διέδρου. nam in vtraque parte habebant puluillum, & accubitum, in qua ferebantur nouæ nuptæ ex domo patrum, & sedere solebant. ἀμφοτέρωθεν ἀνακλιντήριον, καὶ ἀμφικέφαλος κλίνη, vtrinque puluinum habens. Et ἀμφίκεφαλος, gemina sella. Pag. 7.

Ἐμέμφετο πρὸς ἡμᾶς. nobis succensebat, nostrum luctum existimabat esse suum dedecus, quæ ita esset splendida. [ἐφ' οἷς ἐδυστυχοῦμεν. quòd infelices essemus, quòd tantopere lugeremus, ob quæ miseros nos censeremus : quòd tam magnam istam calamitatem esse existimaremus.

πληθούσης ἀγορᾶς. i. meridie: quia ea hora forum solet esse celebre. [ἅπασι τοῖς παρασήμοις. omnibus insignibus, monilibus.

ἐπόμπευεν. pompæ more seipsam traducebat.

περιελθεῖσθαι, oppidum obire. Antiquis fuit mos nouas nuptas circa vrbem summa cum pompa deduci, tandem coronari, Virgilius, —— *qualis Berecynthia mater* Pag. 8.

Inuehitur curru Phrygias turrita per vrbes.

θυρωροῦ. auspicis. παρανύμφου, qui præest ostio cubiculi genialis, & qui claudit Thalamum. auspex à Latinis. Demetr. Phal.

τὰ μὲν ἄλλα σώφρων, καὶ μέτριος. alioqui fuit homo frugi, & modestus in reliqua sua vita.

Κέκροπος. adagium est, Cecrope nobilior.

θεῖος. auunculus Herodes, & auspex nuptiarum puellæ.

σωσίας, nomen seruile, vt etiam τιβίους. Phryges erant animi seruilis. Suidas scribit totam Phrygiam dictam Τιβίαν. Serui sæpe nomen habebant è regione. Geta, quia Geta erat, Dauus, quasi Δάος. Vendidit seruis, non locauit ingenuis. itaque illiberales eas nuptias fuisse significat.

μηδὲ ἐκ ἀποσεμνύνουσιν. à matre extollunt.

τῆς ἐν φήμῃ Λαΐδος, ab illa nobili Laïde, ab illo nobili scorto Græciæ. λογογράφος. Thucydides primo lib. intelligit Herodotum.

ἡ καλλίπαις, parens formosæ prolis.

τὸν περιβόητον, clarum, & celebrem istum sponsum.

λάθρα τῇ πόλει. sup. ἐπαλλακεύετο. meretrix erat, non publica tamen: deinde propalam vrbi se vulgauit. erat vrbana meretrix.

προύστη τῆς τέχνης. præfuit arti. τὴν ἐργασίαν κατέλυσεν, artem desijt sub laxa ruga.

παιδοτριβεῖ. erudit adolescentulas. διδάσκει, μαστρωπεύει.

ἀντεκαθίστησιν, pro se peregrinis suggerit.

Ο῾ ῥήτωρ, Orator, sponsus noster, ἀφεῖσθαι, se non teneri: solutum esse lege τοῦ τρέφειν.

ἄπαγε, sup. σαυτὸν τ. apage sis istam legem, οὕτω, nempe furto.

ἀποδέδεικται, φανερά ἐστιν, ὁ δὲ λοιπὸς τῶν γονέων, i. ὁ πατὴρ ἀμφισβητήσιμος, ἄδηλος.

ἐυ γεγονότων. ἐκ νομίμων γάμων.

ἥκειν, conferri.

IN QVARTAM.

Λύσαντες. ſup. τὴν ναῦν, Βενδιδεῖον, templo Dianæ, quod erat in portu Alexandrino. Βένδις τῶν θρακῶν διαλέκτῳ ἡ Ἄρτεμις. Pag. 11.

μύρμηκα. μύρμηξ, lingula quædam erat ob paruitatem ita dicta.

Δὶς που, καὶ τρὶς. bis ferè, & ter. cum nauis inhæſiſſet vado portus, vadoſum erat mare. Ad Pharum erat mira turris ædificata, quæ lampade admoneret naues.

ἀφετηρίας, à principio tam infelici. ἐκ πρώτης βαλβίδος.

τὸ μὲν μέλλειν οὐκ ἐνῆν. Verſus Iambicus ſumptus ex aliquo vetere Poëta. Cura, & prouidentia non inerat: quia non conſulebat ante rem. pœnitentia inerat agnominatio:

Ἐξὸν σώζεσθαι. Cùm liceret proſpicere ſaluti.

συναυλίαν. Concentum quendam lamentationis lamentamur. metaphora à tibijs, quæ inter ſe concinunt. Ariſtoph. ἱππεῦσι. συναυλίαν κλαύσωμεν.

Κυρήνην. Latini Cyrenas potius, quàm Cyrenam dicunt.

ἐυρεῖν. ad hanc peruenire. ὄναρ, per ſomnum: aliâs in bonam partem: iam in malam, dicitur & καθ' ὄναρ. Sed boni authores ἄνευ τοῦ κατ'.

ἵνα μὴ δὲ σύ. vt ne tu quidem vaces gaudere.

Pag. 12. ὅπως ἡμῖν εἶχε τ. quo modo ſeſe habebant homines, qui nauigium implebant. πλήρωμα, quæ ad nauem pertinent, ſiue ſint nautæ, ſiue gubernatores.

ἐθανάτα. mortem deſiderabat.

κατάχρεως. ære alieno obrutus.

Pag. 15. πηγαρουῦ. aliquando ponitur in principio ſententiæ, etiam aliquo propoſito alio.

ὁ παραβλώψ. ſtrabus, ὁ τὰς ὄψεις, ἔχοι διεστραμμένας.

πυπίσημον, inſigne, κοιλόςωμα, καὶ πύρωσιν.

διατεινέσθω. οὐ τὴν τυχοῦσαν παρεῖχεν ἡδονήν.

ἐπιβάται, qui vehuntur: etiam milites claſſiarij.

ἐῤῥωμενέστατον. ex participijs raro formantur ſuperlatiui, vt eſt hoc.

τεμάχιον, τέμαχος, proprie de fruſtis piſcium.

τὸ τεῖχος τῆς Σεμιράμιδος. numerabatur in VII. miraculis orbis terrarum: ædificatus ex coctili materia, & bitumine.

σχολάζειν εἴασεν, nunquam permiſit nos vacare à timore, & metu extremi periculi.

Pag. 16 καταχάμψαιμεν, flexu quodam ſuperauimus. ἄρας, curſum tendens, ἄρειν. & terra & mari, curſu proficiſci ſignificat.

Ταφοσίριδος. oppidum in vadoſo, & periculoſo littore: quod nomen habet ex eo, quòd ibi ſepultus fuerit Oſiris.

ἀπεπειρᾶτο τῆς σκύλλης, tentabat Scyllam. i. conijciebat ſe in ſcopulos. ἀποσπαζόμεθα. quam auerſamur in legendo aliquo libro.

ἐν χρῷ, ἐν χρωτί. i. ἐγγὺς τοῦ κινδύνου.

ἀποστρέψας τὴν ναῦν. auersa naui, quasi pænitentia quadam, immittit eam in altum mare, ἐπαφίησι τῷ πελάγει, locutio nautica.

ὑφ' οὗ. cuius vi longissime à terra abstrahebamur.

διαρμενίων, duo vela habentium: ita διαρμενίων. Iul. Pol.

τὸ ἀπηρτῆσθαι τοσοῦτον τῆς γῆς. quòd ita procul à terra amandaremur, disiungeremur.

ἐτραγῴδει τὰς παλαμναιοτάτας ἀράς. sceleratissimas execrationes, vt in tragœdia canebat.

πλησόμεθα. γρ. πτησόμεθα, volabimus. nam si *timemus* significaret, deberet esse πτοησόμεθα.

ἂν, iunctum cum optatiuo perquam raro: εἰ, & αἰ contra, vix cum subiunctiuo.

ἵν' εἴη τι καὶ χαλεπόν. vt si quid incommodi accidat, cuiusmodi sunt maris casus. *Pag. 19.*

τὸ κάθαρμα, piaculum, sceleratus.

ἐξεκεκώφει. surdus erat, non audiebat.

τὸ ἱστίον, τὴν ἰθοίζω. velum in contrariam partem sinuauit.

βαρύστονος, perditus. ὁ πολλῶν στεναγμάτων ἡμῖν γενόμενος πρόξενος, auctor grauium gemituum.

προσδέχεσθαι. Græci vtuntur sæpe præsenti in re præterita.

μετέωρος, πελάγιος, in alto. Καθιέναι, quasi κατάγεσθαι, ferri versus littus.

ἐνδιδόντος τοῦ διαστήματος &c. concedente,

permittente ſpatio,& interuallo, quod erat ad littus vſque addere longitudini.

οὐκ ἂν. ἡμίεφθον δηλαδή. compendio orationis ſeruit.

Pag.20. εἴγε παρὰ τὰς ἀκτάς. ſi littora legiſſemus, futurum. n. impingeremur.

[illegible] aliquid futuri ſignificat προσαναπλάσαι, metaphora ab his, qui fingendo aliquid affingunt. πρὸς τῇ γῇ ἡμᾶς ἐκβεβλῆσθαι.

ἄγουσι ἀπραξίαν φέροντες Ἑλληνικῶς. Ceſſant, & otioſi ſunt. nihil agunt.

τρικυμίαι. Fluctus trigemini, cum tres diuerſi fluctus in vnum concurrunt, & oppugnant nauem.

γίνεται δέ. fit vt mare ſecum pugnet. λήξαντι πνεύματι. cùm ventus non deſijt: non poſuit, Virg. *Cum venti poſuere.* ἑαυτοῦ, hic περὶ αὐτοῦ.

Pag.23. ἀλλ' ἰσχὺν ἔχον ἴσως, ἔχοντα. Sed fluctus habentes, tanquam impulſum firmum motionis. occurrunt dominationi venti, i. vento dominati; i. qui ſpirat.

ἐνδόσιμον, incitamentum, primordium.

ἐν τῷ τοιῷδε. in tali tempeſtate, ſeditione, ac perturbatione fluctuum.

τινα δεῖ ψυχὴν ἔχειν. q. d. non deſperandum erat de ſalute.

ἐκ τῶν ἐνόντων, quantum in eo erat; quantum valeret.

τὸ βιβλίον. librũ Moſis. ὑπανεγίνωσκε, vel ſecũ legebat, vel ſummiſſa voce, i. tacitus legebat,

ἀπογνούς. ἀπογνώσκω τὴν ζωήν.. despero vitam.

εἰ μὴ ἀντιλήψοιτο. nisi capesseret nauim. r. nisi clauum prehenderet, & nauim regeret.

πρὸς τῇ καθέδρᾳ ἧσθαι. Clauo assidere. προσεδρεῦσαι τῷ οἴακι.

εἶναι πρός τινι, esse occupatum in aliqua re. Sed quia caret præterito, mutuatur à γίνομαι.

ἐθεοκλύτουν. fidem implorabant.

παραγράψων, παραγράφειν, exceptione remouere. Firmissima exceptio mors.

ὂν φιλοσοφία. i. verum, non fabulosum. ἔθραττεν. ἐπέσειεν, ἐθορύβει.

ἀκριβεστάτην ἀπώλειαν. interitum absolutissimum, perpetuum.

νεκυία, tractatus, & sermo de mortuis. Hîc catalogus, recensio.

οὐδαμοῦ τοῦ δράματος εἰσπλωέκται. nulla in parte fabulæ fit eius mentio.

ἀποδειλιᾷ, timidus est.

πρὸς κῦμα χανόντας, quia qui merguntur, affatim bibunt.

Ὁμηρίδας; Homeri sectatores: quia mortem in aqua timeret, ne forte in ea animus quoque moreretur.

τιμὴν ἐντάφιον, pretium funebre, funeris, & sepulturæ, inhumationis.

Ἀδράστεια, vindex Dea scelerum, & maleficiorum, ὅτι ἐστὶν ἀναπόδραστος. [ἀποδάσασθαι, tribuat, impendat sepulturæ naufragi.

Pag. 28. τὸ παλαμναῖον βαλάντιον, hoc dicit veluti execrans, propter quod venit in maximum periculum perfidiæ, ne videretur abiurare depositum, παλαμναῖος, ὁ ταῖς οἰκείαις χερσὶ φόνον ἐργασάμενος.

ὁ ξένιος, ſ. Ζεύς. pro rebus quibus de agitur, tribuitur Epithetum Ioui.

ἐξαπολωλέναι, perire penitus, animo ſc. & corpore.

συναπολωλέναι, σὺν αὐτῷ τῷ βαλαντίῳ τεθνηκέναι.

πᾶσιν ἱστίοις, ὅτι πᾶσαι αἱ ὀθόναι ἦσαν ἀναπεπταμέναι.

ἀπηγορεύκειμεν, animum deſponderamus, deſperaueramus.

τροχῶν, τροχοί. Orbiculi, per quos traducebantur rudentes.

ἐξισαμένη, diſcedens conceſſit.

Pag. 31. νόθον, ſpurium, id eſt, non iuſtum velum. maximum velum γνήσιον Iulio Polluci. tria erant vela, quorum prius ἀκάτιον, & ἀκάτιος. ſecundum, ἐπίδρομος. tertium, δόλων. Liuius, *ſublatis dolonibus*.

ἠνεχυρίαστο, ἐνεχυράζω, ἐνεχυριάζω. oppignerare, opponere pignori, obærare.

ἀνελαμβάνομεν, colligebamus, cōtrahebamus.

συνεστέλλομεν, vt ſolemus veſtium ſinus, quarum laciniæ fluunt, & propemodum humum verrunt. ſurſum tollebamus.

ἐσάλευεν, ſtabat in ſalo. Liuius, *Stabat in anchoris, fluctuabat in alto.*

τείτην γὰρ. Ex hoc loco patet eos habuisse tres anchoras : quarum tertia, sacra dicebatur.

παραδόξαι, præter opinionem. quamquam non præter votum acciderat.

τὴν ἔναγχος, τὴν ὑπόγυιον. γυῖα, αἱ χεῖρες.

ἀφυβείσῃ desæuiret. παύσηται κυμαζόμενον.

μηδενὸς, nemine viso, & conspecto.

ἐπιτολμήσαμεν, mare iterum tentare. περιέσθαι ἐπιτολμήσαμεν τῆς θαλάττης. ausi sumus nos mari committere. ἐπεθέμεθα, ἐπεχειρήσαμεν τῇ θαλάττῃ.

ἄρα, affectum quendam significat. Pag. 32.

φθίνοντος, in duas tantum partes partitur mensem Synesius, in ἱστάμενον, καὶ φθίνοντα ; cùm tamen eius partitio sit triplex apud omnes antiquos, ἱστάμενος, μεσῶν, καὶ φθίνων.

ἄστρων, Solis, & Lunæ. magis Atticum est ἄστρον, quàm ἀστήρ. τῶν πολυθρυλλήτων τυχαίων, peruulgata pericula, quæ solent oriri in coniunctione Solis, & Lunæ. Aristoteles in Problematibus, & Theophrastus de ventis scribunt nautas eo tempore nauigare non solitos, sed in portum se recipere, ac continere.

τυχαίων fortuitarum tempestatum.

ἃ ἐθαίρονσε, μεταβατικῶς, vt sæpe apud Atticos.

οἱ δ', ad ornatum pertinet, alioqui abundat.

ἡ δὲ στάσις. i. ἡ ταραχὴ, ὁ χειμών. seditio.

ἠκόσμει τὰ πνεύματα, venti sæuiebant. ἠγεῖτ-

impotentes exorti ſunt venti.

κυκεὼν, potus ex varijs ſuccis mixt⁹, & tẽperatus, Cic. *Vrgebat, tonabat, permiſcebat Graciã.*

ἐν οἷς ἦν. quo in ſtatu erat: quo erat loco.

προτονίζειν, nauis rudentes tendere. libro primo ἐπίχαμμ. λαίφεα δ᾽ εὐφεία προτονίζετε. Intendite vela rudentibus. cùm enim velum impletur, tenduntur rudentes.

πρότονος, & πρότονοι, rudentes, quibus laxatur, vel contrahitur velum: etiam quibus malus diſtinetur.

ἀπολώλεκεν, actiuum. ἀπόλωλε paſſiuum.

οὐ γὰρ ἦν ἄλλως. ἀδύνατον γὰρ ἦν ἄλλως.

δυσπειθὴς, contumax, & ad tractationem, ac demiſſionem non volubile. non enim verſabantur eius orbiculi, & trochleæ. maduerant enim, quod cùm eſt, mordent.

οὐκ εὔτροχον, non currens. *Curraces laqueos.* Statius.

ἀποφορτισάμενοι. ἀποσεισάμενοι, ἀποσκευασάμενοι.

παρηγγύησε denuntiauit, ſignificauit.

θροῦς, fremitus.

πεφροντικότων, anxijs, ſed melius πεφρικότων.

τὰς χεῖρας ἐπικροτούντων, manus complaudebamus.

οὐκ ἐχόντων ὅπως χρησόμεθα, noſtri impotentes, vt neſciremus ea lætitia nos explere, tanta erat.

ὑποφαινούσης, ὑπολαμπούσης.

χωρικῶς, more, cultu ruſtico veſtitus.

δισκάλμου, ſcapha duorum ſcalmorum,

σκαλμὸς, paxillus, cui remus alligatur.

μεταχειρίζεται, tractat, regit, μετ' χεῖρας, ἢ ἀνὰ χεῖρας ἔχει.

Σύρος. 1. Iudæus. nam Iudæi in Syris numerantur. ἐξέστη. cessit principem locum. ἀναλύσας, ἀναμετρήσας. remensus.

χαρίεν τι, iucundum, & amœnum.

δαίμων ἀγαθὸς, Deus, & genius noster bonus appellatus.

εἰσήλασεν, in portum induxit.

εἰσήλασεν ἐλαύνεσθαι καὶ περὶ νεὼς, καὶ περὶ ὑποζυγίου λέγεται.

τῷ Ναυπλίῳ, qui summa tempestate in summo monte facem incendit, vt in naufragium alliceret Græcorum naues, vlturus necem Palamedis filij. Virgilius:

——Triste Mineruæ
Sidus, & Euboicæ cautes, vltórque Caphareus.

κατῆραν, applicarunt, (ἀπαίρω. καταίρω.

ὠνεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι.

μέτριά γε ἐφωδιασμένα, mediocri viatico instruximus.

ὁ δὲ πρεσβύτης, abundat δέ.

ἐντελεῖς, οἱ τελείαν ἔχοντες ἡλικίαν.

μυραίνας. eo differunt murenæ à Lampetris, quòd Lampetræ carent dentibus, quibus illæ munitæ sunt. Καράβους, locustas. gambari.

Κωβίους, ἐπικωβίους, in codice Aldino non est ἐπὶ, tamen scriptum existimo à Synesio, cùm omnes libri exarati habeant.

Pag. 39. Ἰούλοις dixit pro ἰουλίδας.

θρησκευτὴς, religiosus. hoc nomine possunt dici monachi etiam antiquitus, quòd religionem colerent. ἀσκηταὶ ἐλέγοντο οἱ μοναχοί.

ῥωννύμεθα, sustentamur.

λεπάσι. λεπὰς. ostreum vnica testa constans, & rupi inhærens. quod vbi semel apprehenderit saxum, fortiter, & tenaciter ei hæret. Ἀριστοφ. ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ.

γλίσχρως. tenuiter.

Λιβυσταί. Libycæ, & Libyssæ, Maro.

Pag. 40. ἐκτόπως, ὑπερφυῶς, διαφερόντως.

ἠγκιστρωμένον. inuncatum.

διαποροίην, perplexus sim, & animi dubius.

τὰ ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις. phrasis elegans, quæ ad victum, & cultum pertinent.

λογῇ. tribues.

εἰς τὰς ἐπιξενουμένας. in exteras, & peregrinas mulieres.

τὸ δὲ ἑτεροῖον ἐστίν. hoc autem diuersum est, vt res digna sit etiam narratu.

μήνιμα ἀφροδίτης. mulieribus dea pulchritudinis videtur irasci.

Pag. 43. θηλῆς. papillam.

τιτθωτοί ἐστι. non ita mammosæ sunt.

Pag. 44. ἔντομον. insectum, quia incisuris quibusdam est insectum.

πρότριτα. nudius tertius.

ἦ τάν τοι, τὸ τοι. certe,

τῷ μακρῷ. supple μήκους.

ἐν ἀδελφαῖς ἄγω. loco sororum habeo.

τὴν φιλόσοφον, τὴν Ὑπατίαν. hæc erat ita versata in philosophia Platonica, vt florentissimæ scholæ Alexandrinæ præfuerit. discerpta tandem membratim à nebulonibus, & exusta fuit.

ὁμοψυχότατον. maxime vnanimem, coniunctissimum. Pag. 47.

Θεοδόσιος. Theodosij vetustissimi, grammatica extat nondum excusa.

κατέβαλε τὴν προθυμίαν. abiecit studium.

IN V. VI. VII. VIII. IX.

προστησαμένους. fretos patrocinio. προΐστασθαι, patronum asciscere.

μοιχᾶσθαι. corrumpere, adulterare.

ἐπ' αὐτὸ τοῦτο. ἐπὶ τὸ παγίδα ἐφιστάναι.

ῥινηλατοῦντες narib⁹ sagaciter inuestigãtes. Pag. 48.

τῆς εὐλογίας. faustæ precationis, qua bene precatus est ijs, qui &c.

οὐ δεῖ τὴν αὐτὴν. &c. non oportet eandem causam, atque materiam virtutis esse, & improbitatis. vitium in quauis re lucrum sibi proponit: virtus duntaxat rectũ, & honestũ. Nõ debet esse idẽ propositũ virtuti, & vitio.

συλήσωσιν. ne aliquos rapiant, & ad suas pertrahant partes. Pag. 51.

ἐν καιροῖς ἀπαιτοῦσι δριμύτητα. in temporibus flagitantibus seueritatem, & acerbitatem.

καπηλεύεται. opes, & pecunias sibi parat.

ἐκκηρύττομεν. exterminamus, & præconio quodam eijcimus. ἀναθεματίζομεν.

ἀτελῆ. inchoatam, & debilem.

ἀντιλομίσθοις, solidam & integram mercedem recipientes.

συνδεῖξασθαι, comprecari. κατορθοῦσι cum recte agentibus, & ab officio non recedentib.

ἐπαράσασθαι, male precari, execrari, detestari, ἀναθεματίσαι.

μαλακίσηται, mollis, & ignauus fuerit, & causam pietatis prodiderit.

μὴ ἀναίτιος γένοιτο τῷ θεῷ. non sit extra culpam Deo. eum execror.

ἐν τούτῳ. αἵρεσιν λανθάνουσαν.

παραχαράττοντας, adulterantes.

ἄτιμοι, infames, traducti in ora hominum.

Πτολεμαΐδος, cuius erat Episcopus Synesius.

ἀμείωτον, ὁλόκληρον, imminutum, sartum tectum.

παρεῖδεν, se videre dissimulauit. παρήκουσεν, audisse se simulauit.

ἐμολύνατο, lucro ab ipsis se contaminauit.

διατιθέμεθα, censemus, Ἀμαληκίτας, lib. 1. Regum. cap. 15. à quorum spolijs prohibuerat Deus abstinere.

ἐβασίλευσα, transitiue. quanquam in Græco codice legitur μεταμέλομαι ὅτι ἔχρισα τὸν Σαοὺλ εἰς βασιλέα.

ἀλλ' ὑμῶν ἐπὶ μηδενί, Deum nullius vestrum pœniteat.

μέλλει, cunctatur. sc. ἀποδιδόναι τὸν ἵππον.

ἀντιβλέψεται, alias datiuo.

Καπφαροδίτης, ex ignobili, & abiecto Aphricæ loco. Caphar dicitur.

ἐπαναγαγεῖν. reuocare ad leges, subijcere legum imperio. ἀν' οὐ διάγη. vetus liber habet διαγάγη, vtrúmque probo.

τῇ ἀδελφῇ Στρατονίκῃ, quæ erat formosa admodum.

παλαίεις, conflictaris.

ὅτι, Attici sæpe pro τί vtuntur.

ἐντυγχάνειν, legere.

διακομιστής, tabellarius. de solennitate Paschæ.

πανηγυρικῶν, conuentionales, feriales.

Τεσσαρεσκαιδεκατῖται hæretici, qui volebant semper celebrare Pascha 14. mensis more Iudaico. Apud Priscos Christianos fuit decretum, vt Pascha celebraretur proxima dominica post plenilunium.

ἀντίξοις, ἀντίπαλος. Herodotus sæpe appellat hostes ἀντιξόους.

νομέως. largitor bonorum.

κέρδος αἰ εἴης, ἀντὶ τοῦ χρήσιμος.

προσθήκη, accessio. nam Christi scholam instruet salutaribus præceptis. πανηγύρεις sunt conuentus, feriæ. & πανηγυρικοὶ λόγοι, conciones, quæ habebantur in huiusmodi conuentibus.

IN DECIMAM EPISTOLAM.

τῇ φιλοσόφῳ, filia erat Theonis Geometræ & philosophi, & profitebatur Platonem, & Aristotelem. inuidia fuit lacerata. Pag. 60.

διὰ σοῦ. κ. διὰ σὲ ἑταίρους. i. τοὺς μαθητάς. Philoſophi ſolebant nominare diſcipulos, γνωρίμους, & μαθητάς.

ἐν ἀμείνοσι. meliore loco res veſtræ ſunt, quàm meæ.

τοῦ δαίμονος. Deum iam ſignificat, ſed plerumque fortunam apud Græcos, vnde εὐδαίμων, & κακοδαίμων.

Pag. 63. ἐπηρείας; vndis, & fluctibus à fato proficiſcentibus.

IN XI.

εἰλόμην. αἱρεῖσθαι, ἀλλάττεσθαι τί ἀντί τινος. ἀνταλλάττεσθαι τί τινος, & τιμᾶσθαι, in eadem ſignificatione.

τὸν κόσμον. dignitatem, amplitudinem.

εὔχομαι. ferè cum aoriſtis iungitur.

καὶ τοσοῦτον ὁμιλήσας: & qui eatenus rationem commercium habui cum curis, & ſolicitudinibus.

ὅσον, quoad. ἀφοσιώσασθαι. defunctorie ſatiſfacerem, vitæ cum corpore coniunctæ. Bud. in Comm. pro præexpiare, vtpote ea, quæ polluta ſunt. ὁσίας ἕνεκα ἅψασθαι τινὸς

Pag. 64. πράγματος.

προσβαλῶ. animum adijciam.

παρεγγυήσατε. imperate.

IN XII.

Pag. 67. καθαρεύσῃ. puro ab omni perturbatione, καθαρεύω, καθαρός εἰμι.

IN

IN XIII.

τῶν πανηγυρικῶν. ſcriptorum de celebritate. Pag.67.

τὴν κυρίαν. certum, & ſtatum feriarum diem.

Φαρμουθί. Aprilis. vocabulum Ægyptiacum.

ἐφ' ἑκάτερα. retro,citróque. Pag.68.

ταῦτα καὶ πίθι, &c. percipere ſenſum temeritatis, & imprudentiæ propter nos ſuſceptæ, cùm ſc.me Epiſcopum deſignauit.

διαβεβῶτι. firmo greſſu ſtanti. διαβαίνειν: diducto late paſſu ſtare.

Δημαίτητος. populi precibus petitus. pro quo populus debeat Deum precari.

γράψαι. ad commendationem tabellarij: qui iniunxerat mihi, vt ſcriberem, & eum commendarem.

IN XIIII.

οὕτως, &c. Hic liberi opem ferunt parentibus, vt tu mihi opem tuliſti, qui prehendiſti Carnam, & iuſſiſti adduci. Pag.71.

ἀπέχω. habeo gratiam. i. relata eſt à me tibi gratia.

IN XV.

ὑδροσκοπίου. inſtrumentum ad inſpiciendum aquæ libramentum. Vitruuius.

σωλήν ἐστι. canalis eſt cylindro ſimilis. Columella.

εὐθείας. in quadã recta linea recipit ſectio-

nes transuersæ lineæ ad lineam normalem, quibus sectionibus libramentum aquarum exploramus.

Pag.72. Κῶνος. meta imposita situ æquali, & pari positione.

βαρύλλιον. pondusculum, vt à βρέφος, βρεφύλλιον.

IN XVI.

Κομίσαιο. κομίζω fero, κομίζομαι accipio.

IN XVII.

Pag.75. δι' εὐφήμου μνήμης. celebranti tuam dignitatem, & amplitudinem honorifica oratione.

τῷ δεῖνι. de certo quodam dici solet, qui notus est, & ita non opus est eum nominari.

παρὰ πόδας. εὐθέως.

μυρίων ὅσων. infinitis. phrasis Græca.

IN XVIII.

Pag.76. μακαρείτου. Græci boni ominis causa solent tanquam defunctos vitæ molestijs mortuos beatos appellare.

Νομὴν, vel stipendium, vel congiarium, quod erat donatiuum.

ἕξειν. euentura.

IN XIX.

Pag. 79. εἰ διώκεισα, διεχώρεισα, διέζευξα.

προσειρήσθε. salutati estote.

μέλειν. curam agere vestri, & quos nos coniungimus vtpote aliqua necessitudine: ad quos pertinemus.

IN XX.

Πενταπολίτῃ. Cyrenaica prouincia appellabatur Pentapolitana.

ἐξήρτητο. conciliarat, deuinxerat amicitia: & veluti suspenderat ex se.

Εὐστομία. linguæ facundia. χάριτι, lepore. Pag. 80.

IN XXI.

τῷ ἡγεμόνι. qui præerat in Aphrica.

σεμνοπρεπεία. apud amplitudinem tuam. i. apud te.

πῶς δ' οὐ μέλει. quidni vero sit.

χάρισαι. tribue officijs erga mortuum.

χαριστήριος. ἀντὶ τοῦ κεχαρισμένος.

ὀναθῆναι τι. vt iuuaretur nostris literis, ὄνημι, & ὄναμαι.

IN XXII.

οἴει. sc. me. ἠσθῆναι. Pag. 83.

βαθείας ab intimo animo.

τὰς ἐν σκότῳ. clandestinas spes.

ὑποτίμιος. προτίμιος. ὑπὸ enim Atticis ἀντὶ τοῦ πρό.

IN XXV.

αὐτὸ τοῦτο. quod suffuratus fueris tempus. Pag. 85.

IN XXVII.

εἰ δή. enimuero si.

λήξεως. conditionem, & sortem. ἀπιέναι εἰς ἀμείνονα λῆξιν. locutio frequens sacris scriptoribus in significatione beatæ vitæ, vt Eusebius Oagrius. εἰς ἀμείνονα λῆξιν Pag. 87.

ἀποκληρώσαι, καὶ δεσποτικῷ φροντίδι οὐκ ἀπώκνησε.

αὐτανέψιον. patruelem, audaciter dictum, cum hoc non distinguant Græci, vel in amitinis, vel patruelibus.

IN XXIX.

αὐγουσταλίῳ. Præfectos Augustales, qui præerant Aegypto intelligit: quorum primus fuit Cornelius Gallus. De præfectis August.

τῶν παρ' ἡμῶν ὄχλων. molestiarum, & negotiorum, quæ tibi exhibemus.

Pag.88. τοῦτό τι οὖν. sup. ποιῆσον.

ἄξομεν. altam agitabimus pacem.

προσανακλαύσεται. lamentabitur.

IN XXX.

Pag.91. σοὶ μᾶλλον. i. σὲ μᾶλλον ἢ τοῦτον εὐεργετεῖν δοκῶ, εἰ τοῦτον συνίστημι.

πραττομένου δίκας. à quo exigitur supplicium. πράττομαι exigo, & exigor.

IN XXXI.

ψυχαί. i. genij.

ἔφοροι. præsides, custodes.

ὥσπερ οὖν. quemadmodum certe.

γενέσθαι σοι πρεπούσας ἀμοιβάς. esse tibi vices consentaneas.

Pag.92. ἐνδεχομένης: quoad eius fieri potest.

μιμήσεως. imitatio est coniunctio quædam naturæ, & conciliatio.

IN XXXII.

ἐξείργασται. absolutus, & perfectus est.

Pag.95. Νεωκορεῖ. æditiuus est.

Κοτυτοῖ. dijs impudentiæ, & obſcenitatis, qualis erat Cottyto.

οἰκουρούντων. domi ſedentibus, domi ſe continentibus.

σοβοῦντα. cum faſtu, & audacia ſe in medium proferre, atque ita incedere.

ἐν στεφάνῳ, καὶ μύροις. ebrium, & comeſſabundum, & refertum omni intemperantia.

κοίλην ναῦν. τὰ κάτω τῆς νεώς. concaua pars nauis. *Le ventre de la nauire.*

ἡμιδεῆ. ſemiuacua. *Pag.96.*

πιθανώτατον. ἐπιτηδειότατον.

ἐμβριθής. rigidus, & ſeuerus.

ὡς μὴ διαχυθῆναι. vt non exhilaretur.

περιφορεῖ. περιελαύνειν, καὶ σοβεῖν, καὶ περισοβεῖν κύλικα. cum potatur ἐν τῷ πότῳ.

βωμολοχεύεται. ſcurriliter facit.

πεφράχθαι. munitum eſſe, ne voluptate corrumpatur.

IN XXXIII.

πρᾶγμα ἠχοῦς. munus imaginis. Tibul. *Vaticani montis imago.* i. Echo.

IN XXXIV.

ὕπτω τῇ προνοίᾳ. hoc idem conqueritur *Pag.98.*
Syn. in oratione de imperio.

IN XXXV.

ἐπιτομωτάτην ὁδόν. de quodam teſtamentorum captatore, viam maxime compendioſam ingreſſus eſt.

IN XXXVI.

Ἀθύρ, Septembris.

αὐτὸ τοῦτο ἐγγύετο. i. πίθηκοι.

IN XL.

Pag. 103. ἀκροφυέστατον. summa indole natum, eximie natum.

ἐν ἁμίλλαις δρόμων. in currulibus certaminibus.

κέλης. equus non iunctus.

πομπεύς. aptus pompæ triumphi.

λεπτόσαρκος. lumbis extrigosus, cui desunt carnes.

IN XLI.

Pag. 105. ὑπάρξει. licebit.

IN XLII.

τῇ παραλύσει τῆς ἀκροάσεως. repreſentatione auditionis, quo minus ſtatim rem audias, & ſtatuas.

IN XLIII.

Pag. 107. Ἀναστασίῳ. Anaſtaſius plurimum poterat in aula regia.

διαλλαγησόμενος. rediturus cum fortuna in gratiam.

εἰ δή σοι φίλα. ſic plurima efferunt Attici per plurale.

τὴν δαίμονα, τὴν τύχην.

τινὰ πόρον. aliquam rationem rei quærendæ.

IN XLIIII.

Pag. 107. ἐπὶ τῶν καιρῶν. cum tua tempora poſtulabant, flagitabant.

δρᾶμα. alludit ad tragœdias. fabulam edidiſti barbaricam.

μῖσος ὠφείλετο δίκαιον. deberetur tibi iustum odium. i. iustissimo laborares odio. *Pag.115.*

μὴ λόγον ἄλλως οἰηθῇς. ne putes tibi verba dari. Omnia ista callent philosophiam Platonicam,& Ægyptiacam.

εἰδώλῳ. quia veteres crediderunt animam exire è corpore, vmbratilem quandam corporis effigiem secum afferētem. Hom. εἴδωλα καμόντων. Virgil. lib.4. *Pag.112.*

Et nunc magna mei sub terras ibit imago.

Tria esse existimabant veteres in nobis, corpus,animos,& simulacra.

κναφεῖς. κοινῶς γναφεῖς.

προστετηκότα. penitus insertæ, imbutæque labes. *Pag.115.*

τὸ πάθος προσιζῆσαν. macula insidens.

ἐν τῷ μέρει. vicissim,vnus post alium. *Pag.116.*

εἶτα σώμασιν. propter Æmylij vxorem hoc dictum ita.

ποιναί. supplicia. *Pag.119.*

δικαιωθῆναι. supplicio affici. δικαιόω. ῶ. modò iustum facio, modò supplicio afficio, & pœnas infligo,vt nunc.

πρὸς κακοῦ. incommodum. πρὸς ἀγαθοῦ. commodum.

. τὰ κολαστήρια. αἱ κολάσεις. pœnæ, aliâs proprie locum pœnæ significat. *Pag.120.*

προσκεῖσθαι. attributum esse fatum Cinædis, qui suam ætatem tradunt abutendam.

ὡς ἐμοῦ. ὡς relinquendum in oratione Latina hoc in loco. *Pag.123.*

προκατεγνωκότες. præiudicio suo se damnantes, hoc ipso, quod in publicum prodire non audent.

κάθετον. τὸν παρὰ σοῦ καταθέντα. submissum, subornatum.

προσαπτῆλων. accidens.

Pag.124. μελετῶντα. quærentem.

ὁ διαβεβοημένος. fama vulgatus. ὁ νομιζόμενος τῇ σφαγίς.

χεῶ τὸ σώματι. τέτον βασανίζε.

καταστομίσαι. silentium imponere. ἐπιστομίσαι, τὰ στόματα φράξαι.

προσποίησιν. dissimulationem, mendacium.

ὄνυχες. vngulas appellant authores Latini.

ἄπι. composita ab εἶμι plerumque habent significationem futuri in præsenti.

γαῦρος. fiduciæ plenus.

Pag.127. εἰδέ τι, ἢ οἶδεν. πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς, καὶ πάντα νοήσας.

ἐπιποίητον. fictum sermone hominum.

ἀπὸ τῆς αὐτῆς. sup. τραπέζης. ὁ συνδιαπινόμενος ἢ συναριστώμενος.

δέδιμεν. analogia vult δεδίαμεν, sed prius est in vsu: omnibus sic contractis, excepta tertia plurali.

προσρόπλιν. τὸ μίασμα.

IN XLV.

λυποῦσι. vexant. significat Eunomianos.

διάβηθι. i. contrá eos.

IN XLVI.

φυλαξάμενοι ἐπιδακρῦσαι. qui cauit illachrymari. historia est apud Herodotum. Pag.128.

ἀπεῖπε. amicitiam renuntiauit. Suetonius.

προσκεκόπτομαι. προσκόπτειν, προσπταίειν. pedem illidere. πόῤῥω δεινῶν. superat incommodum.

IN XLVII.

ὀργὴν, λοιμὸν, perniciem.

μελλόντα τὸ λύειν. molientem euertere leges.

νεανικώτερος. audacior, & animosior.

ἐκείνου. i. τοῦ Διοσκουρίδου.

περιάπτει τὴν δίκην. εἰσπεριάπτει. in iudicium vocat.

τοῖς δημίοις. viatoribus.

οὐκ εἶναι βιώσιμον. non esse viuendum.

ἀφ' ὧν. quo nomine.

Ἀνθεμίου. Romanum Imperium is tandem obtinuit. Pag.132.

πρεσβυγενεστάτη. ἀρχαιοτάτη.

IN XLVIII.

Πόλιν. Constantinopoli.

συνῆν. esset contubernalis, illa tua secunda fortuna fuisset infelicior ex loco. i. propter locum.

IN XLIX.

φίλιον. genium amicitiæ meum, & tuum. Pag.135.

διαδοχῇ τοῦ χρόνου. posteritati temporis commendauit.

IN L.

Pag. 136. ὅτι πιστὸς ἐστὶν, &c. i. quia videtur in eius mores tale facinus cadere. eius moribus conuenire.

τοὺς δὲ. iſtos autem etiam ſi non finxerunt.

ἐγχείρημα. illud inceptum, illa fictio.

πρὸς αὐτῶν. Bud. *ab eis non abhorret.*

ὡς ἔστιν ἦθος. nam ſunt mores ita alieni, & abhorrentes à tali ſuſpicione, vt ſi profiteatur ſe admiſiſſe facinus, facile tamen hoc non credas.

Pag. 139. διαπελεκίσθω. διακεχωρίσθω. ſeparetur. dirempta ſint mihi. nihil ſit mihi rei, aut negocij cum illis.

διῴκισεν. diduxit, ſeparauit.

τὸ κλεινὸν ἔδαφος. Illuſtre ſolum.

Καρνεάδαι. Καρνεάδης, illuſtris Philoſophus Socraticus ab Ariſtippo Cyrenaico.

σὺ δὲ ἀλλὰ μὴν δὲ χαίρειν. Alexandriam proficiſcebatur Syneſius.

ἢ γὰρ ἂν ἐπιδίκῳ. alium quærant cognitorem, & procuratorem ſuarum litium.

ἀφελκόντων. retrahentium.

ἐξ ἀπραξίας. ex negotij prætermiſſione aliena mala perſequar.

IN LI.

ἄραντες. τὰ ἱστία. ſc. τὰ ὀθόνια.

Φυκοῦντος. Promontorio in Cyrenaica prouincia.

Pag. 140. ἐνδιατρίψαντες. ἐν non vacat: ſed eſt veluti

in eo portu. διατείναντες.

τῶν καρπαθίων. quorum erat nauis.

τὸν φρυκτὸν ἰδόντες. faculam conſpicati, quæ erigitur, ne nautæ in ſcopulos, & breuia impingant.

λυπρός. ſterilis.

IN LII.

θεἰσρια. Bud. legit θέριστρα. veſtes æſtiuæ ſubtiliores. χείμαστρα. hybernæ craſſiores.

ἀναβολάς. pallia, amictus.

παρ' ἐμοί σοι πολλαπλάσιον κείσεται. tibi magno cum fœnore reddetur. Pag. 143.

IN LIII.

νικῶσαν τὰ πράγματα. quia facundus eſt.

Ἡσυχίῳ. iſte fuit præceptor filiorum Syneſij, forte, qui ſcripſit vocabularium. Pag. 144.

IN LIIII.

καταλαβεῖν. attingere, aſſequi.

Ναυκλήρῳ. qui mercenariam habet nauem.

τὰς σανίδας. tabellas pictas. Pag. 147.

IN LV.

Τιμαλφέστατον. τιμή, & ἀλφέω. inuenio.

IN LVI.

τὴν ἀδελφιδῆν. ſororis filiam. Pag. 148.

φροῦδα. nuſquam comparent.

ἀῤῥενωπότερον. in viriliorem indolem.

IN LVII.

δημοσίαις φύσεσι. perſonis publicis. Pag. 152.

μάστιξ. flagellum. res metuenda.

ὑπηρετεῖται ἀντὶ τοῦ ὑπηρετεῖ. Pag. 155.

μετενόησεν. cum facti pœnituit.

ἐπισκοπῆς. animaduersione, visitatione.

ἐπιστροφῆς.

χαριζόμενος. indulgens prauitati suæ, perpetrat, exequitur communes calamitates.

Pag. 156. καταποντιστής. in mare præcipitans.

ὡς εἴη γε. quod vtinam liceat eum Imperatorem ex nobis esse, & quàm maxime, pium & iustissimum, qui ab eo vnquam profecti sunt.

Pag. 159. ἐπὶ τῷ κατ' αὐτῶν τροπαίῳ. ob trophæum contra eos erectum. ob victoriam de eis partam.

ἐδαφιεῖ. solo illidet.

κακεργάτιδος. malefici, scelerosi.

μέτεισιν. tentat. molitur vt relinquam munus Pastoris, & Episcopatu me abdicem.

ἐπαναχτέον. reuocanda est mihi oratio, vt consequentem narrationem instruam rerum mearum.

εὐμάρεια. tranquillitas. proprie facilitas.

συνιστᾶν. conciliare.

Pag. 160. πανηγύρει. in honesta celebritate, in honestis ferijs.

ἵλεων. placidum, & imperturbatum.

Pag. 164. χαυνωθῆναι. vt gloria efferar, & de me magnifice sentiam.

Pag. 167. δαίμονι ἀρήϊος, alludit ad sententiam Academicorum, qui rebantur dæmonum alios esse Κρονίους, alios Iouiales, alios Martios, qui omnium sæuissimi, & sanguinarij.

ἐγκείμενος. qui premit, & vrget opprimens.

προσάνειμι. seipsum vouit, & dicauit.

ποινίμοις. vindicibus,& vltoribus genijs.

ἐβαδιζόμην. feriebar.

εἰδωλοποιΐα. ſimulacra rerum animo verſantia. habitus tantum orationis eſt.

ἀπροσεξίαν. animi aberrationem. Pag. 171.

παρὰ πόδας. è veſtigio.

ἐπιβατηρίοις. celebritates ſunt in aduentum alicuius principis, vel ſummi viri. acerbo aduentu.

ῥοῦς. vnda.

κἂν εἰργασάμην. aliquid grauius in me ipſum conſuluiſſem.

ἔγω γένοι. ego vero.

ἄρα, poſt multas dictiones, vt οἷος, tantum Pag. 172. ornatus gratia ponitur.

στατῆρας. στατὴρ, intelligitur χρυσοῦς. aureus ille Romanus binas drachmas auri pẽdebat.

ἐχὰ καπήλευσας. ἀντὶ τοῦ καπηλεύειν. Atticum. vſus eſt Eurip. & Sophocles.

Εὐρυσθένης. huius, & fratris eius Προκλέους, Pag. 176. meminit Herodotus, Cicero, & Apollodorus in Bibliotheca.

ἀπὸ θυννοσκοπίου. à Thynnorum ſpecula, qui inſiluit in præſidialem curiam. i. ex vili piſcatore. Varro in vocabulo, *Cetariti*.

διακυρίττεται. κυρίττειν, cornu petere, tollit cornua in ipſum Deum, θεομάχος ἐστίν. Boni ſcriptores ſemper vtuntur media voce futuri verbi, ἀκούω. ἀκούσομαι, non ἀκούσω.

παραδιοικεῖν. vt peſſime munus noſtrum Pag. 180. obeamus.

Pag. 183. ὁρμὴ μὲν γὰ. appetitus enim est impulsio ad agendum.

μόλις εἰς θάτερον ἐξικνούμενον. nedum par sim Episcopatui.

προσπάθειαν. ad contagionem.

Pag. 184. τῇ κατὰ νοῦν ἐνεργείᾳ. in mentis agitatione, & contemplatione. δοξοκόπος, qui valde laborat in gloria consequenda.

Pag. 191. ἐξομιλεῖν. exorare, lenire.

εἰσαῦθις. in aliud tempus.

IN LVIII.

Βερονικεία. Βερονίκη, & Βερενίκη, quasi Φερενίκη vxor Ptolemæi. à qua vrbs nomen sumpsit.

ἀλιτήριος. sceleratus, & piacularis Dei: qui scelera in Deum grauissima patrauit.

Pag. 192. δακτυλήθραν. digitale. ποδοστράβην. pedicam. πιεστήριον. prælum.

ῥινολαβίδα. nasi forcipem, ὠτάγραν. aurium forcipem.

χειλοστρόφιον. instrumentum ad distorquenda labia.

τὸ ἄσυλον τραπέζης. inspoliatæ, & immunis, quæ habet vsum asyli.

ἀνατεινόμενος. minitans. quia qui minatur, manum extendit.

ἐστηλιτευμένων. στήλαι. columellæ, pilæ quadratæ, in quibus scelera publica eorum scribebantur, qui publica infamia notabantur, vnde λόγοι στηλιτευτικοί, orationes Gregorij in Iulianum Apostatam.

Pag. 196. ξηροτάτων. maxime torrida.

ὁμορόφιον. contubernalem, commensalem, conuictorem. *Pag. 199.*

IN LXI.

ὁ ταχυγράφος. actuarius, exceptor. γράφειν εἰς τάχος. γράφειν εἰς κάλλος. *Pag. 204.*

τρίτην τουτονὶ στόλον. tertio hoc commeatu, sic appellat Cæsar. *Pag. 207.*

IN LXVII.

κυκεών. potio ex multis rebus temperata. *Pag. 223.* Latini (vt ait Nonius) dicunt Cinnum. *Pag. 224.*

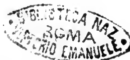
ῥέκτης. gnauus, experiens. παρὰ τὸ ῥέζω.

στρατείας. hic στρατεία dicitur aula regia. *Pag. 228.* etiam in codice Iustiniani sæpe dicitur, qui in aula militabat, id est, versabantur. & στρατόπεδον, in superiore Epistola sumitur pro aula regia. ἐπὶ στρατοπέδου γινόμενος.

θεῖος. ambiguum vt Gallis, nisi distinguatur ita πρὸς πατρὸς, ἢ μητρός.

ἥκει. ἥκω in præsenti sæpe habet significationem præteriti. Annotat interpres Euripidis.

NOT. FINIS.

Scholia quædam Græca, & pleraque in Græca editione hactenus mendosa maléq; interpuncta, ope vet. Cod. Ms. quo viri clarissimi D. HVRALTI MESSÆI, Sacri Consistorij comitis benignitate Fed. Morellus Prof. Reg. vsus fuerat, restituta perspicax Lector animaduertet.

4-3-5

